

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS & VILLAINS

I'M IN DEBT TO A MONSTER.

PRINCE OF HATE

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEFRETİN PRENSİ

KARANLIK BİR MAFYA ESİRİ ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Prince of Hate
Jagger Cole © 2023
Tüm hakları
saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Wander
Aguiar

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Savage Heir Önizleme

Ayrıca Jagger Cole

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

The National Anthem - Radiohead
Meet Me in the Woods - Lord
Huron Drink You Sober -
Bitter:Sweet Black Hole Sun - Sofia
Karlberg Hey Man, Nice Shot -
Filter
Piyano Sonatı No. 14 Do Diyez Minör, Op. 27 No. 2 - Ludwig Van
Beethoven
Stonecatcher - Marcus Mumford, Phoebe Bridgers
If I Had A Heart - Fever Ray
Daha güçlü - SAULT
Gnossiennes: No. 1 - Erik Satie
The Tain, Pt. II - The Decemberists
Right Where It Belongs - Nine Inch Nails
Cenaze - Band of Horses
Comptine d'un autre été, l'après-midi - Yann Tiersen
That's Where I Am - Maggie Rogers
Karanlıktan Sonra - Bay
Kitty Benimle Burada -
Susie Suh
Sivil - Wye Oak
Gün Işığının Doğası Üzerine - Max Richter

All I Need To Hear - The 1975

Spotify'da alma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travmaların grafik tasvirlerinin yanı sıra SA'dan ve (yetişkin) bir çocuğun ekran dışı kaybından bahsetmektedir. Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikâye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyunuz.

Etrafımdaki ev bir cehennem. Alevler içinde, duman ve külle boğulmuş.

Alevlerin arasında boğulurcasına tökezlerken ateş açlıkla kükrüyor ve çevresel görüşümde tıslıyor. Tenim yanıyor. Gözlerim sulanıyor. Umursamaz alevler kalbimi parçalayıp dağılıyor, çığlıklar ve yardım yakarışları göğsüme saplanan bıçaklar gibi kalbimi parçalıyor.

Tekrar ve tekrar.

Yardım edin. Yardım edin, yanıyor.

O yanıyor. Ben yanıyorum. Tüm lanet dünya yanıyor. Ve ben ona yardım edemiyorum.

Hiçbir şey görmeden, her şeyi hissederek ateş ve dumandan oluşan şiddetli kasırganın içine doğru ilerliyorum. Hareket etmeye devam ediyorum. Sıcaklık beni dizlerimin üstüne çökertene kadar savaşmaya devam ediyorum. Tavan çökmeye başlıyor, ama ben hala sürünüyorum, lanet olası döşeme tahtalarını tırmalıyorum, parmaklarımin altında küle dönüşmelerine aldırmadan. Dumanın ciğerlerimi nasıl kararttığına aldırmadan.

Geliyorum. Geliyorum. Geliyorum.

Ama ona ulaşamıyorum.

Sızlanma kükremeye dönüşür. Tüm ev parçalanıp çökmeye ve yanmaya başladığında alevler cehennemin kendisi haline gelir.

Ve yan, yan, yan.

Her şey yanar. Her şey küle dönüşür. Tüm dünya is ve kanla kaplanana kadar.

Kül ve kemik.

Gri ve ölü.

Gözlerimi kapatıyorum, bana doğru kükreyen ateş iblisin açık ağzından son bir kez uzanıyorum. Ama tavan çökerken tek bildiğim acı, ateş ve ölüm.

Altın bir tanrı böyle düşer. Bir

hanedan böyle sona erer.

Dünya böyle karanlığa gömülür.

Ve bir canavar nasıl ortaya çıkar.

NEFES ALAMIYORUM.

Sinirlerim çiğ ve paramparça hissediyor, tıpkı toprak üzerinde yılan gibi kıvrılan canlı bir tel gibi. Boğazım, ortasında sıkışan yumruyu bastırmaya çalışırken daralıyor.

Ama sonra ağzım açılıyor. Ve tam ellerim cilalı ahşap konferans masasının kenarına kenetlenirken, hava ciğerlerime doluyor.

Tamam, nefes *alabiliyorum*. Rahibe Carmen'in bana sık sık *söylediği* gibi, sadece dramatik davranıyorum.

Tekrar kalın kalın yutkunuyorum, boğazımdaki yumrunun sonunda midemde oluşan siyah çukura battığını hissediyorum. Dişlerim alt dudağımda geziniyor ve giymeye alışık olmadığım kıyafetlerime endişeyle bakıyorum. İçinde bulunmaya alışık olmadığım bir ortamda oturuyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler hakkında konuşmaya hazırlanıyorum.

Hangi cehennemdesin baba?

Ellerim önümdeki konferans masasının kenarında geziniyor. Ayrı, birlikte, ayrı, sonra tekrar birlikte, parmaklarım pençelemeye ve toplamaya başlıyor

Birbirimizin tırnak etlerine. Burası sıcak mı? Belki hastayımdır. Belki bir şey kapmışımdır. Belki-

Bir el benimkinin üzerine kondu: yumuşak parmaklar, zarifçe manikürlenmiş tırnaklar, titreyen sinirlerimi dengeleyen sıkı bir kavrama. Konferans salonundaki diğer tek kişiye zayıfça gülümsemek için döndüm. Elsa'nın mükemmel bir şekilde yapılmış ve yine de zevkle profesyonel dudaklarının köşeleri kıvrıldı. Kaşlarını kaldırdı, keskin ela gözleri benimkilerle kilitlendi. Bu beni sakinleştirdi, en azından bir süreliğine.

"Nefes al, Rose."

Ciğerlerim havayla dolarken biraz titriyorum. Babamın avukatı gülümsüyor ve elimi bırakmadan önce tekrar okşuyor.

"Bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve kendime şimdi daha iyi hissettiğimi söylüyorum. Ama aslında tek yaptığım, burkulan ellerimi ve gerginliğimi saklamak için onları masanın altındaki kucağıma taşımak oluyor.

"Bak, bunların senin için yeni olduğunu biliyorum."

Elsa dönüp bana rahatlatıcı bir gülümseme daha veriyor.

"Ama Yunan mafyasının üst kademeleriyle görüşmek de benim için pek eski bir şey *sayılmaz*."

Bir yandan sakinleştirici bir güç olurken, bir yandan da gücünü ve dengesini korumayı iyi beceriyor. Sanırım bu yüzden, benden ancak beş yaş büyük olmasına rağmen, Elsa Guin ülkedeki en başarılı avukatlardan biri. Ya da en azından babamın bu kadar önemli bir toplantı için seçeceği kadar başarılı.

"Ve babam tüm bunların ne hakkında olduğunu gerçekten söylemedi mi?" Elsa başını sallıyor.

"Tam olarak değil, hayır. Ödenmemiş bir iş sözleşmesi olduğunu biliyorum ama Paul ayrıntılar konusunda oldukça muğlaktı."

Bu da onun şu anda burada olmamasının endişemi daha da artırmasına neden oluyor. Elsa bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyor.

"Ancak ayrıntılar ne olursa olsun, ortaya çıktıkça onlarla başa çıkacağız."

Biz mi? Onlarla kafa kafaya mücadele edecek. Ben büyük ihtimalle burada oturup çıldıracağım ve babamla Yunan mafyası arasındaki bir iş toplantısında ne halt ettiğimi merak edeceğim.

Bir nefes daha alıp kestane rengi saçlarımı bir kez daha düzeltiyorum. Yanımda oturan dengeli, kendinden emin avukatın yanında titreyen bir yaprak gibi titrememeye kararlıyım.

Bunu yapabilirim.

Çünkü "her şeyin üstesinden gelmek", biraz daha az moral verici olan "bat ya da yüz" ile birlikte son iki aydır hızla kişisel mantram haline geldi. İki ay öncesine kadar, babam beni bulana kadar, hayatımın ilk yirmi yılını babamın varlığından bile habersiz geçirmiştım. Yani, mantiken *vardı*. Ama onun kim *olduğuna* dair hiçbir fikrim yoktu ve annem hakkında da sadece en ufak bir fikrim vardı.

Elim göğsüme gidiyor ve ona ait sahip olduğum tek şey olan küçük gümüş madalyonu parmağıma götürüyorum.

Beni doğurduğunda genç olduğunu biliyorum. Ailesinin onu ve babamı -ve daha doğmamış olan beni- onaylamadığını biliyorum. Herkesin en iyi seçeneğın beni Birmingham dışında bir manastır olan Our Lady Hildegard Merhamet Rahibeleri Evi'ndeki rahibelere bırakmak olduğuna karar verdiğini biliyorum.

İşte bu yüzden, giydiğim kıyafetlerden bu konferans salonunda bulunmama kadar her şey benim için şok edici derecede yeni. İki ay öncesine kadar bir akıllı telefonum bile olmamıştı. Hayatım boyunca tek bildiğim manastır, beni yetiştiren rahibeler ve tabii ki konservatuarda *binlerce* saatimi verdiğim piyanoydu.

Rahibe Carmen doğuştan yetenekli olduğumu söylüyor. Çalmaya olan yeteneğimin ve çalmaya bu kadar yatkın olmamın, kaderimde Our Lady Hildegard'a gelmek olduğunun kanıtı olduğunu söyledi. Bu okul adını, kendisi de başarılı bir besteci olan, müzisyenlerin ve yazarların koruyucu azizi Bingen'li Aziz Hildegard'dan alıyor.

Onu bilemem. Ama piyano çalmanın muhtemelen dünyada yapmayı en çok sevdiğim şey olduğunu biliyorum.

Sadece Meryem Ana Hildegard'dan oluşan dünyam, iki ay önce babamın hayatıma geri dönmesiyle genişledi. Bu, kız kardeşlerin Cuma geceleri ana salonda oynamayı sevdikleri iyi hissettiren Hollywood romantik komedilerinden fırlamış bir kavuşmaydı.

Bu filmde, *manastırda* yaşayan basit bir taşralı kız, aslında bir ailesi olduğunu keşfeder. Bir babası var. Üstelik babası inanılmaz derecede zengin, son derece yakışıklı ve en önemlisi, yirmi yıl önce veda etmek zorunda kaldığı kızını nihayet bulduğu için mutluluktan havalara uçuyor.

İki ay önceki o buluşmadan bu yana, Londra sosyetesinin kasırgasına ve bazen boğuluyormuşum gibi hissettirecek kadar boyumu aşan milyonlarca şeyin olduğu bir havuza sürüklendim.

Ancak iki gün boyunca telefonuna cevap vermeyen bir babayla bu kadar korkutucu bir iş toplantısı yapmak bambaşka bir seviyedir.

Tekrar Elsa'ya bakıyorum.

"Aradı mı?"

Yüzünü kaplayan gölgeyi gizlemek için dudaklarını büküyor.

"Henüz değil." Gölge kayboluyor ve bana o pratik, kurumsal, kesin gülümsemesiyle gülümsüyor. "Eminim bir şeye takılıp kalmıştır. Ama dürüst olmak gerekirse Rose, endişelenecek bir şey yok. Paul bunu daha önce de yaptı, günlerce süren iş anlaşmalarına karıştığında sessiz kaldı. Ve ben yaptığım işte son derece iyiyim. Bay Drakos bu toplantı için ne planlıyorsa, bana güvenin: Baban burada olmadan da bu işin üstesinden gelebilirim."

Sessizce başımı sallıyorum, kucağıma, masanın altında kıvrılan ellerime bakıyorum. Bunu söylediğini duymak rahatlatıcı. Ama yine de odadaki devasa filin gölgesinde kalıyor.

"Bunun için neden burada olman istendiğini hala merak ediyorsun, değil mi Rose?"

Ona endişeyle bakıyorum ama o sadece sakince gülümsüyor.

"Baban pek çok insanla iş yapıyor. Drakos organizasyonunu biraz tanıyorum ve ailenin onlar için önemli olduğunu biliyorum. Sanırım ya babanın *varisi* olarak burada olmanı istediler"...parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullanıyor... "*Varis*. Ya da baban Atlas Drakos'a stratejik bir iş hamlesi olarak birleşik bir aile cephesi göstermek için burada olmanı istedi."

Yutkunuyorum, midemdeki korku düğümü yeniden biraz daha sıcak yanıyor.

Atlas Drakos, ülkedeki, belki de dünyadaki en güçlü Yunan mafya ailesinin veliahtı.

Ya da en azından, bu toplantıya hazırlanmak için oturduğumda Bay Google'ın söylediği buydu. Google ayrıca bana bu toplantıya gelecek adamın

Bugün çok sayıda cinayet, saldırı, tanık değiştirme ve kanıt hırsızlığı suçlamalarının merkezinde yer almış, ancak bunların hiçbiri kendisine yapışmamıştır.

Üç yüzüncü kez, babamın hangi *cehennemde* olduğunu merak ediyorum. "En kötüsünü düşünüyorsun. Anlıyorum."

Elsa'nın bana kaşlarını kaldırdığını görmek için dönüyorum.

"Bir müşteriyle ve Bay Drakos gibi biriyle ilk kez oturduğum zamanı hatırlıyorum." Omuz silkiyor. "Eminim internet size onun hakkında bir sürü kamp ateşi hikayesi anlatmıştır. Ama inanın bana, onun gibi adamlar tıpkı herhangi bir şirket CEO'su gibi çalışır, çoğu Atlas Drakos gibi kendini gangster ilan edenlerden çok daha kötüsünü yapmıştır. Buraya gelip kanlı sözleşmelerden, cinayetten ya da buna benzer şeylerden bahsededeğini düşünüyorsanız, bu balonu hemen patlatmama izin verin. Büyük olasılıkla babanızın onunla yaptığı bir tür emlak sözleşmesini görüşmek için burada."

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda bana kendinden emin bir gülümseme daha atıyor. Sonra bir anda yüzündeki gülümseme kayboluyor ve ben de onun nasıl ölümcül derecede soğukkanlı, bilgili bir hukuk uzmanına dönüştüğüne hayretle bakıyorum.

"Oyun zamanı, Rose."

Ayağa kalktı. Kapı açıldığında ben de kalktım. Ama ondan aldığım güven, kapı çarparak açıldığında ve iri yarı, boğuk, huysuz ve zalim görünümlü bir adam içeri girdiğinde yok oluyor. Sinsi bir güç onunla birlikte geliyor gibi görünüyor, kapının iki adım içine yerleşirken odanın ışığını emen bir güç.

Yumrukları yanında, kalın kaşları çatık, tehditkâr, tıknaz adamın gözleri odayı bir ileri bir geri süzerek tam üzerimde geziniyor

ve hatta Elsa'yı bile sanki orada durmuyormuşuz gibi. Dudakları tehditkar bir şekilde kıvrılıyor.

"*Korkak*," diye tısladı nefesinin altından.

Dönüp odanın dışından birine Yunanca olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldanıyor. Sonra masaya doğru yürüdü, Elsa ve benim karşımdaki sandalyeyi çekip aldı ve savaştan dönen bir barbar şefi gibi ağır ağır içine çöktü.

Arkasından başka bir adam onu odaya kadar takip ediyor; bu adam karşımda oturan çatık kaşlı adamın daha genç ve çok daha karanlık bir çekiciliğe sahip ama aynı derecede tehlikeli görünen bir versiyonu.

Elsa boğazını temizler.

"Bay Drakos," diyor içtenlikle, karşımdaki sandalyeye yayılmış otuzlu yaşlarının sonunda ya da belki kırklı yaşlarının başında olan adama hitaben. Elini uzatma zahmetine girmediğini fark ediyorum çünkü adamın zaten elini sıkmayacağı belli.

"Elsa Guin. Ben Bay Laurent'in avukatıyım. Ve bu da-" "Müvekkilin nerede *lan*?" Atlas tersledi.

Soğuk, çıplak korku kalbimi parçalıyor ve pençeliyor. Bu arada Elsa tamamen kendi halinde görünüyor.

"Özür dilerim Bay Drakos. Son anda acil bir durum ortaya çıktı ve Bay Laurent kendini alamadı. En derin üzüntülerini iletiyor."

"*Pişmanlıklar* beni onun lanet olası kalbini göğsünden söküp

"Yumruğumun arkasında bıraktığı deliği *sikeyim*."

Yüzüm bembeyaz oluyor. Sonra arkasındaki genç adam ağır ve güçlü elini Atlas'ın iri omzuna atıyor ve Elsa'ya bakıyor.

"Ağabeyimi affetmelisin," diye homurdanıyor adam derin, karanlık ve şehvetli bir ses tonuyla. Pahalı görünümlü takım elbisesinin dikiş yerlerinden kabaran kalın kaslı kolunu uzatırken Elsa'ya ince bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ares Drakos, Bayan Guin," diye mırıldanıyor ve keskin bakışları bana kaymadan önce onun elini sıkıyor. "Ve sen de-"

"Bana *borçlu olunan* şey."

Drakos'un ağabeyinin tok sesi odayı keserek susturur.

Elsa boğazını temizliyor. "Neden hepimiz oturmuyoruz ve her ne hakkında konuşacaksak hemen konuya dalmıyoruz?"

Bakışları ruhumu keserken Atlas onu tamamen görmezden geliyor. İçeri girdiğinden beri ilk kez saf nefret ve küçümseme maskesi biraz düşer gibi oldu ve bana soğuk, canavarca, aç bir gülümseme attı.

"Seni aramak hiç aklıma gelmedi-"

Elsa yanımda kaşlarını çatıyor.

"Bay Drakos, neden hepimizin neden burada olduğunu bize söylemiyorsunuz-"

"Ne seninle ne de Paul Laurent'in diğer lanet olası astlarıyla konuşmak istiyorum. Şimdi bir daha sözümü kesme."

Atlas gözlerini tekrar bana çevirirken Elsa öfkeleniyor ama bir keşiş zarafetiyle yutkunuyor.

"Annenin kim olduğunu biliyor musun

Rose?" Başımı sallarken kalın bir şekilde

yutkunuyorum.

"Bana onun hakkında ne bildiğini söyle."

"O-"

Sesim çatlıyor. Boğazımı temizleyip tekrar başladığımda zalimce gülümsüyor.

"Varlıklı bir İrlandalı aileden geldiğini ve babamla onu onaylamadıklarını biliyorum. Beni babamdan sakladığını ve bir manastıra yetiştirilmek üzere gönderdiğini biliyorum." Ağzım açık kaldı. "Beni terk ettiğini biliyorum."

Atlas neşeyle gülmeye başlamadan önce oda bir saniyeliğine sessizliğe gömülür.

"Ne güzel bir peri masalı prenses," diye mırıldanıyor. "Ve yardımsever baban bunca yıldan sonra nihayet seni bulduğu için ne kadar şanslısın. Seni kendi dünyasına ve sıcak kucağına çekebildiği için."

Yüzündeki gülümseme kaybolurken gözleri

kısılıyor. "Baban lanet bir yalancı ve hırsız."

Kıllandım. "Benim babam-"

"Sana annenle ilgili farklı bir hikâye anlatayım, küçük prenses. Onun adı Saoirse'ydi."

Bunu söylediğinde boğuluyorum, sanki tokat yemişim gibi. Babam beni ilk bulduğunda, gece gündüz ona annemle ilgili sorular soruyordum - ta ki annemi sormanın bile ona verdiği acıyı görene kadar. Ben de bıraktım.

Artık adını biliyorum.

"Saoirse Kildare," diye hışırdıyor Atlas, gözlerini bana dikerek. "Ve evet, İrlandalı çok zengin bir aileden geliyor. Gerçekten de çok zengin. Zengin bir İrlandalı *mafya* ailesi."

Gözlerim irileşiyor ve Elsa boğazını temizliyor.

"Bay Drakos, ısrar etmek zorundayım-"

Öfkesi alevleniyor ve yanımdaki avukatın üzerinde tehditkâr bir şekilde dönerken gözleri hançere dönüşüyor.

"Sözümü kesme konusunda sana ne demiştim?" diye hırlıyor.

Elsa geri adım atmıyor, ben hala uyuşmuş bir şekilde tüm bunları sindirmeye çalışırken bile.

"Sizin için çalışmıyorum Bay Drakos. Ama bana saat başına ödeme yapan biri için çalışıyorum. Bu yüzden tekrar sormak zorundayım: Burada ne yapıyoruz ve bu toplantıyı neden düzenlediniz?"

"Bu toplantıyı ben çağırdım," diye tersledi, bakışlarını tekrar bana çevirerek, "çünkü annen benimle nişanlıydı."

Halının altımdan çekilmesiyle dünya durma noktasına geliyor ve masanın karşısındaki soğuk, acımasız adama bakakalıyorum.

"Hayır," dediğimi duyuyorum. "Hayır, onun babamla evlenmesi gerekiyordu-"

"Ve tekrar söylüyorum, baban *lanet olası bir yalancı*. Tıpkı bugün burada yüzünü göstermediği ve borçlarını ödemen için seni yalnız gönderdiği için bir korkak olduğu gibi."

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, boğazım tekrar

kapanıyor. "Anlamıyorum-"

"Yirmi bir yıl önce annenle nişanlandım. Savaşan iki grup arasında bir zeytin dalı. Ta ki lanet olası baban onu benden çalana kadar."

Nedense kalbim gururla ve muhtemelen aşkla kabarıyor. Zavallı annemin bu canavara zincirlenmiş olduğu ve babamın onu kurtarmak için beyaz atlı prens gibi at sürdüğü fikri bana inanılmaz romantik geliyor.

Atlas soğuk bir kahkaha atıyor, aklımdan geçen her kelimeyi yüzümde görebilen bir adamın kahkahası.

"Böyle düşünmeye devam et prenses," diye alay ediyor. "Sen perim masallarını okumaya devam et. İnan bana, ayaklarının dibinde yanmalarını izlemekten zevk alacağım. Annenle evlenmem gerekiyordu. Bu fırsat elimden çalındı. Ama neyse ki biz gelenekleri olan bir aileyiz - bu küçük sorunu bizim için çoktan çözmüş olan gelenekler. İşte bu yüzden Paul'un seni bulmasına çok sevindim..."

Köpekbalığını andıran soğuk gözleri hınzırca parlarken titriyorum.

"...böylece ailelerimiz hâlâ bir arada olabilir ve ben hâlâ benim olanı talep edebilirim," diye tersledi.

O m u r g a m d a soğuk bir his geziniyor, buna midemdeki bulantı hissi eşlik ediyor.

"Anlamıyorum-" "*Sen.*"

Her şey donuyor.

Hayır.

Masanın karşısındaki adam bana taze etmişim gibi gülümserken yüzüm dehşet içinde uyuşuyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse, *avukat*," diye hırlıyor, "bugün buraya lanet müvekkilinin bana yirmi yılı aşkın süredir olan borcunu ödemek için geldik."

Atlas Drakos'un gözleri benimkilere dikildi, canavarca parlıyordu. "Benim gelinim olacaksın."

Zemin d ü ş ü y o r . Kulaklarımda nabzımın gümbürtüsü dışında oda taş gibi sessizleşiyor, sanki bir motor daha yüksek sesle devir yapıyor ve

bağlı olduğu uçağı bir dağın yamacına sürmeden önce daha yüksek sesle.

Dönüp Elsa'ya bakıyorum, yüzüm dehşet içinde ve solgun, bir şeyler söylemesi için dua ediyorum, beni bu canavardan koruyacak yasal bir yolu olması için. Ama ilk kez profesyonel tavrı bozuldu ve o da benim kadar dehşete düşmüş görünüyor, kelimeleri bulmakta kekeliyor.

"Bay Drakos, ben-"

Atlas, "*Müşterinizi bulun*, Bayan Guin," diye hırladı. "Bulun onu, lanet olası..."

Telefonum aniden yüksek sesle çalıyor ve donmuş sahneyi bozuyor. Hâlâ uyuşmuş bir halde, kalbim dakikada bir mil hızla çarparken, çantama uzanıp telefonu çıkarırken el yordamıyla hareket ediyorum. Ekranda babamın yakışıklı, gülümseyen yüzünün resmine bakarken susturuyorum.

"*Cevap ver*," diye tıslıyor Elsa sessizce yanımda.

Ayağa kalkıp konferans salonunun uzak tarafına, Londra'ya bakan pencerelerin yanına gitmeden önce Atlas'ın alaycı yüzüne bakarak titriyorum. Hemen telefonu açıp kulağıma götürüyorum.

"*Baba?*" Boğuluyorum, odadaki her gözün kafamın arkasını deldiğini hissederken yüzüm yanıyor. "Baba, neredey-?!"

"Rose!"

Bir sorun var. Babam genelde güler yüzlü ve gamzeli olur. Tüm cazibesi ve duruşu.

Ancak bu telefonun diğer ucunda adımlı boğan adamın sesi, o adamın bir kabuğu gibi geliyor: boğulmuş, dehşete düşmüş ve çaresiz.

"*Baba?! Neredesin? Toplantıdayım ve-*" "Rose!"

Beni dinle! Başım belada!"

Donup kaldım.

"Beni yakaladı Rose. Ben onun esiriyim ve bana ihtiyacı var-" diye hırıldıyor, yüzüm bembeyaz olurken korku ve acıyla boğuluyor.

"*Baba*-"

"Ben onun esiriyim ve gelip bana yardım etmen gerek." "Baba!! Kim-?!"

"O bir *canavar*-"

Hat kesildi.

Artık tanıdık gelen ateş ve kül kâbusundan bir gümbürtüyle sıçrayarak uyanıyorum. Dönerek, yumruğum başlığımın arkasındaki duvara çarpıyor: bir, iki kez.

Üçüncü seferde gerçekliğe geri dönerken irkiliyorum. Duruyorum ve avuç içimi az önce açtığım iki çukurun yanındaki duvara düz bir şekilde vuruyorum.

Sikeyim.

Rüyalar kötüleşiyor.

Terden sıırıslıklam oldum. Saçlarım nemli ve alnıma dağılmış durumda. Adrenalin ve öfkenin son damlaları da içlerinden akarken kaslarım kasılıyor ve seğiriyor. Dudaklarım hırıltı şeklinde kıvrılıyor ve boğazımda asit gibi acı dolu bir hırıltı yükseliyor.

"*Nefes al,*" diye mırıldandım kendi kendime. "Ve uyan amına koyayım."

Nefes alıyorum, gözlerim tamamen açılmadan önce ciğerlerimi loş, tozlu odanın puslu, durgun havasıyla dolduruyorum. Homurdanarak yatağımdan yuvarlanıyorum: çıplak ve öfke, nefret ve rüyalarımnda beni boğan ateş ve külün ikiz şeytanlarıyla doluyum. Yatak odamın kapısına doğru yürüyüp çekerek açmadan önce üzerime bir külot geçiriyorum.

Rutin olarak, yatak odamın kapısının önündeki arabanın üzerinde duran bir tepside benim için hazırlanmış eksiksiz bir kahvaltı var. Neredeyse hepsini görmezden geliyorum, sadece bir demlik çay, bir fincan ve bir parça tereyağlı tost alıyorum. Sonra kapıyı arkamdan çarparak odamın karanlığına geri çekiliyorum.

Bazen rutinlerin bu kadar değişmesi beni şaşırtıyor. Ama sonra, *her şey* değişti.

Yangından ve ruhumda kimsenin göremediği yaralardan beri.

Lanetli DNA'mın içinde uyuyan gerçek, fiziksel karanlık pençeli elleri ve a bir sırtışla uzanıp "Gel. Ben de seni bekliyordum."

Bir zamanlar sabah rutinim bundan çok daha farklıydı. Farklı bir adam olduğum zamanlar. Ya da belki de bugün olduğum versiyonum her zaman gerçek olan versiyonumdu ve o zamanlar herkesin "Altın ocuk" dediği adam bir maske, bir dış görünüşü.

Dünya ayaklarıma kapanırken, ben gülümserken giydiğim pırıl pırıl zırh.

Dokunulmaz olduğum zamanlar. Bir tanrıydım. Birinin çekici olması gereken her yönden ekiciydim. İş hayatında hesaplı ve başarılıyım. Midas dokunuşuna sahiptim. O zamanlar "Oliver Prince: Milyarder yatırım bankacısı ve finansal analist" olduğum için nadir bulunan bir havayı soluyordum.

"Oliver Prince: Canavar" değil. Zarafetten düşmüş. Yaralı canavar. Cinayet suç ortağı."

Eskiden, eski günlerde, sabah rutinim bundan çok daha erken kalkmayı içeriyordu. Elbette ipek pijamalarla uyurdum. Uyurken ya da uyanırken, paramın satın alabileceği en iyi kıyafetleri giymediğim tek bir an bile yoktu.

Kibirle damlıyor.

Gençtim, olağanüstü zengindim ve kıskanılacak bir genetiğe sahiptim. Lanet olsun ki kibirliydim.

Ancak bu kaplama ateş, ölüm ve kayıplarla kavrulduğunda, "Altın Çocuk" öldü. Pırıl pırıl zırh çatladı ve parçalandı, ta ki her zaman orada olan, saklanan, pusuya yatan, beni tüketmeyi bekleyen canavarı artık zapt edemez hale gelene kadar.

Rutinim değişti.

Hizmetçim ve aşçım Lucile artık sabahları benim için on bin dolarlık üç parçalı takım elbiseler hazırlamıyor. Onları giymeyeceğimi biliyor. Gerçi, dünyam alevler içinde kaldıktan neredeyse iki yıl sonra, kahvaltı konusundaki mesajı hala tam olarak alamadı.

Yatak odamın enkazında, bir zamanlar masanın üzerinde duran çoğu boş içki şişelerinden oluşan dağınıklığa doğru yürürken kendi kendime homurdanıyorum.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Kaşlarımı çatarak çaydanlığın kapağını kaldırıyorum ve bir fincan doldurup derin derin içmeden önce dört ölçek viski koyuyorum.

Viski işe yararken yavaşça nefes veriyorum. Her sabah yaşamının acımasızlığını hafifletiyor. Acının içgüdüsel zalimliğini.

Bazıları yara izlerinden.

Bazıları beni içten dışa yok eden lanetten.

İlki bittiğinde ikinci bir fincan çay dolduruyorum ve onu da aynı hızla boşaltıyorum. O da bitince, yatağımın başucundaki masaya geri dönüyorum ve çekmeceyi çekip açıyorum.

Artık donuklaşmış ve bu rutine alışmış bir halde, dişlerimi kullanarak tek tek sarılmış şırıngayı açıyorum. Küçük şişenin üstündeki kauçuk zara saplıyorum ve bakışlarım ön koluma düşmeden önce yirmi mililitre çekiyorum. Bir yumruk yapıyorum ve bir tanesini saplamadan önce damarların yüzeye çıkmasını bekliyorum.

Ve işte böyle, bir gün daha çalışıyorum. Karanlığın ve içimdeki canavarın etrafındaki kafesi bir gün daha güçlendiriyorum.

Yere düşüyorum ve rutin devam ediyor: Kollarım kırılana kadar şınav çekiyorum. Karın kaslarım çığlık atana kadar mekik. Sonra bir zamanlar zevkli bir şekilde tasarlanmış yatak odamın enkazının köşesinde asılı duran antrenman çantasıyla kalbim göğsümden fırlamak isteyene kadar gölge boks yapıyorum.

Ancak terden sıırıslıklam olduğumda ve vücudumdaki her kas bu yorucu antrenmandan kurtulmak için feryat ettiğinde sonunda rahatlıyorum.

Duşu sıcak açıyorum ve sonra makyaj masasına geçiyorum. Diş fırçasına uzanırken lavabonun üstündeki çatlak, parçalanmış aynadaki yansımamdan kaçınıyorum.

Elim bir an için, "Altın Çocuk "un yüzünde en ufak bir gölge iziyle bile evden çıkamadığı zamanlarda her gün kullandığım tıraş bıçağının üzerinde geziniyor.

Şimdi gölgelerde *yaşıyorum*.

Avucumu çizilmiş yanağımda gezdiriyorum. Ve sonra, tüm çabalarım rağmen, gözlerim büyük, yarı kırık aynadaki yansımamı yakalamayı başarıyor.

Ağzım burkuldu.

Yara izleri bana eziyet ederdi. Tabii ki ilk aldığım zamanki acıları. Ama aynı zamanda bir zamanlar çok kibirli olduğum, şimdi yanıklar ve ince beyaz çizgilerle gölgelenmiş bir vücutta onları görmek.

İçten içe, nispeten şanslı olduğumun farkındayım. Paramın ve erişimimin bana dünyanın en iyi plastik cerrahlarını sağladığını biliyorum. Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakım.

Ama dünyanın en iyileri üzerimde çalıştıktan sonra bile vücudumda asla geçmeyecek izler var. Parlak yanıklar. Kaburgalarımın sol tarafında ve kolumun bir kısmında, sırtımda ve hatta boynumun ve çenemin bazı kısımlarında beyaz, kızgın yara izleri.

Asla geçmeyecek yaralar.

Gözlerim zehirli bir şekilde her birinin üzerinde geziniyor. Aynadaki parçalanmış çatlaklardan yansımamın her bir parçasının üzerinde.

Evet, yangından beri değiştim. Sadece yara izleri ve yanıklar değil. Sadece derimin altındaki görünmez izler de değil. Fiziksel olarak artık farklıyım.

Önceden yumuşak biriydim. Zayıf. Her zaman "formdaydım", ancak ofis masalarında oturan erkeklerin haftada birkaç saat ağırlık kaldırarak "formda" olduklarını söyledikleri şekilde formdaydım.

Artık taştan oyulmuş gibiyim.

Gözlerim geniş, kaslı omuzlarımın şişkin hatlarında geziniyor. Az önce yaptığım egzersizden sonra kabaran göğsüm. Karın kaslarım, acımasız egzersizler yüzünden hala kasılıyor.

Yavaşça nefes veriyorum, düşün kavurucu sıcak suyuna girerken bakışlarımı kendimden ayırıyorum.

Çalıntı da olsa, bugün güzel bir gün. Bugün

yapacak işlerim var.

Durulanırken acımasızca gülümsüyorum, dışarı çıkıp havlulanırken kararmış kalbimde kötü niyetli bir neşe parlıyor.

Yapmak için çok ama çok uzun süre beklediğim bir iş.

Kot pantolon, eski bir tişört, kapüşonlu sweatshirt ve terlik giyiyorum. Bir zamanlar giydiğim tasarım ipek pijamalardan, smokinlerden ve üç parçalı takım elbiselerden çok farklı. Artık bunların hiçbiri umurumda değil.

Geniş malikânenin batı kanadındaki odamdan hışımla çıkmadan önce bir fincan viski çayı daha içiyorum. Neşeyle koridordan aşağıya, ana merdivene doğru ilerliyorum.

Wentworth merdivenlerin başında beni bekliyor.

"Günaydın Prens Efendi," diyor uşağım o sert, gösterişli üslubuyla. *Efendi*. Çocukluğumdan beri bana böyle hitap etmekten bir türlü vazgeçemedi ve ben de onu düzeltme zahmetine girmeyi bıraktım.

"Wentworth," diye mırıldanıyorum. Koridordan aşağıya, malikânenin kuzey kulesine çıkan başka bir merdivene doğru bakıyorum.

"Misafirimiz nasıl?"

Onu tanıdığım onca yıl boyunca, önce ailem ve şimdi de benim için çalışan Wentworth'un işleri arasında şoförlük, personel şefliği -bir personelim *olduğu* zamanlar- ve uşaklık *vardı*.

"Adam kaçırma, hapsetme ve diğer ağır suçlara iştirak" onun iş tanımının biraz dışında. Yine de Wentworth, son iki gündür hırsız adayımızı kilit altında tutmama yardım etme konusunda her zamanki gibi becerikli biri oldu.

Boğazını temizliyor.

"Bay Laurent dün gece sessiz görünüyor, efendim."

Güzel.

Fırsat verilse asitte yavaş yavaş erimesini keyifle izleyebileceğim bir adam olan Paul Laurent, çatımın altında geçirdiği ilk otuz küsur saatini yardım için çılgınlık atarak geçirdi.

Hiçbiri gelmedi. Hiçbiri gelmeyecek.

Malikâne hiçliğin ortasında ve kilometrelerce ötede hiç komşum yok. Hücrenin *gerçek* bir hapishane hücresi olduğundan bahsetmiyorum bile, kuzey kulesinin tepesine inşa edilmiş, bu bina zengin bir malikaneye dönüştürülmeden önce on sekizinci yüzyıldan kalma bir kale olduğu zamandan kalma. Ve etkili bir şekilde ses geçirmez.

Hayır. Paul *hiçbir yere* gitmiyor, kimse de onun için gelmiyor.

Evime zorla girmek onun açısından nefes kesici bir aptallıktı. Onu henüz sorguya çekmedim, bunun yerine birkaç gece kulemde çürümesine izin vermeyi tercih ettim. Ama Paul gibi birinin neden evime girecek kadar aptal olabileceğine dair bir tahminim var.

Paul Laurent ve ben aynı dünyadan geliyoruz. İkimiz de zengin ve ayrıcalıklı doğduk, kıçımıza gümüş kaşıklar sokuldu. Böyle bir hayatın içine doğduğunuzda, dünyaya iki farklı şekilde bakma seçeneğiniz vardır.

Hayatın sizin için kolay olacağını, hiçbir şey için çabalamak ya da çalışmak zorunda kalmayacağınızı kabul edebilirsiniz. Sonra arkanıza yaslanıp dünyanın hayatınızın geri kalanında taşaklarınızı şımartmasına izin verebilirsiniz.

Ya da size verilen muazzam ayrıcalığı alıp bu ayrıcalığı bin yıl sürecek bir hanedanlık kurmak için kullanabilirsiniz.

Paul ilk yolu seçti. Ben ikincisini seçtim.

Ama Paul'un şanssızlığı, güven fonu kuyusunun sonunda kurumuş olmasıydı. Bu yüzden yetişkin hayatının çoğunu hayırseverden hayırsevere, zenginden zengine atlayarak geçirdi.

Zengin bir kadından zengin bir kadına, çok ama *çok* alışkın olduğu ayrıcalıklı hayatında dolandırıcılık yaparak.

Yıllardır onu gevşek bir şekilde takip ediyorum. Geçmişimiz göz önüne alındığında, taşaklarını koparıp boğazına tıkmayı ne kadar çok istediğimi bile bile evime girme riskini aldığına göre, işler gerçekten korkunç olmalı.

Yine de, magazin basınının bunu öğrenmesi halinde söyleyeceklerinden emin olduğum şeyin aksine, adama olan nefretim ilk eşimin beni ve oğlumuzu terk edip onunla kaçmasından *kaynaklanmıyor*.

Ciddiyim.

Paul'ün yirmi beş yıl önce Vanessa'yı ve onun toksisitesini hayatımdan çıkarması, farklı koşullar altında *ona* yapması için *para ödeyeceğim* bir şeydi.

Öfkelendiğim şey kaçırdığı kadın değil.

Hayır, *yanında* götürdüğü şey.

"Şey," diye mırıldanıyorum, koridordan aşağıya, merdivenlere doğru tekrar bakarak. "Sanırım misafirimizle sohbet etme vaktim geldi."

"Yardıma ihtiyacınız varsa, efendim, belki eğitimimi hatırlayabilirsiniz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, karanlık bir gülümseme ağzımın kenarlarını okşuyor. Yetmiş dört yaşındaki uşağımın Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği zamanlardan kalma, on dokuz altmışlı yıllara özgü bazı sorgulama tekniklerini ortaya dökmesi fikri kesinlikle cazip bir fikir.

Ama söz konusu Paul olduğunda, acının kendi ellerimden gelmesini tercih ederim.

"Hayır," diye homurdandım. "Sadece ben varım ve rahatsız edilmek istemiyorum." Kaba bir şekilde başını sallıyor.

"Elbette, efendim."

Kuzey kulesinin merdivenlerini yavaşça çıkıyorum, yaklaştıkça sırtışımanın yüzümde daha da genişlemesine izin veriyorum. Elimdeki eski yüzüğün merdiven boşluğunun taşlarına çarparak tıngırdamasına izin veriyorum... gittikçe daha yüksek sesle... Paul'un acınası ağzından boğuk, uzak bir çığlık duyana kadar.

Evet, nefes al, seni küçük pislik, diye düşünüyorum kendi kendime. Bağırsaklarında hissettiğin o korkunç his korku. Dehşet. Yaklaşan ölümlülüğün.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve koridorda ilerliyorum. Öfke ve hastalıklı bir neşe tatlı bir zehir gibi içime yayılıyor ve sonunda hücresinin parmaklıklarının önünde duruyorum.

Paul perişan, bitkin ve akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlı gibi görünüyor. Yutkundu ve bana baktı.

"Prens," diye boğuluyor, gözleri kocaman. "Prens, bunu düzeltmek için hâlâ zaman var, lütfen!" Çabucak geveliyor. "Bak, iyi olmadığını biliyorum. Jacob'la ilgili çok şeyle uğraştığını biliyorum-"

"Onun adını ağzına alma."

"Vanessa ve ben birlikteyken, o da benim için bir oğul gibiydi-"

Yumruğum kafesin parmaklıkları arasından fırlayıp burnunu ezerek kan püskürtürken Paul haykırıyor. Boğuluyor, ağlıyor ve geriye doğru düşüyor.

"*Lanet olsun! Oliver! Öyle bir şey demek istemedim! Sadece Jac söz konusu olduğunda çektiğin acıyı anladığımı söylüyorum-*"

"YAPMA. DEĞİL. KONUŞMA. ONUN. ADINI."

Sesim yükselirken içimdeki öfkenin kabardığını hissediyorum. Görüşüm kan kırmızısı bir sisle bulutlanırken. Ellerim yanlarımda pençelere dönüşürken.

Benim
lanetim.

Canavarı
m benim.

Ölüm cezam.

Babamdan bana kalan son küçük Fuck You. Uyanık.

Ve aniden, sanki ışıklar sönmüş gibi, tek bildiğim karanlık. Ve vahşet. Ve
öfke.

Hücresinin parmaklıklarına çarparken Paul'ün dehşet çığlıklarının belli
belirsiz farkındayım, ellerim ona doğru uzanırken yaralı bir hayvan gibi
kükrüyorum. Vahşice tıslıyorum, parmaklıklara tekrar tekrar vururken
kanım siyah bir zehre dönüşüyor.

Sis dağılana kadar.

Ta ki kontrolü canavardan geri alana

kadar. Nefes alana kadar.

Bunu yaptığımda, yüzümün hala kör bir öfkeyle buruşmuş olduğunu fark
ediyorum, ellerim hala önümde uzanmış, parmaklarım pençelere dönüşmüş,
dişlerim kamaşmış bir halde parmaklıklara bastırılmış durumdayım.

Kalbim deli gibi atıyor.

Paul dehşetten bembeyaz kesilmiş, hücresinin uzak duvarına yaslanmış
korku içinde benden kaçıyor.

Homurdanarak parmaklıklardan geri çekiliyorum, boğazımı temizliyorum
ve hiçbir şey olmamış gibi sakince ona bakıyorum.

"Paul," diye hırlıyorum sessizce, omuzlarımı kıvrıp boynumu kırarak. "Son iki gündür evimde bir kafesin içinde zincirlenmiş durumdasın. Şimdi de en iyi hareket tarzının, senin ve kan emici eski karımın bir zamanlar oğlumu terk ettikten sonra onun velayetini almaya çalıştığınız gerçeğini *bana* hatırlatmak olduğuna mı karar verdin?" Sesim daha da kısıldı, bir fısıltıya dönüştü. "Bu... *akıllıca değil*, Paul."

Kalın kalın yutkunurken yüzü soluyor.

"Bakın Prens, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma." "Eminim."

"Beni dinle, Oliver-"

"Kapa çeneni," diye çıkıştım. "İşte böyle olacak. Bana ne için geldiğini söyleyeceksin. Eğer söylemezsen, seni beslemeyi ve su vermeyi keseceğim ve ne kadar dayanacağını göreceğiz. Paramı bir *saate* yatırıyorum."

Paul'un yüzü düşer.

"Oliver, *lütfen*..."

Parmaklıklara tekrar yaklaşıyor, sanki bu işi sakince halle **d e c e k m i ş i z** gibi kollarını iki yana açıyor. Gülümsüyorum ve o yaklaşıma kadar bekliyorum.

Çok yakın.

"Oliver, ben-

"

Yumruklarım parmaklıklara tekrar çarpıyor, kanlı burnunu tekrar eziyor ve onu bir iniltiyle arkasındaki duvara doğru savuruyor. Bacakları tutmuyor ve yere yığılıyor.

Yerde bir şey takırdıyor.

Paul dondu kaldı. Gözlerim yarıklara kadar daraldı ve bakışlarım tam o lanet olası

Hücresinin zemininde, ayaklarımın dibindeki parmaklıklara

yaslanmış *çevirmeli telefonu*. Anne. *Şerefsiz*.

Bakışlarım ölümcül bir şekilde telefonda dehşete düşmüş gözlerine kayarken daha da beyazlaşıyor.

"*Prens...*" diye boğuluyor.

"Kimi aradın lan sen?"

Söylediğim anda duyuyorum; malikânemin uzak köşelerinde olduğumuz için belli belirsiz, ama yine de duyuyorum; ön kapıma vurulan bir yumruğun alçak, ısrarlı, donuk gümbürtüsü.

Hırlayarak telefonun üzerine sertçe basıyorum, topuğumun altında eziliyor ve Paul'ün irkilmesine neden oluyorum. Dönerek, onun çığlıklarını ve yalvarışlarını duymazdan gelerek merdivenlerden önce ikişer, sonra üçer iniyorum. Evin içinde bir boğa gibi savruluyorum, bir sehpa çarpıyorum ve sehpa yere düşüp eski bir kristal vazoyu paramparça ederken küfrediyorum.

Evin önündeki ofisime hışımla giriyorum, ağır perdeyi avuçluyorum ve yana doğru çekiyorum, böylece ön kapımı çalan her kimse bakışlarımı ona saplayabiliyorum-

Dünya durgunlaşıyor.

Paul'un bir iş ortağını bekliyordum. Belki kiralık kas gücü ya da silahlar. Polisi arayacak kadar aptal ya da çaresiz bile olabilirdi.

Beklemediğim şey *şu*.

Kız ön merdivenlerimde durduğu için dehşete düşmüş görünüyor. Ama orada duruyor.

Ufak tefek ve zayıftı; hatta cılızdı, en fazla yüz kiloydu, uzun, kestane rengi saçları sırtının yarısına kadar dökülüyordu ve geniş, endişeli, masum mavi gözleri vardı.

Benim yarı yaşında olmalı. Buna rağmen, yüzündeki çıplak korkuyu ve gözlerindeki şişkinliği görsem bile, nabzımın derimin yüzeyine çarptığını hissedebiliyorum.

Her kimse ve burada her ne halt ediyorsa, çok güzel.

Kalp durdurucu, cazip bir şekilde, içimdeki canavarın kafesini sarsarak

Güzel.

Ön kapıma vurulduğunu görmeye hazır olduğum çok şey vardı. Buna hazır değildim.

Kapıyı tekrar çalıyor. Ses kafatasıma çarpıyor ve gözlerimi ona kilitleyen büyüü bozuyor. Bir hırıltıyla pencereden geri çekiliyorum, dünyanın gölgelerine ve uçurumuna geri batıyorum, tam da onun yüzünü kaldırdığını gördüğümde.

Hayır.

İçimdeki erkek -ya da içimdeki erkekten geriye kalanlar- böyle masum bir güzellik karşısında bir erkeğin her zaman hissedeceği türden şeyler hissediyor: şehvet, arzu, biyolojik *sahip olma ve sahip* çıkma ihtiyacı.

Ama bu duyguyu bastırıyorum. Nefretim, gazabımın ve karanlığımın altına gömüyorum.

Bir prenses gibi görünebilir. Ama bu bir peri masalı değil.

Peri masalları ve mutlu sonlar gerçek değildir. Ve bu "Prens" günü kurtarmıyor.

Sonunda ölüyor.

"Alo?!"

Dışarıdaki kız yumuşak, narin bir sesle sesleniyor.

"Paul Laurent için mi geldim?"

Dişlerim gıcırdarken ve gözlerim yarıklara dönüşürken yüzümü siyahlık kaplıyor. Peri masalları diye bir şey yoktur.

Ama canavarlar yapar.

Soğuk bir hırılıyla gölgelerin içine geri dönüyorum, intikam ve kötölük kara kalbimde birlikte dönüyor.

Buraya hiç gelmemeliydi. Çünkü

artık asla gidemeyebilir.

GRI SOĞUKTA titreyerek, malikânenin sarmaşıklarla kaplı, bükülmüş, paslanmış eski kapılarına bakıyorum. Arkamda, tren istasyonundan bindiğim taksi gürleyerek uzaklaşıyor.

"Sizi Prens'in malikanesinde mi bekliyorlar, hanımefendi?"

Taksi şoförünün endişeli bakışları ve babamın bana mesaj attığı adresi verdiğimde sorduğu gergin soru kulaklarımda çınlıyor. Merakla ferforje kapıların ardından ilerideki uçsuz bucaksız araziye bakıyorum.

Tek bildiğim babamın burada Atlas Drakos'tan bile daha çok korktuğu bir adam tarafından tutulduğu.

Bu da korkunç bir düşünce.

Korku bu kapıların dışındaki havada hissediliyor ve buraya manik bir tren yolculuğu sırasında titreyerek babamı kaçıran kişiyi araştırdığımdan beri artıyor.

Oliver Prince.

Kırk iki yaşında. *Milyarlarca dolar* değerinde. Bir zamanlar finans dünyasının devi olan bu kişi, kendisinin de yaralandığı bir yangında yetişkin oğlunun ölümünün ardından son iki yıldır inzivaya çekilmiş durumda.

Dışarıdan bakıldığında yürek burkan, trajik bir hikâye gibi görünüyor. Ta ki okumaya devam edene kadar. Ta ki ayrıntıların derinliklerine inip bunun baştan sona bir korku gösterisi olduğunu fark edene kadar.

Evet, Oliver Prince oğlunu bir ev yangınında kaybetti. Ancak bu oğlun, ölümünden sonra çoğu yakılarak öldürülen yedi kadını öldürdüğü kanıtlanmış bir sosyopat olduğu ortaya çıktı.

Aslında, kendi hayatını kaybettiği yangın, bir zamanlar Oliver ile arkadaş olduğu anlaşılan finans kralı Noel Ransom'ın karısı Ella Ransom adlı bir kadını öldürmeye yönelik başarısız bir girişimdi.

Oliver Prince'e eskiden Altın Çocuk derlerdi. Ve o günlerden kalma fotoğraflarında bu isme mükemmel bir şekilde uyuyor. Her magazin fotoğrafında, bir bağış toplama galasında ya da bir film galasında sırtan ve gülümseyen müthiş yakışıklı bir adam görülüyor. Her zaman bir smokin ya da paranın satın alabileceği en iyi üç parçalı takım elbiseyi giymiş, yanında muhteşem kadınlardan oluşan sonsuz bir geçit töreni varmış gibi görünüyor.

Sarı saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, mavi gözleri parlıyor, gülümsemesi heyecan verici.

Zengindi, güzeldi, başarılıydı ve aslında bir *tanrıydı*... Ta ki her şey gerçek bir küle dönüşene kadar.

Yangından bu yana, Altın Çocuk kaplamasındaki ilk çatlaklar daha da genişledi. Şirketlerden uzaklaştı. Köprüleri yaktı, sözleşmeleri ve iş anlaşmalarını reddetti. Madde bağımlılığı, mali usulsüzlük ve suç örgütleriyle bağlantıları olduğuna dair söylentiler var. Daha da kötüsü.

oğlunun işlediği suçları bildiği ve onu aktif bir şekilde kanundan koruduğu yönünde iddialar var.

Ama tabii ki en büyük hikaye, iki yıldır onu kimsenin görmemiş olması. Jacob Prince'in öldüğü ve Oliver'ın yaralandığı iddia edilen ev yangınından sonra ortadan kayboldu, Surrey'deki malikanesine yerleşti, kapıları kilitledi ve dünyaya kendini kapattı.

Şimdi de görünüşe göre babamı kaçırmış.

Ve burada ülkedeki tüm polis memurlarıyla birlikte durmamamın tek nedeni babamın onları bu işe karıştırmamam için bana yalvarması, yoksa zarar görecekti.

Titrek bir nefes alıyorum ve etrafıma bakıp bir tür dahili telefon ya da kamera arıyorum. Belki eskiden bir tanesinin olduğu yeri görebiliyorum ama tüm aparat kalın sarmaşıklarla kaplanmış.

Bir an için yanlış adrese mi geldim diye düşündüm. Burada gerçekten *yaşayan* biri var mı? Terk edilmiş gibi görünüyor. Kapılardan tekrar içeri bakıyorum, gözlerim ötesindeki başıboş, büyümüş çimenlik ve çitlerin üzerinde gezinirken midemde bir düğüm oluşuyor. Çakıl taşlı yolu çevreleyen yıkık dökük heykeller. Onun ötesindeki malikane.

Burası bir korku filmindeki canavarın ini olabilir. Bir James Bond baş kötüsünün evi.

Korku midemde düğümленirken titriyorum ve vücudumdaki her savaş ya da kaç hücresi *kaçmam* için çılgılık atıyor.

Ama bunu yapamam. Yapmayacağım.

Yirmi yıl boyunca tamamen terk edildiğimi düşündüm. Ta ki iki ay önce babam hayatıma geri dönüp yanıldığımı kanıtlayana kadar.

O beni buldu. Şimdi aynısını onun için yapma sırası bende.

Etrafıma tekrar bakarken beyaz bir nefes veriyorum. Ama herhangi bir kamera ya da kapı için herhangi bir zil veya tuş takımı göremiyorum. Ferforje demire uzanıyorum, dişlerimi sıkıp itmeden önce parmaklarımı soğuk metalin etrafına sarıyorum.

Şok edici bir şekilde açılıyor - paslı, burkucu menteşeler üzerinde, beni irkilten ve kanımı buza çeviren bir gıcırtyla da olsa. Ama açılıyor.

Kendimi çelikleştirerek uzun, dolambaçlı, gri çakıllı araba yolunda yürümeye başlıyorum. Yıkık dökük, otlarla kaplı heykellerin yanından geçiyorum - artık iblislere ve kâbus yaratıklarına dönüşmüş melekler ve meleklerin. Ürperiyorum. Ama gözlerimi ileri dikiyorum.

Onlar sadece heykel, seni korkak kedi.

Ayrıca, Our Lady Hildegard'da da bunlar kadar kötü durumda heykeller var ve onlar beni hiç korkutmadı, diye rasyonalize ediyorum.

Budaklı ağaçların, ortası çökmüş bir taş bankın ve sıra sıra ot bürümüş, bakımsız gül bahçelerinin yanından geçiyorum.

Nihayet yaklaştığımda ve bakışlarımı evin kendisine doğru sürüklediğimde kalbim buz kesiyor.

Burası tam anlamıyla perili görünüyor. Bu devasa, dağınık malikâne sanki iki yüz yıl önce bir dük ya da çılgın bir kral için inşa edilmiş gibi görünüyor. Ayrıca burada yaşadığı iddia edilen tek bir adamdan ziyade on aileyi barındırabilecek gibi görünüyor. Gri taş duvarları sarmaşıklar sarıyor ve demir çerçeveli pencerelerin bazılarını yarıya kadar örtüyor.

Yaklaştıkça kanım daha da donuyor ve eski vitray pencerelere, katedral benzeri kemerlere ve korkuluklara, kulelere ve çörtenlere bakarken gözlerim daha da büyüyor.

Gargoyles, Tanrı aşkına.

Ön kapının dışındaki dairesel yolun ortasında bir çeşme bile var. Ancak çoktan kurumuş ve artık sarmaşıklar ve ölü dallarla kaplanmış durumda.

Titreyerek, ürkütücü ön kapıya çıkan devasa taş basamakları tırmanıyorum - kocaman ahşap bir şey, parmaklıklılı ve demir şeritli, kendimi bir kalenin dışında duruyormuşum gibi hissettiriyor.

İki tarafa da bakıyorum. Ama tıpkı ön kapıda olduğu gibi, kapı zili yok, kapı tokmağı bile yok, sadece kapı var.

Burada bir "plan" yok. Tek bildiğim, sahip olduğum tek ailenin burada esir tutulduğu. İnternette Oliver Prince'le ilgili ne kadar karanlık ve kara bir tablo çizilse de bunu yapmak zorundayım.

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama babamı geri almalıyım.

Titrek bir nefes daha alarak yumruğumu kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. Ses, kapının ardında karanlık bir uçurumdan başka bir şey yokmuş gibi evin içinde yankılanıyor. Bir nefes daha alıyorum ve tekrar vuruyorum, sonra tekrar ve sonra biraz geri çekilip beklemeden önce tekrar.

Hala bir şey yok.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Kısa bir an için, göz ucuyla evin ön cephesinin yukarısında bir şey gördüğüme *yemin edebilirim*. Ürperiyorum, bakışlarımı sarmaşıkların yarıya kadar kapattığı pencerelerden birine kaldırıyorum.

Orada hiçbir şey yok. Sadece içimdeki karanlık ve yine de izlendiğime dair sinir bozucu bir his var içimde.

Saniyeler geçiyor. Sonra tam bir dakika.

"Alo?!" Kapıya tekrar vurdum. "Paul Laurent için geldim!" Ev

hareketsiz ve sessiz.

Bir kez daha denemeyi ya da babam bana bu işe bulaşmamamı kesin bir dille söylemiş olsa da, zararımı kesip karakola koşmayı tartışıyordum ki birden ayak sesleri duydum.

Önce sessizler, sonra sesleri yükseliyor. Yaklaşıyorlar. Kocaman kapıdan yarım adım geri çekilirken kalbim buza dönüyor. Bir kilit, soğuk havada metalik bir ses çıkararak bükülüyor ve açılıyor. Sonra yavaşça, çift kanatlı ön kapının bir yarısı gıcırdayarak açılıyor ve içeriden dışarıya mürekkep gibi bir kasvet yayılıyor.

Yaşlı, kırılmış bir el kapının kenarına dolandığında ve uşak gibi giyinmiş bir adamın pörsümüş, çizgili yüzü başını dışarı çıkardığında ürperiyorum. Gür gri kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor.

"*Yardımcı* olabilir miyim?" diye mırıldanıyor kalın, sert bir

aksanla. Yutkunuyorum, kelimeleri nasıl oluşturacağımı

hatırlamaya çalışıyorum.

"Um, evet, merhaba, özür dilerim, ön kapıda zil gibi bir şey arıyordum.

Öyle demek istememiştim-"

"*Yardımcı* olabilir miyim?" Kâhya, artan kızgınlığını artık gizlemeye çalışmadan tekrar söylüyor.

"Evet. Paul Laurent'ı görmeye

geldim?" Ağzımdan kaçtı.

Uşak yüzünü nötr tutuyor. Ama göz bebeklerinin büyümesi onu ele veriyor ve ben de bastırıyorum.

"Bana burada olduğu mu

söylendi?" "Kim

tarafından?"

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?"

"Bu bilgi size kim tarafından verildi?"

Omuzlarımı dikleştirirken dudaklarım büzülüyor.

"*Onun* tarafından," diye mırıldandım buz gibi. "Ve bana burada kendi isteği dışında bulunduğunu söylediğini söylemekte bir sakınca görmüyorum. şimdi, lütfen onu bana getirin, yoksa polisi devreye sokmak zorunda kalacağım."

Sesim son saniyede çatlayınca gç gösterim mahvoldu. Yine de omuzlarımı geride ve başımı dik tutuyorum ama adamın gözlerinden tehdidime zerre kadar inanmadığını görebiliyorum.

Birkaç saniye daha bana kayıtsızca bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ama sonra yavaşça nefes veriyor ve bir omzunu kaldırıyor.

"Korkarım yanılıyorsunuz."

"Affedersiniz?"

"Yanılıyorsunuz hanımefendi. Burada misafirimiz yok." "Peki 'biz' tam olarak kimiz?"

Bana kaşlarını çatıyor.

"Efendinin şu anda misafiri yok."

Eve geri dönüp kapıyı kapatmaya başladı. "Bekle!"

Ayağımı kapıya sokup onu durduruyorum.

Uşak kapıyı tekrar açaırken kaşlarını çatıyor.

"Belki de yanlış bir başlangıç yaptık. Tekrar söylüyorum, buraya geldiğim için gerçekten özür dilerim, ben sadece-"

"Gitmenizi istemek zorundayım, bayan."

Ona bakıyorum, nabzım gm güm atıyor.

"Gitmiyorum. Onu burada tuttuğunu *biliyorum*. Burada olduğunu biliyorum çünkü beni aradı ve kendisi söyledi. Şimdi onu görmeme izin verin yoksa yemin ederim polisle birlikte geri döneceğim."

Adam bir kez daha, hiçbir şey belli etmeden bana bakıyor. "İlk etapta gelebileceğiniz polis mi?"

Saçmalık.

"Bakın, eğer onunla *konusabilirsem*, eminim tüm bu yanlış anlaşılmayı ortadan kaldıracabiliriz-"

"Gitmelisin."

Sessizce söylüyor. Yine de gözlerinde beni ürperten bir aciliyet var. Hayır, sadece bir aciliyet değil, bir *yalvarış*.

"*Şimdi*," diye fısıldıyor.

Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan gölgelerin arasına karıştı ve kapı sert bir gıcırtyla kapandı. Gözlerimi kırıştırıyorum, önümdeki devasa kale kapısına bakarken az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Sonra sinirleniyorum.

Yumruklarımı kaldırdım ve kapıya tekrar vurdum, ve tekrar. Ve sonra üçüncü kez. Ama belli ki yeni bir plana ihtiyacım var.

Kalbim sıkışıyor ve kafamın içindeki çarklar dönmeye başlıyor. Aniden, içimi burkan bir sesle kapı arkamdan tekrar açılıyor. Sert, yaşlı adam tekrar karanlığın içinden çıkarken nefesim kesiliyor, dönüyorum.

"Sen *tam* olarak kimsin?" diyor sıkılmış bir ses

tonuyla. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Rose," diyorum sessizce. "Rose

Carson." Kaşları çatıldı.

"Peki Paul Laurent senin için kim?"

Bir kez daha, bir hareket gördüğüme *yemin edebilirim*. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, yukarıdaki pencereye hızlıca baktığımda, orada hiçbir şey yok.

İzlendiğimi hissetmekten başka bir şey yok.

Dudaklarımı büküp korkumu bastırarak gözlerimi uşağa çeviriyorum.

"O benim babam."

Saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen, bunu söylediğimde gözlerinin nasıl parladığını görebiliyorum. Sonra boğazını temizleyerek gözlerini kırıştırıyor ve gözlerini bana diyor.

"Burada kal."

Bir kez daha gözden kaybolur ve kapı bir başka ağır, metalik gümbürtüyle kapanır. Saniyeler geçiyor, sonra dakikalara uzanıyor. Dönüyorum, bakışlarımın merdivenin tepesindeki yüksek noktadan malikânenin arazisini izlemesine izin veriyorum.

Yıkık dökük heykellerin üzerinden, bir çit labirentine benzeyen yere. Acı görünümlü göletlerin ve ölmekte olan gül bahçelerinin üzerinden.

Burası neresi?

Tam dönüp kapıya tekrar vurmak üzereydim ki aniden kapı açıldı. Ürperiyorum, uşağın yine karanlığın içinden çıkmasını bekliyorum. Ama bu sefer adam yok. Sadece açık bir kapı, bir canavarın ağzı gibi.

"Lütfen, Bayan Laurent. Laurent," ve Butler'ın ses mırıldanıyor tedirgin edici bir şekilde içeriden bir yerden.

"İçeri gel."

"ONUN LANET *neyi?!'*"

Öfke, patlamak üzere olan bir bomba gibi içimde dalgalanıyor. Benim ruh halimle başa çıkma konusunda onlarca yıllık tecrübesi olan Wentworth bile, napalm yüzünde patlamadan önce benden beş dev adım geri atmaya hazır gibi görünüyor.

Sonra, tam bir profesyonel gibi, nazikçe boğazını temizler.

"Hanımefendinin kendisine göre, efendim," diyor yavaşça, "Bay Laurent'ın kızı olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve büyük fuayeden geçip sıkıca kapatılmış ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapının diğer tarafında az önce şehvetle baktığım kızın olduğunu bilmek kanımı kaynatıyor. Wentworth'u kim olduğu konusunda sorguya çekmek için buraya gelmeden önce üst kattaki pencereden aç gözlerle baktığım kız.

O Paul'un kızı.

Ve ne kadar genç görüldüğüne bakılırsa, onun ilk kızı değil. Ya da ikinci.

Paul'ün ilk iki kızı Naomi ve Cora, son derece çarpık ve muazzam derecede berbat bir şekilde, küçükken kısa bir süre benimle yaşadılar. Anneleri Matilde *Laurent* ve ben evlendikten sonra.

Evet, biliyorum. Benimkini alıp kaçan adamın karısıyla evlendim.

Ama Matilde ve ben aşk için evlenmedik. Ve kesinlikle şehvet için de değildi; bir kez bile yatağımızı paylaşmadık. Hayır, saf ve basit, biz *kin* için evlendik. Paul ve Vanessa'ya duyduğumuz ortak nefret yüzünden evlendik.

Bir kez daha, şu anda bir kulede kilitli tuttuğum bok parçasına yönelttiğim öfkem hiçbir zaman duygusal bir acıdan ya da kırık bir kalp gibi saçma bir kavramdan kaynaklanmadı.

Yok artık.

Vanessa ile genç olduğum için, babam zorladığı için ve yapmam "gereken" şeyin bu olduğunu düşündüğüm için evlenmiştim. İşletme fakültesindeydim ve finans dünyasının basamaklarını tırmanmaya başlamak üzereydim. Ve böylece hiç sevmediğim, beni hiç sevmeyen bir kadınla evlendim, çünkü o da benim "konumumdan" biriydi. Oğlumuz Jacob doğdu ve hafızam beni yanıltmıyorsa, onu doğurmak birbirimize son dokunuşumuz olabilirdi.

On yıl önce ölmüş olması bile benim için önemli değil. Vanessa'dan her zaman nefret edeceğim şey beni terk etmesi değil.

Oğlumuzu terk etti. Ve bugüne kadar, Jacob'ın karanlığının annesinin onu terk etmesiyle daha da kötüleştiğine dair içimi kemiren şüpheyi asla atamadım.

Vanessa'ya olan öfkem de buradan geliyor.

Nefesimi hırçınca veriyorum ve bakışlarımı dışarıdaki kızla aramdaki kapıya yöneltiyorum. Bu "Rose Carson "ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu

Annesi ya da belki de annesinin banka bakiyesi Paul'un ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

Her neyse, artık o kapaklı telefonla kimi aradığını biliyorum.

"Polisi arayayım mı, efendim?"

Bakışlarımı yavaşça önümdeki kapıdan çekip Wentworth'e yöneltiyorum. "Üst katta bir kafeste kilitli bir adamım olduğunun farkında mısınız?"

Kaşları çatıldı.

"Ah. Evet. Gayet iyi anladım efendim. O halde yetkilileri bu işe karıştırmamak en iyisi." "Evet, *en iyisi karıştırmamak* Wentworth," diye homurdandım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Onu tekrar göndereyim mi, efendim?"

Tırnaklarımı çenemin üzerinde gezdiriyorum. Tek kelime etmeden dönüyorum ve hışımla merdivenlerden evin önü boyunca uzanan, antrenin üstündeki tonozlu koridora çıkıyorum.

"Efendim?"

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum, peşimden merdivenleri koşarak çıkan Wentworth'u görmezden geliyorum. Pencereye doğru ilerliyorum ve çengelli parmağımla perdeleri geri çekiyorum, böylece gözlerim tekrar ön basamaklarda duran kıza takılıyor.

Tanrım, burada hiç yeri yok. Önünde durduğu yıkık dökük eski yapının aksine o kadar parlak, güzel ve masum ki.

O buraya ait değil. Biraz akılsaydı, giderdi. Aslında biraz akılsaydı, Paul Laurent gibi hırsız, dolandırıcı bir pislikle hiçbir işi olmazdı.

Boktan babası için neden geldiğini merak ediyorum.

Ama ben *onu* daha çok merak ediyorum.

"Efendim,

lütfen-" "Onu

içeri alın."

Yavaşça, bakışlarımı arkamdaki merdivenin en üst basamağında duran Wentworth'e çeviriyorum.

"Prens Efendi, emin misiniz-"

"Dedim ki," diye hırladım, "onu *içeri* al, Wentworth. Ve babasını koyduğum yere kadar ona eşlik et."

"Ama..." Sonra Wentworth çenemin nasıl sıkıldığını görüyor ve sadece başını sallıyor. "Çok iyi, efendim."

Merdivenlerden inişini izliyorum. Üst katta gölgelerin arasında bekliyorum ve antrede açılan kapının sesini dinliyorum.

"*Girin*," diye gürlüyor Wentworth özellikle dramatik bir şekilde.

Kendime rağmen bir gülümseme gizliyorum ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Adam karamsar ve kasvetli estetiğini seviyor.

Neredeyse garaj yoluna doğru kaçtığını duymayı bekliyordum. Ama onun yerine ayak seslerinin evimin eşiğinden geçtiğini duyduğumda kaskatı kesiliyorum. Kaslarım kasılıyor, sanki temiz hava ya da güneş ışığının tam tersi bir tür kara büyü üzerime çökmüş gibi.

Hayali düşünceyi kafamdan silkeleyerek kaşlarımı çatıyorum ve koridorun fuayeye bakan tarafına doğru ilerliyorum. Kız benim dünyama adım atarken bir sütunun arkasındaki gölgelere doğru süzülüyorum.

Aptal gibi.

"Yani o burada mı?" diyor sessizce.

Sesi yumuşak ve masum, bu karanlık, tozlu koridorlarda hiç yeri yok. "Bu taraftan, Bayan Laurent."

"Ben Carson, lütfen."

Wentworth'un durduğunu duyunca kaşlarımı kaldırarak sütunun yanından bakıyorum.

"Affedersiniz,

bayan?" "Ben Carson,

değil-"

Sözünü kesiyor ve ben de merakla yüzünün sertleşmesini ve kaşlarının çatılmasını izliyorum.

"Üzgünüm, fark etmez. Ne tarafta?" Wentworth başını eğiyor.

"Bu taraftan, bayan."

Gözlerim ona kilitlenince tekrar kaskatı kesiliyorum ve kıvrak, narin bileğini kaldırışını izliyorum. Zarif ve yumuşak parmakları bir tutam kestane rengi saç kulağının arkasına itiyor. Etrafına bakınıyor ve gözle görülür bir şekilde sırtından aşağıya bir ürperti yayılıyor...

Birden bakışları durduğum yerin gölgelerine yöneliyor. Tekrar sütunun arkasına geçerken sessizce homurdanıyorum, kanım kulaklarımda uğulduyor.

Neden kendimi ondan saklıyorum? Belki de iki yıldır kendimi tüm dünyadan saklamamla aynı nedenden dolayıdır. Köşeden geri dönüp baktığımda, onun Wentworth'u evin derinliklerine kadar takip ettiğini görüyorum.

Ağımın derinliklerine.

Kaçış yok.

Parmaklıkların ardında babamın kederli yüzünü gördüğümde kalbim

sıkışıyor. "Baba!"

"Rose!"

Soluğu kesiliyor, pis ve cereyanlı hücrede ayağa kalkıyor ve parmaklıklara doğru koşuyor.

"Rose! Tatlım!"

Parmaklıkların arasından ona sarılırken kalbim burkuluyor, gözlerim yaşıyor. Bir hıçkırıkla boğuluyorum, geri çekilmeden önce metale karşı ona sıkıca sarılıyorum.

"Neler oluyor?"

"Rose..."

"Baba, neden buradasın? Neden bu korkunç kafese kapatıldın?!" Yüzü buruştu. "Tatlım, dinlemenı istiyorum-"

Dönüyorum, beni buraya getiren yaşlı adama ters ters bakarken öfke görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Çıkarın onu!"

Adam orada öylece duruyor, taş suratlı ve vurdumduymaz, hiçbir şey belli etmiyor. "Bırakın çıksın dedim!"

Adam sessizce iç çeker ve boğazını temizler.

"Size bir dakika veriyorum."

Gidecekmiş gibi dönüyor ve yüzüm soluyor.

"Ne!? Hayır! Hayır! Bize *bir dakika* bile vermeyeceksin, *onu dışarı çıkarmamız* için anahtarları vereceksin!"

Sanki beni duymuyor bile. Sinir bozucu bir şekilde dönüp koridordan aşağıya inen merdivenlere açılan kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"DUR!" Çığlık atıyorum, panik parmaklarını boğazıma sıkıca sarıyor.
"DUR! Lütfen! Bırak onu-"

"Rose."

İstirap beni paramparça ediyor ve bir hıçkırıkla kendimi parmaklıklara doğru fırlatıyorum. Babam geri çekilmeden önce parmaklıkların arasından ona tekrar sarılıyorum.

"Baba, neler oluyor?! Neden buradasın?"

Ağır ağır iç çekerken kaşları çatılıyor. Yorgun ve tamamen tükenmiş görünüyor. Normalde yakışıklı olan yüzü solgun, çizgili ve bitkin.

"Rose, açıklamamız gereken çok şey var ve fazla zamanımız yok. Eminim şu anda bizi dinliyordur."

Yüzüm soluyor.

"Baba, Oliver Prince bunu sana neden yapıyor?!"

Yutkunuyor, sesi alçalmadan önce gözleri yanımdan geçiyor.

"Çünkü benden nefret ediyor, tatlım. Bak, bunu sana söylemekten bile utanıyorum ama bunu duyman gerek. Annenle tanışmadan önce..." Bakışları yere düşerken yüzü düşüyor. "Kısa ama yoğun bir ilişki yaşadığım başka bir kadın vardı." Başını kaldırıyor, dudakları bir çizgi halinde inceliyor. "Vanessa. Oliver'ın karısıydı."

Yüzüm soldu.

"*Baba-*"

"Asla böyle olması gerekmiyordu. Ve tabii ki annenle tanıştıktan sonra..." Genişçe gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Onunla tanıştığım da benim için her şey bitmişti ve Vanessa'dan ayrıldım. Birkaç ay sonra aniden vefat ettiğinde Oliver beni suçladı."

Şok ve öfke içimde gümbürdüyor.

"Yani *seni kilitledi* mi?! Baba, bu yasal değil! Polisi arayabiliriz-"

"*Hayır,*" diye birden ağzından kaçırır. "Hayır, bunu yapamayız. Tatlım, ben..." üzüntüyle başını sallıyor. "Bunu sana itiraf etmekten çok utanıyorum..."

Parmaklıkların arasından ellerini tutarak boğuluyorum.

"Her neyse, seni seviyorum baba."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Yaptığım şeyler var Rose. Anlaşmaları güvence altına almak ya da iş imparatorluğumu sağlamlaştırmak için attığım adımlar. Benim yerimde olan pek çok adamın yaptığı şeyler. Bunlar kurbandsız suçlardı, tatlım, ama yine de... suçlardı."

Başımı salladım. "Ne olmuş yani baba? Elsa inanılmaz bir avukat. Ve ne yaparsan yap, Oliver Prince seni lanet olası bir kafese kilitleyemez."

böyle!"

Çenesi geriliyor ve yine bana bakamıyor.

"Mesele şu ki tatlım, ben bu eve davet edilmedim. Ben zorla girdim." Ona kocaman gözlerle bakıyorum.

"Ne?"

"Prens... onda bana ait olan bir şey var. Bize ait. Annene aitti ve geri vermedi, ben de-"

"Benden çalmak zorundaydı."

Arkamdaki derin, karanlık, zehirli ses karşısında kalbim boğazıma kaçarak neredeyse çığlık atacaktım. Bakmak için döndüğümde, sanki tüm dünya buza dönüşmüş gibi her şey aniden donuyor.

Gölgelerin arasında yarı örtülü. Ama yine de *canavar* gibi bir adam olduğunu görebiliyorum. Üzerimde bir karış ya da daha fazla yükseliyor, şişkin, geniş omuzları arkasındaki ışığı engelliyor. Loşlukta ve gölgelerde bile hırlayan dişlerinin parıltısını ve buz mavisi gözlerinin benimkilere saplanan hınzır ışıltısını görebiliyorum.

Beni taşa çeviriyor.

Yüzümdeki çıplak korkuyu yutkunarak bastırırken omurgamda sıcak bir ürperti belirliyor.

"Kimsin sen?"

Gölgenin dudakları kıvrılıyor ve daha vahşi dişleri parlıyor.

"*Hırsız* babanın çalmaya çalıştığı mülkün gerçek sahibi benim."

Boğazım kapanıyor.

Aman Tanrım.

Bu, tepemde dikilen gölge Oliver Prince mi? Sorun sadece kötü ışıklandırma ve ağır gölgeler değil. Silueti bile Prince'in internette gördüğüm sayısız "Altın Çocuk" resmine hiç benzemiyor.

Bu adam daha büyük görünüyor. Daha güçlü. *Daha güçlü...* şişkin omuzları ve kolları giydiği ince kapüşonlu tişörtü zorluyor. "Altın Çocuk" enerjisinin tam tersi karanlık bir güç yayıyor.

"Aptal babanın *soymaya* karar verdiği bu evin sahibiyim."

Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum.

"O sadece *ondan* aldığınız şeyi geri almaya *çalışıyordu*-"

İnanılmaz bir kahkaha. "Sana böyle mi söyledi?"

"Rose," diye bağılıyor babam, sesi korku içinde boğuluyor. "Rose, tatlım-"

"Kapa *çeneni*!" Oliver canavarca kükreyerek beni derinden sarsıyor ve babamın boğazından korku dolu bir nefes koparıyor. Ama dimdik ayaktayım, önümde duran iri yarı adama ters ters bakarken kesik kesik nefes alıyorum.

"Onunla böyle konuşma!" Tersledim. "Babam bir hırsız değil. Sende ona ait olan bir şey var ve o-"

"Sadece bir hırsız değil," diye tersledi Oliver soğuk bir şekilde. "O bir hırsız ve lanet bir yalancı."

Aniden üzerime doğru gelirken nefesim kesiliyor, parmaklıklara yaslanıyorum, gözleri soğuk, hâlâ gölgelerin içinde bana doğru yaklaşıyor.

Sonra aniden bana bir adım daha yaklaşıyor... ve zayıf ışığa doğru.

Yanaklarım kızardı.

Bu adama "yakışıklı" demek sadece yetersiz bir ifade değil. Doğru kelime bu değil. Oliver Prince'e yakışıklı demek, güneşin sıcak olduğunu ya da Michelangelo'nun iyi bir tavan ressamı olduğunu söylemek gibi bir şey.

Adam artık altın renginde olmayabilir ama hâlâ bir *tanrı* gibi görünüyor. Kusurları bile -yüzünün yan tarafından aşağı doğru uzanan ince beyaz yara izi, boynundaki parlak yanık izleri, eskiden gülen gözlerindeki tekinsiz, vahşi parıltı- sadece büyüleyici görünümüne katkıda bulunuyor.

Bir zamanlar altın sarısı olan saçları şimdi daha koyu, sanki hayatını yok eden yangın saç köklerini is ve külle karartmış gibi. Aristokrat, film yıldızı elmacık kemikleri ve çenesi şimdi kalın, koyu bir ense ile kaplı. Bir zamanlar Paul Newman'ı andıran sevimli bebek mavilerinin yerini buzullar almış.

Görünüşe göre Şeytan eski Oliver Prince'i parçalara ayırmış ve onu kas ve nefretle tekrar yapıştırmış.

Oliver, viski ve dumanla yoğrulmuş sert ve derin bir sesle, "Söyle bana *Paul*," diye homurdanıyor. "Senden aldığım ve geri almak için asilce evime girdiğin şey neydi?"

O sustuğunda, göz ucuyla babama bakıyorum. Hücre parmaklıklarını kavrarken ağzı incecikti.

"Belgeler," diye mırıldanıyor sessizce, sonra derin, tıkırtılı bir öksürük patlıyor. Oliver soğuk bir kahkaha atıyor, ses çakıl taşlarının kazınmasına benziyor.

"*Belgeler*. Ne kadar acınacak derecede zayıf bir yalan."

Ona ters ters baktım. "Çok korkmuş. Ve buranın ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek, muhtemelen bir şeylere yakalanacak!"

"Bunların hiçbirini beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diye homurdanıyor Oliver, ben titrerken buz gibi bakışlarını bana saplıyor.

Bakışları beni sırtımdaki parmaklıklara sabitliyor ve ben o gözlerin ağırlığı altında yavaşça parçalanıyorum.

Sonra yavaşça, soğuk bir şekilde dudakları vahşi bir gülümsemeye dönüşür. "*Paul*," diye sessizce homurdandı.

"İş konuşalım."

Babam hevesle başını sallıyor ve gergin bir gülümsemeye zorluyor. "Elbette Oliver. Elbette yapabiliriz-"

"Kapa çeneni ve beni dinle."

Babama ters ters bakınca diğer adama ters ters bakıyorum. Ama fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor.

"Yirmi üç yıl önce benden bir şey aldın." Şaşkınlıkla ona bakarken çenem düştü.

"Mesele *bu* mu *yani*? Karın ve babam yüzünden hâlâ kızgınsın-" "*Dur.*

Lanet olsun. KONUŞMAYI."

Kelimeler dudaklarından gök gürültüsü gibi dökülüyor, içime işliyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Arkamdaki parmaklıklara sıkıca yapışıp titreyerek siniyorum ve onun sert bakışları altında soluyorum.

"Eğer bu dünyada adalet olsaydı," diye hırlıyor, "o kadın hâlâ hayatta ve onunla *birlikte* olurdu, böylece onu da yeryüzünde yolunu kesecek kadar şanssız olan hemen herkesi yaptığı gibi perişan edebilirdi."

Gözleri karanlık bir şekilde babama bakıyor.

"Vanessa umurumda bile değil. Ama çıkarları vardı, değil mi Paul?"

Babam hafif bir rahatlama tonuyla nefes veriyor ve zayıf

bir şekilde gülümsüyor. "Oliver, istediğin paraysa sana

bulabilirim-"

"Senin sahip olmadığın parayı istemiyorum, Paul," diye tersliyor Oliver.

"Belki de o zamanlar sahip olduğum paranın birkaç yüz katını kazandığım kısmı kaçırdın. Ben paradan ya da Vanessa'dan bahsetmiyorum. Onunla *birlikte* gelen holding şirketinden bahsediyorum." Bakışları değişiyor, babama doğru ölümcül bir şekilde daralıyor. "Ve sakın bir saniye bile bana neden bahsettiğimi bilmediğin palavrasını atmaya kalkma, seni küçük pislik."

Kaşlarımı attım. "Sen ne-"

Babama dönüp baktığımda sözlerim duraksıyor. Oliver'ın bahsettiği şey her neyse, babamın yüzündeki kederli ifadeden bunun ne olduğunu çok iyi bildiği anlaşılıyor.

"Prens-"

"Kensington Gardens Limited, Paul," diyor Oliver karanlık

bir sesle. Babam zayıfça gülümsüyor. "Doğru, bu-"

"zellikle, Nanosplice Biotech Incorporated şirketinde halen sahip olduğu yüzde yüz hissesi."

"Bak, Oliver-"

"*Nerede. Nerede.*

Nerede."

Babamın yüzü biraz daha soldu.

"Prens, ben... Yani, onu sizden almadım. O-"

"Vanessa'yla birlikte geldi, biliyorum," diye tersliyor Oliver. "Ve o öldüğünde, senin eline düştü."

Parmaklıklara bir adım daha yaklaştığında sessizce nefes alıyorum, bu da onu *bana* bir adım daha yaklaştırıyor.

"Açık konuşacağım, Paul. Eğer bir daha bu parmaklıkların arkasında durmak istiyorsan, hukuk müşavirini arayacak ve önümüzdeki otuz dakika içinde o holding şirketini ve biyoteknoloji laboratuvarını bana devredeceksin."

Babamın yüzü bembeyaz oldu.

"Evet ya da hayır Paul," diye hırlıyor

vahşice. "Ben... Ben sadece..."

"Çok dikkatli düşün Paul. Hayatın buna bağlı."

"Peki, tamam. Bak Oliver, bu..." Babam gergin bir yüz ifadesi takınır. "Sadece artık bende değil."

Sanki tüm koridor aniden daha soğuk ve daha karanlık hale geldi.

"Ama geri alabilirim!" diye ağzından kaçırıyor hemen. "Birkaç yıl önce holdingi satmak zorunda kaldım, Prens. Ama geri alabilirim."

Oliver'ın ölümcül mavi gözleri daha da

ölümcülleşir. "Umarım benimle dalga

geçmiyoursundur, Paul." "Dalga

geçmiyorum!"

Canavar adam gülümser.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Benimle taşak geçmesen iyi edersin, çünkü benim için gidip *getireceksin*. Nasıl yapacağın umurumda değil ama yapacaksın. Ve sen bunu yaparken, *o...*"

Soğuk bir hava şokunu içime çekiyorum, sert bakışları ve bıçak gibi parmağı bana yöneldiğinde titriyorum.

"Sen onu benim için geri getirirken, o da senin yerini alacak."

Onun yerini almak mı? Onun yerini al-

Bir anda her şey yerine oturunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dehşet içinde dönüp babamın yüzündeki rengin kayboluşunu izliyorum.

"Bana istediğimi vereceksin, Paul. Ve sen bunu yapana kadar, o burada kalacak." Oliver kalın bir sesle homurdanıyor ve yaklaşırken vahşice gülümsüyor.

"Teminat olarak."

"Prens-" babamın sesi biraz boğuk çıkıyor. "Hadi ama, biz mantıklı adamlarız. Yapabiliriz-"

Oliver soğuk bir şekilde gülmeye başlar.

"Oh, Paul, hayır," diye hırlıyor. "Öyle *değiliz*. İkimiz de mantıklı, iyi bir adam *değiliz*. İnan bana, hayal edebileceğin rasyonel iyi bir adamdan en uzak şey benim. O yüzden bana son bir kez cevap ver: İstediğim şeyi bana getirebilir misin? Unutma, sen dışarıda bana getirirken o da burada olacak."

Çılgınca babama döndüğümde yüzüm bembeyaz oluyor, tüm sıcaklığını kaybediyor.

"Baba-"

"Evet."

Zemin altımdan kayıp gidiyor. "Evet,

Prince, senin için getirebilirim."

Tek kelime edemedim, her şey olup bitti. Oliver bana doğru hamle yapıyor, nefesim kesiliyor ve parmaklıklara doğru sınıyorum. Ama uzanmıyorum.

Benim için hücre kapısının tuş kilidine gidiyor. Delici, burkucu, metalik bir sesle kilidi açıyor ve kapıyı çekerek açıyor. Oliver onu kabaca yakalayıp hücreden çıkarırken ve koridorun uzak duvarına fırlatırken babam çığlık atıyor.

Oliver bana doğru dönüyor ve o buz gibi gözlerini bana diktiğinde dehşet verici ama sıcak bir şey içime saplanıyor.

"*Atla.*"

Başım bir o yana bir bu yana

sallanıyor. "Kafese

girmeyeceğim."

"Oh, prenses, inan bana, öylesin."

"Eğer oraya gireceğimi düşünüyorsan-

!"

"Ya oraya girersin ya da seni oraya *atarım*," diye acımasızca bağırıyor ve beni ürpertiyor. "Seçim senin."

Gözlerim babama kaydı.

"Ona bakma," diye kıkırdıyor Oliver karanlık bir sesle. "Adın Paul Laurent değilse sana yardım etmez. Şimdi *siktir* git içeri."

Babam zayıfça gülümsüyor.

"Rose, yemin ederim, hemen getireceğim! Burada fazla kalmayacaksın!"

Gerçeklik etrafımda paramparça oluyor. Üzerimde beliren canavar adama ve parmağını soktuğu kafese sessizce bakmak için döndüğümde ciğerlerim sıkışıyor.

"*Şimdi*," diye mırıldanıyor.

Yavaşça, ayaklarım sanki bir başkası tarafından kontrol ediliyormuş gibi hareket ederek, ayak sürüyerek hücreye giriyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, sert metalik bir tangırtı beni irkiltiyor. Titrek bir nefes alıyorum, dönüp babama geniş, dehşet dolu gözlerle bakıyorum.

Oliver ona ters ters bakıyor.

"Koridorun sonundaki merdivenleri takip ederek aşağıya inin. Wentworth seni bekliyor olacak. *Şu andan* itibaren mülkünden defolup gitmek için üç dakikanız var."

Babamın arkasına bile bakmadan kapıya doğru koşması canımı yakıyor.

"Ya Paul?"

Babam geriliyor ve duraksıyor, sırtı bize

dönük. "Evet, Oliver?"

"Bana istediğimi ver yoksa sonsuza dek burada kalır. Şimdi *kaç*."

Ve öyle de yapıyor, kapıdan fırlıyor ve görüş alanından çıkana kadar kavisli merdivenden aşağı tökezleyerek iniyor.

Yapayalnızım.

Bir canavarla.

Soğuk bir his tenimin üzerinde geziniyor. Ellerim kollarıma dolanıyor ve parmaklıklardan yavaşça geri çekilirken kendime sarılıyorum.

Oliver o buz mavisi gözlerini karanlığın içinden bana çeviriyor ve kocaman elini parmaklıklardan birine doladığında ürperiyorum.

"Aptalca bir şey yapmadığın sürece," diye hırlıyor. "Zarar görmeyeceksin. Ama burada kalacaksın."

Başımı salladım, titriyordum,
sersemlemiştim. "Telefon."

Dudağımı çiğniyorum, gözlerimi onunkilere
dikiyorum. "*Telefon*. Kendimi bir daha tekrar
etmeyeceğim."

Yutkunarak ceketimin cebine uzanıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve
uzatıyorum. Kocaman, güçlü eli, telefonu alırken benim küçük elime
değiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Onu önemsiyor musun?"

Alaycı değil. Kışkırtmak ya da küçümsemek için değil. Sıkılmış dişlerin
arasından homurdanan gerçek bir soru. Gözlerimi kaldırıyorum, dişlerimi
alt dudağımın üzerinde gezdirirken kaşlarım çatılıyor.

"Evet, tabii ki. O benim babam ve-" "O
zaman sen lanet bir aptalsın."

Hey, kapıdaki tuş kilidinin şifresini giriyor. Sağır edici bir klik sesiyle
tekrar kapanışından irkiliyorum.

Oliver arkasını dönüyor ama sonra duraklıyor. Bana bakarken güçlü
omuzları bükülüyor ve esniyor, çenesi gıcırıyor.

"Paul'ün seni umursamasını ve bana istediğimi vermesini umsan iyi
edersin. Yoksa çok ama *çok* uzun bir süre burada kalacaksın."

Bu kuleye şiddet ve intikam dolu bir kalple çıktım. Aşağı inerken, *zaferle* dolup taşıyor.

Merdivenlerden inerken yüzüme ölümcül, muzaffer bir gülümseme yayılıyor ve kendimden çok memnun olduğumu itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Burada çok kötü ve gecikmiş bir taşla iki kuş vuruyorum.

Birincisi, Paul'ün canını *yakıyorum*. En azından, zavallı bedeninde kendinden başka birine karşı tek bir damla insani merhamet kaldıysa onu incitiyorum. Eğer yoksa, bu boş bir dava olacak.

Çünkü onu az önce serbest bıraktım. Ve eğer Rose'u gerçekten umursamıyorsa ve o kalın dangalak kafasında biraz beyin varsa, önümüzdeki yirmi dört saat içinde iade edilmeyen bir ülkede yüz rekonstrüksiyonu ameliyatı olacak.

Ama.

Tüm çapkınlıklarına, saçmalıklarına ve narsizmine rağmen o hala bir insan. Rose hala onun kızı ve ona nasıl baktığını gördüm.

Hayır, geri dönecek. Ve eğer kaçmaya çalışırsa, istediğimi almasını sağlamanın başka yolları da olacak. Çünkü bu taşla öldürdüğüm ikinci kuş o.

Yıllar önce Vanessa'yla boşandığımızda öfkeliydim. Duygular, *aşk* ya da bunun gibi saçmalıklar yüzünden değil. Kızmıştım çünkü bu bir kayıptı. Ve kaybetmekten *nefret* ederim.

Şimdi hala nefret ediyorum ve yirmi bir yaşında, gözünü finans dünyasını fethetmeye dikmiş asabi bir gençken bundan daha da çok nefret ediyordum. Zirveye doğru tırmanırken her kayıp potansiyel bir raydan çıkma demekti. Ve kendi karım beni Paul denen o pislik için terk ettiğinde, gururum incinmiş, egom incinmiş, kalbim kırılmış ya da bu saçmalıklardan herhangi biri değildi.

Sahip olduğum iş planları bir anda tehlikeye girdi.

Ben de sırf bu işi bir an önce bitirmek için ayrılırken istediği her şeye evet dedim. Zaten Jacob için onunla dişe diş mücadele etmeye tamamen hazırdım. Sonra, sanki artık istemediği eski bir mutfak aleti gibi ondan vazgeçtiğinde? Bu yutulması zor bir acı haptı. Ama sonuçta, onun tamamen bana ait olmasından memnundum.

Ondan kurtulmak için acele ederken bazı şeyleri gözden kaçırmışım. Vanessa'nın beni kandırdığı falan yoktu. Ana planının bir parçası Kensington Gardens Limited'i ya da daha spesifik olarak Nanosplice Biotech Incorporated'ı almak değildi. Sorun şu ki, Kensington Gardens Limited holding şirketini çeşitli vergi nedenleriyle *onun* adına kurmuştum.

Ve bu holding şirketi Nanosplice Biotech Incorporated'ın tek sahibidir.

O zamandan bu yana geçen yıllar içinde bu şirket benim için önemli hale geldi. Kârları değil. Onlara ihtiyacım yok.

Bu, bir yerlerde güvenli bir sabit diskte duran ve ne olduğunu bilmedikleri için toz toplayan teknolojidir.

Benim var.

Benim lanetim genetik bir lanet; DNA'mın derinliklerine gömülü gümüş bir kurşun, bir gün, çok da uzak olmayan bir gelecekte beni öldürecek.

Milyonda bir şansım var, o da Nanosplice Biotech'in özel patentine sahip olduğu bir gen dizileme teknolojisi. Hayatım söz konusu olduğunda patent yasası umurumda değil. Böyle bir durum söz konusu olsaydı, yasalar bir yana, bilim insanlarından oluşan ekibime uzun zaman önce mühendislik yaptırırdım.

Sorun şu ki, teknolojiyi *yeniden yaratacak* araştırma da Nanosplice Biotech'te kilitli durumda. Bu da beni küreksiz bir şekilde Bok Deresi'nde bıraktı.

Şirketi ya da teknolojiyi geri satın alma seçeneği her zaman vardı. Ancak birkaç yıl önce gururumu bir kenara bırakıp şirketi Paul'den geri almaya karar verdiğimde -biliyorsunuz, *yaşamaya devam* etmek için- *yaptığım* ön araştırmada şirketi sattığını ya da bilinmeyen bir kişiye verdiğini öğrendim.

Tüm bunları ondan az önce teslim etmesini istemeden önce biliyordum. Bir an için biyoteknoloji şirketinin yeni sahibini ispiyonlayacağını ummuştum. *Yapmayınca*, ama geri almak için kendini paralayınca, fırsatımı gördüm.

Sadece şirketi ele geçirmek için değil. *Onu*

ele geçirmek için.

Paul'ün bana o gen dizileme teknolojisini getirmesine ihtiyacım var, yoksa ölürüm. Ama o dışarıda benim için ne yapması gerekiyorsa onu yaparken Rose burada kalacak.

Benimle gel.

Benim güzel küçük teminatım.

Kuzey kulesinin dibindeki köşeyi dönerken kendi kendime açlıkla sırtıyorum. Doğruca odama gidip kendime kocaman bir içki doldurmaya niyetlenmişim ki, bir anda 1,5 metre boyunda un ve İngiliz şımarıklığı önüme dikildi.

"Ne *halt* ettiğini sanıyorsun sen?!"

Benim için ne kadar uzun süredir çalıştığını ve hayatımın ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğunu bir kenara bırakırsak, Lucile kelimeler ağzından çıktığı anda sınırlarını büyük ölçüde aştığını fark ediyor. O demir gibi tavrına rağmen yüzüne bakarken bir an için gözlerinin ardında patlayan korkuyu izliyorum.

"Yerinde olsam bunu *yeniden ifade* ederdim," diye hırlıyorum.

Dudaklarını büzüyor, boğazını temizliyor. Ama yılmıyor. Geri adım atmıyor. Ben küçük bir çocukken ailem için çalışmaya başladığından beri, onu tanıdığım otuz dokuz yıl boyunca bir kez bile çileden çıkmadı.

"Söylemek *istediğim* şey," dedi sert bir sesle, "evde *tutsakların* olması tam olarak ne anlama geliyor Oliver?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Lucile'in dudakları büzülür, gümüş kaşları derin derin

çatılır. "Oliver, ben *sağır* değilim."

"Birkaç yıl bekle. Oraya varacaksın."

Yanından geçerken huysuzca glmsyorum. Ama ıldırıtcı bir şekilde yer değiştirip tekrar önüme dikiliyor.

"Keyifsiz olduğunu ve içki içtiğini anlayabiliyorum Oliver." Bana ters ters bakıyor.

İ ekiyorum. "Wentworth, sanırım?"

"Yani kuzey kulesinden yürüttüğünüz kanlı hapishaneyle ilgili ağzındaki baklayı çıkardı mı?"

Kaşlarım keskin bir şekilde kalkıyor.

"Her ne kadar onu otobüsün altına atmak istesem de, hayır. Onu ele veren şey, kuzey kulesinden koşarak çıkan ve sanki şeytanın kendisi onu kovalıyormuş gibi görünen *mahkumdu*."

Memnuniyetle glmsyorum.

"Altına mı işiyordu? Bana altına işediğini söyle."

Gözlerini deviriyor.

"Bu her neyse, çok ileri gittiniz."

"Azarlanmaya ihtiyaım olduğunda Lucile," diye soğuk bir şekilde çıkışıyorum, "seni nerede bulacağımı biliyorum, mutfakta, *ait* olduğun yerde."

Dudakları büzülmüş, bana bakıyor.

Tamam, bu benim için bile sınırı açtı. Homurdanıyorum, elimi burnumun kenarına götürüp imdikliyorum.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok diyelim."

Lucile yumruklarını geniş kalçalarına yerleştiriyor, gözlerini sadece onun yapabildiği o meydan okuyucu şekilde bana dikeyor.

"İşte burada yanılıyorsun, Ollie."

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Lucile bana karşı pek çok şeyden paçayı sıyrabiliyor, çünkü beni neredeyse o büyüttü ve neredeyse hiç tanımadığım büyükannem ya da çok az tanıdığım annem gibi hissediyorum. Ama şu anda benimle bu şekilde konuşurken çok zorluyor.

"Eğer iş arkadaşlarınızla okul bahçesinde oyun oynamak istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz bir şey. Her ne kadar siz erkeklerin neden sürekli bu saçma sapan penis ölçme yarışmalarını oynadığınızı hiçbir zaman anlayamayacak olsam da."

Suratımı ekşittim.

"Bana bir iyilik yap ve bu kelimeyi bir daha bana yüksek sesle söyleme."

İç çekiyor. "Az önce buradan kaçıp giden adam umurumda değil. Görünüşünü beğenmedim. Sinsi bir kalleşe benziyordu-"

"Bunu söylediğin için güzel bir Noel ikramiyesi bekleyebilirsin." Gözlerini deviriyor.

"Ama hâlâ orada olan kızı önemsiyorum." Yüzüm kararıyor.

"Sanırım bunu daha önce konuşmuştuk. Değil. Senin. Endişesi." Lucile soğuk bir şekilde güler.

"Gerçekten de o kulede bir *çocuk* tuttuğun için endişelenmeme gerek olmadığını mı düşünüyorsun?!"

"O kesinlikle bir çocuk değil."

"Oliver Prince!" Lucile parmağını yüzüme doğru uzatarak azarlıyor.

"Karmaşık bir durum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyordum, kaşlarım çatılıyor. "Ve bunu ne kadar güzel ifade edersem edeyim, senin maaş derecenin çok aşıyor."

"İnsan terbiyesi benim maaş derecenin üstünde değil!" "*Bırak onu.* Seni uyarıyorum."

"Yoksa ne olur?!" O da karşılık verir. "Beni kovacak mısın?!" "Beni kışkırtma," diye mırıldandım.

"Tost makinesinin nasıl kullanıldığını biliyor musun? Çamaşır makinesi?" Ona ters ters baktım. "Bunu çözebileceğime eminim."

"Kim o?" Öfkem alevlendi. "*Kes şunu,* Lucile."

Hizmetçim bana ters ters bakıyor, soru sorma şeklini değiştirmeden önce dudaklarını büzerken yumruklarını tekrar kalçalarına yerleştiriyor.

"Uzun süre bizimle mi kalacak?"

"Eğer buradan kaçarken gördüğün o sümüklü küçük pisliğin aklı kaldıysa, hayır. Uzun sürmez."

"Ama geceyi geçirmesine yetecek kadar uzun mu?"

Kesinlikle.

"Muhtemelen," diye homurdandım.

"Birkaç gece geçirecek kadar uzun mu?" Ağır ağır iç çektim. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Bunu bir kuledeki lanet olası bir hapishane hücresinde yapmıyor." "İnan bana," diye homurdanarak uzaklaşmak için döndüm. "Yapıyor."

"Oliver, bir adım daha atarsan söz veriyorum bir daha kapıda kahvaltı olmayacak."

"Kahvaltının çoğunu bile yemiyorum, Lucile."

"O zaman yediğin o lanet tostü zehirleyeceğim." Dönüp ona dik dik bakıyorum, gözlerim kısılıyor.

"Az önce ölümümü planladığını mı itiraf ettin? Çok ince bir buzun üzerindesin." Öyle ve o da bunun farkında, ben de onun biraz solgunlaşmasını izliyorum.

Beni gerçekten tanıyan insanları korkutmak hoşuma gitmiyor. Ama bunun hemen kapatılması gerekiyor.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı. "Bu oyunlarınızla ne yaptığınızı anlıyormuş gibi davranmıyorum."

"Tüm bunların neresi sana oyun gibi geliyor Lucile?"

"O bir hapishane hücresinde kalmayacak, Oliver," diye tersliyor Lucile. Kaşlarını çatıyor ama sonra bana yaklaşıp üzüntüyle gözlerimin içine bakarken ifadesi yumuşuyor.

"Orada bir yerde olduğunu biliyorum Ollie," diyor usulca.

Çenem gıcırıyor.

"Ne hissettiğini hissediyorum, nasıl acı çektiğini anlıyorum" gibi bir konuşmaya ne ihtiyacım var ne de buna hiç ihtiyacım oldu. Lucile aslında Jacob'ın ikinci ebeveyni olsa da ondan değil. Onun kanından olmayabilir ama onu kanındanmış gibi yetiştirdi.

Ben ne kadar acı çekiyorsam, o da o kadar acı çekiyor. Ama bu yine de bu lanet konuşmayı yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. *Asla.*

İç çekiyor. "Bakın, onu kendi yoluna göndermeniz için ısrar etmeyeceğim. Bunun beni aşan bir mesele olduğunu anlıyorum. Ama düzgün bir odada, düzgün bir yatakta kalması konusunda ısrar ediyorum, bir hapisane hücresinin zemininde değil."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Buradan kaçan adam kimdi?" Dişlerim

gıcırıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Babası."

"Ve senin onunla seçecek bir kemiğin mi

var? Dişlerim parlıyor.

"Bu en hafif tabirle."

"Kendisi sana hiç yanlış yaptı mı?"

Ona ters ters bakıyorum. Lucile

kendini tuttu.

"Bırak çıksın, Oliver. Fa'nın günahları için cezalandırılan çocuk hakkında herkesten çok senin bilgin olmalı-"

Bu kadar yeter.

"Hayır. Başka. *Kelime.*"

Ses tonumda ve Lucile'e ters ters bakışımda ölümcül bir hava var. Ama canavar şu anda perde arkasında iplerimi elinde tutmuyor.

Ağır bir şekilde iç çekiyorum, bakışlarımı kaçıırken homurdanıyorum.

"Çok *iyi*," diye mırıldandım. "Uyuması için bir dolap bulabilirsin."

Göz ucuyla Lucile'in yüzündeki gülümsemenin çatladığını görebiliyorum.

"Bununla çalışabilirim." Arkasını dönüyor. "Doğu kanadındaki misafir süitini hazırlayacağım."

Çenem sıkıştı ve etrafımda dönerken hırladım.

"O benim lanet olası *tutsağım*, Lucile!" Geri çekilirken ona bağıryorum.

"Peki o zaman!" Bana sırtmak için dönüyor. "İngiltere'deki en rahat mahkum olacak."

Malikânenin doğu kanadında kayboluşunu izliyorum. Sonra dudaklarımdan bir küfür tükürerek dönüp batı kanadına giden merdivenleri hışım la çıkıyorum. Koridorda ilerlerken bir kez durup küfrediyorum ve duvardaki çerçeveli bir tarla resmini söküyorum, odama girip kapıyı çarparak kapatmadan önce sırf yapabildiğim için resimde bir delik açıyorum.

Ne oluyor *lan*?

"Son baktığımda bu evin efendisi bendim," diye tıslıyorum havaya.

Köşedeki bar arabasına doğru yürürken bir yığın boş şişeyi tekmeleyerek yolumdan çekiyorum. Tozlu bir bardağa viski döküp geri deviriyorum, sonra şişeyi kaptığım gibi gül bahçelerine bakan balkona fırlıyorum.

Derin derin içiyorum, gözlerim kısılıyor, kalbim kararıyor.

Tüm düşüncelerim, kafesteki tatlı bir kuş gibi üst katta kilitli tutulan küçük tutsağımın üzerinde.

Benim güzel küçük teminatım.

Çabucak, öfkem daha karanlık bir şeye dönüşüyor. Müstehcen, sinsî, ahlaksız bir şeye. Paul teslimatı yapmazsa neler olacağını hayal etmeye başlıyorum. Yapacağım şeyleri.

Göğsümde ısı dalgalanıyor, ardından damarlarımda nabız gibi atan, kanımı napalm gibi ısıtan bir şehvet zonklaması geliyor. Taşaklarım karıncalanıyor ve sikim bacaklarımın arasında kalın, sıcak ve aç bir şekilde şişip kalçama doğru nabız gibi atarken inliyorum.

Gölgelerde oturup içiyorum.

Rose ile yapacağım şeyleri düşünüyorum.

"BU TARAFTAN CANIM!"

Gerçeküstü.

On dakika içinde, yaralı, vahşi bir adam tarafından yakalanıp kilitli bir hapishane hücresine atılmaktan... Lucile adında kurabiye gibi kokan, gülümseyen yaşlı bir kadın tarafından evin lüks, yıldızlı bir bölümüne götürülmeye geçtim. Duvarlarında güneş ışığı, mobilyalar ve sanat eserleri olan bir bölüme.

Ve en önemlisi, metal parmaklıklar veya hapishane hücreleri yok.

Süslü oymalı bir kapının önünde duruyor ve dönüp bana gülümsüyor. "Bu taraftan canım, bu taraftan."

Düğmeyi çeviriyor ve çift kapıyı iterek açıyor. Ve

çenem *düştü*.

Vay anasını.

İki ay öncesine kadar dünyanın büyük bir kısmını sadece televizyon dizileri ya da filmler aracılığıyla görüyordum. Babam beni bulduğunda, hayatın başka bir yönüyle tanıştım.

Yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim: zenginlik ve refah dolu bir dünya. Muhteşem mobilyaların, ünlü sanat eserlerinin ve çarpıcı modanın dünyası. Süslü, pahalı restoranlar ve lüks mahallelerdeki göz alıcı apartman daireleri ve şehir evlerinden oluşan bir dünya. Babamla birlikte son iki ayda Londra'da bunların çoğunu gördüm.

Bunların *hiçbiri* önümüzde açılan muhteşem görünümlü odayla kıyaslanamaz.

Şok içinde Lucile'in peşinden süite giriyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "*Vay canına,*" diyorum sessizce nefesimin altında.

Gözlerini komplocu bir şekilde bana çevirirken müzikal, büyükannemsi bir kahkaha atıyor.

"Biraz abartılı, değil mi?"

"Bu... *büyüleyici,*" diye fısıldıyorum. "Kesinlikle büyüleyici."

Krem rengi duvarlar nane, deniz köpüğü yeşili ile vurgulanmış, çerçevelerde ve pencere pervazlarında altın vurgular var. Bir duvarın tamamı muhteşem çiçek desenli ipek duvar kağıdına benzeyen bir şeyle kaplanmış. Karşısında *ise* perdeleri, püskülleri ve her şeyiyle altın rengi - gerçek bir *altın* rengi- *dört direkli* prenses yatağı duruyor.

Oda, burada yaşayan son kişi Marie Antoinette'miş gibi görünüyor ve çok *güzel*.

"Burası neresi?" Endişeyle fısıldıyorum.

Lucile arkadaş canlısı ve güler yüzlüydü, hatta üst kattaki hücrenin kilidini ilk açtığında bana hızlıca sarıldı. Ama aynı zamanda beni tam olarak ön kapıya götürmüyor ve belli ki burada çalışıyor. *Onun* için.

Kızartma tavaından çıkmış olabilirim. Ancak şu anda ateşe mi yoksa başka bir şeye mi atlayacağım belli değil.

"Bu mu?" Bana gülümsüyor. "Burası kalacağın yer, canım." Ona bakıyorum.

"Affedersiniz?"

"Burası sizin..."

Bana gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor; Bay Prince ile konuştuğunu ve neler olup bittiğinin farkında olduğunu anlayabiliyorum.

"Bizimle olan *ziyaretiniz*," diye bitiriyor.

"Yani bu benim yeni hapisane hücrem mi?" Acıyla karşılık veriyorum. Lucile arkasını dönerken hiçbir şey söylemiyor.

"şu kapıların ardında özel banyonuz var. Ve eğer bana beden ölçülerinizi verirseniz" ...önlüğünün cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı... "gardırobunuzla ilgili ne yapabileceğimize bakacağız, kulağa nasıl geliyor?"

Kaşlarımı hafifçe çatarak ona

bakıyorum. "Bu bir numara mı?"

Yine gülüyor.

"Bay Prince bazen biraz huysuz olabiliyor." "O bir canavar."

Ağzı bir çizgiye doğru çekiliyor. "Huysuz biri," diye tekrarlıyor. "Ama *kısa süreli*" -kelimenin altını çiziyor- "bizimle kalışınızın yine de rahat bir konaklama olacağına eminim. Yani, bedenler?"

Dudağım dişlerimin arasında

kıvrılıyor. "Onun için mi

çalışıyorsun?"

"Otuz dokuz yıldır Prens ailesi için çalışıyorum." "Hep burada

mi yaşad?"

Başımı sallıyor.

"Yani bu evde mi büyüdü?"

"Büyüdü. Boyutları-?"

"Oğlu yaptı mı?"

"Bu kadar *yeter*," diye aniden tersledi, sesi dramatik bir şekilde değişti ve kendini yakalayıp gölgeyi görüdüğü kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırmadan önce yüzünden soğuk bir gölge geçti.

"Neden şimdilik boyutlara bağlı kalmıyoruz canım?"

Başımı sallıyorum, hatırlayabildiklerimi hızlıca sıralarken yüzündeki acının azaldığını görüyorum. Beli tahmin edebiliyorum, sütyen ve ayakkabı numarası gibi şeyleri de hatırlıyorum. Ama iç çamaşırı gibi şeylere geldiğinde ne yapacağımı şaşıyorum.

"Merak etme canım," diyor bana göz kırparak. "şimdilik bununla çalışabiliriz ve geri kalanını özel olarak yaptırabiliriz." Bana sırtıyor. "Hâlâ bunun hapisane olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevabımı çerçevelemeye çalışıyordum ki o döndü, pencerelere doğru koştu ve perdeleri açtı. Kapıya doğru yürürken güneş ışığı muhteşem odayı dolduruyor.

"Aç mısın?"

Midem hevesle gurulduyor.

"İyiym," diye yalan söyledim.

Gülümsüyor. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Çayını nasıl alırsın?"

"İyiym, gerçekten."

"Rose," diye kaşlarını çattı. "Herkes yemek zorunda. Açlık grevi yapmanın bir anlamı yok."

Dişlerimi emerken dudaklarım küçülüyor.

"Çayımı sade içerim, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum sessizce.

Sırıttıyor. "Çok güzel. Pekala, rahatınıza bakın ve yerleşin, ben de kısa süre içinde döneceğim."

Kapıdan çıkarken hâlâ uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor... ve sonra sert, metalik bir klik sesiyle kilitliyor.

Kalbim sıkışıyor.

Prensesin yatağına doğru mırıldanıyorum: "Evet Lucile, sen söyleyince aklıma geldi, burası hâlâ hapisane," diyorum.

İç çekerek yavaşça odada bir tur atıyorum, hala muhteşem mobilyaların katıksız zenginliğine hayret ediyorum. Zevkli dekoru, kitap raflarını, açılmamış, son moda makyaj malzemeleriyle dolu makyaj masasını içime çekiyorum.

Gömme dolap boş. Boynumu banyoya uzattığımda neredeyse sevinçten çılgılık atacaktım.

Manastırda, yetmişli yaşlarında üç kadınla aynı banyoyu paylaşıyordum ve banyo tek bir duş kabini, yaklaşık iki inçlik tezgah alanı olan tek bir lavabo, bir tuvalet ve birinin kalçaları kötü olabilecek rahibeler için cömertçe bağışladığı basamaklı küvetlerden birinden oluşuyordu.

Muhteşem hapishane hücrendeki ebeveyn banyosu, manastırda kaldığım yatakhane'den daha büyük. *Devasa*. Üç tane *lavabo* var, üç tane.

Bir kapı tamamen ayrı bir tuvalet odasına açılıyor. Sekiz kişiye yetecek büyüklükte cam duvarlı bir duş, bir buhar odası, bir sauna, *güzel* bir altın ve porselen pençe ayaklı küvet ve bir başka kapı -benim artan inançsızlığım-karmaşık bir şekilde döşenmiş zemine yerleştirilmiş kendi gömme jakuzisi olan ayrı bir odaya açılıyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Yatak odasına döndüğümde, hâlâ sersemlemiş bir halde, yatağın kenarına oturdum ve alışkanlıktan telefonuma uzandım.

Saçmalık.

Doğru. Bu sarayı yöneten zorba onu benden daha önce aldı. Kaşlarımı çatıyorum, onu bir dahaki görüşümde ona bir parçamı vermeye karar veriyorum-

Odanın kapısı hızla açılıp duvara çarparak çatlama-mamasına şaşırdığım bir sertlikle açıldığında, keskin bir nefes alarak yataktan fırlıyorum. Canavar hışımıyla içeri girip bana kötü kötü bakarken ürperiyor, soluyor ve geri çekiliyorum.

"Kimsin sen?" diye hırlıyor, sesi aynı anda hem kadife hem de zehir. Jilet keskinliğinde bir bıçağın etrafına sarılmış ipek.

Dokuz yüzüncü kez kendimi onun yüzüne bakarken buluyorum, dehşet ve cazibe duyguları arasında sıkışıp kalıyorum.

Bu hiç adil değil.

Canavarların korkunç olması gerekir. Sizi korkutmaları, çılgın atarak kaçmanız gerekir.

Dergi kapaklarındaki günahkâr yakışıklı modeller gibi görünmemeleri gerekiyor.

Yüzünün yan t a r a f ı n d a k i yara izi ve boynundaki yanıklara rağmen Oliver Prince *ölümcül derecede* çekici bir insan.

Dev bir pislik ve acımasız, umursamaz bir canavar olması

çok kötü. "Kim. Sen. Sen," diye tekrar homurdanıyor.

Korkuyla titriyorum, dudağımı çiğnerken kendime sarılıyorum. "Ben Rose."

Gözleri kısıldı.

"Ve Paul senin gerçek baban mı?"

"Evet."

"Kim tarafından?"

Kaşlarım çatıldı. "Affedersiniz?"

"Seni kim doğurdu?" diye tersliyor

soğukça. "Annem mi?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılırken çenesi

kıpırdıyor. "Şirinlik yapma. *Kim bu kız?*"

Bir an için hafızam toplantı masasına ve Atlas Drakos'un bana annem hakkındaki gerçeği anlattığı ana gidiyor. Ve çılgınca bir an için, bu huysuz kabadayıya annemin gerçekte kim olduğunu söylediğimi hayal ediyorum. İrlanda mafyasında bir prenses olduğunu. Belki *bu* onu korkutur.

Ama bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim ve ona dönüp baktığım anda, bunun ne kadar komik ve kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

Evet, *tabii*. Sanki bu canavarı korkutacak bir şey varmış gibi. Zaten umurunda olmayacak. Yani beni kaçırıp hapsediyor. Onun yerine bir omzumu kaldırıyorum.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Onun bir kaçamağı." Oliver

homurdanıyor, kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

"Ben doğduktan hemen sonra beni terk etti. Ailesi babamı onaylamadı." En azından bu kısmı doğru.

"O zaman genetik olarak o kafanın içinde biraz zeka olma ihtimali var."

Ona ters ters bakıyorum.

"Neden bana bu kadar kızgınsın?"

Oliver'ın dudakları tehlikeli, zalim bir gülümsemeye dönüşür. "*Bunun* sana kızdığım için olduğunu mu düşünüyorsun?" "Tamam, neden bir pislik gibi davranıyorsun?!"

Yakınıma eğilirken ağzının köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor ve kalbimi buza çeviriyor.

"*Pislik*, yıllardır birinin bana söylediği en güzel şey olabilir."

Titriyorum.

"Babanı iyi tanıyor musun?" "I..."

Hiç de değil, diye düşünüyorum kendi kendime. Yani o benim babam, ama onu sadece iki aydır tanıyorum.

"Biz hâlâ... birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diye tereddütle devam ediyorum. "Kısa süre önce yeniden bir araya geldik."

Oliver'ın kaşları çatılır.

"Ben bir manastırda büyüdüm. Birkaç ay önce beni orada buldu." "*Manastır mı?*"

Tereddütle başımı sallıyorum.

Küçümseyerek gülümsüyor. "Rahibe olmak için bir manastır gibi mi?"

"Evet."

"Öyle misin?"

Kaşlarım kırıışıyor. "Neyim ben?"

"Bir rahibe."

Başımı salladım. "Hayır."

Pek sayılmaz. Birkaç ay önce Rahibe Carmen'den beni papaz adaylığı için düşünmeye başlamasını istedim, bu yemin etmeye giden yolda papaz adaylığına girmenin ilk adımı. Ancak sık sık tekrarladığı "Bunu yakında konuşuruz" cümlesinin hayır demenin nazik bir yolu olduğundan oldukça eminim.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve Oliver'ın buz mavisi bakışlarının sanki gerçeği kafamdan söküp almak istercesine beni delip geçtiğini görünce ürperiyorum. Çenesi gıcırıyor. Kaslı kolları güçlü göğsünü çaprazlıyor.

Çok tuhaf: İnternetteki her fotoğrafında -kelimenin tam anlamıyla *her* birinde- adam *her* zaman en iyi saç kesimini yeni yaptırmış gibi görünüyordu

yeni tıraş olmuş ve hayal edilebilecek en pahalı kıyafetleri kusursuz bir şekilde giymişti. Bir Armani modeli gibi görünüyordu. Her zaman.

Benden sadece birkaç metre ötede duran adam, Armani modelinin tehlikeli, kaba saba ve umursamaz ikiz kardeşi gibi görünüyor.

Yaralı. Tüylü saçlı. Dağınık, kirli çeneli. Koyu renk kot pantolon, beyaz bir tişört ve fermuarı açık, delikli bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Tişörtünün boynundan ve kapüşonunun bileklerinden görünen dövme izlerini görebiliyorum.

Daha önce de var mıydı? Her zaman smokin ve takım elbiseyle mi örtülüyorlardı?

Boynunu kırıp bana doğru adım atarken

ürperiyorum. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Sinirle yutkunuyorum. "Evet?"

Oliver soğuk bir şekilde

gülümsüyor ve homurdanıyor.

"Bu yalanı kaç kez tekrarladın?"

Bakışlarımı yere indirirken yüzüm kızarıyor. Tanrı'ya inanıyorum. Yani, *sanırım inanıyorum*. Ama rahibe olma yolunda ilerliyorsam, inanmam gerektiği gibi değil. Rahibe Carmen ve Our Lady Hildegard'daki diğer rahibeler de bunu biliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, rahibe olmak için can atmıyordum. Nasıl olsa sonsuza kadar orada yaşayacaksam, bari rahibe olayım diye düşündüm, değil mi?

"Yani gerçekten rahibe

değildin." Yutkunuyorum,

başka tarafa bakıyorum.

"Rahibe olmak için eğitim alıyordum."

"Neden?" diye bağıyor.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden bile emin değilim ama Oliver şimdiden ilgisini kaybetmiş görünüyor.

"Evet, benim küçük tutsağım," diye gürlüyor, üzerime geliyor ve kalbimin çarpmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Tanrı'yı burada bulamayacaksın."

Dönerek benden uzaklaşırken elini kaldırıp dağınık saçlarının arasından parmaklarını geçiriyor.

"İşte nasıl Bu olacak İş. Sen olacak olmak benim
Misafir altında *belirli koşullar.*"

Bana ters ters bakıyor. "Anladın mı?"

Çabucak başımı sallıyorum. "Evet. Şartlar neler-" "Öncelikle dediğimi yapacaksın," diye homurdandı. "Ya reddedersem?"

Oliver volta atmayı bırakıyor ve gözlerinin acımasızca bana dikilmesiyle ürperiyorum.

"Bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Açık olmak gerekirse, senden istediğim ya da yapmanı söylediğim *her şeyi* yapacaksın."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor, üzerimde karanlık ve şehvetli bir şekilde kayıyor ama şehvetle değil. Sanki gözleriyle kıyafetlerimi kesiyormuş gibi hissediyorum, beni titretiyor ve tenim sıcaktan karıncalanıyor.

Korkunç, korkunç, günahkâr sıcak.

Ve aniden, boğucu bakışları bana yüksek sesle söylemediği her şeyi anlatırken çenem düşüyor.

Senden istediğim her şeyi yapacaksın.

"Yapmayacağım..." Bakışlarımı bükülen ellerime çevirdiğimde yüzüm ateşle doluyor.

Oliver soğuk bir

şekilde gülümser. "*Ne*

yapmayacaksın?"

"Yapmayacağım..." Yüzüm kızardı. "*Biliyorsun,*" diye fısıldıyorum sessizce.

"Ama ben bilmiyorum," diye mırıldanıyor karanlık bir eğlenceyle.

"Lütfen, aydınlat beni." Kekeliyorum, gözlerimi tekrar onunkilere çevirirken yanaklarım zonkluyor.

"*Bunları yapmayacağım-*"

Aniden bana doğru hamle yapınca nefesim kesiliyor ve sırtım duvara çarpana kadar ondan uzaklaşıyorum. Oliver bir yumruğunu başımın yanındaki duvara dayayarak üzerime doğru geliyor.

Vahşice güzel, unutulmaz mavi gözleri ruhumun derinliklerine işliyordu.

"Ah, ama kesinlikle *yapacaksın*, benim küçük Rose'um," diye tıslıyor, aynı anda beni dehşete düşürüyor ve içimi yasak, muhtaç bir sıcaklıkla dolduruyor.

Birbirimizden birkaç santim uzakta öylece durduk. Canavar üzerime geliyor, beni duvara yapıştırıyor. Sanki beni yiyip bitirecekmiş gibi. Ya da kıyafetlerimi parçalayacak. Beni *kirletecek*.

Titriyorum ve artık bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğundan bile emin değilim. Bu ikisi benim ölümlü ruhum için savaşıyor.

Birden Oliver'ın çenesi gıcırıyor ve başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru fırlıyor.

"Yıkanacak, giyinecek ve iki saat içinde büyük yemek salonundaki yemek masasında olacaksın."

Kapıyı çekip açıyor ve gitmeye

başlıyor. "Ya değilsem?"

Oliver kapı aralığında geriliyor. Omzunun üzerinden bana öyle bir bakıyor ki, sanki bakışlarının sıcaklığıyla beni bir kül yığınının çevirecekmiş gibi, tüylerim diken diken oluyor.

"*Eğer diye bir şey yok Rose,*" diye mırıldandı. "Bütün bunları ya kendin yaparsın ya da ben buraya gelip senin için yaparım. Seçim senin."

Dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan odanın öbür ucuna doğru ilerleyip beni duvara yapıştırıyor. Sarsılıyorum, kafamda patlamalar ve alarm zilleri çalıyor, nefesim kesiliyor. Elleri titreyerek bana doğru uzandı.

Yüzüm kıpkırmızı oluyor, beni kendine çekmek istercesine parmağını bluzumun üst düğmesinden geçirdiğinde gerçeklik kenarlarda bulanıklaşıyor. Sıkıca çekiyor ve göğsüne düşmediğimden aniden ince bir şekilde gülümsüyor.

Kolunu hızlı bir hareketle sertçe çekti. Parmağı bluzumun üst düğmesini koparıp dekoltemi ortaya çıkaracak şekilde düşmesine izin verdiğinde gıcırtilı bir ses çıkarıp nefes nefese kalıyorum.

Sıcaklık içimde patlıyor. Elim bluzumun yakasını kavramak için havaya kalkıyor. Oliver soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Sana bir uyarı Rose," diye homurdanıyor. "Benim yöntemim muhtemelen senin alıştığın kadar nazik değil. İki saat içinde aşağıda ol ya da eminim hazır olmadığın sonuçlarla yüzleş."

Ve aynen böyle, dönüp odadan çıktı, kapıyı çarpıp arkasından kilitledi.

O gittikten uzun bir süre sonra bile hala orada duruyorum, şok olmuş, skandala uğramış ve günahkar ve yanlış bir şeyle zonkluyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Beni tamamen yutmadan önce. Benimle ne isterse yapmadan önce.

Bu adamın karanlık girdabına kapılmadan önce *ona izin vermeliyim.*

Gözlerim önce çarşafılara, sonra da bahçeye bakan büyük pencerelere kayıyor.

Buradan defolup gidiyorum.

Otuz iki yıl önce:

"TEKRAR."

Göz kırpıyorum. Kalbim mideme inerken dudaklarım çatlıyor ve boğazım kuruyor. Odanın öbür ucuna, babamın masasının arkasında kayıtsızca oturduğu yere bakıyorum.

"Ne?"

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzündeki gölgeyi görerek irkiliyorum.

"Bir oğulun babasına hitap etmesi için uygun bir yol değil, Oliver."

Bunu biliyorum. Kelimeleri anlayabilecek yaşa geldiğimden beri diğer tüm kurallarla birlikte bu da kafama kazındı.

Rahatsızca yutkunuyorum, başımla onu onaylıyorum.

"Özür dilerim Peder' demek istemiştim."

Homurdanıyor.

"Az önce ne dediğimi çok iyi biliyorsun."

Gözlerini bana dikerken parmakları masanın üzerinde

geziniyor. "*Tekrar* Oliver."

İçim soluyor. "Hangi

kısmı baba?"

Büyük İskender'in İssus seferi hakkında ona yaptığım bir buçuk saatlik sunumu not almadan ezberden okumayı az önce bitirdim.

Bir buçuk saat. Su yok, mola yok. On

yaşındayım.

"Hangi *kısmı*?" Gülümsemesi inceliyor. "En üstten,

Oliver." Tüm kalbim çöküyor.

"Ama... Ben sadece..."

"Evet evlat, sunumun tamamını bitirdiğinin farkındayım. İyi olmadığından değil."

İşte bu. Keskin kenarları zar zor yumuşatmak için serpilmiş bir iyilikseverlik. Reginald Prince "sıcak ve bulanık" tarafını böyle gösteriyor.

"Oldukça derinlemesine bir sunumdu Oliver." "O

zaman neden?"

Kaşları kalkıyor ve ağzım kapanıyor.

"Size kendinizi tekrar etmenizi söylüyorum çünkü bilgi iyi ve sunum iyi bir şekilde bir araya getirilmiş olsa da, sunum..." Doğru kelimeyi ararken parmakları yine masasına vuruyor. "Optimal altı."

Optimalin altında.

"Nasıl geliştirmeliydim baba?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

Yanlış cevap.

Öfkemi yatıştırmak için sadece küçük bir alay notası eklemiş olsam da, o bunu duyuyor. Yüzündeki soğukluk ve hoşnutsuzluk gölgesini izliyorum.

Reginald, "Öncelikle, şu ukala ses tonunu bırakabilirsin," diye karşılık verdi. "Bu sadece bilgi kusmak değil, Oliver. Büyük İşkender'in İran seferinden tamamen haberdarım. Senden bunu bana yeni bir şey öğreneyim diye sunmanı istemedim. Bilgileri *daha iyi* bir şekilde duymak istiyorum."

O iç çekip sandalyesine otururken ben başımı sallıyorum.

"İyi olmak yeterli değil Oliver. *En iyisi* olmalısın. Kanınız ve soyunuz bunu gerektiriyor."

Bunu talep ediyor. Çünkü o bir zorba.

Annem onun zorbalığa bu kadar m e y l e t m e s i n e göz yummazdı. Ama öldüğünüzde protesto etmek biraz zor.

"Yani. En baştan. Bana yeni bir şey öğretmiyorsun Oliver. Bilgiye yeni bir şekilde ışık tutuyorsun. Yine."

Kalın bir şekilde yutkundum, boğazım gıcırdıyordu ve kuruydu. Beynim acıyor. Bacaklarım uyuştu.

"I..."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun yok, ben sadece..." Kaşlarımı çattım. "Önce kısa bir mola verebilir miyim?"

Kaşları birbirine çarpıyor. Ağzı tehlikeli bir şekilde inceliyor.

"İşime *kısa bir ara* verirsem ne olacağını anlıyor musunuz? *Kısa bir ara* verirsem, gücümü kaybederim. Başınızı sokacak bir çatı ve ayağınıza giyecek bir ayakkabı sağlayan kararlarım, Oliver, göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşir. Eğer zamanımı boşa harcarsam ve ayaklarımı uzatırsam, bir başkası bu avantajı elde eder ve ben de kendiminkini kaybederim. Ve bu kabul edilemez. Herhangi bir işteki herhangi bir erkek için kabul edilemez ve bir Prens için *kesinlikle* kabul edilemez!"

Aniden ayağa kalkıyor ve bunun gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini görüyorum: tavırlarının sadece zorba bir babadan zalim bir tirana dönüşme şekli. Bu disiplinle ilgili değil. Bu beni şekillendirmekle ilgili değil. Bu kontrol uygulamakla ilgili.

Çok geç olana kadar ona ters ters baktığımı fark etmiyorum. "Gözlerinde meydan okuma görüyorum Oliver."

Masasının etrafından çıkıp bana doğru ilerlerken oda daha da soğuyor. Kalbim geriliyor, bedenim sıkılıyor. Ama geri çekilmeyi ya da dönüp kaçmayı reddediyorum.

"Bunun kontrolle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun, evlat?" "Bu-"

Elinin tersi kulağımı kelepçeleyip başımı döndürürken ve beni dengemi kaybedip yere düşürürken haykırıyorum. Buna hazırlıklı olsaydım ya da bir buçuk saattir ayakta durup konuşuyor olmasaydım, kendimi zamanında yakalayabilirdim.

Olduğu gibi yere yuvarlandım.

Yüzüm acıyor ve içgüdüsel olarak ona doğru dönüp hırlarken kanım ateşe dönüşüyor.

Babam soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"İşte burada. *Güzel*. İşte senin ateşin. Damarlarında Kraliyet Prensi kanı var evlat."

Ona ters ters

baktım.

"Yapamazsın-

"

"Ne yapamam? Kendi oğlumu disipline edemiyor muyum?" Tekrar gülümseyerek bana yaklaşıyor ve irkilmeme neden oluyor. "*İzle beni*."

Bana bir el uzattı. Dikkatle baktığımda, karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Sana tekrar vuracak olsaydım, bunu çoktan yapmış olurdum. Elindeyken ittifakları kabul et, Oliver. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Evet. Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı'nın* sayfalarından koparıp bana verdiği tüm babacan dersleri ve tavsiyeleri *hatırlasam* iyi olur. Ama elini tutuyorum, beni ayağa kaldırırken yüzüm buruşuyor.

Babam omuzlarımın tozunu alıyor, gömleğimi yeniden ayarlıyor ve kravatımı düzeltiyor, ardından saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"İşte buradasın. Dik dur. Güzel, böyle."

Kaşları sertçe kalktı.

"Ve meydan okumayı *bırak*. Sunumunda sana yardımcı olmayacak."

Başımı sallarken yutkunuyorum.

"Bana nasıl baktığını biliyorum oğlum," diyor sessizce. "Ve sana karşı sert olduğumu da biliyorum. Ama hayat, Prens adıyla bile olsa, tüm ayrıcalıklar, para ve güçle birlikte gelse bile zordur. Bu para ve gücü bir kalkan ya da sırtını yaslayacağın bir yastık olarak kullanmayı seçebilirsin. *Ya da* sizin olanı dünyadan almak için bir silah olarak kullanabilirsiniz."

Geri adım atıyor, bana bakarken omuzlarını dikleştiriyor.

"İyi olmak yeterli değil Oliver. *En iyisi* olmalısın."

Omuzlarımı okşuyor, masanın arkasındaki sandalyesine geri dönmeden önce cömertçe gülümsüyor. Parmakları yine masaya vuruyor.

"Şimdi. Bir kez daha yukarıdan. Aydınlat beni, Oliver. Ve unutma: kontrol, her zaman."

Burada:

Rose'u odasında bıraktıktan İKİ SAAT sonra, büyük yemek salonunda tek başıma oturuyorum.

Viski bardağına ters ters bakıyorum. Bakışlarım içindeki sıvıdan kalkıyor ve bardağın kenarından önümdeki masaya dizilmiş yiyeceklere bakıyor. Ve onun da ötesinde, Lucile'in Rose için *ısrarla* hazırladığı yer sofrasına.

Ama o yerin önündeki sandalye boş.

Beş dakika sonra ruh halim daha da karardı. Beş dakika sonra siyah olur.

Sadece geç kalmadı. Bu geç kalma

değil. Bu meydan okuma.

Bu, onun durumunun ciddiyetini ya da benim kurallarımı anlamayı reddetmesidir.

Bardağımdaki viskiyi döndürüyorum. Tabii ki anlamıyor. O Paul lanet Laurent'in kızı, babamın "yumuşak zengin" dediğı türden.

Çocukluğumu şartlandırarak geçirdim.

Son yirmi yıldır lanet olası bir manastırda, boktan babasından uzakta olması umurumda değil. Dünyadaki tüm varlığını Hindistan'ın haklarından mahrum bırakılmış yetimlerine bağışlamış olması da umurumda değil. Carson soyadının ne olduğu da umurumda değil.

O lanet olası bir *Laurent* ve bu onu zayıf yapıyor. Bu onu ayrıcalıklı, kurallardan ve kanunlardan habersiz ve bunlara bağlı olmayan biri yapıyor.

İçkimden kalan son damlayı da masaya fırlatıp bardağı masaya çarparak gümüş takımları itip kakarken ve mumları titretirken çenem düşüyor. Homurdanarak sandalyemi geriye itiyor, ayağa kalkıyor ve yemek salonundan merdivenlere doğru fırlıyorum.

Mükemmel bir dünyada, Paul önümüzdeki yirmi dört saat içinde ihtiyacım olan şeyi alır ve bana getirirdi. Bu noktada, koridorlarımda gizlenen ve yalnızlığımı mahveden bu iğrenç derecede çekici dikkat dağıtıcı her nereden geldiyse oraya geri dönebilir.

Elbette Paul bunu yapmayacaktır - eminim en azından bu ihtimali göz önünde bulunduruyordur, ancak kızının şu anda benim tutsağım olduğu düşünüldüğünde bu ihtimalin ötesine de bakabilir.

İstediğim şeyle geri döndüğünde... ne zaman olursa olsun... ben onu nasıl yok edeceğimi bulana kadar doğrudan o kuleye geri dönecek.

Ama Paul'ün hücrelerine geri döndüğü ve kızın ayrıldığı o ana kadar bana itaat *edecek*.

O bir misafir değil. Akşam yemeği randevum değil. Benim göz şekerim bile değil.

O benim lanet olası *tutsağım*. Benim teminatım. Ve ben "atla" dediğimde bana ne kadar yükseğe çıkacağını sorsa iyi olur.

Yumruğumu kaldırıyorum ve tehditkâr bir şekilde kapısına çarpıyorum - o kadar sert ki diğer taraftaki şok olmuş nefesi duyuyorum. Bu beni gülümsetiyor.

"Ne istiyorsun?!"

Dudaklarım hırıltıyla kıvrılırken gözlerim yarıklara dönüşüyor.

Ben ne istiyorum? Seni çılglık attıracak şeyler, ufaklık.

"İki saat on beş dakika önceydi!" Kapıdan içeri girdim. "O zaman aşağı in."

"Aç değilim!" diye bağıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Seninle oyun oynamıyorum." "Ve

aç değilim! O yüzden git buradan!"

Öfkem, yanan bir kibritin dokunduğu benzin gibi patlıyor. Kanım ısınırken gözlerim kapıya saplanıyor.

"Belki de buranın kimin evi olduğunu ve buradaki tutuklunun kim olduğunu unuttunuz?" "Yani ben bir mahkumum!"

Lanet olsun, bu lanet kız.

"Belki de daha önce yeterince açık konuşmadım. Ben sana *ne* dersem osun! Sana ne yapmanı söylersem, ne zaman yapmanı söylersem onu yapacaksın. Bu senin için *yeterince açık* mı?" Kapıdan ona doğru kükredim.

"Ben senin hizmetçin değilim!"

"Hayır, sen benim *mahkûmumsun*!" Kükredim.

"Ürkütücü, eski, perili bir evde yalnız yaşamana şaşmamalı!" diye bağıyor bana.

"Bu evde yalnız yaşıyorum çünkü bunu ben seçtim."

"Kendine böyle mi söylüyorsun? Dev gibi bir adam olduğun için *göt* herif!"

Kelimeyi savuruşuna neredeyse gülümseyeceğim. "Pislik" kelimesini hakaretler tarihindeki en soğuk, en acımasız hakaretmiş gibi kullanması bana bu kız hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bana pislik demesi, muhtemelen içinde varlığından bile haberdar olmadığı bir karanlığı ortaya çıkarmıştır.

"Baban yalancı, arkadan bıçaklayan bir hırsız olduğu için bana kızmayı seçiyorsan, hiç durma, devam et."

"Canın cehenneme!" diye karşılık verir. "Benim babam bunların hiçbirini değil!" "Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

"*Ben* mi?!" diye tersliyor. "Peki ya *sen*?! Geceleri nasıl uyuyorsun, insanları hapsederek, onları tutarak-"

"Lanet bir bebek gibi uyuyorum!" Öfkeyle bağıyorum. "Ve bu senin son şansın! Akşam yemeği hemen şimdi. Aşağı inip yiyebilirsin ya da bu odada açlıktan ölürsün. Ama açık konuşayım, bu evdeki kurallarım *kanundur*. Bu sefer kurallara uymamaya devam edersen, cezan yemek yememek olacak. Bir dahaki sefere çok daha ağır bir şey olacak."

"Ne yapacaksın, ağzımı sabunla mı yıkayacaksın?!"

"Yapabilirim!" Tersledim. "Ama ben daha çok seni kucağıma oturtup bir güzel pataklamayı düşünüyordum."

Keskin nefes alışımı duyuyorum.

"*Sakin bana dokunayım deme,*" diye boğuluyor.

"Kaldığınız süre boyunca kurallara uyun, ben de uymak zorunda

kalmayayım." "Eğer tek bir parmak atmaya çalışırsan-"

"Akşam yemeği ya da *değil,*

prenseler," diye tısladım.

"Cehenneme git!"

Hiçbir uyarı olmadan geliyor. İçimden vahşi bir hayvan gibi öfke fışkırıyor ve bir an için içimdeki öfke beni tamamen ele geçiriyor. Nöron reseptörleri bağlanmıyor. Sinapslar mesajlarını göndermiyor. İçimden bir hidrojen bombası gibi bir karanlık patlıyor ve ben kükrüyorum, canavarım çılgık atarak ortaya çıkarken yumruklarımı tekrar tekrar kapıya vuruyorum.

Ama bir anda her şey bitti.

Dişlerimi sıkıyorum, titriyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Avuçlarım ve alnım kapıya yaslanıyor.

İçeriden onun boğuk iniltilerini ve miyavlayan, korkmuş sesini duyabiliyorum. Tanrım, muhtemelen kendini banyoya kilitlemiştir.

Gözlerimi kapatıyorum, canavarı fiziksel olarak kafesine geri iterken ve onu sıkıca, içimin derinliklerine kilitlerken havayı emiyorum.

Kızgındım. Ama bu... bu başka bir şeydi. Bu "öteki" idi. Sonunda beni tüketecek olan lanetim.

Ama bu gece değil.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kontrolümü uyguluyorum ve karanlığın geri kalanını kafesine geri itiyorum. Boğazımı temizliyorum ve bir şey daha söylemek için ağzımı açıyorum. Ama ne anlamı var ki? Ne faydası var?

Kaçınılmaz olanı saklamaya çalışmak ya da savaşmak niye?

Tek kelime etmeden, batı kanadındaki odama kadar hışımla gidiyorum. Odama dönene kadar ellerimi yumruk yaptığımı fark etmiyorum, sanki tek başına bu hareket gelgiti durduruyormuş gibi. O anda kolum bir çırpıda dışarı fırlıyor, yumruğum duvarda bir delik açıyor.

Bunların ne önemi var ki? Zamanım

tükeniyor.

Yatağımın başucundaki masaya gitmeden önce nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. Reçete edilen günlük doza sadık kalmam gerekiyor ama siktir et.

Yirmi mililitre sonra, iğneyi damarımdan çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. İçimdeki nefreti, şiddeti ve kontrolsüzlüğü yutuyorum ve içimdeki kükremenin sustuğunu hissediyorum.

Bar arabamda bardağı atlıyorum, sadece şişeyi alıp balkona çıkıyorum. Aylar önce buraya sürükleyerek getirdiğim sandalyeye çöküyorum ve viskiyi dudaklarıma götürüyorum.

Nesnel olarak, bunların hiçbirisi

önemli değil. Nasıl olsa yakında

gideceğim.

Ama yine de öyle, çünkü nasıl umursamayacağımı ya da nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Ne kadar zamanım kalırsa kalsın, kontrol bende *olacak*.

Kendimi. Etrafımdaki her şeyi. Rose'un

üzerinde.

Ve bunu kabul etse iyi olur.

ELLERİM TITRIYOR. Ama yine de yatağımın üst çarşafını lastikli çarşafın kıvrımlı köşesine sıkıca düğümlemeyi başarıyorum. İkisini de yere serip uzunluğuna bakıyorum.

Bu oda ne kadar yüksekte?

Pencereden dışarı bakıp aşağıdaki zemine olan düşüşü ölçmeye çalışıyorum. Her iki çarşaf birlikte bana on iki ya da on beş fit veriyor gibi görünüyor. Yastık kılıflarını da eklersem, iki ya da üç fit daha eder. Ama yine de. Sonunda bir düşüş olabilir.

Bir an için, bir bacağın burkulması ya da kırılması için ne kadar yüksekten düşmek gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. Sonra böyle bir sakatlıkla karanlıkta ne kadar uzağa gidebileceğimi merak etmeye başlıyorum.

Başarabilirim.

Tamam mı?

Pencereden dışarı bakıyorum, soğuk rüzgârın cama çarpıp uğuldadığını duyunca titriyorum. Üst dudağımı ısırarak yatağın ayak ucunda buruşmuş duran yorgana bakıyorum.

Belki üzerinde şu kapaklardan biri vardır ve *onu* çıkarırsam bana en az bir on metre daha kazandırır...

Kapı sessizce çalındı. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve dönüp geri çekilirken nefes nefese kalıyorum.

"Eğer incitmeye ya da dokunmaya çalışırsan-!"

"Sadece benim, canım!" Kadınsı bir ses kapıdan sesleniyor. Ürperiyorum, içim rahatlarken sessizce nefes veriyorum. Bu Lucile.

"İçeri girebilir

miyim?" "Uh..."

Gözlerim düğümlenmiş çarşaflara ve dağılmış yorgana

kayıyor. "Bir saniye!"

Çarşafları alıp yatağın üzerine itiyorum ve kapıya dönmeden önce yorganla elimden geldiğince her şeyi örtüyorum.

"İçeri gelebilirsin."

Kilit tıklar ve kapı açılır. Lucile metal bir kubbeyle kaplı küçük tekerlekli bir tepsiyi iterek içeri girer.

"Bir şeyler yemek istersin diye düşündüm

canım." Onun yanından geçerken yüzüm soldu.

"Merak etme, odasında somurtuyor."

Rahatlayarak zayıfça gülümsüyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

"Benim geldiğim yerde, misafirleri bir lokma yemeden yatağa

göndermezsiniz." "Yani şimdi ben misafir miyim?"

İğnelemeyi görmezden geliyor.

"Unutmayın, bu sadece bir atıştırma. Deniz tarağı sever misin?" Midem gürültüyle gurulduyor ve hevesle başımı sallıyorum.

"Çok güzel!" diye ışıltıyor. "Bu benim en sevdiğim tariflerden biri ve somurtkan bunlardan *nefret ediyor*."

Bana sırtıyor.

O gerçekten nazik. Ama bu haince bir tatlılık değil. Daha çok şartlandırılmış, sertleştirilmiş bir nezaket. Onda bir sertlik var ve bunun ne kadarının her zaman orada olduğunu ve ne kadarının bu evde o canavarla uzun yıllar yaşamış ve çalışmış olmaktan kaynaklandığını merak ediyorum.

Lucile arabayı pencerenin yanındaki küçük masaya doğru itiyor. Kapağı kaldırdığında, üzerinde hafifçe kızartılmış deniz tarağı ve kalın kesilmiş akçaağaç pastırması bulunan, üzerine otlu tereyağı sürülmüş bir tabak crostini ortaya çıkıyor.

İnliyorum, ağzım anında salyalanıyor.

Lucile sessizce kıkırdarak, "Oturun ve rahatınıza bakın," diyor.

Oturuyorum ve crostini'lerden birine uzanıyorum. Gözlerim yine endişeyle kapıya bakıyor, sonra kolumu okşadığını hissediyorum.

"Dediğim gibi canım, onun için endişelenme."

Meze tabağını mideye indirmeye başlarken sessizce "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bunlar çok lezzetli."

"Rica ederim."

Lucile karşımdaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Biraz ister misin?"

"Hayır canım, ben çoktan yedim." Bana sessizce gülümsüyor. "Bak, sana bir tavsiye, bizimle ne kadar kalacağını bilmediğimiz için-"

"Misafir olarak."

"Evet, misafir olarak."

"Kilitli bir kapı ile."

Başını anlamlı bir şekilde eğiyor.

"Yine de sana bir tavsiyede bulunmama izin ver. Bazen sadece..." ellerini iki y a n a açıyor. "Onun dediğini yap."

Ona bakıyorum.

"Sen de mi burada tutsaksın?"

"Ben mi? Oh, hayır. İstediğim gibi gelip gitmekte özgürüm." "O zaman neden kalıyorsun?" Tereddüt ediyorum.

Gülümsüyor. "Çünkü ben seçtim."

"Ama, yani, onun için nasıl çalışıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "O... o bir..." Dudaklarımı büzerek kekeliyorum. "Pislik!"

"Oh, lafı dolandırmayalım, canım. O lanet olası bir pislik, neyse o. Bunu söyleyebilirsin."

Sözleri karşısında yüzüm kızararak sırıtıyorum.

"Kalıyorum çünkü uzun zaman *önce*, o lanet olası bir pislik *olmadan önce* buradaydım. Kalıyorum çünkü ona göz kulak olacağıma dair birine söz verdim."

"Kim, *Şeytan* mı?"

Bana parmağını sallayarak sessizce kıkırdıyor.

"Keskin. Senden hoşlandım. Hayır, şeytanı değil." Ama kim olduğunu söylemiyor.

"Rose, sana öfke kontrolü sorunları olan ayrıcalıklı bir milyardere acımanı söyleyecek değilim. Ama insanların sandığından daha zor bir hayat yaşadığını söyleyebilirim."

Günahkâr bir şekilde harika olan son deniz tarağı crostini'nin son lokmasını yutana kadar tüm tabağı yaklaşık doksan saniye içinde mideye indirdiğimi fark etmiyorum. Utana sıkıla Lucile'e bakıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Özür dilerim. Bu gerçekten iyiydi."

Sırıttıyor. "Teşekkür ederim. Şimdi, bu onun adına hareket ettiğim anlamına gelmiyor. Ama dediğim gibi, bazen oyunu kuralına göre oynamak ve" ...omuz silkiyor, bana tekrar göz kırptıyor... "Taşınmaz bir nesneyi hareket ettirmeye çalışmaktan başka kendinizi savunmanın başka yolları. Ya da bu durumda, taşınmaz bir pisliği."

Kaşlarımı çatıyorum, boş tabağıma bakıyorum.

"Sadece akşam yemeği, tatlım. Neden seni temizleyip giydirmiyoruz, sonra da bir deneme yaparsın. En azından yemeğin güzel olacağına söz verebilirim. Ayrıca onun aslında düşündüğün kadar kötü biri olmadığına da söz verebilirim."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Sırıttıyor. "O zaman adamla yemeğe çık, sonra da ne kadar haklı olduğunu yüzüme vurabilirsin. Anlaştık mı?"

İç çekiyorum, omuzlarım

çöküyor. "Tamam," diye

mırıldanıyorum sonunda.

"Anlaştık." "Çok güzel."

Ayağa kalkıyor, yemek arabasına doğru yürüyor ve altındaki raftan bir şey almak için eğiliyor. Kollarında bir giysi torbasıyla doğrulurken kaşlarımı kaldırıyorum ve merakla torbayı boş dolabın kapısına asmak için ilerleyişini izliyorum.

"Kıyafetlerinin geri kalanı sabah gelecek." Kaşlarım çatıldı.

"Kıyafetlerimin geri kalanı mı?"

"Evet, sizin için birkaç şey sipariş ettim. Ama bu arada, bu Cora'ya aitti. Eminim birkaç yıl eskimiştir. Çok daha gençti ama hem o hem de kız kardeşi yaşlarına göre uzun boyluydular-

"Pardon, Cora kim?"

Lucile şaşırmış ve biraz da rahatsız görünüyor.

"Aman Tanrım. Bildiğini sanıyordum... Peki, neden bunu denemiyorsun?"

Çantanın fermuarını açıyor ve dudaklarımı *uçuklatan*, kolsuz, payetli mavi bir elbise ortaya çıkıyor.

Ama sonra zihnim beni dört saniye öncesine

sürüklüyor. "Peki, Cora kim?"

Lucile omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Benim yerim değil canım."

Ne?

Oliver'ın özel hayatıyla ilgili internette okuduğum kısa bilgileri hatırlamak için kendimi zorluyorum. Cora eski karısı mıydı? Katil, ölü oğlunun annesi mi?

Titriyorum ama sonra omuz silkiyorum.

Her neyse. Canavarın özel hayatıyla ilgili tek bir detay bile bilmeme gerek yok.

"Peki, elbise hakkında ne düşünüyoruz?" Lucile hızlıca konuyu değiştiriyor.

"Sanırım daha önce hiç bu kadar güzel bir elbise

görmedim." Bana gülümsüyor.

"Senin üzerinde daha da güzel görünecek, bunu biliyorum."

Giyisi torbasını çıkarıp etek ucundaki gazlı bezi kabartırken yüzüm kızarıyor.

"Şimdi, canım. Sen gidip hızlıca bir banyo yap ve giyin, ben de yarım saat sonra seninle aşağıda akşam yemeğinde buluşması için kraliyet kışını ikna etmeye gideyim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sessizce gülümseyerek başımı sallıyorum. Lucile de dönüp kapıdan çıkarken bana sırtlıyor. "Lucile?"

Kapı aralığında duraksayıp bana döndü. "Teşekkür ederim."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Ne zaman istersen, canım. Her zaman."

OTUZ DAKİKA SONRA, aynada kendime bakarken derin bir nefes alıyorum.

Vay canına.

Yani, *vay canına.*

Tüm hayatımı, her biri üç parça kıyafete sahip olan benden dört kat yaşlı kadınlarla birlikte yaşayarak geçirdim. Ben de rahibe kıyafetleriyle dolaşmıyordum ama iki ay öncesine kadar en fazla dört kıyafetim vardı.

Ve evet, babamın beni bulmasından bu yana geçen iki ay içinde giyecek pek çok süslü şeyim oldu. Ama bir zamanlar gizemli Cora'ya ait olan bu elbise şimdiye kadar giydiğim en muhteşem şeydi.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınıyor - Lucile olduğunu anlamama yetecek kadar yumuşak, *o* değil.

"İçeri gel!"

Kapının kilidi açılır ve kapı açıldığında Lucile'in kafasını kapıdan uzattığını görür. Yüzü aydınlanıyor.

"Aman *Tanrım!*" Nefes nefese, içeri adım atıyor. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, canım!"

Yüzüm kızardı.

"Sadece elbise."

Kıkırdıyor. "Elbiseden bahsetmiyordum. Ama saçın için yardım ister misin?"

İnsanlarla konuşmakta ve onları rahatlatmakta çok başarılı. Benim saçım söz konusu olduğunda, sorusuna vereceğim cevap "Evet, tabii ki var" olacaktır. Çünkü basit bir at kuyruğu yapmak dışında saçımla nasıl bir şey yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Tıpkı nasıl makyaj yapacağımı bilmediğim gibi.

Our Lady Hildegard'da bunların hiçbirini yapmak

zorunda kalmadım. "Otur canım."

Arkama geçti ve bir tel toka ve örgü telaşı başladı. Sonra aniden, makyaj aynasına bakmam için beni döndürüyor ve çenem bir kez daha yere çarpıyor.

Vay anasını.

"Korkarım biraz acele bir iş olacak ama sanırım işe yarayacak."

Evet, "olur", tamam. Lanet bir prenses gibi görünüyorum ve sadece kibirli bir ucube gibi kendime bakıyordum.

"Şimdi, biraz da bundan..."

Makyaj masasının çekmecesini açıyor ve tekrar aynayla arama giriyor. Allık yanaklarımın tozunu alıyor. Göz kapaklarımda bir kalem kayıyor. Ruj dudaklarımda parlıyor. Sonunda çekiliyor ve gülümsüyor.

"İşte oldu. Mükemmel."

Kenara çekiliyor ve ben şaşkınlıkla yansımama bakıyorum. Bu benim... ama *değil*

Ben. Bu mantıklı mı? Bu benim daha önce hiç görmediğim bir versiyonum.

"Peki o zaman, hazır olduğunda neden bize katılmıyorsun? O zaten aşağıda."

Başımı sallıyorum ve o dönerken bir an için gözlerim yatağa ve yorganın altındaki derme çatma kaçıış ipimin topaklarına kayıyor.

"Eğer merak ediyorsan, canım..."

Yerimden sıçırıyorum ve Lucile'in yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle kaşlarını kaldırarak bana baktığını görmek için keskin bir bakış atıyorum.

"Pencere çıkıntısından yere kadar olan mesafe kırk beş metre." Acımasızca kızardım.

"Oh, ben..."

Gözleri yatağa doğru kayıyor.

"Şimdi, rakamları tam olarak doğru bildiğimi sanmıyorum. Ama sanırım sizinki gibi bir çarşafın köşeden köşeye uzunluğu, düğümler hariç yaklaşık sekiz fit, yani muhtemelen altı buçuk fit. Bunu ikiye katlayın, yastık kılıflarını da ekleyin..." Omuz silkiyor. "Şey, sanırım bu yaklaşık on altı ayak eder. Nevresimi de eklerseniz belki bir on metre daha, ama yine de yere on dokuz metre. Bu arada orası beton."

Dramatik bir şekilde iç çekerken yüzüm ateş gibi yanıyor. "Ve bu gece dışarısı oldukça soğuk."

Ben utanç içinde kıvranırken bana sıcak bir gülümseme gönderiyor.

"Şimdi, yapalım mı?"

"Bakın sonunda kim ortaya çıkmaya karar vermiş," diye homurdanan Oliver bir bardak içeceği dudaklarına götürüyor.

Otuz kişiyi doyuracak kadar yemekle dolu devasa bir masanın başında otururken sırtı bana dönük.

Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum.

"Belki bunu bir zeytin dalı olarak değerlendirirsiniz."

Bir yudum daha alırken karanlık, kaba ve çakıllı bir kahkaha atıyor.

"Hâlâ benimle *herhangi bir konuda* pazarlık yapacağın yanılgısına düşmüş gibisin," diye mırıldanarak bana doğru döndü. "Şimdi, otur ve-"

Birdenbire oda sıcacık oldu. Gözleri mavi bir ateşe dönüşüp açlıkla bana saplanıyor.

Tehlikeli bir

şekilde.

Ölümcül.

Beni içine çekiyor, yutuyor ve geri tükürüyor. Özümü öyle bir eritiyor ki boynum ve yüzüm daha da kızarıyor. Bana bakma şekli saf günah. Yüzüm şiddetle yanarken başka tarafa bakamıyorum.

Sonra ayağa kalkıyor. Ve ben farkına bile varmadan, onun bana yaptığıının aynısını ben de ona yapıyorum.

Bakıyorum. Utanarak. *Açlıkla*.

Çünkü kot pantolon, tişört ve yırtık kapüşon gitti. Şu anda karşımda duran adam, Oliver Prince'in internetin bana daha önce gösterdiği versiyonu. Koyu renk özel dikim bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve ipek bir kravatla kusursuz bir şekilde giyinmiş olan.

Saçları hâlâ dağınık ve gelişigüzel bir şekilde yüzünden geriye doğru itilmiş ve güçlü çenesini örten bir yara izi var. Perili gözlerinde hâlâ o vahşi, öfkeli, kırık bakış ve yüzünün yan tarafında iz bırakan beyaz bir yara izi var.

Ama...yikes.

Bir anda, bu adamın neden bir zamanlar yüksek sosyete ve finans dünyası tarafından Altın Çocuk olarak adlandırıldığını anlıyorum. Çünkü gözlerindeki o vahşi bakışla, tehlikeli yara iziyle ve gözlerinin ardındaki unutulmaz kırılmışlıkla bile - hepsini inkâr edemem: bana ve babama yaptıkları yüzünden ondan nefret etsem de, Oliver Prince *tehlikeli derecede* çekici bir adam.

Delici gözleri elbisemin üzerinde gezinirken iyice kısılıyor.

"Sanırım bu elbiseyi senin için Lucile buldu?"

Başımı salladım. "O yaptı."

Sanki her bir detayı ezberliyormuş gibi gözleri yine üzerimde geziniyor. "Sana yakışıyor."

Kızarıyorum, dudağımı ısııyorum. Sanki bu hareket büyüğü bozuyor, çünkü anında tekrar kaşlarını çatıyor, arkasını dönerken homurdanıyor.

"Otur," diye emrediyor, sandalyesine çökerken masayı işaret ediyor. "Yemeğini ye."

Yüzümdeki sıcaklığı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve uzun masanın diğer ucundaki yerimi ondan alıyorum. Midem, daha önce crostini tarafından kızdırılmıştı,

Ben önümdeki ziyafete bakarken hevesle gurulduyor.

Yavaşça yemeğimi yemeye başlıyorum. Oliver da aynısını yapıyor ve başımı kaldırıp baktığımda bakışlarının kendi tabağına odaklandığını fark edince kaskatı kesiliyorum. Gözlerim kendi tabağıma ve tabağımın yanındaki biftek bıçağına kayıyor.

Önümdeki çorbadan kayıtsızca bir kaşık almadan önce Oliver'a tekrar hızlıca bakıyorum. Bıçağı hızla kapıp kucağımdaki peçetenin içine koymadan önce kaçamak bir bakış daha atıyorum.

"Neden amatör tiyatroyu bir kenara bırakmıyoruz?"

Oliver'ın bana doğru baktığını görmek için bakışlarımı sertçe yukarı kaldırıyorum. Yüzüm soluyor ve boğazım düğümleniyor.

"Ne?"

Ellerini kavuşturmuş, dirseklerini masaya dayamış ve bana bakıyor. "Beni bıçaklamayacaksın Rose."

Yüzümde ne kadar renk kaldıysa bir saniyede akıp gidiyor. "I-

"

"Ve bu lanet olası Esaretin Bedeli değil. O bıçakla duvarı da oyamazsın. Bu yüzden ikimize de bir iyilik yap: onu lanet olası masanın üzerine bırak ve dediğim gibi, amatör tiyatrodan vazgeç."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ona bakarken

kaşlarım çatılıyor. "*Şimdi*, Rose."

İçim kaynıyor, dudaklarım beni yakaladığı için öfke ve utanç karışımı bir duyguyla büzülüyor. Ama bıçağı masanın altından çıkarıp tekrar masanın üzerine koyuyorum.

"Aferin kızıma."

Oh, Tanrım.

Bunu söylediği anda içimde elektrikli bir şey cızırdıyor. Karanlık, şehvetli ve günahkâr bir şekilde yanlışı ama aynı zamanda çok doğru bir şey. Bu duyguyu çabucak bastırıp bakışlarımı tabağıma indirirken yanaklarım ateş gibi yanıyor.

"Babamdan bir haber aldınız mı?"

Oliver homurdanıyor, içkisini yudumlarken masanın karşısında sessizce ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Öfke -bir saniye önceki utancımın ve "iyi kız" dediğinde hissettiğim heyecan verici duygudan daha ağır basan bir öfke- içimde parlıyor.

"Özür dilerim, bu *komik*

mi?" İnce ince gülümsüyor.

"Aslında öyle."

"Hangi kısmı?"

"Hepsini. Hem babanın kim olduğuna dair mutlu cehaletin hem de ona olan körü körüne hayranlığın beni eğlendiriyor."

"O benim *babam*," diye çıkıştım.

"İki ay önce tanıştığın kişi." "Bunun ne

alakası var-"

"Babanı senden *çok* daha uzun zamandır tanıyorum," diye tıslıyor Oliver sessizce. "İadesi olmayan bir ülkeye kaçmak ve benden ve gazabımdan kaçmak için yüzünü ameliyatla değiştirmek yerine senin için geri dönme ihtimalinin *en iyi* ihtimalle elli elli olduğunu bilecek kadar uzun süredir."

Ona bakıyorum, yüzüm soluyor.

"Bu doğru değil."

"Oh, bu çok doğru. Ve bu konuda çok cömert davranıyorum."

"Babalar hakkında ne düşündüğünüzü bilmiyorum-"

"Fakir, genel bir kavram olarak."

Yutkunuyorum. "Şey, o *benim* babam-"

"Baba olmak sizi iyi bir adam yapmaz. Ve inan bana, senin baban öyle değil."

"Eğer sen ve bir yargılamak karakter, Ben yaparım. al
o olarak a parlayan bir destek!"

Oliver'ın çenesi sıkılışıp gözleri yine bana dikilince

ürperiyorum. "Bu çok güzel bir elbise."

Omurgamdan aşağı soğuk bir şey diken diken oldu. Bu bir iltifat
değildi. Bu bir tuzaktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sertçe.

"Bir zamanlar kime ait olduğunu biliyor
musun?" Ona ters ters bakarken kalbim
hızlanıyor.

"Cora."

Oliver yine gülümsüyor.

"Peki *Cora*'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Soğuk soğuk sırtıyıyorum. "Sanırım bir kuleye kilitlediğin başka bir kız?"

"Üvey kız kardeşin."

Kalbim bir an için yerinden fırlıyor. Bir an için oda dönüyormuş gibi hissediyorum ve kendimi sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Ona bakıyorum.

"Benim üvey kız kardeşim yok."

"Doğru. Aslında sende *iki* tane var."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, soğuk ve uyuşmuş hissediyorum.

"Bu öyle değil-"

"Öyle. Cora ve Naomi," diyor yüzünde kendini beğenmiş, zalim bir ifadeyle. "*Laurent.*"

Yer çöküyor ve kalbim karnıma doğru düşüyor. Kelimeleri oluşturmaya çalışırken başım ileri geri sallanmaya başlıyor.

Oliver bir parça zaferle gülümser.

"Ahh, şimdi tahmin ediyorum ki sevgili babacığım *diğer* Matilde aracılığıyla, onu yeni biri için terk etmeden önce." "Sen bir *yalancısın*-"

"Hadi ama Rose, sevgili annenin babanın biricik eşi olduğuna dair çocukça bir fantezi mi besliyorsun?" Kıkırdıyor. "Daha çok yüzlercesinden biri gibi. Baban zengin kadınları dolandırarak başarılı bir kariyer yaptı-"

"YALANI BIRAK!"

Ben kendimi durduramadan gerçekleşiyor. Neredeyse ağır çekimde izliyorum: elim önümdeki su bardağına uzanıyor. Kolum geriye doğru uzanıyor ve sonra öne doğru fırlıyor. Su bardağı masanın üzerinde szlyor.

Oliver, cam sandalyesinin arkasına çarpıp parçalanırken başını ateş hattından çeker.

Yemek odası sessizliğe gömüldü. Gerçekliğe geri dönüyorum ve az önce yaptığım şey karşısında dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum.

Ayağa kalkıyor, bana soğuk bir şekilde bakmadan önce takım elbisesindeki kırık cam parçalarını ustalıkla siliyor.

"Bu bir hataydı."

"İsteği dışında burada tuttuğunuz biriyle akşam yemeği mi? *yle* mi *düşünüyorsun*?" Peetesini masaya bırakırken gözleri beni delip geçiyor.

"Hayır, odanızdan çıkmanıza ve benimle yemek yemenize izin veriyorum."

İkisine uzanıyor, bir yudumda bitiriyor ve bardağı masaya çarpıyor.

"Bu yemek sona erdi. Wentworth!"

İlk geldiğimde kapıyı aan yaşlı adam, sanki gölgelerde gizleniyormuş gibi hemen onun yanında.

"Bayan Laurent'e odasına kadar eşlik

edin." "Ben *Carson*."

"Evet, söyledin. Sikimde bile değil. Madem Paul Laurent gibi aptal bir pisliğin kızını oynamaya bu kadar kararlısın, ben de seni onunla aynı kefeye koyacağım. Wentworth?"

Adam bana yaklaşıyor ve ayağa kalkmama yardım edilmeden önce hızla ağzıma üç lokma daha atıyorum.

"Senden son kez rica ediyorum: Lanet olası *çatal bıçak* takımını masada bırak."

Yüzüm ateş gibi yanıyor. Ağız dolusu yemekle, biftek bıçağını masaya bırakmadan önce ona hançer gibi bakıyorum.

Oliver tekrar konuştuğunda Wentworth ve ben kapıdaydık.

"Babanı tanımıyorsun, Rose."

Duruyorum, refakatçimden uzaklaşıp Oliver'a dönüyorum ve ters ters bakıyorum. Ama sesinde kötü niyet yoktu. Sadece karanlık, soğuk bir gerçeği ifade ediyor.

"Eğer bilseydin, onun için asla gelmezdin. İnan bana, bu hayatının en büyük hatası olacak."

Odama geri dönene kadar kendimi dengede tuttum, başım dikti. Ama Wentworth kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediği anda paramparça oluyorum, nefis elbisemi bedenimden ayırıp kendimi yatağa atıyorum.

Hıçkırıklarımı ve yüzümden aşağı akan gözyaşlarımı susturmak için yastıkları kullanıyorum.

ÜÇ GECE ÖNCE, felaketle sonuçlanan akşam yemeğimizde Rose'a hayatının en büyük hatasının buraya gelmek olduğunu söyledim.

En büyük hatam onu burada tutmak oldu.

Çünkü bu iş beklediğim gibi gitmiyor. O ilk geceyi suçluyorum. Güç ve kontrol ihtiyacımın maskesine bürünen zayıflığımı suçluyorum. Wentworth'un onu odasına geri götürmesinden on dakika sonra, evimdeki yüzlerce kameraya bağlı telefonumdaki uygulamayı açtığım gerçeğini suçluyorum.

Süit odasındakiler de dahil. Her şey

orada boka sarmaya başladı.

Çünkü Rose'u ya pencereden kaçmaya çalışırken ya da bir köşede hıçkırığa ağlarken bulmayı umarak kameraları kontrol ettiğimde, beklemediğim bir şey gördüm. Evet, ağlıyordu. Ama köşede değildi. Yatağındaydı.

Giydiği elbise hariç.

Onu yatakta üzerinde sadece bir k lotla gördüğümde, ona olan öfkem, kızgınlığım ve k   msemem çok hızlı bir şekilde başka bir şeye d n   t .

Ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyorum.

Bir kadının rahatlatıcı dokunu u olmadan yıllar geçirdim. Kendi se imimle, hatta beni yaralayan ve kendimi kapladığım altın kaplamayı sıyırıp atan olaylardan çok önce. Her zaman içime, küçük rekabetlerime ve hem dostlarımla hem de d   manlarımla olan narsisizm sava larıma çok ba lıyım. O zamanlar kendime zamanım olmadığını, kadınların peşinde ko maktan "daha üstün" olduğumu söylüyordum.

Garip bir şekilde,  ehvet ve seks her zaman hayatımın tüm bölümleri gibi bölümlere ayırdığım bir şey oldu. Aynı şekilde şimdi kırk iki ya ımda iki kez evlenmiş olmama rağmen hiç açık olmadığımı biliyorum. Kaba bir şekilde söylemiyorum bunu. Gerçek anlamda hiç açık olmadım demek istiyorum.

 lk evliliğim bir  akaydı.  kincisi ise sahteydi.  ki evlilik arasındaki yıllarda ve sonraki yıllarda, evet, kadınlar vardı. Ama onlar sadece hem zamanları için hem de aynı derecede önemli olarak zamanları dolduğunda *ayrılmaları* için para ödenen tiplerdi.

Böylesi daha kolay. Daha basit.

Ne de olsa seks *her zaman* bir alı veri tir. Duygusal romantik tipler bile bunu görmeyecek kadar saf olamazlar. Seks asla bedava değildir ve *her zaman* bir karşılığı vardır. Sadece parasını nakit olarak  dediğinizde, herkes ne olup bittiğini anlar ve bunu duygusallıkla ya da g   oyunlarıyla gizlemeye çalışmaz.

Ama bu tür kar ıla malar ya amayalı yıllar oldu. Önceden, çünkü zamanım yoktu. Şimdi, yangından beri, çünkü hiç hevesim olmadı.

Bu gösteriş değil. Sikime binmesi için para dediğim bir kadının yara dokumdan rahatsız olması umurumda değil. Ama *benim* kaybettiğim şekilde kaybettiğinizde - sizden bir şeyler alındığında - bazen kendinizin bazı kısımlarını kapatırsınız.

Benim için, kapattığım parçam ehvetti. Yıllarca. Ta ki üç gece öncesine kadar.

Gözyaşları ya da gülünç bir kaçış girişimi bekleyerek telefonumu açtığımda, bunun yerine kesinlikle *mkemmeler*, sıkı, minyon küçük bir şeftali kıının dantelli siyah bir tanga ile ortadan ikiye ayrıldığını gördüm.

Pürüzsüz, kıvrak bacaklarını ve kalçalarını gördüğümde. Çıplak sırtındaki kestane rengi saçları. Göğüslerinin yatağa bastırdıka yana doğru hafifçe kabarması.

Günahın *vücut bulmuş* haliydi ve o zamandan beri aletim sertleşti.

Bundan nefret ediyorum. Onun bu evdeki varlığının bile kafesimi bu kadar kolay sarsmasından nefret ediyorum. İyi huylu masumiyetiyle içimdeki hem insan hem de canavarla nasıl alay ediyor gibi görünüyor. Ne kadar küçük bir ayartıcı olduğunun farkında değilmiş gibi görünmesinden. Saflığı beni rahatsız ediyor. Ama aynı zamanda beni baştan çıkartıyor.

Ve bu lanet bir sorun.

Lanet olası  gün oldu ve ben kızların soyunma odasında bir gözetleme deliği bulan azgın bir genç oldum. Sayamayacağım kadar çok kez, kendimi onu odasında izlemek için kameraları kullanırken buldum. Adımlarını izlemek için. arşaflardan oluşan eğreti ipini çözüp yatağına geri sıkıştırmasına sırtmak için, ki bu akıllıca bir hareketti.

Banyodan havluya gelişigüzel sarınmış bir şekilde çıkışını izlemek için. Bir seferde iki saatten fazla uyumuyor gibi görünmesini,

Odada volta atmak, kitap okumak ya da sık sık rastgele bir duş daha almak için uyanmak.

Görünüşe göre Rose bir temizlik manyağı.

Rose'un duş başlığının altında vücudunu sabunlarken uydurduğum görüntüleri zihnimden uzaklaştırarak kaşlarımı çatıyorum. Sonra telefonuma uzanıp Paul'ün adını tuşluyorum.

Çabuk cevap veriyor. Zekice, ilk defa.

"Oliver," diyor ses tonunda zoraki, sahte bir neşeyle. "Nasılsın?" "Çok iyiyim Paul."

Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Sanırım bir ilerleme arıyorsun-" "İsteddiğim şey sende var mı, yok mu Paul?"

Boğazını temizliyor.

"Yaklaştım."

Tanıdığı insanlar hakkında, hatta şirkete hiç geri dönmek zorunda kalmadan istediğim bilgileri almasına yardımcı olması için kiralayabileceğini düşündüğü profesyonel bir hacker hakkında tamamen saçmalık gibi görünen şeyler anlatmaya devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

Lanet bir dünya liderine suikast düzenlemesi gerekse bile umurumda değıl. Tedavimi istiyorum.

İhtiyacım var.

Ellerim tekrar tekrar yumruk oluyor. Sadece bu dangalakla konuşmak bile içimdeki öfke ve canavarı kara bir yağ gibi kaynatıyor.

Kükreyen ateş, her an köpürüp tükürmek ve birinin yüzüne patlamakla tehdit ediyor.

"Her neyse, dediğim gibi, bu Sherman denen adam bir adam tanıdığını düşünüyor.

."

"Paul," diye tıslayarak sözünü kestim. "*Dur. Lanet*

olsun. Konuşmayı." Boğazını temizliyor, sonra

yutkunuyor.

"Zaman dilimi nedir Paul?"

"Günler," diye hızlıca geveledi. "Günler, Oliver. En fazla bir

hafta-" "İş bitince beni ara."

Tam telefonu kapatacaktım ki durakladım.

"Ve Paul, evet, kızın iyi, eğer merak ediyorsan diye söylüyorum."

Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Elbette. Seninle emin ellerde olacağını biliyordum, Prens." "O zaman

düşündüğümde daha da büyük bir aptalsın."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu masaya bırakıyorum. Bir iki dakika sonra kapı çalındığında burnumun kenarını çimdikliyordum.

"Girin," diye homurdandım.

Geç oldu. Lucile en az bir saat önce yatmış olurdu. Ve Rose uyuyor. Biliyorum çünkü onu uygulama aracılığıyla üstsüz bir şekilde banyoya girerken izledim, görünüşe göre orada duş aldı ve yarım saat sonra bir havluya sarınmış ve saçlarına başka bir havlu sarmış bir şekilde çıktı.

Sonra Lucile sayesinde tam da kendi bedenine göre, kraliçelere layık kıyafetlerle dolu gömme dolaba girip kaybolmasını ve bir dakika kadar sonra pijamalarını giymiş olarak çıkmasını kızgınlıkla izledim.

Aynı dakika içinde, lanet dolaba on tane daha kamera yerleştirmeyi aklıma not ettim.

Ama şu an uyuyor. Bunu biliyorum çünkü ona aptal baba demeden beş dakika önce baktım.

Ofisimin kapısı açıldı ve Wentworth kafasını içeri soktu.

"Efendim, o geldi."

Kaşlarımı çatıyorum. Ve sinir bozucu bir nedenden ötürü, sikim kendisine bir tabakta am servis edileceği söylendiğinde olması gerekenin tam tersi şekilde tepki veriyor.

"Onu içeri gönderin. Bu gece hepsi bu kadar."

"Elbette, efendim."

Başını eğiyor. Bir dakika sonra telefonumdan başımı kaldırdığımda yüksek topuklu ayakkabıların ahşap zeminde çıkardığı tıkırtıyı ve arkasından kapanan kapıyı görüyorum. Hemen kaşlarımı çattım.

Anne. *Şerefsiz.*

Carrie bana nazlı nazlı gülümsüyor.

"Ne kadar oldu Oliver? Beş yıl mı?"

Lanet olsun.

Nesnel olarak, ara sıra gördüğüm profesyonel Carrie muhteşem. Tabii ki öyle. Bu tür buluşmalar için para ödediğim kadınlar

şanssız sokak dolandırıcıları değiller. Benim gibi erkeklerin meşgul olduğu eskort türleri tam bir pakettir.

Sadece manken güzeli değiller. Aynı zamanda sofistike ve zekiler. Carrie'nin iki yüksek lisans diploması var ve parasını ben ödedim. Akıcı Fransızca, İtalyanca ve Mandarin konuşuyor.

Otuz yaşına geldiğinde parasını çekip emekli olacağını ve muhtemelen hayatının geri kalanında tropik bir yerde muhteşem bir yaşam süreceğini biliyorum.

Sadece bir sorun var.

Son üç gündür Rose'un üstünü değiştirmesini ya da duş almasını gözetlemek ve kompulsif bir ezik gibi mastürbasyon yapmak gibi azgın ergen maskaralıklarına bir son vermek için bir profesyonele ulaştım.

Eğer kolum kırılıyorsa, bir doktora ulaşırdım. Arabalarımın biri arıza yapmaya başlarsa, bir tamirci çağırırdım.

Sikimin ne zaman bırakacağını bilmemesiyle ilgili bir sorun olduğunda, farklı türde bir profesyonel ararım.

Dava et beni.

Geçmişte işe aldığım onun gibi kadınlardan birini değil de Carrie'yi özellikle aramamın nedeni, Carrie'nin telefon ekranımdaki küçük cazibeye *hiç* benzememesi.

Carrie sarışın. Carrie'nin kısa saçları var, çene hizasına kadar kırpılmış. Erkeklerle spor dergilerinin mayolu sayılarını sattıran türden bir göğsü var.

Ya da şöyle demeliyim, Carrie'de bunların hepsi *vardı*.

Onun bu yeni haline bakarken kaşlarım çatıldı.

Sikeyim. Ben.

Yanılmıyor. Onu son gördüğümünden bu yana en az beş yıl geçti. Ve o zamandan beri... bazı değişiklikler yaptı.

Birincisi, saçlarını sırtının yarısına kadar uzattı. Ve artık sarı değil.

Kahrolası kestane rengi.

Sadece bu da değil, bu gece sikilmek için giyebileceği onca elbise varken, kolsuz, pırıltılı mavi bir elbise seçti ki bu elbise geçen akşam yemekte baştan çıkarıcı bir kadının giydiğinin kopyası da olabilirdi.

Bakışlarım yüzünden vücuduna doğru kayıyor ve çenem geriliyor.

"Aman Tanrım!" Carrie cıvıltıyor. "Vay canına, gerçekten uzun zaman oldu. Sana söylemeyi tamamen unuttum!"

Sırıttıyor ve büyük *ölçüde* daha küçük olan göğsünü avuçlamak için uzanıyor.

"Onlar sadece..." Omuz silkiyor. "Baş belası olurlar. Ve evet, biliyorum, birçok erkek büyük memeleri sever. Ama ben artık *çok* sıkıldım ve yaklaşık üç yıl önce küçültturdüm. Sen ne düşünüyorsun?"

Öldürücü bir gülüş atıyor ve bir o yana bir bu

yana dönüyor. Bence çok benziyor.

Bence bunun olmasına imkan yok.

Carrie'yi aramamın tüm amacı, onu tanıdığım, ona güvendiğim ve profesyonelliğine ve sağduyusuna güvenebileceğim gerçeğinin yanı sıra, şehvet duymamam gereken kıza *hiç* benzememesiydi.

Sarışın. Büyük memeli. Kısa saçlı.

Onun yerine, tıpkı Rose'a benziyor.

Bir doppelgänger üzerinde dürtülerimden kurtulmanın mümkün olan en iyi çözüm olacağını düşünürsünüz. Ama bu doğru değil. Önemli olan, bana evin öbür ucundaki yatak odasında kilitli olan kızıdan *hiçbir şey* hatırlatmayacak birinden kurtulmaktır.

Bu gerçek bir sorun.

"Eee?"

Carrie bana sırtlıyor, ceketini silkiyor ve bana çıplak omuzlarını gösteriyor.

"Biraz şarap açmak ister misin?"

Masama yaklaştığında kaşlarımı çatıyorum. Daha önce bununla pek ilgilenmiyordum. Ama şimdi karşımda durduğuna göre, ilgimi çekmiyor.

Burada işimiz bitti.

Ama Carrie sessizliğimi onay olarak

algılıyor. "Gördün mü, yeni görünüşümü

beğeneceğini biliyordum."

Masamın kenarına yaslanıp bana yatak odası bakışları atıyor. "Biliyor musunuz? Bu eve daha önce geldiğimi hiç sanmıyorum."

Gelmedi. Çünkü eskiden görmek için para ödediğim kadınların hiçbiri buraya gelmedi. Onları otel süitlerinde gördüm. Knightsbridge'deki çatı katımda. Kensington'daki şehir evimde.

Burada asla. Asla evim değil.

"Peki, neden bana yatak odasının nerede olduğunu göstermiyorsun-" "Bunun yerine sana ne yapacağımızı söyleyeceğim."

Sırıttıyor.

"Ooo, söyle bana, baba."

Benim Çene sıkar, Öfke ve a siyahlık titreyen içeride
. Tehlikeli bir şekilde.

Benden uzaklaşması gerekiyor. Şu anda.

"Ya da ne yapacağımı söyleyeyim mi?" Ayağa kalkıyorum ve gözleri kasıklarına kayıyor.

"Ne yapacaksın?"

"Zaman ayırdığınız için size iki katı ödeme yapacağım."

Carrie merakla kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Oliver, buna gerek yok-"

"Sonra sana kapıyı göstereceğim ve gideceksin. Ve hepsi bu kadar. Anladın mı?"

Kaşları kırışıyor. "Bu

bir oyun mu?"

"Öyle olmadığını anlayacak kadar zeki olduğunu

biliyorum." Carrie'nin kaşları derinleşir.

"Pekala, ben sadece beni buraya neden getirdiğinizi anlamaya çalışıyorum, yani bariz nedenlerden dolayı ve şimdi bunların hiçbirini yapmadan gitmem için bana iki katı ödeme yapacağınızı söylüyorsunuz."

"İşinizi yapmak zorunda olmamak için para aldığınız gerçeği sizi üzüyor mu?"

Gölüyor. "Hayır. Yani, en azından *biraz* hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem... *bilirsin...*" Gözleri tekrar pantolonumun önüne düşüyor ve kızarıyor.

"Oliver, para için görüştüğüm müşterilerim var. Ve görüştüğüm ve sonrasında parayı umursamadığım müşterilerim de var, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bana bakıyor.

"Sen her zaman ikincisiydin, eğer bu açık değilse." Başımı sallıyorum, çenem gergin.

"Öyle bir şey olmayacak."

Carrie kaşlarını çatır.

"Bu... fiziksel mi? Yani, yangından sonra..."

"Hayır," diye sessizce homurdandım. "Her şey yolunda gidiyor.

Sadece ilgilenmiyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Bu benim küçültme ameliyatım mı?"

İç çekiyorum. "Carrie, aslında bununla bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar güvensiz değilsin, değil mi?"

Yüzü kızarıyor. "Peki o zaman, ne oldu? Saç mı? Sadece sarışınları mı seviyorsun?" "Carrie-"

"Oliver, her ne ise bilmek istiyorum. Buna mesleki gelişim de."
_"

"Başka birine çok benziyorsun," diye sertçe çıkışıyorum.

Dişlerini sıkıyor, bana bakıyor.

"Sahip olamayacağın biri
mi?" "Sahip *olmamam*
gereken biri."

"Bunun ilacı ben olabilirim-" "İnan
bana, değilsin," diye mırıldanıyorum.
Merakla gülümsüyor.

"Vay, vay,
vay." "Ne?"

"Bazı duvarların yıkıldığını hissediyorum, Oliver. Aferin."
Gözlerimi deviriyorum, elimi cebime atıyorum ve bir tomar
para çıkarıyorum. "Zaman ayırdığınız için."

Carrie parayı çantasına koyarken sessizce gülümseyerek başını
sallıyor. "Londra'ya dönerken seni bırakmamı ister misin?"

Kadın başını sallıyor. "Şoförüm kapıda bekliyor." "Ara
onu. Beş dakika önce gitmeni istiyorum. Alınmayın."

Carrie gülüyor, dönüp ceketini tekrar giyerken başını tekrar sallıyor. Tekrar
dönüp soğukkanlılıkla bana bakıyor.

"Bu kız her kimse, umarım senin için iyi olur."

"Öyle bir şey değil."

Gülümsüyor, sessizce başını sallıyor. Tekrar arkasını dönmeye
başlıyor, sonra duraksıyor. "Oliver..." kaşları çatılır. "Ben... Bunu
duyduğuma çok üzüldüm-" "Defol. Çık dışarı."

Ses tonumda soğuk bir kesinlik var ve onun bunu duyduğunu biliyorum. Carrie'ye karşı hiçbir pişmanlığım yok. Ama bırakın konuşmayı, bu son kez aynı odada bulunuşumuz olacak. Ve sanırım ikimiz de bunu anlıyoruz.

"Seni tekrar görmek güzeldi Oliver," diyor nazikçe. "Kendine iyi bak."

Pencereden Carrie'nin malikânemin ön merdivenlerinden inip beni bekleyen siyah Rolls'a doğru yürümesini izliyorum. O gidince bar arabasından bir içki almak için dönüyorum. Farlar odayı bir kez daha aydınlattığında daha bir yudum bile almamıştım.

Yüzüm kızgınlıkla gölgeleniyor. Eğer bu Carrie'nin aniden duygusal hissetmeye karar vermesiyse, siktir et. Wentworth her neyse onunla ilgilenebilir ve gerekirse onu dışarı atabilir.

Kanepeye yerleşip viskimi yudumluyorum. Ama sonra aniden kapım çalındı.

"Efendi Prens?"

Lanet olsun, Wentworth.

"Neye ihtiyacı olursa olsun," diye hırladım kapıdan. "*Hallet şunu.* Hiç havamda değilim."

Kapı yine de açılıyor ve kafasını odaya sokan uşağıma ölümüne bakıyorum.

"Affedersiniz efendim ama bu yakın zamanda vefat eden misafiriniz değil."

Rolls'un farlarının yanıp söndüğü pencereye doğru bakarken kaşlarım daha da çatılıyor.

"Başka bir ziyaretçiniz var, efendim."

Wentworth'un ne kadar sarsılmış ve endişeli görüldüğünü ancak o zaman fark ediyorum.

Ve Şimdi, bir zamanlar Kraliyet Denizcisi olan uŐađımı bu kadar sarsan gece yarısı beni kimin ziyaret ettiğini *çok* merak ediyorum.

"*Kim?*"

Wentworth boğazını temizlerken yüzü soluyor.

"Cillian Kildare sizi görmeye geldi, efendim."

Kahretsin.

İrlanda mafyasının sosyopat kralı.

İŞte o.

Asıl soru, ne istiyor?

Kaplama çatlayıp parçalanmaya başlamadan ÇOK ÖNCE -her şey boka sarmadan önce- "Altın Çocuk" imajının aslında sadece deriden ibaret olduğunu anlayanlar vardı.

Kral olarak hüküm sürdüğüm tüm hayır galalarında ve kameralara gösterdiğim tüm büyüleyici gülümsemelerin altında her zaman bir karanlık vardı.

Genetik lanetim, elbette, serbest kalmayı bekliyor. Ama aynı zamanda açgözlülüğüm. Acımasızlığım. Her zaman en iyisi olmak için göz kırpmayan, sarsılmayan dürtüm.

Dünya akıllı, güvenli, *yasal* şirketlere yatırım yapan altın bir çocuk gördü.

Sadece birkaç kişi bu sahte idolün başka neler yaptığını gördü.

Eski dostum Adrian Cross da bu az sayıdaki kişiden biriydi. Adrian ve ben, "kötü" ve "iyi" yelpazesinde yer alan diğer altı kişiyle birlikte, işletme fakültesinde arkadaş olmuştuk. Küçük grubumuzu kuran arkadaşımız Thomas, "hepimizin içinde hem kral hem de kötü adam vardır" derdi.

Thomas'ın içinde ne yazık ki onu çok genç yaşta kaybetmemize neden olan beyin kanseri de vardı. Ama daha önce, hepimiz gençken, dik başlıyken ve dünyayı fethetmeye hazırken - ya da en azından kendi dilimimizi - kendimizi tam olarak böyle adlandırıyorduk: Krallar ve Kötüler.

Adrian, Cross suç ailesinin başı olarak, açıkça olayların "kötüler" tarafındaydı. Ama aslında onda ve onun gibi diğer adamlarda kötülük görmedim.

Bir fırsat gördüm.

Ve *para* gördüm.

Adrian ve ben o zamanlar birlikte pek çok yasadışı iş yaptık ve yıllar içinde "altın" itibarımı korumak için kurduğum çeşitli paravan şirketler aracılığıyla daha da fazlasını yaptık. Sanırım Adrian uzun bir süre boyunca birlikte çalıştığım tek "kötü şöhretli adamın" kendisi olduğunu ve bunu sadece Krallar ve Kötüler'deki dostluğumuz nedeniyle yaptığımı düşündü.

Ama o tek değildi. Yakın bile değildi.

Gezegendeki en tehlikeli suç unsurlarıyla iş yaptım: Kashenko, Volkov ve Reznikov Bratva aileleri. Krallar ve Kötüler ekibinden bir başkası, Kristoff Zima'nın eski oligark patronu Boris Tsavakov. Chicago'dan Sciammi Sendikası. Carvelli ailesi. Bolinaro Karteli.

İrlanda mafyasının kralı Cillian Kildare ile de iş yaptım.

Ölümcül derecede tehlikeli, acımasızca güçlü ve sadistçe düşünen, sertifikalı bir *psikopat* olmanın ek bonusuyla. Neredeyse on yıldır konuşmadık bile.

Şunu söylemem yeterli, gece yarısı kapımda belirmesiyle ilgili *birkaç* sorum var.

"Efendim?"

Bardağımdaki viskiyi döndürerek kaşlarımı çatıyorum. Bir yanım burada oturup Cillian'ın kapımın önüne bıraktığı satranç tahtasını analiz etmek ve burada ne halt ettiğini anlamak istiyor.

Ya da ne *istediğini* mi söylemeliyim? Çünkü bunun sosyal bir görüşme olmadığını biliyorum. Geçmişimiz bizi arkadaş yapmaz.

Homurdanıyorum, viski bardağını çarparak geri alıyorum ve ayağa kalkmadan önce yerine koyuyorum.

"Onu aşağıda göreceğim-"

Birden Wentworth'un arkasında bir kargaşa oldu. Uşağım koridora geri dönüyor ve gözden kayboluyor.

"Efendim! Beklemeniz istenmişti-"

Silahın horozunun geri çekilirken çıkardığı metalik tıkırtıya, Wentworth'e çok benzeyen hırıltılı bir boğulma sesi eşlik ediyor. Bir saniye sonra, uşağım ellerini kaldırmış ve silahı çenesinin alt tarafına dayamış bir halde sendeleyerek ofisime girdiğinde şüphelerim doğrulandı.

Silahı tutan adamın ellerinin arkasında dövme izleri var. Siyah bir gömlek giyiyor ve kravat takıyor. Ve yontulmuş yüzünde soğuk, biraz itici, psikotik bir gülümseme var.

"Cillian," diye homurdanıyorum, kendimi koruyor ama olabildiğince açık görünmeye çalışıyorum.

Cillian'ın zehirli yeşil gözleri parılıyor ve o köpekbalığı gibi gülümsemesi hınzırca kıvrılıyor.

"Tıraş olurken bir yerini mi kestin?"

Yüzümdeki yara izinin beyaz çizgisine başını sallayarak soğuk bir şekilde sırtıyor.

"Görünüşe göre son on yılda stand-up komediye merak salmışsın, Cillian."

Dengesiz gülümsemesi tehlikeli bir şekilde genişliyor, gözlerinin arkasındaki karanlık parlıyor.

Evet, bu sosyal bir arama değil.

"Cillian."

"*Oliver.*"

"Belki de silahı uşağımın boğazından çekerek bu işe doğru bir başlangıç yapabiliriz."

Sanki ofisimi bir adamın beyniyle boyamaktan bir hapşırık uzakta olduğunu fark etmiş gibi silaha tekrar bakıyor. Wentworth'a yaklaşırken dudakları kıvrılıyor.

"Şunu elimden geldiğince kibarca söyleyeyim," diye hırlıyor. "Bana bir daha emir verirsen seni taşaklarından boğazına kadar keserim."

Bir cevap beklemiyor. Ama horozu yavaşça indiriyor ve sonra silahı çekiyor. Wentworth bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum, sonra da kapıyı arkasından kapatarak ofisimden aceleyle çıkıyor.

O zaman yalnızız, düşmüş Altın Çocuk ve psikopat kral.

"Eee?" Ona ters ters bakarak mırıldandım. "Beni merakta mı bırakacaksın yoksa bu gece yarısı ziyaretini neye borçlu olduğumu söyleyecek misin?"

Silahını kılıfına sokmamış olması beni şaşırtmadı. Ama Cillian gibi adamları, onlara korku göstermenin bir köpekbalığının önünde bileğinizi kesmeye benzediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Ve ben de rahatça bar arabasına döndüm.

"Ben de tam yatmaya gidiyordum, Cillian. Bu yüzden bu ziyaretin amacı her neyse, lütfen ona ulaş."

"Neden burada olduğumu bilmek ister misiniz, Prens?"

"Her şeyden çok," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, kendim için tek bir içki dolduruyorum ve onun için hiçbir şey doldurmuyorum.

"Sizde bana ait olan bir şey var Prens." Sesindeki ölümcül tını karşısında kaskatı kesildim.

"Ben *de bu* yüzden buradayım."

"İşimiz on yıl önce sona erdi, Cillian-" "Bu lanet ses tonunu takdir ettiğimden pek emin değilim."

Elini koluma koyuyor ve beni döndürmek istercesine kavlıyor.

Bu lanet bir hata.

Cillian eski beni tanıyordu - ara sıra karanlıkla flört eden ama yine de gün ışığında yaşayan "altın" beni. Formunu koruyan ve Cuma günleri işletme okulundan arkadaşlarıyla boks yapan ama her şeyden çok bir klavye savaşçısı olan adam.

Yeni beni tanımıyor.

Eli koluma değdiği anda, içimdeki kara bulut canavarı gürleyerek canlanıyor. Canavar kükreyerek uyanıyor ve kafesini parçalıyor. Bir saniye içinde dudaklarımda bir hırıltıyla döndüm, hızım ve gücümle Cillian'ı şok ettim, yakasından tutup odanın öbür ucuna götürdüm ve pencerenin yanındaki kitaplığa çarptım.

Sert.

"Ve beni ne kadar hafife aldığını takdir etmelisin," diye törpülüyorum cehennem çukurlarında dövülmüş şeytani bir sesle.

Kan kulaklarımda uğulduyor, sıkılı dişlerimin arasından hava emmeden önce gök gürültüsü neredeyse duyularımı bastırıyor.

Nefes al.

Kendini kontrol et.

Cillian bana bakıyor -korkuyla değil, ama kesinlikle keskin bir merakla. "*İşimiz*," diye mırıldanıyorum, "tamamlandı-"

"Bizim lanet *işimiz mi?*" diye kükrüyor aniden, yüzü öfkeden mosmor olurken ellerimi yakasından çekip alıyor. Ben daha gözümü kırpamadan silahını çıkardı, horozunu kaldırdı ve tam gözlerimin ortasına doğrulttu.

"Bizim *işimiz yeğenimi* lanet olası bir kuleye kapatmış olman." Her şey dondu.

"ONUNLA SADECE BİR KEZ TANIŞTIM, DOĞDUĞU GÜN."

Nabzım ensemde güm güm atıyor. Cillian'ın odayı adımlayışını izlerken bardağımdaki viskiyi açgözlülükle emiyorum, sonunda ona doldurduğum içkiyi döndürüyorum. Az önce ayaklarımın dibine bıraktığı bilginin büyüklüğü odadaki havayı emiyor.

O Rose "Carson" değil. O lanet olası Rose *Laurent* bile değil.

O Rose *Kildare*.

"Kız kardeşim..."

Cillian dönüyor, yeşil gözleri kısılıyor. "Bahse girerim bir kız kardeşim olduğunu bile bilmiyordun, değil mi?"

Haklı, yapmadım. Ama İrlandalı sosyopat bir suç patronuyla yaptığım finansal anlaşmalar bana onun ailesini umursama eğilimi vermedi.

"Adı Saoirse'ydi. Çok inatçıydı ama aynı zamanda uçar ve gözüne çarpan her parlak şeye kendini atmaya meyilliydi."

Viskisinden derin bir yudum alırken Cillian'ın çenesi gıcırıyor.

"Babamız onu şımarttı. Ona dünyayı verdi ve bir eliyle onu gerçek bir prenses yaparken, diğer eliyle beni bir silah haline getirdi. Onun için o kılıç olmama ihtiyacı vardı."

Pencerenin önünde durur, parmaklarını pervaza vurur ve gecenin içine bakar.

"O zamanlar ailem ve Drakos ailesi arasında kan vardı. Hâlâ da öyle, ama o günlerde durum kötüydü. Sonunda Aeneas Drakos ve babam Brendan, savaşı sona erdirecek bir barışa aracılık ettiler. Aeneas'ın en büyük oğlu Atlas, kız kardeşim Saoirse ile evlenecekti. İki aileyi birleştirecek, savaşı sona erdirecek ve tüm zengin suçluları biraz daha zengin edecek bir evlilik," diye mırıldanıyor bana bakmadan önce.

"Drakos ailesini tanıyor musunuz?"

"Kişisel olarak değil."

Ama ünlerini kesinlikle biliyorum. Ailenin tehlikeli ve son derece güçlü olduğunu biliyorum. Aeneas'ın güçlü bir adam olarak tanındığını ve beş oğlu ve bir kızı olduğunu, bunlara şaşırtıcı bir şekilde çeşitli Yunan tanrılarının isimlerini verdiğini biliyorum - en büyüğü olan ve bir gün Drakos tahtında yerini alacak olan Atlas da dahil olmak üzere.

"Elbette onlardan haberdarım. Gerçi hiç iş yapmadık."

Killian homurdanır. "Hayır, Altın Çocuk'un Aeneas Drakos ile iş yapacağını hiç sanmıyorum."

"Seninle iş yaptım, değil mi?"

"Evet, ama ben çekiciyim," diye

homurdanıyor.

Hiçbir şey söylemeyip ona sadece bir bakış attığımda omuz

silkiyor. "Siktiğimin Yunanlılarına kıyasla, inan bana, ben bir

centilmenim." "Bunların Rose'la ne alakası var?" Cillian

sesimdeki sahiplenici ton karşısında biraz sertleşiyor.

"Tam olarak *kimin* odasında kalıyor Prens?" diye tıslıyor çıplak bir bıçağın keskinliğiyle.

Ona ters ters baktım. "Kendisinin. O da benim teminatım olduğu için kilitli. *Sevgilim* değil," diye homurdandım.

Gözleri kısıldı.

"Onun senin esirin olduğu fikri bile kafanı koparmak istememe yeterken, Prens," diye tehlikeli bir şekilde homurdanıyor, "inan bana, onu bundan *daha fazlası* olarak düşündüğün izlenimini edinirsem işler çok daha kötüye gidecek."

İkimiz de hareketsiziz, odanın sessizliğinde birbirini ölçen iki yırtıcı hayvan gibi birbirimize bakıyoruz.

"Beni kendi evimde tekrar tehdit edersen, birbirimizi son tanıdığımızdan bu yana ne kadar değiştiğimi göreceksin, Cillian."

Bana saplanan gözlerinde yeşil ateş dönüyor, çenesini gıcırdatırken boynundaki dövme mürekkebi dalgalanıyor.

"Drakos ve Kildare aileleri arasındaki evlilik anlaşmasının şartları nedeniyle Rose'u ilgilendiriyor. Saoirse Atlas ile nişanlıydı. Ama sonra o..." Gözleri kararıyor. "*Dikkatim dağıldı,*" diye mırıldandı. "Parlak ve ışıltılı bir şey tarafından."

Çenem

gıcırıyor. "Paul

Laurent." Cillian

başını sallıyor.

"Küçük hıyar içeri daldı, onun ayaklarını yerden kesti ve onu kim bilir nereye götürdü. Bildiğimiz bir sonraki şey, beş ay sonraydı, Aeneas her şey için lanet olası bir savaşa gitmeye hazırdı ve Saoirse kapımıza geri döndü, çok hamile ve o boktan Paul tarafından çok terk edilmişti."

Sikeyim.

Aklıma Rose'a annesini sorduğum, kızlarının babasıyla birlikte olmasını onaylamayan ebeveynleriyle daha trajik bir Romeo ve Juliet durumu çizdiği zaman geldi.

Görünüşe göre *saçmalıklmış*.

Kaşlarım çatıldı.

"Geçmişinin farkında mı?" Cillian tekrar

pencereden dışarı bakar.

"Artık öyle. Bir hafta kadar önce Atlas'ın kendisiyle bir görüşme yaptı ve Atlas ona anlaşmanın şartlarını bildirdi."

Dişlerimi

gıcırdatıyorum.

"Hangileri?"

"Sevgili aptal kız kardeşim Paul Limp-Dick'ten hamile kalmaya karar verdiğinden ve Aeneas nişanı iptal ettiğinden beri..."

Gözleri yarıklara kadar daraldı.

"Ve artık *başka bir* kadın Kildare olduğuna göre..."

Neredeyse kopacaktım. Canavarımın içerideki parmaklıklara çarpma şekli beni derinden sarsıyor ve bir nefes almaya zorlamadan önce boğazım sıkıca kapanıyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Stand-up komedisindeki kariyerimle ilgili kaba spekülasyonlar bir yana," diye tısladı Cillian, "*hayır* Prens, şaka yapmıyorum. Atlas'la buluşmamızın sebebi de buydu: sevgili yeğenime, ailelerimiz arasındaki ateşkesi pekiştirmek için artık *onunla* evleneceğini bildirmesi."

Canavar içimde kükrüyor. Karanlık ruhumda dönüyor ve görüşümün kenarları kan kırmızısına dönerken jilet gibi keskin pençeler kalbime batıyor.

"Prens."

Belli belirsiz, adım dördüncü ya da beşinci kez söylediğini fark ediyorum. İnsanüstü bir çabayla kendimi kafamın içindeki uçurumdan dışarı sürüklüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve viskimin kalanını da içtikten sonra bardağı sertçe yere bırakıyorum.

"Eğer onu bir yerlerde ayarlanmış bir düğüne götürmek için buradaysanız..." Göğsümdeki garip, sahiplenme duygusunu Cillian'dan saklamaya çalışarak tehlikeli bir şekilde tıslıyorum.

Ve kendimden.

"Böyle bir şey olmayacak. Paul ile işim var. Ve bu iş sonuçlanana kadar, o haklı kalacak-"

Cillian odanın öbür ucundan bana doğru gelirken, bükülmüş dudaklarımdan bir hırıltı döküldü. Bana çarpıyor, beni hazırlıksız yakalıyor ve arkamdaki duvara çarpmama neden oluyor.

Ama sonra, canavar kontrolü ele geçirir.

Canavar bir kükremeyele kafesinden fırlıyor ve beni öfkeli halden ölümcül hale getiriyor. Temkinli ve acımasızdan vahşi ve intikamcıya. Cillian'ın gözleri her zamanki gibi gerginliğe yakın bir şeyle titriyor, ben dönerken ağırlığını ona doğru çeviriyor ve onu yere yuvarlıyorum.

Hızla ayağa kalktı, yine de üzerime gelmedi. Bu sefer birbirimizin etrafında dönüyoruz, dişler gösterilmiş, yumruklar sıkılmış, iki yırtıcı artık birbirini ölçüp biçmiyor, birbirini parçalamaya hazırlanıyor.

"Yeğenim teminat değil, Prens," diye tehlikeli bir şekilde

tıslıyor. "Paul lanet olası teslimatı yapana kadar *tam olarak*

öyle." "Kanımı o lanet hücrenden çıkar-"

"O bir *hapishane hücresinde* değil. Lüks bir süitte, evimin onur konuğuna yakışır bir şekilde bakılıyor."

Aşağı yukarı.

Bana bakıyor. Ben de gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Sonunda, tam yarım dakika böyle devam ettikten sonra, Cillian homurdanıyor ve arkasını dönüyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Bu yeni sen mi?" diye mırıldanıyor. "Bu tehlikeli versiyon mu? Vahşi tarafta yürüyen Prens mi?"

Gözlerini benimkilere dikmek için dönüyor.

"Batalıkta yürüyorsun dostum. Fi-" ile oynuyorsun.

Ateş.

Tam zamanında ısırıyor, ağzı çarparak kapanıyor. Benimkinin köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

"Ne diyordun?"

Nefes alıyor.

"Yunanlılar umurumda bile değil Prens. Rose'un hayatını benim dünyamdan *uzakta* geçirmesi beni mutlu ederdi, tam da bu yüzden son yirmi yıldır o lanet manastırda kalmasına izin verdim. Onu tehlikelerden ve sırtına çizilen hedeflerden uzak tutmak için. Ama artık onu biliyorlar ve Atlas durdurulamayacak. Eğer onun burada olduğunu biliyorsam, Atlas'ın da öğrenmesi sadece birkaç gün, belki de birkaç saat sürer."

Sesim tehditkar bir fısıltı.

"Onun burada olduğunu nereden biliyordun?"

Cillian bar arabasına doğru ilerliyor ve kendine yeni bir bardak dolduruyor, bana kötü kötü bakmaya başlamadan önce bardağı deviriyor.

"Çünkü her ne kadar yabancı olsak da, o hâlâ aileden biri. O benim kanımdan, Prens. Her ne kadar Kildare ismiyle olan bağı ve sırtındaki hedefi tüm dünya bilmeden hayatını yaşamasına izin versem de, yine de zaman zaman manastırda onu kontrol ettim. Birkaç hafta önce bunu yaptığımda, oradaki kaynağım babasıyla kaçtığından bahsetti..."

Yüzü kararıyor.

"Bundan sonra, adamlarımın Paul'ü hapsetmeniz, onun serbest bırakılması ve daha sonra ortadan kaybolmasıyla ilgili noktaları hızla birleştirdiğini söyleyeceğim."

Satır aralarını okumaya çalışırken tırnaklarımı çenemde gezdiriyorum.

"Eğer Paul'le *herhangi bir* sıfatla çalışıyorsan, Cillian," diye sessizce homurdanıyorum, "şimdi bundan bahsetmenin tam zamanı."

Neşesiz bir şekilde kıkırdıyor.

"Paul aptal ama yolumu kesecek kadar değil." "Onu avlıyor musun?"

"Bunu yapmak yeğenimi tehlikeye atacaksa *hayır*," diyor buz gibi.

"Tehlikede değil. Ama Paul'e canlı ihtiyacım var. En azından yapmasını istediğim şeyi yapana kadar. Ondan sonra..."

"Bundan sonra, eğer yoluma çıkarsan, onu senin içinden vurmak için gözümü kırpmam Prens."

"Not edildi."

"Onun için bir savaş olacak, Oliver. Anladığım kadarıyla spor salonuna gidiyorsun," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Ve bu yeni Oliver Prince ne kadar karanlık ve tehlikeli olsa da..."

Başını sallıyor.

"Atlas Drakos ile karşı karşıya gelmek istemezsiniz. Hiçbir konuda, ama özellikle de ilki çalındıktan sonra ona söz verilen ikinci bir gelin konusunda."

Belki de Cillian Kildare'in bile Atlas Drakos'la kavgaya girme konusunda endişeli görünmesinden endişelenmeliyim.

Ama bu beni korkutmuyor. Ve kötü bir başlangıçla fark ettim ki, koridorun aşağısında kilitli olan günaha ilişkin hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Başka bir şey var mıydı?" Homurdanıyorum.

Cillian başını yavaşça bana doğru sallarken alaycı bir ses çıkarıyor.

"Sana ne oldu böyle, Prens?"

"Gitme zamanı, Cillian."

"Bak, ne oldu... Jacob..." Başını sallar. "Kederini hayal bile edemiyorum-"

"Haklısın," diye acımasızca çıkıştım. "Yapamazsın."

"Belki de değil," diye karşılık verir. "Ama sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi davranıyorsun. İşinizi izliyordum, Prens. Hisse senedi satışlarınızı gördüm, portföyünüze nasıl saldırdığınızı, işletmeleri kapattığınızı, hesapları kapattığınızı, konsolide ettiğinizi gördüm."

Cillian gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam ediyor.

"Kişisel dünyanız yıkıldığı için dünyanın geri kalanının da sona erdiğini düşünebilirsiniz," diye devam ediyorum. "Ama sana söz veriyorum, sen istesen de istemesen de dünya dönmeye devam edecek Prens."

Omuz silkerken yeşil gözlerinde bir an için o psikopat parıltı belirliyor.

"Her zaman kolay yolu seçip kendini öldürebilirsin."

O gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. En ufak bir tepki vermeyişimin bile onu sinirlendirdiğini söyleyebilirim.

"Bu her zaman bir seçenektir."

Gülümsemesi azalırken kaşları çatılır.

"Tamam, bunun bir oyun olduğuna ikna olmuştum. Artık öyle

olmadığına ikna oldum." Soğuk bir şekilde gülüyorum ve bardağıma

biraz daha viski doldurmak için dönüyorum.

"Sen komedyen değilsin, Cillian. Ben de aktör olmadığımı eminim."

"Tüm o altının ardında ne kadar karanlık olduğunu hep merak etmişimdir."

"*Peki ya şimdi?*" Sıkılmış dişlerimin arasından sessizce tıslayarak ona doğru dönüyorum. Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor.

"Ne olursa olsun, başına gelenler için gerçekten üzgünüm." İçkimi geri yutarken soğuk bir şekilde gülüyorum.

"Herkes çok *üzgün*," diye çıkışıyorum.

"Bu kederden daha fazlası, Prens. Kabul ediyorum, *kederinizi* bilmiyorum olabilirim. Ama keder ve ben oldukça iyi tanışıyoruz ve bu... daha büyük." Bana bakıyor. "Sana *gerçekten* ne oldu?"

Ona doğru vahşice döndüğümde geriliyor, kara zehir ruhumda dönerken şeytani bir şekilde gülümsüyor.

"O lanet maskeyi çıkardım. Şimdi, Cillian..."

Sesim buza dönüşüyor.

"Bir zamanlar iş ortağı olduğumuz için, sana son bir kez, elimden geldiğince güzel bir *şekilde*, evimden defolup gitmeni söylüyorum. Altının arkasının ne kadar karanlık olduğunu *tam olarak* öğrenmeden önce."

En kötüsü de uykusuzluk.

Şey, hayır. En kötü kısmı esir tutulmak. Bilirsiniz, perili bir malikanenin bir odasında kilitli olduğum ve korkunç bir canavar tarafından yönetildiğim kısım.

Olması gerekenden yüz kat daha çekici olan bir adamın korkunç canavarı.

Uyuyamama olayı benim için yeni bir şey. Hatırladığım kadarıyla Our Lady Hildegard'da bir bebek gibi uyurdum. Ama burada, ortamımdan uzakta ve canavarın pençesine düşmüşken, gece boyunca her saat başı binlerce düşünce beni uyandırıyor. Aslında şaşırtıcı değil.

Ve sonra uykusuzluk beni uyanık tuttuğunda ve karanlıkta yatakta uzanırken, düşüncelerim çoğu zaman beni esir alan kişinin kendisine dönüyor.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Babamı düşünmem *gerektiğini* biliyorum, muhtemelen dışarıda benim için endişeleniyordur, beni rehin tutan adam için bulması gereken her neyse onu çılgınca arıyordu. Muhtemelen benimle iletişime geçemediği ya da sesimi duyamadığı için, nispeten iyi olduğumu bilmek için kendinden geçiyordur.

Yine de geceleri uyuyamadığımda düşündüğüm şey bu değil. *Onun* yerine, *onu* düşünüyorum.

Beni esir

alan.

Canavarımı.

Çünkü her ne kadar dehşet verici olsa da, öfke ve nefretin kabaran, fiziksel bir tezahürü olsa da, canavarı zar zor kontrol altında tutan cephe, dediğim gibi, *endişe verici derecede* çekici.

Zihnim, google aramasının bana gösterdiği eski Oliver Prince'in, Altın Çocuk'un, magazin basınının kadeh kaldırdığı sayfalar dolusu resme geri dönüyor: kendini beğenmiş, ukala, büyüleyici sırtış. Sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış. Pırıl pırıl mavi gözleri ve yanaklarındaki gamzeler.

Adamın yanında genellikle en az iki farklı ünlü aktris, manken ya da sosyetik vardı, ellerinde şampanya kadehleri, odaya kadeh kaldırıyorlardı.

Bu görüntüleri, bu koridorlarda intikamcı bir ruh gibi dolaşan adamlarla karşılaştırıyorum. Ağır adımları, şişkin omuzları ve pazuları olan iblisle. Çenesindeki esmerlik ve dağınık saçlar.

Gözlerindeki bir zamanlar sevimli olan pırıltı, taş gibi bir kötülük bakışına dönüştü.

Ve yine de, tüm bunlara rağmen, bu onu bir şekilde daha da çekici yaptı. Tehlikeli bir şekilde. Dişlerinden kan damlayan bir kurttan ya da bir bıçağın baştan çıkarıcı parıltısından artık gözümü kaçırıamazdım.

Bazen beni esir alan kişiyle ilgili o kalıcı, yasak düşünceler daha da yoğunlaşıyor. Uyanmadan hemen önce o duruma yakalandığımda ve bilinç beni rüyalarımından sürüklediğinde.

Karanlık, ahlaksız, günahkâr rüyalar. Bu kalenin canavar kralının kapımı kırdığı ve kendini bana zorla kabul ettirdiği rüyalar.

Ellerimi yatağın direğine bağlamak için yatak takımını kullandığı, güçlü elleriyle kıyafetlerimi yırtıp attığı ve bana istediğini yaptığı rüyalar.

Bunlar kâbus olarak adlandırmam *gereken* rüyalar. Çılgılık atarak ve dehşete düşerek uyanmalıyım. Nefes nefese, nabzım kükreyerek, kalçalarım kayganlaşarak değil.

Sabahın ikisinde kendimi uyanık ve titrerken bulduğumda, bu yasak rüyaların kalıcı dalları tenimde gezinirken ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık varken, kendimi duşa atıyorum. Orada utanç verici bir şekilde günahı tenimden ve düşüncelerimden temizliyorum.

Ancak bedenimi temizlemek aynı zamanda onu elektriklendiriyor gibi görünüyor. Günahkâr düşüncelerden arınma çabalarım, sabunlu parmaklarımın beni uyandıran ahlaksız rüyalar yüzünden çoktan harekete geçmiş olan sinir uçlarımın üzerinden geçmesiyle sonuçlanıyor.

Her gece yatarken kendime bu koridorlarda dolaşan canavardan korkmam gerektiğini söylüyorum.

Ondan nefret

etmek. Ondan

tiksinmek.

Onun şeytan olduğunu görmek ve o yasak rüyaları bir daha görmemek için.

Ama üç gece sonra, aynı rüyalar beni tekrar uyandırıyor. Ürperiyorum, yatakta doğrulup çarşafı tutarken terden ve başka bir şeyden kayganlaşıyorum.

Yutkunuyorum, tenimin üzerinde dans eden yüklü hissin, kalçalarımın arasındaki günahkâr bir şeyin nabzının ve meme uçlarımın sürtünme şeklinin farkındayım.

Uyurken giydiğim ipek atlete karşı.

Bu arada o atlet sadece başlangıç. Buraya gelmemin üzerinden yirmi dört saat geçmeden, gömme dolap boşken tamamen kıyafetlerle doldu. Muhteşem, güzel, pahalı kıyafetler, hepsi de tam benim bedenimde.

İç çamaşırları ve bikinilerle dolu bir dolap ya da açıkça cinsel içerikli başka bir şey değil. Hepsi güzel ve zevkli kıyafetler. Yine de hepsinde küçük bir şey var.

Ekstra bir seksilik.

Tamamen normal bir güneş elbisesi gibi, ama olması gerekenden yaklaşık iki inç daha kısa. Ya da üç çeyrek kollu, tam boy güzel bir elbise...

Ve göğüslerimin arasından neredeyse göbek deliğime kadar inen bir yaka.

Bir sabah dolabımda katlanmış halde bulduğum pijamalarım bile son derece "normal "di - ama ipek oldukları için yatakta kıvrıldığımda günahkâr bir aşığın dokunuşu gibi her yerime sürtünüyorlardı.

Bu gece yaptıkları gibi.

Ürpererek yorganı geriye atıyorum ve aniden yataktan kalkıyorum. Ama bu hareket bile ipeğin meme uçlarımda sert, elektriklenmiş tomurcukları üzerinde sürüklenmesine neden oluyor ve anında kalçalarımda arasına sıcak ve tehlikeli bir şey gönderiyor.

Ve böylece rutin devam eder.

Uyan. Utan. Duş. Uyu.

Banyoya doğru yöneliyorum ki birden odamın kapısının sürgüsünün kabaca geri çekilirken çıkardığı metalik ses omurgamda bir ürperti yaratıyor ve kalbimi gırtlığıma kadar çekiyor.

Kapı çarparak açıldığında karanlıkta gözlerim faltaşı gibi açıldı. Boğazım düğümleniyor ve kapı aralığında beliren iri gölgenin görüntüsünü içime çekerken korkuyla erotik çaresizlik arasında bir yerde karıncalanma hissi tenimi okşuyor.

Dışarıdan gelen ay ışığı, karanlığı delip geçen gözlerindeki doğaüstü maviyi aydınlatırken titriyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve ben gözümü kırpmadan ya da kendim bir şey söyleyemeden bana doğru ilerliyor ve tam da bu senaryoyla ilgili yaşadığım her korkunç, yasak, elektrikli fantezi geri geliyor, damarlarımdan erimiş ateş gibi akıyor.

Onun *tam olarak* bunu yaptığına dair gördüğüm her rüya kafamın içinde kükrüyor. Oliver kapımı tekmeliyor ve bana doğru hışım ile geliyor, beni yere ya da duvara yatırmaya hazır ve sonra kendi kişisel oyuncacı gibi beni istediği şekilde götürüyor.

Hükmetmek için sahip olduğu en yakın nesnenin üzerine eğildi.

Bu senaryoların *hiçbiri* beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı, şu anda bile bana doğru fırtına gibi eserken.

Ama yapıyorlar.

Titriyorum, ondan uzaklaşıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken gözlerim irileşiyor. Ama o yavaşlamıyor ya da durmuyor. Yatağımın direğine yaslandığım o korkunç, uçurumun kenarındaki saniyede kalbim hızla çarpıyor, derim karıncalanıyor ve Oliver'ın beni boğazlamak üzere mi yoksa öpmek üzere mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Ya da sık
beni.

Ya da beni
öldür.

Ya da bunların dördü birden bilinmeyen bir sırada.

Belirgin gölgesi odanın içinde yükseliyor ve bana çarpıp güçlü elini boğazıma doladığında nefesim kesiliyor, adrenalinden boğuluyorum.

"Bekle! Lütfen!"

Fantezi paramparça olur. Bu son. Bir şeyler ters gitti. Babamın onun için yapması gereken her şey suya düştü. Ne düşünüyordum ki? Beni öpmeyecek.

Beni gerçekten öldürecek.

Daha önce hiç savunma dersi almamıştım ama içgüdüsel olarak saldırdım, bacağına olabildiğince sert bir tekme attım ve kükreyip geri çekilmesini sağladım.

"Lütfen!" Ona bağıryorum. "Her neyse, ona biraz daha zaman ver!"

Oliver hırlıyor, eliyle ovmak için bacağına kaldırırken yüzünü buruşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" "Sen... değil misin?"

Şiddetle titriyorum.

"Buraya beni öldürmeye gelmedin mi?" Oliver'ın kaşları

birbirine çatıldı.

"*Yapmalıyım*, o gösteriden sonra," diye mırıldanıyor, tekrar kaval kemiğini ovuşturarak. Ama sonra dimdik duruyor, omuzlarını yuvarlıyor ve boynunu kırarak bir kez daha bana doğru ilerliyor.

Bu sefer, daha önce içimde olan savaş ya da kaç tepkisi yok oldu. O üzerime gelirken, yatağın direğine doğru sinerek inliyorum.

"*Lütfen...* yapma-"

"Bana yalan

söyledin."

Onun için için yanan mavi gözlerine bakarken

titriyorum. "Hayır-"

"Bana yine annenden bahset."

Saçmalık.

Yüzündeki gerçeği gördüğümde yüzüm soluyor. "Sen lanet

olası bir *Kildare*'sin," diye feveran ediyor.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum-"

"Bu İrlanda mafyasının *kraliyeti*," diye tersliyor. "Tebrikler, sen Galya organize suç dünyasının Kate Middleton'ı oldun."

Unutulmaz, karanlık ve güzel gözleri acımasızca parlıyor.

"Sen de bir *yalancısın*."

Ne?

"Sana yalan söylemedim."

"Bana bilerek gerçeğin tam tersi olan başka bir hikaye anlattın," diye tersliyor Oliver. "Halk dilinde biz buna *yalan söylemek* diyoruz."

"Ben yapmadım..."

Titriyorum, dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerinin içine baktığımın farkındayım, ki bu yapmamam gereken tehlikeli bir şey gibi geliyor. Ama onları kendimden uzaklaştırmak için çaresizim.

"Doğru olup olmadığını bilmiyordum. Buraya gelmeden önce öğrendim."

Bana ters ters bakıyor.

"Bu çok doğru. Kildare ailesi hakkında bir şey biliyor musun?"

Hayır.

"I-"

"Biliyor musun, buna cevap bile verme. Zaten senin ağzından çıkan tek bir şeye bile güvenemem."

Ona bakıyorum, arkasını dönmeye başladığında içimde yükselen öfkeyle. "Benden ne *istiyorsun*?" diye çıkışıyorum.

Bana geri döndüğünde nefesim kesildi.

"*İtaat*," diye hırılıyor. "Ve gerçeği istiyorum. *Ve* akşam yemeğinde biftek bıçaklarını saklamak ya da kaçmak için komik bir şekilde tavşan beyinli bir planla çarşaflarınızı birbirine düğümlmek gibi saçma fikirleri bırakmanızı istiyorum, ki bu büyük olasılıkla sizi öldürecek ya da en azından sakat bırakacaktır."

Yüzüm düşüyor.

"Evet. Bu evdeki her şeyi biliyorum ve her şeyi *görüyorum*," diye homurdanıyor.

Gözleri göğsüme düşüyor. Korkunç bir şekilde, meme uçlarım anında büzülüyor; içim aniden sıcak ve yasak bir şeyle dolup taşarken ipeksi üst kısma karşı sertleşiyor. Ve heyecan verici.

Tehlikeli derecede heyecan verici.

Oliver'ın eli bana doğru kalkıyor. Bir an için beynimde Rahibe Teresa'nın tuvaletlerin arkasındaki oyukta sakladığı ciltsiz romantik kitaplardan birinin kapağındaki kadın kahraman olarak kendimi hayal ediyorum. Yabani saçlı, kaslı ve açık gömlekli sert adamların bayılan kadınların korsajlarını yırttığı resimlerin olduğu yaramaz kitaplar.

Ve kendimi tam olarak böyle hayal ediyorum: bu vahŖi gözlü canavar adam kıyafetlerimi parçalayıp götürürken bayılmak üzereyim.

Eli bana doğru hareket ediyor ve göğsüme doğru uçarken nefesim kesiliyor. Ama Oliver pijama üstünü yırtıp atmıyor. Onun yerine parmakları boynumdaki narin zincirin üzerindeki küçük madalyonun etrafında kıvrılıyor.

"*Bekle!*"

Zinciri çekip kopardığında gözlerim parlıyor ve omurgamdan aşağı korkunç bir his yayılıyor.

"Sakin buna cüret etme!" Çığlık atıyorum, anında madalyona doğru hamle yapıyorum ve onu çekip alıyor. Sonra diğer eli dışarı fırlıyor, güçlü parmakları boğazımı sarıyor ve beni arkamdaki yatak direğine sabitliyor.

Dişlerimi sıkarak ona ölümüne

bakıyorum. "Ver şunu bana!" diye

bağırdım.

Hiçbir şey söylemiyor, başparmağıyla açıp yüksek sesle okurken beni sabit tutuyor.

"Benim gezgin yıldızıma. Sevgiler, anne'. *Ne kadar dokunaklı*, değil mi?" diye soğuk bir şekilde alay ediyor.

"Bu annemden!" Ona tısladım. "Ve ondan bana kalan tek şey bu!"

"Bu hiç de doğru değil. Onun soyadını da taşıyorsun." Bakışlarımı sabit tutuyorum.

"*Onu bana geri ver.*"

"Hayır." Zalimce gülümsüyor. "Bana yalan söylemenin bedeli bu."

Çığlık atıyorum ya da atmaya çalışıyorum ama eli boynuma bu şekilde dolanmışken çok zor. Mücadele edip kıvranıyorum, ona tekme atıyorum, hiçbir şeye vuramıyorum.

"Sen bir

canavarsın!" "Bana

öyle söylendi."

"Kendi aileni bu şekilde kaybetmenin ne demek olduğu hakkında bir fikrin var mı-"

Aman Tanrım.

Ağzımdan çıktığı anda, keşke zamanı geri alabilsem diyorum. Londra'daki bir şehir evinin kararmış kabuğunun haberlerinden görüntüler kafamda yanıp sönüyor. Oliver'la ilgili başlıklar. Diğerleri oğlu Jacob'la ilgili.

Onunki öfkeden kıpkırmızı olurken benim yüzüm bembeyaz oluyor. Ama o hiçbir şey söylemiyor. Buz mavisi hançerler gibi bana bakarken çenesi gıcırıyor.

"Ben..." Boğazıma sarılan elin arasından yutkunuyorum. "Özür dilerim. _"

Eli düştü. Gözleri bir kez daha beni kesiyor. Ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor, kapıyı çarpıp arkasından kilitliyor.

Görünüşe göre Cillian, Atlas Drakos'un Rose için geleceğinden bahsederken haklıydı. Öfkeli İrlandalı savaş lordunun ziyaretinin üzerinden altı saat geçmeden Yunanlı olan kapıyı çaldı.

Sadece kapıyı çalmaktan çok, sanki savaşa hazırmış gibi evimin kapısına dayandı.

Yatak odamın kapısına çılgınca vurulmasıyla uykumdan uyandım. Sonunda hırlayıp kendimi yorganın altından sürükleyene kadar tekrar tekrar geliyor. Gözlerimi saate dikiyorum ve sabahın altısı olduğunu fark ettiğimde ruh halim daha da kararıyor.

"Ne oldu?!"

Kükredim.

"Efendim?"

Wentworth. Muhtemelen beni bu kadar erken, bu şekilde uykudan uyandırabilecek ve bunu anlatacak kadar yaşayabilecek tanıdığım tek kişi.

"Efendim, ziyaretçileriniz var."

Şimdi ne oldu?

"Kim?" Homurdanıyorum.

Wentworth kibarca boğazını
temizler. "Sanırım Atlas Drakos,
efendim." *Orospu* çocuğu.

İki yıldır burada, evimde sessizlik içinde yaşıyorum. Drama yok. Saçmalık yok. Ziyaretçi yok - en azından yangından hemen sonra nasıl olduğumu görmek için uğramaya çalışan eski arkadaşlarım dışında.

Ve derhal lanet kapıdan geri çevrildiler.

Ama nasıl olduysa, yaklaşık bir hafta içinde soyuldum, eski bir düşmanımı hapse attım ve sonra onu doğu kanadında kendi kişisel dikiz şovum olarak hapsettiğim kızıyla değiştirdim. Ayrıca uşağıma silah çekildi ve İrlanda mafyası tarafından tehdit edildim.

Şimdi, görünüşe göre, lanet olası *Yunan* mafyası kıcıma bir Truva atı sokmak üzere.

Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Lütfen bana onu ön merdivenlerde bekletmediğini söyle."

"Kapıyı bile açmadım, efendim."

En son bir suç ailesinin liderine kapıyı açtığında boğazına bir silah dayandığını düşünürsek, onu suçlayamam.

"Tamam, geliyorum."

Yataktan fırlayıp üzerime bir şeyler geçirdikten sonra hışımınla kapıya yöneliyorum ve menteşelerini yarıya kadar söküyorum. Wentworth'a hışımınla başımı sallayıp yanından geçerek koridora çıkıyorum.

"Efendim, oraya gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Lanet olası yatak odama gelmeyeceği kesin Wentworth."

"Efendim," diyor endişeyle. "Efendim, araya girmek zorundayım-"

"Anlaşıldı," diye homurdanarak yanından geçip çalışma odamın kapısından çıktım.

"*Efendim*, belki de şu an bir tür özel güvenlik gücü çağırmak için iyi bir zaman olabilir."

"Evet, onlar gelene kadar Atlas Drakos'un ön kapımda takılmasına izin vereceğiz. Çünkü sabrı ve nezaketiyle tanınır," diye mırıldanarak ana fuayeye inen merdivene doğru ilerliyorum.

Daha aşağıya inmeden dışarıdan yumruk sesleri ve adımın kükremesini duyuyorum.

Evet, Cillian haksız değildi. Eğer Rose'un burada olduğunu muhbirler ve fısıldayanlar ağı sayesinde öğrendiyse, Atlas'ın "nişanlısının" bende kilitli olduğunu anlaması an meselesiydi-

Merdivenlerden inerken yarı yolda duruyorum, içimde kör bir öfke kabarıyor.

Nişanlısı.

"*Siktir et,*" diye

hırladım.

"Efendim?"

Arkamdaki merdivenlerde duraklamış olan Wentworth'a bakıyorum. Kaşlarım çatılıyor ve başımı sallayarak, az önce göğsümdeki karanlıktan yukarı doğru tırmanan şiddetli sahiplenme duygusunu temizliyorum.

"Hayır, Wentworth. Bunu yalnız

yapacağım." "Efendim, izin

veremem-"

"Bunu bir emir olarak kabul edin," diye sessizce homurdandım.

Wentworth ile aramızda hiçbir zaman sıcak ve samimi bir ilişkinin yakınından bile geçmeyen soğukkanlı bir ilişki olabilir ama yine de onu hayatımın büyük bir kısmında tanıdım. Ve gazi statüsüne rağmen, adam yetmişli yaşlarında.

Eğer işler kötüye giderse, birincisi, Wentworth Atlas Drakos'la olan bir savaşta benim için gidişatı değiştirecek gibi görünmüyor. İkincisi, büyük ihtimalle öldürülecek. Bunu istemiyorum.

"Efendim-"

"Yukarı çıkacaksın ve yukarıda kalacaksın ve bu son sözüm."

Yolun geri kalanını büyük fuayeye kadar yürüdükten sonra ön kapının önünde duruyorum ve kapının diğer tarafından gelen sesle irkiliyorum. Bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum, kilidi çevirerek açıyorum ve kapı anında açılırken geri çekiliyorum.

Sikeyim. Ben.

Atlas yalnız gelmedi. Kapının içeri doğru çarpması için geçen yarım saniye içinde Atlas'la birlikte dört haydut daha sayıyorum.

Ve yarım saniye bana yetiyor, çünkü ondan sonra bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Hantal gövdesi bana çarpıp ayaklarımı yerden keşip beni mermer zemine devirirken homurdanıyorum, o da üzerime düşüyor.

Böyle ateşli bir şekilde gelmesi ilk hatasıydı.

Medeni olmaya hazırdım. Ya da en azından hemen fiziksel şiddete başvurmadığım için mutluydum. Ama bana vurduğunda içimdeki canavarı uyandırdı. Ve bu gerçekleştiği anda, kafesin kapısı ardına kadar açılıyor ve mürekkep karası karanlığın oynamak için dışarı dökülmesine izin veriyor.

O zaman şeytan gibi üstüne atlarım.

Atlas'ın şiddetten ve acı çektmekten zevk alan, kana susamış sadist bir haydut olarak müthiş bir ünü var, ama onu bedenimden fırlatıp ayağa fırladığımda ve ona bir yıkım topu gibi çarptığımda o bile şok olmuş görünüyor.

Yumruğum yüzüne çarparken kulaklarımda kendi sesim olup olmadığı belli olmayan bir kükreme sesi duyuyorum. Körü körüne onu geriye itiyorum, arkasındaki adamları dağıttıktan sonra onu tekmelediği açık kapının yanındaki duvara çarpıyorum.

Hırlıyorum, saf siyah zehirli öfke yüzümü bir ölüm maskesine dönüştürüyor, yumruğumu yüzüne doğru duvara göndermek için geri çekilirken, aniden adamları üzerime geliyor.

Dördü de beni tutuyor, o bana Yunanca ve İngilizce küfürler savururken beni patronlarından koparıyorlar. Atlas tek bir hareketle ceketinin altındaki kılıfından bir silah çıkardı, horozunu indirdi ve yüzüme doğrulttu.

Ve aniden fuayede bir silah sesi duyulur.

Gözlerimi kırıştırıyorum, aşağıya bakıp hayatımın içimden akıp gittiğini görmek üzere olduğumdan tamamen eminim. Ama Atlas'ın başını yana salladığını ve gözlerinin kocaman açıldığını görünce ben de dönüyorum.

Lucile vestiyerin kapısında elinde dumanı tüten çift namlulu bir av tüfeğiyle durmakta, başının üzerindeki tavandan aşağıya kar gibi sıva parçaları dökülmektedir.

"Bu kadar yeter!" diye bağıyor hızla.

Atlas hırlıyor ve tabancasını kaldırmak için hamle yapıyor. Ama hizmetçim daha hızlı davranıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar dönerek silahını Atlas'ın göğsüne doğrultuyor.

"Dedim ki, bu kadar yeter."

Boğazımı temizliyorum, Lucile'e bakıp başımı sallıyorum, sonra kollarımı arkamdaki sersemlemiş haydutlardan kurtarıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Neden hepimiz sakinleşmiyoruz?" Atlas

bana ters ters bakıyor.

"Sakinleşmek mi?" diye homurdanıyor. "Müstakbel gelinimi rehin alıp lanet olası perili evine kilitliyorsun ve benden *sakinleşmemi* mi istiyorsun?"

"Sanırım müstakbel eşinizi aramadan önce bayana *evlenme teklif* etmek adettendir. Kaldır şu lanet silahı."

Adamları onu kuşatmak için arkamdan yaklaşırken dişlerini gıcırdatıyor. Sağıma soluma bakıyorum ve ilk kez sadece üçünün sıradan haydutlar olduğunu fark ediyorum. Dördüncüsü çok daha tanınabilir bir yüz: Ares, Atlas'ın küçük kardeşi.

Harika. Bir sosyopat ve savaş tanrısı, ikisi de fuayemin ortasında boğazımı kesmeye hazır.

"Neden oturup bu düşmanlıkları tartışmıyoruz?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum.

Atlas başını sallar.

"Bu bir tartışma değil ve hiçbir lanet müzakere olmayacak," diye öfkeli bir şekilde tükürdü. "Rose Kildare'ı lanet olası bir *zindana* kilitlediniz."

"Ben bunu evimde kalan bir *misafir*im var şeklinde görmeyi tercih ediyorum." Öfke yüzünü karartıyor.

"*Benim* olanı kilit altında tutuyorsun, kendininmiş gibi davranıyorsun."

İlk başta beni rahatsız edenin sadece ses tonu olduğunu düşünüyorum. Ve bir an için, kendi lanet evimde benimle küstahça, iğrenç bir şekilde konuşmasının, canavarın ve karanlığın içimden fişkırmaya hazır olduğunu, tekrar balistik olmaya hazır olduğunu söylemek istiyorum.

Ama öyle değil. Hiç de değil.

"O benim, Prens! Evlenmek için benim, yatmak için benim ve iyi bir küçük kız gibi becermek için benim-"

Ellerim boğazına dolanmış halde onu tekrar duvara yapıştırana kadar hareket ettiğimi fark etmiyorum.

Kulaklarımda ateş gibi kükreyen bir sestten başka bir şey duymuyorum. Damarlarımı yırtan bir yanma hissinden başka bir şey hissetmiyorum. Ve Atlas'ın tipik soğukkanlı, çatık kaşlı yüzüne yayılan gerçek korkudan başka bir şey görmüyorum.

Ve sonra siyah ve kırmızı sis beni tamamen içine çekiyor.

"Efendim! Efendim!"

Kana susamışlığımı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve birden beni Atlas'ın dışına sürüklemeye çalışan altı çift el olduğunu fark ediyorum.

Şakağıma dayanan silahın soğuk metalinin de farkındayım.

Öfke bir duvarın yıkılması gibi dağılıyor. Gözlerim yan tarafa kayıyor ve orada dehşet içinde görünen bir Wentworth ile adımı haykıran Lucile'i görüyorum.

Göz kırpiyorum. Ellerim Atlas'ın boğazını serbest bırakıyor, hatta hırıltılar çıkarırken beni geri itmesine bile izin veriyor.

"Yeter," diyor Lucile sert bir şekilde.

Tekrar göz kırpyorum ve silahını kafama dayamış gibi görünen Ares'le konuştuğunu fark ediyorum.

"Bay Drakos," diyor Lucile tekrar, sesi gergin. "Dedim ya, bu kadar yeter."

Silah yavaşça şakağımdan geri çekiliyor. Önümde, Atlas kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikmeden önce şiddetli bir şekilde küfrederek boğuluyor ve öksürüyor.

"Demek doğru, öyle mi?" diye hışırıyor, bana

ölümüne bakıyor. "*Ne* doğru mu?"

"Tamamen vahşileştiğini mi? Lanet bir canavara dönüştüğünü mü?"

Gözlerim tık tak ederken çenem

geriliyor. Atlas beni küçümsüyor.

"Evet... Altın Çocuk gözden düştüğünde, dedikodular yayılır." Ona

ters ters bakıyorum, hâlâ bir şey söylemiyorum.

"Nasıl bir duygu Prens?" diye soruyor karanlık bir sesle. "*Bizim* seviyemize düşmek. Biliyor musun, sana karşı suçlamada bulunabileceklerini bile duydum."

Kafesinde kal.

Yüzüm bomboş, vücudum hiçbir şeye ihanet etmiyor. Ama içimdeki canavarı tekrar dışarı çıkarmamak için irademin her bir zerresini kullanıyorum. Onu kontrol altına almak için.

Kulaklarımdaki uğultu giderek artıyor. Sıcaklık artıyor ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Atlas nükleer bir savaş başlığıyla oynuyor.

Dur.

"şimdi, dikkatinizi  ekerim, ben de aynısını yapardım -her şeyi örtbas ederek, yani- eğer kundakçı küçük bir psikopat olduğu ortaya çıkan *benim* oğlum olsaydı-"

"YETER!"

Atlas sonunda Lucile tüfeğinin namlusunu göğsüne dayadığında durur.

"*Bu kadar yeter,*" diye tekrar boğuluyor, bir şekilde kendini toplamayı başarmadan önce gözleri yaşlarla doluyor.

Silahı Atlas'tan uzaklaştırıyor.

"Eldivenler takılıyken oynamayı bıraktım, kastettiğin buysa," diye sessizce homurdanarak dikkatini tekrar bana çektim.

Az önce beni kızdıran ses tonu değildi. İçinde savaşmaya karar verdiği yerin benim evim olması da değildi.

Ona "*benim*" demesi. Ve ellerini Rose'un üzerine koyduğu, ona dokunduğu görüntüsü. Ona sahip olması.

Sikeyim onu-

İçimdeki kasırğa, onu tekrar yutmayı başarana kadar bir tsunami gibi geri yükseliyor. Atlas'ın sözlerini kafamda tekrarlamak bile kalbimin içinde zehir gibi yeşil ve kötücül bir şeyin kabarmasına neden oluyor, öyle ki onu ısırarak zorunda kalıyorum.

Onun gitmesini
istiyorum.

şimdi.

Bunu daha fazla kontrol edemedim gitmesini istiyorum.

"O ait-"

"Sanırım o bu konuda farklı bir görüşe sahip olurdu," diye hırslıyorum Atlas'a. "Ama bunun dışında, umurumda bile değil."

Gözleri kısıldı.

"Annesi *benimdi* ve benden alındı. Bana borçlu olunan şeyi alacağım."

"Önümüzdeki otuz saniye içinde gitmezsen dişlerin ve kendi taşakların boğazını sıkacak," diye soğuk bir şekilde çıktım ve Atlas'ın yüzünde öfke dolu bir ifade, kardeşinde ise kalkık bir kaş belirdi.

"Rose burada benim kontrolüm altında, benim nedenlerimle bulunuyor."

Şu anda yapmam gereken son şey Paul'den ya da teknik olarak benim için çalıştığından, ondan benden daha çok nefret edebilecek bir adama bahsetmek. Çünkü Atlas Drakos'un Paul'ü bir köpek gibi avlamasına ihtiyacım yok.

En azından ondan istediğimi alana kadar.

Atlas *hayır* kelimesini duymaya tahmin edebileceğiniz kadar alışkın. Gözlerindeki öfke kükremesini görüyorum ve eli sanki tekrar silahına davranmaya hazırmış gibi seğiriyor. O aptalca bir şey söyleyemeden ya da yapamadan elimi ceketimin cebine sokuyorum ve çıkardığımda Rose'un madalyonu parmaklarımın arasından sarkıyor.

"Onu istiyor musun?"

Atlas küçük madalyona bakıyor ve gözleri tanıyarak açılıyor. Evet, onun olduğunu anladı.

"Açıklığa kavuşturayım. Onu *tek parça* halinde mi istiyorsunuz?"

Son birkaç yılda yavaş yavaş bir canavara dönüşmek bana bir şey öğrettiyse, o da lanet canavarlarla nasıl konuşulacağıdır.

Atlas'ın ağzı incelir.

"Dikkatli ol, Prens."

Başımı sallıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Evimden ve beni ilgilendiren her türlü işten uzak dur," diye sessizce tısladım.

"Peki bu ne iş, Altın Çocuk?" diye alay ediyor. "Babasının senin için ayak işlerini yapması mı?"

Kahretsin.

Yüzümü tamamen nötr tutuyorum. Ama Atlas'ın gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. "Beni aptal mı sanıyorsun Prens?"

Hangisinin daha büyük olduğundan emin değilim: bu soruya cevap vermemek için gereken irade gücü mü, yoksa dün gece Rose'u bana doğru çekip dudaklarımı onunkilere bastırmamak için gereken irade gücü mü?

"Laurent'ın dışarıda sizin için bir şeyler yaptığının gayet farkındayım. O yüzden şunu açıkça söyleyeyim. Bana kızı ver, ben de onu köpek gibi avlamayayım-"

"Hayır, *şunu* açıkça söyleyeyim," diye soğuk bir şekilde çıkışıyorum ve birdenbire irkilmesine neden olacak şekilde ona doğru hamle yapıyorum.

"Paul benim için çalışıyor. Eğer ona zarar verirsen, *yanına yaklaşırsan*, onu bu işten uzak tutarsan, ödülünü geri alırsın. Ama küçük, düzgünce kesilmiş, tek tek paketlenmiş parçalar halinde gelecek. *Anlatabildim mi?*"

Fuaye ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Atlas Ares'e bakıyor ve sonra kaşlarını kaldırarak bana dönüyor.

"Peki, Altın Çocuk ne zaman psikopatlaştı?"

"Maske takmadan oynamanın çok daha eğlenceli olduğuna karar verdiğimde," diye cevap veriyorum gözümü kırpmadan. "Şimdi Bay Drakos, üçe kadar sayıyorum ve evimden defolup gitmenizi istiyorum."

Hâlâ savaştırmak istediğini söyleyebilirim. Ama sonra Ares dönüyor ve kardeşine Yunanca bir şeyler fısıldıyor.

Ares Drakos da en az kardeşi kadar dengesiz ve şiddet yanlısıdır. Drakos'un tüm çocukları öyledir. Ama ailedeki beyinlerin çoğunun Ares'te olduğu açık. Atlas bir şeyler tıslıyor ve sonra bana zehirli bir bakış fırlatıyor. Küçük kardeşi tekrar kolunu kavıyor ve Yunanca hırlıyor, ardından büyük Drakos sonunda bir şeyler mırıldanıp başını sallıyor.

"Ben gidiyorum, Prens."

"Duyurmana gerek yok, defol git." Bana

karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Kendimi tehdit altında hissettiğim için değil. Senden korktuğum için değil. Ama Altın Çocuk'un bu deliliğe sürüklenişini izlemekten gerçekten keyif alabileceğimi düşündüğüm için. Ve bunu yaptığında, ve sonunda parçalara ayrıldığında..."

Bana gülümsüyor.

"Geri geleceğim. Senin parçalarının üzerine işemek ve benim

olanı *almak* için." "Tik-tak, Atlas. Üç, iki..."

Atlas kardeşine ve adamlarına başıyla selam verir. Ve başka bir şey söylemeden dönüp geldikleri yolu terk ederler.

SON DÖRT GÜNDÜR sabah rutinim hep aynıydı: Lucile, genellikle uyanmamdan yarım saat sonra, içinde lezzetli bir kahvaltı ve siyah çay bulunan bir tepsi getirmek için kapımı çalıyordu.

Ancak beşinci gün rutin değişir.

Birincisi, normalden *çok* daha erken uyanıyorum. İlk başta nedenini anlayamadım. Sonra evin içinde bir yerden bağırışlar ve gerçek bir canavar kükremesi gibi sesler duyuyorum. Titriyorum, nabzım hızlanırken yorganın altında daha derine batıyorum. Birkaç dakika sonra garaj yolundan kükreyerek çıkan bir arabanın sesini duyuyorum ve ev tekrar sessizliğe gömülüyor.

Bir saat kadar sonra Lucile kapıyı çaldığında hâlâ uyanıktım.

"Günaydın canım!" diyor neşeyle, bir an için her şeyi hayal edip etmediğimi merak etmeme neden oluyor.

Kapı rutine uygun olarak açıldı. Ama açtığında kaşlarım çatıldı.

Kapıda sadece o var. Tekerlekli tepsi yok. Pastırma, yulaf ezmesi ve siyah çayın nefis kokuları yok. Yine de ona gülümsüyorum, hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Ama Lucile ona dikkatli bir şekilde gülümsediğimi görünce sırıtıyor.

"Açız, değil mi?"

Suçluluk duygusu içime işledi.

"Oh, kesinlikle sorun değil. Eminim yapacak başka işlerin de vardır-" "Hadi o zaman."

Göz kırpıyorum.

Ne?

Son dört gündür bu odadan sadece akşamları, abartılı bir elbise giymiş olarak, bu şatonun asık suratlı, somurtkan, vahşi efendisinin karşısında, genellikle neredeyse sessizlik içinde otururken akşam yemeği yemek için çıktım. Bunun dışında, süitimin kapısı hiç açılmadı.

Ama ben bunu düşünürken bile Lucile omuz silkiyor ve kapımdan uzaklaşarak kapıyı açık bırakıyor.

"Acıktıysanız mutfağı bulabileceğinize inanıyorum." Kapı

hâlâ ardına kadar açıkken gözden kaybolduğunda tekrar göz kırpıyorum.

Bu bir numara mı? Oliver benimle dalga mı geçiyor, psikopat gibi peşime düşmek için kaçmamı mı bekliyor?

Bunu yaptığını görebiliyorum.

Yorganları çekip yataktan çıkarken yutkunuyorum. Sessizce kapıya doğru ilerleyip köşeden dışarı bakıyorum, tam zamanında Lucile'in koridorun sonundaki merdivenlerden aşağı inip gözden kaybolmak üzere olduğunu görüyorum. Dönüp bana göz kırpıyor.

"Git ve giyin, sonra da benimle mutfakta buluş. Çayı hazırlayacağım."

"Nerede-"

"Sadece burnunu takip et, canım."

Sonra da gitti.

Ne oluyor *be*?

Odaya döndüğümde, Oliver'ın dışarı fırlayıp "Yuh!" demesini beklercesine kaşlarımı çatıyor ve etrafıma dikkatle bakıyorum. Ama öyle bir şey olmadı. Onun yerine hızlıca tozluk, çorap ve kapüşonlu bir sweatshirt giyiyorum.

Temkinli bir şekilde, hâlâ "yakalama" anını bekleyerek koridora adım atıyorum. Titreyerek tonozlu, yaldızlı tavanlara, koridorun sonundaki zırh takımına, merdivenin yanındaki devasa vitray pencereye bakıyorum.

Sonra sürünerek ilerledim ve Lucile'in bana söylediği gibi yaptım. Burnumu takip ediyorum.

"İŞTE BAŞLIYORUZ!"

Lucile önümdeki mutfak adasına çay, kızarmış ekmek, pastırma ve meyve salatasından oluşan bir tepsi yerleştirirken ıslıl ıslıl gülümsüyor. Elbette sormak için *can* attığım bir soru var. Ama sanki onu sormak bu rüyayı, bu büyüyü ya da bu her neyse onu bozacakmış gibi geliyor.

Sessizce çayımı yudumluyorum, Lucile'in mutfaktaki anaç hareketleri beni ısıtıyor ve rahatlatıyor. Her yerdeki son teknoloji krom ve beyaz mermer bir yana, neredeyse Our Lady Hildegard'daki mutfaklara geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

"Devam et ve sor. Sormak için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

Utangaç bir tavırla ona bakarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Lucile sevecen bir gülümsemeyle, "Bu bir numara değil, canım," diye kıkırdıyor. "Yani... bu benim ayrılmama izin verildiği anlamına mı geliyor-"

Yaklaşan gürültülü ayak sesleri göğsümün sıkışmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Oliver Prince adındaki fırtına bulutu içeri girip odayı kapkara enerjisiyle doldurunca mutfağın sıcak ve güneşli atmosferi anında buharlaşıyor.

Akşam yemeklerinde "eski" Oliver Prince ortaya çıkıyor, en azından kıyafetleri açısından. Onun büyük masasında birlikte oturduğumuzda, ben her zaman giymeyi hayal ettiğim en pahalı, en muhteşem elbiseyi giyerim, her seferinde yeni bir elbise, o ise karşımda son dikişine kadar özel olarak dikildiği belli olan bir takım elbiseyle oturur.

Ama garip bir şekilde resmi akşam yemeklerimizde neredeyse sessizlik içinde oturmadığımız zamanlarda, şu anda olduğu gibi koyu renk kot pantolon ve siyah v yaka tişört giyiyor.

Şişkin pazularını, geniş omuzlarını ve güçlü göğsünü *çok* yakından saran bir tişört. Finans dünyasının "Altın Çocuğu" nun tam tersi olan kollarında ve göğsünde kıvrılan dövme mürekkebinin bakışlarıyla benimle alay eden bir tişört.

Oliver'ın Before Times'taki her fotoğrafında çok temiz ve *iyi* görünüyor. Dövmeler bana daha önce hiç kimsenin ve hiçbir kameranın görmediği bir karanlığın gizli bir görüntüsünü veriyor.

Bu da onları şimdi görmenin garip bir şekilde samimi, neredeyse yasadışı hissettirmesine neden oluyor.

Odaya dalıyor ve tam önümde duruyor, ceza vermek üzere olan sert bir öğretmen gibi tepemde dikiliyor. Lucile az önce bunun bir numara olmadığını söylemiş olsa da, "yakalandım" diye dehşete düşmüş bir halde

donup kalıyorum. Ama Oliver bana baktığında sadece kaşlarını kaldırıyor.

Ve gözleri ruhumu yakıyor.

Anında, dün gece elinin tenimde nasıl kaydığını hatırlıyorum. Ya beni öpmeye ya da bütünüyle yutmaya hazır bir şekilde üzerimde belirişini.

Bakışları altında titriyorum, kalın kalın

yutkunuyorum. "Evde özgürce

dolaşabilirsin."

Gözlerimi hızla kırptırıyorum, kafam karışıyor, çünkü kulaklarımın bunu doğru anlamasına imkân yok.

"Ne?"

"Beni duyduğunuzdan oldukça eminim."

Kaşlarım çatıldı. "Ciddi misin? Yani gerçekten her yere gidebilirim-"

"Ev," diye homurdanıyor. "Yanınızda biri olmadığı sürece araziye giremezsiniz. Batı kanadının tamamı gibi ofisim de kesinlikle yasak bölge."

"Batı kanadında ne var?"

"Fark etmez. Oraya gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Çabucak başımı salladım.

"Kristal berraklığında."

Homurdanıyor, dönüp bir fincan kapıyor ve kendine bir fincan kahve dolduruyor. Kahveyi neredeyse bir görev gibi içmesini izliyorum, yapılacaklar listesinde üstünü çizmesi gereken bir madde, güne başlarken keyif alınacak bir şey değil.

Fincanı yere bıraktığında boğazımı

temizliyorum. "Lütfen madalyonumu geri

alabilir miyim?"

Bana ters ters bakıyor. Ve aniden, içeri girdiğinden beri ilk kez, yüzünün yan tarafındaki morluğu fark ediyorum. Her zaman orada olan yara izi ya da boynundaki parlak deri şeridi değil. Bunlar taze, morumsu çürükler.

"Ne oldu?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Lucile mutfağın karşısından boğazını

temizliyor. "Bir göz atmalıyım-"

"*Sorun* değil Lucile," diye homurdanıyor. Sonra boğazını temizlerken neredeyse kendi kendine kaşlarını çatıyor. "Ama teşekkür ederim."

Lucile dönüp başka bir kapıdan mutfaktan çıkarken bir gıdak sesi çıkarıyor. Oliver'ın kaşları derin bir şekilde çatılırken o buz mavisi bakışlarını tekrar bana yöneliyor.

"Ne istiyordun?"

"Madalyonu mu?"

Kaşlarını çatıyor.

"Dün gece benden *çaldığın*."

Oliver'ın yüzü daha da kararıyor ve gözlerinde günahkâr ve tehlikeli bir şeyin titreşimi parlıyor. Elini kaldırıyor ve ben tekrar boğazıma sarılmasını bekleyerek geriliyorum. Onun yerine parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Tamam."

Elini kot pantolonunun cebine sokup madalyonu çıkarıyor ve mermer tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Neredeyse inanamayacaktım.

"Sadece hatırla. Eylemlerin *sonuçları* vardır," diye sessizce homurdanıyor, sesi odun dumanı ve viski gibi. "Örneğin kuralları çiğnemek gibi eylemler. Bunu aklından çıkarma."

Hızlıca başımı sallıyorum, madalyona

bakarken başım dönüyor. "Bakacağım."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve güçlü bakışlarıyla karşılaştığımda sanki bir şey kalbimi sarıp sıkıyor.

Sonra başka bir şey söylemeden dönüp hışımla odadan çıkar.

Bir anda sanki güneş geri gelmiş gibi oluyor. Hava temizleniyor ve sessizce nefes veriyorum, Lucile'in mutfığa geri dönüp ocakta kaynayan bir şeyi karıştırmaya başlarken başını salladığını görmek için dönüyorum.

"Anlamıyorum," diye

fısıldıyorum sessizce. Dalgın

dalgın bana bakıyor. "Neyi

anlamadın canım?"

"Onunla nasıl çalışıyorsun? Burada mahkum değilsin."

"Hayır, değilim."

"Yani, ne zaman istersen gidebilirsin."

"Gidebilirim."

Ona bakıyorum. "Peki neden kalıyorsun? Buna nasıl katlanıyorsun? Yani onu yıllardır tanıdığını ve burada çalıştığını söylediğini biliyorum ama yine de. Sana haftada milyonlar falan mı ödüyor?"

Gülüyor.

"Huysuzun teki, bunu kabul ediyorum. Ve zaman zaman biraz zorba."

"*Biraz*, evet."

Bir omzunu kaldırarak sırtıtıyor.

"Ama gerçekten çok iyi bir işveren. Ve son derece iyi ödeme yapıyor."

"Demek mesele para, öyle mi?"

Demek istediğim, başka neden birileri onun ruh hallerine, asık suratlı bakışlarına ve somurtkan, Deli Kral kişiliğine katlansın ki?

Lucile başını sallarken alaycı bir şekilde gülüyor.

"Prens'in evinde kalmamın nedeni para değil. O adamı tanıyorum."

"Üç yaşından beri, babasının yanında çalışmaya başladığımdan beri ve annesi vefat etmeden önce kısa bir süreliğine."

"Annesi genç yaşta mı öldü?"

Lucile başını sallar. "Çok trajik. Daha da trajik çünkü, Tanrım, *onun* bir zorba *olduğunu* mu düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "Babası onu orada cüceleştirdi. Reginald Prince çok sert bir adamdı. Dünyayı tek bir mercekten görürdü ve ya onun dediği olurdu ya da hiç olmazdı. Ya gemiye bin ya da defol."

"Demek Oliver bu yüzden bir pislik."

"Zor bir dönem geçirdi. Ve gerçekten de her zaman böyle değildi. O..." diye omuz silkiyor. "İçinde bir iyilik var. Sadece bugünlerde saklı."

"Yangından beri."

Başını sallıyor ve yüzünde üzgün bir ifade beliriyor. Özür dileyerek başını sallıyorum.

"Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, sorun değil canım. Bazen bunun hakkında konuşmak iyidir." Alaycı ve hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Vanessa -ilk karısı- onu terk ettikten sonra-"

Aklıma internette onun hakkında okuduğum makaleler geliyor, bahsi geçen iki evliliği hatırlıyorum; ilki boşanmayla sonuçlanmış, ikincisi ise ikinci karısı öldüğünde.

Kendi oğlunun eliyle.

Titriyorum ve sonra Lucile'in bu cümleyi ne kadar ani bir şekilde bitirdiğini fark ediyorum. Ona baktığımda yüzünde ince bir gülümseme ve garip bir gerginlik görüyorum.

"Onu... için mi terk

ettin?" Başka tarafa

bakıyor.

"Çay nasıl, canım?"

"Onu kimin için terk etti, Lucile?"

Yüzünde mahcup bir ifadeyle bana bakarken yutkunuyor.

"Baban için canım."

Midem bir taş gibi bedenime, yere, toprağın kendisine doğru düşüyor.

Aman Tanrım.

Ve birden, buradaki ilk günün sisi içinde babamın bana anlattıklarını hatırladım. Oliver'ı terk ettikten sonra Vanessa adında bir kadınla kaçamak yaptığını.

Ama şimdi fark ediyorum ki Oliver'ın onu terk etmesinin *sebebi* babam olabilir. Ve birden Oliver'ın babama yönelttiği tüm nefret, öfke ve acımasızlık anlam kazanıyor.

Korkunç bir şekilde.

Lucile'e dehşet içinde bakarken yüzüm bembeyaz

kesiliyor. "*Hayır...*"

"Özür dilerim canım, ortalığı karıştırmak istemezdim-"

"Gerçekten böyle mi oldu?" Sessizce boğuldum.

Başını sallıyor. "Çocuk yaklaşık üç yaşındayken onu ve Jacob'ı da terk etti."

Midem düğümleniyor.

"Babamla kaçmak için kendi oğlunu mu terk etti?"

Lucile başını sallar. "Öyle yaptı. Ama Oliver Jacob'ı tek başına yetiştirerek iyi bir baba oldu. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve bence Jacob'a öz babası olmadığından emin olmak için her zaman mücadele etti. Elbette benim yardımımı aldı. Ama yine de dadı olduğum izlenimini vermek istemem. Oliver, işletme okulu, iş ve gelişmekte olan kariyerine rağmen hala uygulamalı bir ebeveydi. Yine de Jacob'la yakındık."

"Özür dilerim," dedim sessizce.

Hüzünle gülümsüyor. "Gerçekten olan buydu, biliyorsun. Derinlerde..." Başını iki yana sallayarak sobaya geri döndü. "İçten içe hepimiz Jacob'ın içinde meşhur Prens 'dürtüsünden' daha fazla bir karanlık olduğunu biliyorduk. Şüpheler vardı... Matilde vefat ettiğinde-"

Bana sertçe baktı. "Matilde

Laurent?" Mırıldanıyorum.

Başını sallarken ağzı buruşuyor.

"Bu doğru."

Yere baktım.

"Bu da doğru mu?"

Kadın sessiz.

"Geçen gece giydiğim, Cora'ya ait olduğunu söylediğin elbise."

Kafamı kaldırdığımda Lucile bana arkasını dönmüş, ocağın üstünde fokurdayan şeyle ilgileniyor.

"Oliver bana onun ve kız kardeşi Naomi'nin benim üvey kardeşlerim olduğunu söyledi." Lucile sertleşir.

"*Lütfen*," diye fısıldıyorum. "Bu doğru mu değil mi?"

Omuzlarının düşüşünü izliyorum. Daha tam olarak arkasını dönmeden başı sallanmaya başlamıştı bile, gözlerinde derin bir hüznü vardı.

"Öyle, canım."

Yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Babamın gerçekten başka bir ailesi vardı. Diğer kızları.

Gözlerim elimdeki fincana kayarken dudaklarım sıkıca

büzülüyor. "Demek bu yüzden babamdan bu kadar nefret ediyor."

"Babanı çok uzun zamandır tanıyor canım. Ve korkarım ki tarihlerinin tek bir bölümü bile iyi geçmedi."

Düşünüyorum, kafamda zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Yani Oliver'ın Vanessa'dan bir oğlu oldu, sonra Vanessa onu babam için terk etti..."

Lucile başını sallar.

"Ve sonra Oliver *Matilde* ile yeniden evlendi? Babamın ilk karısı mı? Cora ve Naomi'nin annesi?"

Nedense ruh halim birden bozuldu. Oliver'ın daha önce -iki kez!- evlenmiş olması fikri *neden* göğsüme pençeler batıyormuş gibi hissettiriyor bilmiyorum. Ama hissettiriyor.

Öfke hissediyorum.

Lucile iç geçirir. "Evet, ama Oliver ve Matilde'ninki gerçek bir evlilik değildi. Gerçek bir evlilik değildi. Aşk ya da onun gibi bir şey için evlenmediler. Bu bir *kindi*, saf ve basit. Bırakın başka bir şeyi, bir yatak odasını bile paylaşmadılar, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Bunu söylediğinde bir saniye önce hissettiğim kızgınlık ve kıskançlık duygusunun bu kadar çabuk kaybolması inanılmaz.

"Yani sadece Vanessa ve babamdan intikam almak için miydi?"

Omuz silkiyor, aniden yüksek sesle iç çekiyor ve sonra ellerini çırpıyor.

"Konuyu değiştirelim, olur mu?" Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor. "Geçmişle ilgili tüm bu karamsar ve kasvetli konuşmalar..." ellerini kurutur gibi çırpıyor.

"Wentworth bana rahibe olmak için eğitim aldığınızı söyledi." Güldüm, başımı salladım.

"Tam olarak değil." Kaşlarımı çattım. "Yani, tüm bunlarla çevrili olarak büyüdüm. Ve sanırım bir an için bunu düşündüm, çünkü bildiğim tek şey buydu. Ama..." Ona sırtıyorum. "Kız kardeşlerin bunu gerçekten yapacağıma pek inandıklarını sanmıyorum."

Kıkırdıyor ve fincanıma biraz daha çay
dolduruyor. "Orayı zlüyor musun? Orada
yaşamayı yani."

"Bilmiyorum. Sayılır mı?" Omuz silkiyorum. "Babam birkaç ay önce beni
bulduğunda, birdenbire *hiç* bilmediğim bir dünyaya girdim. Sanki bir anda
tüm bu süslü kıyafetlere sahip oldum, bu pahalı restoranlara gittim, süslü
insanlarla tanıştım, partilere ve operaya gittim ve..." Gülüyorum.

Lucile sırtıyor.

"Kulağ rüya gibi geliyor."

"Beni yanlış anlama, *yleydi*. Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Belki biraz
fazla oldu, çok erken oldu. Our Lady Hildegard'da yaşadığım hayatı
seviyordum. Basitti, anlıyor musun?"

Lucile'in kaşları çatılır.

"Yanılmıyorsam müzisyenlerin koruyucu azizi
mi?" Sırtıyorum. "İşte o."

"Bir şey çalıyor musun?"

Kızardım.

"Piyano. Biraz."

Bana utangaç bir bakış attı.

"İçimden bir ses birazdan biraz daha fazla olduğunu
söylüyor canım. Öyle mi?" Yüzüm kızardı.

"İyisin, değil mi?" diye bastırıyor.

Sonunda sırtıyorum ve başımı sallıyorum, şiddetle kızarıyorum. Yüzü
aydınlandı.

"Görünüşe göre evde dolaşmanıza izin veriliyor..." Lucile

kaşlarını sallar ve önlüğünü çıkarır.

"Benimle gel."

Hiç düşünmeden sandalyemden hızla kalkıp mutfaktan çıkarken onu takip ediyorum. Onun yaşındaki bir kadın için şaşırtıcı derecede hızlıydı ve geniş malikânede dolambaçlı yollardan ilerliyorduk: bir kat merdiven çıkıyor, bir kat daha iniyor, başka bir koridordan geçiyor ve kapalı bir kapıya gelene kadar köşeyi dönüyorduk.

Lucile düğmeye uzanıyor, sonra bana dönmeden önce duraklıyor.

"İşte buna gri bölge diyebilirsiniz."

"Pardon?"

"Bay Prince, ofisi ve batı kanadı dışında evin her yerine gidebileceğinizi söylemişti. Bu odanın yasak olduğundan bahsetmedi. Sadece... olabilir."

"Neden?"

Kendi kendine gülümsüyor.

"Sebebi yok. Bu odada bulunduğumuzdan bahsetmemek en iyisi olabilir, öyle diyelim."

Bana komplocu bir tavırla göz kırpmıyor, ben de

sırıtarak karşılık veriyorum. "Not edildi."

Lucile kapıya dönüyor, tokmağı çeviriyor ve iterek açıyor. Loş, karanlık bir odaya giriyoruz ve ben gözlerimi kısarak nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum.

"Burası biraz karanlık. Hadi bunu düzeltelim."

Lucile odanın içinde hızla ilerleyerek yerden tavana kadar uzanan balo salonu tarzı pencerelerdeki karartma perdelerine ulaşır. Perdelerden bir avuç kapar ve bir hamleyle onları geri çeker.

Çenem yere çarptı.

Vay anasını.

Oda kesinlikle *büyüleyici*: çift yükseklikte bir balo salonu, her duvar ve her köşe zarif bir şekilde işlenmiş beyaz meşe panellerle kaplı ve odaya küçük bir konser salonu hissi veriyor.

Muhtemelen *öyle olduğu içindir*.

Orada, tam ortasında, güneşin altında bir spot ışığı gibi parıldayan, muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en güzel piyano.

"En son ne zaman ayarlandığı konusunda bir şey söyleyemem," dedi Lucile dişleriyle bir tsk tsk sesi çıkararak. "Ama dediğim gibi, sana hemen hemen her yere gitmen için izin verdi ve ben bunu buranın adil bir oyun olduğu şeklinde yorumluyorum."

Yavaş, neredeyse saygılı adımlarla piyanoya doğru yürürken yüzüme yayılan sırtışı engel olamıyorum. Bir haftadan uzun bir süredir ilk defa kalbimden saf neşe akıyor.

Bakışlarım klavyenin kapalı kapağının üzerindeki yazıya takılıyor ve gözlerim büyüyor.

"Aman

Tanrım..."

Lucile'e doğru

döndüm. *"Bir*

Stradivari mi?!"

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

Stradivari, 17. yüzyılda yaşamış dünyaca ünlü keman yapımcısı Stradivarius'un adı. Ünlü kemanlarını yaptığı aynı sert ağaçtan bir düzine kadar muhteşem, *son derece* nadir ve çılgınca pahalı piyano *da* yapmıştır.

Şok içinde ona bakıyorum.

"Bu *gerçek* bir Stradivari."

"Elbette canım. Prens ailesi için en iyisi. Hadi bakalım! Dene bakalım!"

Sanki Vatikan'da, bir kraliyet sarayında ya da başka bir kutsal yerde duruyormuşum gibi, içinde bulunduğum odaya aniden yeni bir huşu duyarak dönüyorum.

Yavaşça, titreyerek ellerimi uzatıyorum, hızlıca geri çekmeden önce klavye kapağının üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır. Bunu

oynayamam." "Tabii ki

oynayabilirsin."

"*Hayır*. Bu milyonlarca dolar değerinde olmalı."

"Bu eski, havasız odada tozlanmaya geçecek bir şey değil," diye omuz silkiyor. "Şimdi çalmak zorunda değilsin ama nerede bulacağını biliyorsun. Ve bana kalırsa, burada olduğun sürece hepsi senin."

Yağmur ritmik bir şekilde pencerelere vuruyor. Dışarıda, gecenin mürekkep karanlığı uzaklarda çakan şimşekler ve ardından gelen alçak gök gürültüsüyle periyodik olarak kırılıyor.

Ama beni uyandıranın fırtına olduğunu sanmıyorum. Aslında, olmadığını biliyorum.

Titriyorum, yatakta doğrulup kendime sarılıyorum. Cama vuran yağmura bakarken yutkunuyorum.

Hayır, beni uyandıran fırtına kafamın içindeki fırtınaydı. Bu evde olmanın getirdiği karanlık düşünceler ve daha karanlık arzular.

Onun yanında.

Evin içinde özgürce dolaşma "özgürlüğüne" kavuşalı üç gün oldu. Ancak bu özgürlük, kendimi hala mahkum gibi hissetmemi engelleyecek pek bir şey yapmadı. Aslında, bu kadar özgürlüğe sahip olmanın *daha korkutucu* olduğunu düşünüyorum.

Çünkü odamdayken en azından kendimi barikatlı ve güvende hissedebiliyorum. *Ondan.*

Burada sadece ben varım. Kapıyı keyfine göre açsa bile, en azından geldiğini bilirim. Evde dolaşırken, hangi köşeyi döndüğümde onu aniden karşımda bulacağımı bilemiyorum.

Bu son üç günde bir düzine kez oldu. Ve ne zaman bir odaya girsem onu zaten içeride buluyorum ya da bir köşeyi dönüp neredeyse göğsüne çarpıyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor ve boğucu, elektrikli bir ürperti tenimi sarıyor.

Peki ya rüyalar? Sadece daha karanlık ve daha yoğun hale geldiler.

Yirmi yılımı neredeyse sadece kadınlarla birlikte geçirdim. Geçtiğimiz iki ay boyunca babamla birlikte lüks restoranlara, gösterişli partilere ve sosyal etkinliklere gittiğimde elbette erkekler de vardı. Hatta çekici ve yakışıklı erkekler.

Ama bu farklıydı. O zaman bile tanıştığımız herkes babamla birlikte olduğumun kesinlikle farkındaydı. Ve dürüst olmak gerekirse, tanıştığımız herkes bana bir ucube gibi bakıyordu. Hepsi bana oraya ait olmadığımı söyleyen bir şekilde gülümsedi.

Ben bir yan gösteriydim. Kendisine verilen süslü kıyafetlerin altından nasıl kalkacağını bilmeyen küçük bir taşra hödüğüydüm. Topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini bilmeyen. Akşam yemeğinde susturmayı unuttuğu telefonunun zil sesi için bir Disney şarkısı seçmenin çocukça olduğu söylenmemiş olan.

Sonra buraya geldim. Ve aniden, daha önce hiç hissetmediğim yeni bir dinamik ortaya çıktı.

Sadece karanlık ve çekici bir adamla birlikte olduğum için değil. O kadar da sığ değilim. Sadece çekiciliğin varlığında olmak beni birdenbire kendini kontrol edemeyen bir tür gülünç kız öğrenci karmaşasına dönüştürmüyor.

Bundan daha fazlası var. Sadece beni heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

-Onun yanındayken içimde uyandırdığı korkuya rağmen. Bu his nabzımın daha sert atmasına ve kalçalarımın sıkıca kenetlenmesine neden oluyor.

Endişe verici bir şekilde, bunun güç dinamiğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeye başladım. Mesele sadece onun ölümcül derecede yakışıklı bir adam olması değil, beni kelimenin tam anlamıyla evine kilitleyen ölümcül derecede yakışıklı bir adam olması.

Ne zaman bir odaya girip kendimi onunla baş başa bulsam ya da bir köşeyi dönüp karanlık bir koridorda onu tepemde bulsam, içimde keskin bir his oluyor.

Bana bir *şeyler yapan*.

Beni korkunç derecede heyecanlandıran ama aynı zamanda meraklandıran bir duygu. Bende bir sorun mu var? Bu Stockholm sendromu mu?

Yeterli.

Aceleyle nefes veriyorum, ellerimi kaldırıp saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum.

Dışarıda fırtına kopuyor olabilir ama evin içi her zamankinden daha sıcak, sanki biri kaloriferi açmış gibi. Yorganın altından sıyrılıyorum, yatarken giydiğim ağır eşofman altı ve tişört odanın sıcaklığından üzerime yapışıyor. Onları soyunma odasında çıkarıyorum ve çekmecelerden birinde bulduğum bol, dantelli bir uyku şortu ve ona uygun bir atlet giyiyorum.

Tüm bu kıyafet dolabını benim için seçenin Lucile olduğundan emin değilim. Ama eğer o seçtiyse, her gün aynı siyah beyaz temizlikçi üniformasını giyen bir kadın için *harika* bir zevki var demektir.

Şimdi daha serinkanlıyım, odayı adımlıyorum, kafamdaki karanlık, girdaplı, kalıcı rüyaları susturmaya çalışıyorum. Birden kaşlarımı çatıyorum.

Eğer gerçekten bütün bir malikaneyi yönetme özgürlüğüne sahip olsaydım Bu odada volta atmaktansa şu anda olmayı tercih ederim.

Çekingen bir şekilde kapıya gidiyorum ve başımı dışarı çıkarmak için tokmağı çeviriyorum. Bu odadan dışarı adım atma fikri bile hâlâ tabuymuş gibi geliyor.

Koridora çıkmadan önce dolaptan ipek bir bornoz alıp üzerime geçiriyorum. Her zamanki gibi, neredeyse orada olmasını, bana hırlamasını, gözlerinin koridorun karanlığından beni korkutmak için içeri girmesini bekliyorum.

Ama tabii ki değil. Saat sabahın biri. Neredeyse kesin yataktadır, değil mi?

Yine de evin koridorlarında dolaşırken, neredeyse her zaman kapalı ve kilitli olan ofis kapısına doğru koridorda küçük bir yan yol yapıyorum. Dışlerimi dudaklarımda gezdirerek yutkunuyorum. Ama kapıyı geçip aşağı baktığımda, kapının altındaki aralıktan ışık gelmediğini görüyorum.

Nedense bu benim sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

Muhteşem, minimalist müzik odasına adım attığımda ve ortasında duran piyanoyu gördüğümde, göğsümde ağrıyan ve özlem duyduğum bir şeyin zonkladığını hissediyorum.

Geçen gün Lucile gösterdiğinden beri buraya iki kez geldim.

Hala piyano çalmadım.

Üç gün önce piyano sehпасına oturdum ve çalmam gerektiğini söyleyip giderken Lucile'e gülümsedim. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Yani muhtemelen dört milyon dolar değerinde olan bir piyanoya *dokunmayı* nasıl düşünebilirdim ki?

Tekrar oynamak için can *atıyorum*. Çünkü aylardır oynamadım. Babama ona olan aşkımı anlatmama rağmen.

Londra'nın dışında baktığı yeni eve yerleşir yerleşmez bana bir tane alacağına söz verdi.

Manastırdan beri bir piyanoya gerçekten dokunduğum tek an, beni birisinin şehir evindeki kokteyl partisine götürdüğü andı. Kendimi oturma odasında yalnız buldum ve çalmaya başladım, ev sahibi hemen yanıma koştu ve bana sert bir bakışla bunun bir antika olduğunu söyledi ve kapağı kapattı.

Parmaklarımin fildişi ve abanoz tuşlar üzerinde dans etmesine izin verdiğimde ortaya çıkan içimdeki her neyse onu serbest bırakmaya can atıyorum. Ve son iki gecedir bu odaya bunu yapmak niyetiyle geliyorum.

İki seferde de korktum.

Ama bu gece, sessiz ve hareketsiz odanın kapısının hemen içinde durup odanın ortasında duran enstrümana bakarken dudaklarımı büzüyorum.

Buna ihtiyacım var.

Bu odadan bana gidemeyeceğim bir yer olarak hiç bahsedilmedi. Üstelik Oliver'ın odasının bulunduğu batı kanadının tam karşısında. Ve Lucile odanın neredeyse ses geçirmez olduğundan bahsetmişti.

Biliyor muydu ki?

Yavaşça sırtıtmaya başlıyorum, çünkü cazibem beni ele geçirmeye başlıyor. Odayı geçip piyanonun önünde durana kadar içimi bir sersemlik kaplıyor. Dışarıdaki fırtına ve yağmurun arasından, büyük pencerelerden süzülen ay ışığı odayı ruhani bir beyaza bürüyor ve arada sırada sessiz şimşekler çakıyor.

Parmaklarımı klavyenin kapağında gezdirirken tenim karıncalanıyor. *Tanrım*, bu muhteşem. Mükemmel işçilik, mükemmel cilalanmış ahşap üzerinde muhteşem kakmalar.

Böylesine güzel bir şeye bu kadar yakın olmanın verdiği tuhaf, neredeyse şehvetli bir his tenimi elektriklendiriyor ve içimi sıkıyor. Burada olmanın getirdiği tabu hissi -Lucile'in dediği gibi "gri bir alan" olması- bu hissi daha da artırıyor ve içime yasak bir şeylerin vızıltısını gönderiyor.

Uzun kollu bornozumu silkiyor ve klavye kapağının küçük kulplarını parmak uçlarıma alıyorum. Kaldırıyorum, altındaki seksen sekiz siyah ve beyaz tuş ortaya çıkıyor. Titrek bir nefes alıyorum ve bir parmağımı orta Do'ya getirip hafifçe vuruyorum.

Yavaşça nefes verirken gözlerim kapanıyor ve titriyorum. Yine, neredeyse şehvetli bir his beni kavırıyor, nota net ve doğru bir şekilde çınlarken içim zonkluyor ve dantelli üstümün altında meme uçlarım sıkışıyor.

Tanrım, bu çok güzel.

Bu şey ayarlanalı gerçekten "yıllar" oldu mu? Belki de. Bunun gibi profesyonelce ses yalıtımı yapılmış odaların da iklimlerini korumalarının bir yolu vardır. Özellikle de Lucile'in bahsettiği gibi kapı kapalıysa ve yıllardır buraya kimse girmediyse.

Serçe parmağımı orta Do'dan bir beşlik yukarı kaldırıp üstündeki Sol'e hafifçe dokunurken ürperiyorum. Ses yine saf bal gibi. İki notayı birlikte çalıyorum ve ton net, temiz ve *mükemmel* bir şekilde akortlu.

İki elimi tuşlara götürdüğümde nabzım kulağımda gümbürdüyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, ses parmak uçlarımdan dökülmeye başlıyor.

Aylardır ilk kez nefes alıyor gibiyim.

Aylardır ilk kez çalıyorum ve sanki yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda ne çalacağımı bilinçli olarak seçmiyorum bile, sadece kendiliğinden akmaya başlıyor.

parmak uçlarımda-Beethoven'ın "Do Diyez Minör 14. Pişano Sonatı". Ama Şu anda inanılmaz derecede mükemmel hissettiriyor.

Çaldığım pişanonun soyağacı için. İçinde sıkışıp kaldığım yıkık dökük ama güzel eski ev için. Geceleri rüyalarırna giren ve gündüzleri gölgemi takip eden kırık, öfkeli ve güzel adam için.

Parça kalbimden eriyip uzuvlarımdan ve parmak uçlarımdan akarak klavyenin üzerinde süzölüyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve kendimi müzikle birlikte hareket ederken hissediyorum - sallanıyorum, dans ediyorum, içinde boğuluyorum. Son alaycı notalar parmak uçlarımdan düşene ve oda sessizliğe bürünene kadar kendimi tamamen sese teslim ediyorum.

Zaman durur. Ölen notaların boşlukta asılı kalmasına izin veriyorum. Gözlerim sınısıkı kapalı, sanki onları açmak bu mükemmel anı bozacakmış gibi. Göğsüm yükselip alçalıyor, meme uçlarıım sıkılaşıyor ve üstümün malzemesine karşı karıncalanıyor. İçimde şehvetli bir sıcaklık birikiyor, neredeyse fiziksel bir coşku içinde titrerken içime yayılıyor.

Mükemmellik. Bu perfe-

Kaskatı kesiliyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yalnız değilim.

Dönüyorum ve çığlık atıyorum. Ya da en azından deniyorum. Ama ses boğazımda düğümleniyor - aynı yoldan kaçmaya çalışan kalbim tarafından yakalanıyor, hapsediliyor.

Ayağa fırlıyorum, gözlerim arkamda beliren ve odanın ruhunu emen iri yarı, vahşı gözlü siluete kilitlenirken kendi nefesimde boğuluyorum.

Oliver ay ışığına doğru adım atıyor, tam o sırada sertleşmiş, yontulmuş yüzünde ve yüzünün kenarından aşağı doğru uzanan ince yara izinde şimşekler çakıyor ve ben jöleye dönüyorum.

"I-I-!"

Bir saniye içinde aramızdaki boşluğu geçti. Kaçmak için zayıf bir girişimde bulunuyorum ama piyano ile bank arasında sıkışıp kalıyorum.

Oliver tam önümde duruyor ve tehlikeli bir şekilde üzerimde gezinen gözlerindeki şiddetli, ateşli parıltıyla beni küle çeviriyor. Yontulmuş çenesi gıcırdarken ürperiyorum. Gözleri her bir parçamın üzerinde şehvetli ve utanmazca kayarken.

Gözleri kararıyor.

"Çok özür dilerim," diye geveliyorum, sesim titriyor.

"Gideceğim-" "*Bekle.*"

Sarsılıyorum, kalbim tekrar boğazıma atıyor. Derim

karıncalanıyor. Nabzım hızlanıyor.

"I-"

Dönmeme, kaçmama ya da herhangi bir şey yapmama fırsat kalmadan kolu dışarı fırlıyor ve damarlı, güçlü bir el kolumu sarıyor; canımı acıtacak kadar değil ama artık kaçamayacağımı gösterecek kadar sert.

Yavaşça ona dönüyorum, bakışları beni ruhuma kadar kavururken gözlerim irileşiyor ve tenim elektrikle doluyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

İlk başta, rüya görüyor olmalıyım diye düşündüm.

Karanlığa ve uzaktan gelen gök gürültüsünün alçak sesine uyanıyorum, yağmur yatak odamın camlarına vuruyor.

Ama sonra kaskatı kesiliyorum, kaşlarım çatılıyor ve kulaklarım duymak için zorlanıyor-ne? Sonra duyuyorum ve beni neyin uyandırdığını biliyorum.

Bu bir rüya değil.

Çenem sıkıştı. Orada olmamalıydı.

Yataktan fırlayıp üzerime bir eşofman altı ve tişört geçirdikten sonra kapıyı açıp koridorun karanlığına doğru koşuyorum. Dışarısı daha da gürültülü. *Gürültülü* değil; aslında, evin uzak tarafında çalınan piyanoyu zar zor duyabiliyorum.

Ama çalınıyor ve sesi ruhumu delip geçiyor.

Göğsümde öfke patlıyor. Buna hakkı yok. Aslında, kimsenin hakkı yok. O odaya yıllardır girilmedi bile.

Kimse Jacob'ın piyanosunu çalmamalı.

Ve lanet olası teminatımın gecenin bir yarısı Chopsticks'i ya da her ne haltsa onu çekiçlemek için oraya girmesine *izin vermeyeceğim*.

Evin içinde öfkeyle dolaşırken, kafes duvarlarının yıkıldığını hissedebiliyorum; içimdeki vahşi, dışarıda kopan fırtına kadar öfkeyle parçalanıp yüzeye çıkıyor.

Bir canavar gibi koridorları arşınıyorum, kalbimdeki karanlık attığım her adımda daha da koyulaşıyor ve hırçınlaşıyor. Ta ki piyano odasının zar zor kapanan kapısının önünde durana kadar, kapıyı menteşelerinden sökmeye ve sadece sesimle onu uçuruma yuvarlamaya hazırım.

Ta ki aniden durup gerçekten ne duyduğumu dinleyene kadar.

Vay anasını.

Alevler sönene ve temizleyici bir buharla uzaklaşana kadar üzerlerine soğuk su dökülmesi gibidir. Anında, öfkeli canavar durur.

Kulaklarımdaki uğultu kesiliyor.

Kalbimi ve ruhumu boğan nefret ve öfke eriyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, odadan gelen sesler karşısında afallıyorum - bunun bir kayıt olduğundan emin olduğum bir noktaya kadar. Sonra sessizce kapıyı itip açıyorum ve müzik odasının karanlığına adım atıyorum.

Ve sadece *bakıyorum*.

Benden otuz adım ötede, ay ışığıyla yıkanan bir melek oturmuş, tuşların üzerinde saf *cenneti* çalıyor. Sırtı bana dönük, ayın ruhani ışıltısı ve şimşek çakmaları solgun teninde parıldıyor.

Beni transa sokuyor.

Beethoven'ın "Do Diyez Minör On Dört Piyano Sonatı "nı çalıyor - başlangıç için kolay bir parça değil. Ve sadece almakla kalmıyor, daha önce hiç duymadığım bir hayat veriyor.

Dünyanın en iyi piyanistlerinin, dünyanın en iyi sahnelerinde aldıkları yüzlerce performansa gittim.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Müzikle birlikte hareket etmesini, vücudunun müzikle dolmasını, başını geriye atmasını, gözlerini kapatmasını izliyorum. Ve ne yaptığımı bilmeden, sanki bir rüyadaymışım gibi, daha da yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyorum.

Ve daha yakın.

Ta ki onun bir metre arkasına geçip almasını izleyene kadar. Başka bir yere bakacak gücüm yok - tam önümde bu şaşırtıcı güzellikteki müziği alan bu muhteşem yaratığa bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Lanet olası yüz yıldır ilk kez, bu ev bir yuva gibi hissettiriyor. Bir mezar değil. Geçmişime, aileme, oğluma ait bir anıt mezar değil.

Yavaş ve sessiz bir nefes çektiğimde, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir zaman diliminde ilk kez gerçekten nefes aldığımı hissediyorum.

Ve sonra aniden durur. Şarkı biter ve son notalar saniyeler ya da saatler boyunca havada asılı kalır. Sonra aniden büyü bozulur ve Rose kaskatı kesilir.

Dönüyor ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde, ayağa kalkmaya çalışırken yüzü bembeyaz oluyor.

"I-I-!"

Ona, az önce çaldığını duyduğum şeyin hayatımda duyduğum en güzel şey olduğunu söylemek istiyorum. Ona çalmaya devam etmesini, çalmayı *asla* bırakmamasını söylemek istiyorum.

Ama tek yapabildiğim bakmak.

Ona. Çenesinin yumuşak hatlarına ve dudaklarının dolgunluğuna. Pencerelerden süzülen ay ışığının atletini ve şortunu yarı saydam hale getirerek her kıvrımı, her kabarıklığı, her vadiyi ortaya çıkarışına. Meme uçlarının koyu pembeliği. Kalçalarının arasındaki gölge.

Dişlerim gıcırıyor ve Rose şehvetimi öfke sanarak titriyor. Bir an için kayıtları düzeltmek istiyorum. İçimdeki bu deriyi dökmek istiyorum-yaraları, öfkeyi, beni pençelerinden kurtarmayan nefreti. Hepsini bırakmak istiyorum.

Bir an için, bir zamanlar olduğum altın çocuk olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sonra yüzüme bir gölge düşüyor ve kalbim kararıyor.

Yapamam. Böyle bir kızla olmaz. Benim gibi öfke, nefret ve kayıpla lekelenmemiş, çok iyi, çok masum, çok saf bir şeyle olmaz.

Bunun yerine, etrafımdaki mürekkep gibi siyahlık daha da koyulaşılıyor. Kendimi kaşlarımı çatmaya, onun beni gördüğü gibi öfkeli bir canavar olmaya zorluyorum.

Başka bir şey olamam.

"Çok üzgünüm," diye geveliyor korkmuş bir ses tonuyla. "Gideceğim-"

"*Bekle.*"

Kelime dudaklarımdan dökülürken titriyor. Sanki kaçacakmış gibi dönmeye başlıyor ama elim ön kolunun sıcak, pürüzsüz tenine dolanıp onu sıkıca kavrarken içimdeki canavar açlıkla *kükrüyor*.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyorum, gözlerim onunkilere saplanırken başımı sallıyorum. "Otur."

"Bay Prince-"

"Ben Oliver," diye mırıldanıyorum sessizce. "Oturmanı ve oynamanı istiyorum."

Yutkunuyor, gözleri hızla kırışıyor. Dişleri alt dudağının üzerinde öyle bir geziniyor ki, kendi dişlerimi o yumuşak ete batırıp üzerinde izimi bırakana kadar ısırarak istiyorum.

Rose piyano sehпасının üzerine örtölmüş ipek bernoza uzanıyor ama ben ondan önce davranıp bernozu alıyorum ve arkama atıyorum.

Gözleri açılıyor, kolları göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde çapraz duruyor ve çenesi açık bir şekilde bana bakarken yanaklarına sıcaklık yayılıyor.

"Burada olmamalıydım."

"Kimse burada olamayacağını

söylemedi." "Olmamalıymışım gibi geliyor."

"Neden?"

Aşağı bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Sana tekrar soracağım Rose. Neden burada olman gerektiğini düşünmüyorsun?"

"Bana bakışından anladığım kadarıyla," diye fısıldıyor, hâlâ yere bakıyor.

Çenesini tutup o masum bebek mavisi gözlerini kendime doğru kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana tam olarak nasıl bakıyorum?"

Yüzünün sıcaklıkla dolmasını izliyorum. Uzun bir nefes alıyor ve yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor.

"Başka hiç kimsenin yapmadığı gibi."

"O zaman dünyanın geri kalanı lanet olası aptallar."

Derinden kızarıyor. Ve bir kez daha alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor. Ben patlamadan önce bunu yapmayı gerçekten bırakması gerekiyor.

"*Otur*," diye mırıldandım. "Oyna."

Kaşlarım çatılıyor ve boğazımı temizliyorum. "Yani, *lütfen*, otur ve oyna," diye homurdanıyorum.

Rose yutkunuyor, gözlerim onunkileri tutarken yanakları kızarıyor. Sonra yavaşça başını sallayıp tekrar anahtarların başına oturuyor. Bu şekilde otururken odaya vuran ay ışığının pijamasının beyazını yeniden yarı saydam hale getirdiğini fark ettiğimde bir iniltiyi bastırıyorum.

Sisten başka bir şey giymiyor da olabilirdi.

Dişlerimi sıkıyorum, önümdeki bankta otururken sırtının pürüzsüzlüğünü, kalçalarının genişliğini, kışının sıkı topları arasındaki dantelli beyaz tangayı içime çekiyorum.

"Ne çalmalıyım?"

Sorunun bir süre havada asılı kalmasına izin verdim. "Şaşırt beni."

Rose yavaşça başını sallıyor ve kafasının içinde dönen dişlileri hayal edebiliyorum. Kaşları günahkârca sevimli bir şekilde çatılıyor, dudakları büzülüyor ve yavaşça nefes veriyor.

Ellerini uzatıyor, ince bilekleri yerinde, pratik parmakları hazırda.

Ve sonra, oynamaya başlar.

İlk notalar, parmaklarından dökülen cam kırıkları gibi çınlıyor, donmuş bir gölde kırılan buzlar gibi. Bir saniyemi alıyor ama çok geçmeden Erik Satie'nin "Genossiennes: No. 1". Ayrıca iyi çalması inanılmaz derecede zor bir parça.

Ve Rose "iyi "den *çok* daha iyi oynuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, parmaklarını tuşların üzerinde dans ettirirken huşu içinde bakıyorum. Yemin ederim, bu kız Jingle Bells bile çalsa yine de büyülenirdim.

Ve ben de tam olarak öyleyim: büyülenmiş gibiyim. Bu, ustalığın takdir edilmesinin ham, dizginlenemez *şehvetle* bir araya geldiği garip bir kombinasyon. Sadece giyimi değil. Sadece onun mükemmel vücuduna bakma şeklim de değil. Bunların hepsi artı onun yeteneği.

Ayrıca benden korkuyor olsa da, onu bu tuhaf durumda kilitlemiş olsam da, deli bir kralmışım gibi benim için çalmasını emrettiğim bu odada köşeye sıkıştırmış olsam da, yine de müziği hissediyor.

Tamamen onun tarafından ele geçirilmiş, onun tarafından tüketilmiş. Vücudu hala sallanıyor ve parmakları piyanonun üzerinde zarifçe dans ederken gözleri hala kapalı.

Anın içinde o kadar kaybolmuşum ki, sözlerini bitirdiğinde hâlâ ona doğru bakıyorum. Durup bana bakmak için döndüğünde, bir rüyadan uyanır gibi gözümü kırıştırarak yeniden uyanıyorum.

Sonra ne olacak?

Sonra ne yaptığımı bile bilmeden hareket ediyorum. Çünkü bunu durdurmanın bir yolu yok.

Rose sessizce nefes alıyor ama bu sefer korkuyla değil. Ya da en azından daha önce bana baktığında gözlerinde beliren korkuyla aynı değil. Banktan kalkıyor ama koşmuyor.

Titriyor. Göğüs uçları üstündeki dantele doğru sertçe büzülüyor. Gözleri irileşiyor, ben ona doğru ilerlerken piyanoya sırtını dönerken yanakları derin bir şekilde kızarıyor.

Avuç içim yanağında kayarak çenesini kavrarken titriyor, sessizce nefes alıyor. Parmaklarımı geri itiyorum, saçlarına doğru kaydırıyorum ve aniden yumruk yapıyorum.

Gözleri şişti.

Ağzı aç ve istekli bir şekilde açılıyor.

İnliyor.

Bir an kilitlendik, birbirimize camın arkasından bakar gibi bakıyoruz. Bir saniye sonra ağzım onun kine çarpıyor.

Hayatımın en acımasız, en vahşi, en amansız ve en vahşi öpücüğü.

Öpmezsem nefesim kesilecekmiş gibi öpüyorum onu. Onu, beni içten dışa yok eden lanetin, beni karanlığa sürükleyip yok edecek lanetin ilacı gibi öpüyorum.

Ölmeden önce bu dünyada son bir kez daha güzel şeyler tatmam gerektiğini biliyormuşum gibi onu öpüyorum.

Ve sessizce inlediğinde ve ağzı dilime açıldığında, sanki kısa bir an için hayatım olan cümlelerin sonundaki nokta rüzgârdaki duman gibi yok oluyor.

Bir an için umut var. Karanlık ve nefretle bitmeyen bir geleceğe sahip olma şansım var. Ve ben o ana tutunuyorum.

Sahip olduğum her Şeyi, zaman ve dünyanın geri kalanı eriyip giderken onu Şiddetle  p yorum.

Ama sonra, tabii ki, gerçeklik geri geliyor. Çünkü
böyle bir orospu çocuğu.

Dışarıda bir gök gürültüsü patlıyor ve bu onu irkiltmeye ve ağzımdan geri çekilirken nefesini kesmeye yetiyor. Ve işte böyle, bu odanın üzerine düşen büyü her neyse paramparça oluyor.

Böyle bir Şey olamaz. Bu gerçek değil. Ve bu lanet olası bir peri masalı değil. Ya da  yleyse bile, kötü olanından, sonunda herkesin  ld ğu türden.

Umudu olmayan türden.

Anında, çok iyi bildiğim o karanlık ruhuma geri doluyor. Elim ensesinden düşüyor ve yavaşça geri çekiliyorum, gözlerim sertleşiyor ve alçak bir hırıltı çıkarırken çenem geriliyor.

"Odana geri dön," diye kalın bir Şekilde törpüledim.

Rose gözlerini kırpıştırıyor, sanki ses tonumun sertliği onu rüyadan uyandırmış gibi. Kocaman gözlerle bana bakıyor, dudakları  p c ğ mden şişmiş. Yüzünde önce bir sıcaklık, sonra da bir şaşkınlık, hatta belki biraz da öfke belirliyor.

"Buraya girmeme izin yok

mu?"  enem gıcırđıyor.

"Odana git."

"Anlamıyorum-"

"Odana git," diye bağırıyorum, karanlığın benden çaldığı her saniyeden nefret ederek. İçimde kalan her iyilik kırıntısını söndürüyor. "Bir daha  ıkmana izin vermeden önce odana git."

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum, kendime duyduğum
nefretin içinde boğuluyorum. "Sen bir *canavarsın*."

Biri bana ilk kez böyle ya da buna benzer bir şey demiyor. Ama bu sefer,
tuhaf bir nedenden ötürü, bunu gerçekten hissediyorum, yüzümde bir tokat
gibi acıyor.

Sonra beni geçmişimin hayaletleriyle ve ruhumda asla dolduramayacağımı
bildiğim bir boşlukla baş başa bırakıp odadan kaçarken, dudaklarım
hırıltıyla kıvrılıp kendimden nefret ederek izlemek zorunda kalıyorum.

BU AZ ÖNCE MI OLDU?

Sırtımı yatak odasının kapısına yasladığımda elim ağzıma doğru uçuyor. Vücudumdaki her sinir titriyor, derimin her santimi karıncalanıyor, her kasım seğiriyor.

Elim yüzüme giderken titriyorum, parmaklarım dudaklarımın üzerinde geziniyor, o öpücükten dolayı şişmiş ve kabarmış.

Öpücüğü.

Benim ilkim.

Bunu hatırladığım anda içimde erimiş ve sıcak bir şey patlıyor. Bir şey şehvetli parmaklarını her yerime batırıyor, bacaklarım birbirine sıkışınca ve ısı içime doluncaya kadar büküyor.

Parmaklarımı bir kez daha dudaklarımda gezdiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve az önce olanların karanlık ahlaksızlığının tadını çıkarıyorum. Hışımla yanıma gelişi. Sanki ona aitmişim gibi beni yakalaması ve ağzını ağzıma yapıştırması.

İlk öpücüğüm ve beni *esir alanın* ellerinden.

Herhangi bir tutsak da değil. Ama neredeyse tüm uyanık düşüncelerimi ve kesinlikle tüm uyku düşüncelerimi işgal eden kişi. Beni baştan çıkaran ve hiç yapmaması gereken bir şekilde içimdeki bir şeyi ateşleyen bir adamın canavarı.

Ve bunu *hissetmeye* hakkım yok.

Onun için değil, bu şartlar altında değil. Nefret dolu tavırları, delici gözleri ve sadece onunla bu evde kalarak bile düşüncelerimi zehirleyen karanlık gücüyle olmaz.

Yine de parmaklarım dudaklarımda gezindike, beni nasıl yuttuğunu, beni piyanoya nasıl ivilediğini ve bedenimi ona karşı nasıl sıvı ateşe çevirdiğini düşünmeye devam ediyorum. Her paramın daha fazlası için haykırışını. Elinin kalçama inişini ve salarımda sıkılaşmasını ve Tanrım, dilinin benimkinin tadına varışını.

Daha ne olduğunu anlamadan, diğer elim yavaşça uyku tulumumun önünü okşarken titriyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, meme uçları sıkılaşıyor, dantele karşı lezzetli bir şekilde ağrıyor. Ve kendimi durduramadan, başparmağım ve parmağım kısıtıp büküyor.

Haykırmaya başlıyorum, sonra biraz önce dudaklarımda gezinen parmaklarımla ağzımı kapatıyorum. Elimin hassas etini ısıırıyorum, gözlerim sıkıca kapanıyor. Göğsümdeki parmaklar bir meme ucunu sertçe sıkıştırıyor, aynı şeyi yapmak için elimi diğer tarafa kaydırmadan önce nefesimi kesiyor ve kapıya doğru kıvranıyorum.

Elim ileri geri hareket ediyor, önce bir meme ucuyla, sonra diğeriyle alay ediyor, sonra kalçalarımın arasındaki ateş beni yutmakla tehdit ediyor ve sonra onu durdurmak mümkün olmuyor.

Titreyerek elimi karnımdan aşağıya, uyku şortumun beline doğru indiriyorum. Parmaklarım kaymadan önce dantelin üzerinde gezinirken inliyorum.

altına, derinlere itiyor. Parmaklarım zonklayan, ağrıyan klitorisimin üzerinde yuvarlanmak için derine inerken inlemede boğuluyorum.

Daha derine itiyorum, bir parmağımı kıvrımlarımın ıslaklığına batırıyorum, geceleri diğer kız kardeşler uyurken kilitli banyo kapısının arkasında, gölgelerde utanarak ustalaştığım yöntemlerle kendimi okşuyorum.

İlk öpücüğünü yeni almış 20 yaşında bir bakire olabilirim. Ama *bunu* nasıl yapacağımı biliyorum.

Kapıya yaslanıp bacaklarımı açarak iki parmağımı ıslaklığıma sokup çıkarırken, müzik odasına geri dönmüş, sırtımı piyanoya dayamış gibi yapıyorum.

Bu evin canavarı saçımı hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Sanki bana ne isterse yaparken onu yumruğunda kilitli tutacakmış gibi.

Parmaklarım yarığımın derinliklerine kıvrılıyor ve avuç içimi klitorisime bastırarak o gibi davranıyorum.

Genelde kendime hafifçe dokunurum. Ama bu sefer, *daha sert* itiyorum. Ve Oliver'ın sert dokunuşunun bedenimdeki zevki sürüklediğini hayal ediyorum. Bana dokunuyor, parmakları içimde her zamankinden daha derinlere dalıyor. Başparmağı zonklayan klitorisime acımadan bastırıyor.

Bacaklarım titrerken ve başım kapıya yaslanırken diğer elimi ağızımdan çekip göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımı sıkıyorum. Gözlerim kapanıyor, Oliver'ın beni yakaladığını ve istediği her şeyi yapmadan önce piyanonun karşısına ittiğini hayal ediyorum.

Ona durmasını söylesem bile.

Canım yansa da.

Beni bir canavar gibi tekrar tekrar *alıyor*. Ta ki ben umutsuzca, utanmadan daha fazlası için yalvarırken onun beni sahiplenmesine kadar.

Bir ılık atarak dnuyorum ve vücudum orgazmın gücüyle sarsılırken omzumu sertçe ısıırıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar kayganlık parmaklarımı sular altında bırakıyor, kalçalarımın aşağı damlıyor ve kalçalarımı tekrar *tekrar* elime srttğmde ortumu ısılatıyor.

İkinci kez boşalana kadar gıcırdatmaya devam ediyorum. Bu sefer yere yığılıyorum; nefes nefese ve titreyerek kendi içime kıvrılıyorum ve kendi elimi kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum.

Ancak birkaç dakika sonra kendimi yerden kaldırmayı başarabiliyorum. Bir an için kendimden dehşete düştüm ve fantezilerimden daha da dehşete düştüm. Hemen stm ve sırılsıklam ortumu çıkarıp banyoya koşuyorum, suyu sıcak açıp duşa atlıyorum.

Soğuğun kısa süreli şokuyla nefesim kesiliyor, ardından ateş gibi bir sıcaklığa dönüştüğünde irkiliyorum. Sabunu kapıyorum, günahı bedenimden temizlemeye kararlıyım. Ama parmaklarım vücuduma tekrar dokunduğu anda o odaya geri dnuyorum. Piyanonun karşısına.

Ağzının tadına bakmaya geri döndüm.

Ve ben farkına bile varmadan tekrar oluyor ve Oliver benimle sevişiyormuş gibi davranarak kendimi üçüncü kez boşaltıyorum.

Merhamet etmeden bana sahip çıkıyorsun.

Sonra, nihayet yatağa geri srndm. Ama uyku hala gelmiyor.

Daha önce de onun esiri olarak korkmuştum. Ama her nasılsa, bu daha da korkutucu. Daha fazlası için geri gelmesinden endişelendiğimden değil.

Ama aslında olabileceği ihtimali beni *heyecanlandırıyor*.

Benim de daha fazlasını

isteyebileceğimi. Ondan

korkmuyorum.

Kendimden korkuyorum.

Bir canavardan etkilenmekten korkuyorum. Ve

hiç doyamayacağımdan korkuyorum.

BİR İNLEMEYLE ağır bir şekilde sırtüstü düşünüyorum, kaslarım seğiriyor, göğsüm terden parlıyor, tüm vücudum az önce yaptığı egzersizden dolayı çığlık atıyor.

Her zaman nispeten iyi bir formdaydım. Ama sanırım içimdeki karanlık büyüdükçe, bedenimi bileme dürtüsü de büyüdü. Tuğla tuğla yeniden inşa etmek için.

Belki de içimdeki canavarı hapsedmek için boşuna bir çabadır. Sanki her gölge boksu yumruğu ya da kaldırılan ağırlık kafesi güçlendiriyormuş gibi. Sanki kaslarımı geliştirmek, onları karanlığı ve karanlığı uzak tutabilecek bantlı demire dönüştürecekmiş gibi.

Bunun umutsuz bir dava olduğunu bilsem bile.

Yakında bir gün, karanlığı daha fazla tutamayacağım. Yakında bir gün, patladığımda ve siyah ve kırmızı sis gözlerimi ve ruhumu kapladığında, bundan asla geri dönemeyeceğim.

Bu düşünce midemin çukuruna yerleşip ekşiyor ve ruh halimi karartıyor. Doğrulup yatak odamın penceresinden dışarıya, ötelerdeki salkım salkım güllere bakıyorum.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum, yan masadan telefonumu alırken boynumu kıvırıyorum. Paul'un numarasına tıklıyorum.

"Oliver! Günaydın!"

Yatağımın başucundaki çekmeceyi çekip açarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu adamın sahte, plastik, güneşli kişiliğini *sikeyim*. Şimdi bile mi, her şey olup biterken? Gerçekten mi? Saçmalık.

"Senin görevinle ilgili ne durumdayız Paul?" Boğazını temizliyor.

"İyi gidiyorsun Oliver. Yaklaştım."

"Ne kadar *yakın* olduğun umurumda değil. Benim olan sende mi değil mi?"

Uzun bir duraklama oldu. Çok uzun bir duraklama.

"O zaman bu bir hayır mı?" Tehlikeli bir şekilde tıslıyorum. Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Hayır, hayır, bu *neredeyse*. Bugün ulaştığım hacker ile buluşacağım. Ve eminim ki o-"

"*Dur*," diye homurdanıyorum, dişlerimi kullanarak temiz bir iğnenin ambalajını yırtıyorum ve iğneyi şişenin tepesindeki kauçuk zardan içeri sokuyorum. Yirmi mililitre çekiyorum ve hava kabarcıklarını çıkarmak için parmağımı kullanıyorum.

"*Hallet* şu işi Paul."

"Elbette Oliver. Tabii ki."

Bir duraklama oldu ve Rose'u sormasını bekledim.

Bana bir şey ver, diye düşünüyorum kendi kendime. Bana bir damla babalık içgüdüğü ver.

Ama hiçbir şey yok.

"Başka bir şey var mıydı Oliver?"

Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum.

İnanılır gibi değil. "Hayır."

Telefonu kapatıyorum, kolumu büküp iğneyi damara götürmeden önce telefonu yatağıma fırlatıyorum.

Bu hayatımı kurtarmıyor, sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor. Zaman ilerliyor ve kimseyi beklemiyor, en azından beni.

Hızlıca duş alıyorum, dudaklarıyla ziyafet çektiğimden beri, son on saattir bacaklarımın arasında zonklayan kalın ereksiyonu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Hızlıca kurulanıp kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum ve bir şeyler yemek için aşağıya inmek üzereyken durup telefonuma bakıyorum.

Onu aramayı ilk kez düşünmüyorum. Ama gözlerim komodinin üzerindeki boş şişelere ve kullanılmış şırıngalara takılınca dudaklarım büzülüyor.

Gerçekten zamanım tükeniyor. Paul ile dans ederek daha fazla harcayamam.

Telefonu tekrar elime alıp yıkık gül bahçelerine bakan balkonuma çıkıyorum ve numarayı tuşluyorum. Oren cevap vermeden önce iki kez çalıyor.

"Oliver Prince," diye mırıldanıyor o soğuk, hesapçı haliyle. "Uzun zaman oldu."

Bu kadar. "Kaybınız için üzgünüm" yok. Ne bir başsağlığı, ne bir duygu, ne de başka bir saçmalık. Yangın ve Jacob'ın ölümü de dahil olmak üzere son birkaç yıldaki olayları bilmeme ihtimali sıfır olsa bile.

Ama işte tam da bu yüzden Oren Frey ile çalışmayı seviyorum. Çünkü yaptığı iş söz konusu olduğunda lazer odaklı bir *tazı*.

Onu ilk kez yıllar önce işe almıştım. Bir gözetleme ustası ve daha da yetenekli bir hacker olan Oren, birkaç iş fetihinden daha fazlasında gizli silahlarımdan biriydi. Bugünlerde biraz daha yasal bir iş yapıyor; dark web hacker'lığından ziyade Washington, D.C.'de politikacı ve araştırmacı olarak çalışıyor.

Kendi kendime sırtıyorum. Sanki siyasi pislikleri ortaya çıkarmak ve en yüksek teklifi veren için karakter ve kariyer suikastları yapmak benim için rakip şirketlerin bilgisayarlarını hacklemekten daha "meşru" bir işmiş gibi.

Ama siyasetin yasadışı olanın üzerine bir doğruluk parıltısı koyma gibi bir huyu var. "Öyle," diye homurdandım. "Nasıl..."

Kaşlarımla çatıldı. Kahretsin, karısının adını unuttum.

"Kenzie," diye bitirdi. "O iyi. Aslında bekliyoruz. Ama sanırım seni yeterince iyi tanıyorum Oliver, havadan sudan konuşmaları pek umursamadığını biliyorum. Senin için ne yapabilirim?"

Dudaklarımla kenarları hafifçe kıvrılıyor. Oren ve benim birlikte iyi çalışmamızın bir sebebi var.

"Birinin kuyruğuna ihtiyacım var. Tam spektrum." "Hmm," diye homurdanıyor Oren.

Sesindeki entrikayı duyabiliyorum. Böyle kovalamacalar için *yaşıyor*.

"Fiziksel, tam elektronik?"

"Evet."

"Göletin sizin tarafınızda olduğunu

varsayıyorum?" "Kesinlikle."

"Peki bana ne kadar sürede ihtiyacınız var?"

"Dün," diye homurdandım. "Benden şu anki fiyatlarınızın iki katını talep etmekten çekinmeyin."

"Mevcut oranlarımın suç seviyelerine yaklaştığını belirtmeliyim." "Oren.

Yaralıyım, beş parasız değilim."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Programımda bazı şeyleri değiştirmeme izin ver. Bu gece uçağa binebilirim. Telefonu kapattıktan sonra detayları mesaj at."

En iyi şekilde acımasız verimlilik.

"Mükemmel."

"Sizi duymak güzel, Prens. Ve..."

Dudaklarım hırıltılı bir şekilde kıvrılıyor, istemediğim taziyeler için hazırlanıyorum. Nefret ettiğim sempati için.

"Seninle yakında

konuşacağım." Telefonu

kapattı, ben de nefesimi

verdim. *Akıllı adam.*

Ona detayları mesaj atıyorum-Paul ve onun Nanosplice Biotech'i ve araştırmalarını elinde bulunduran kişinin peşine düşmesi. Hatta eğer büyük bir ikramiye ile ilgilenirse Nanosplice araştırmasının peşine *kendisinin* düşmesi teklifini de ekliyorum.

Sonra telefonu yatağa geri atıp odamdan çıkıyorum.

İş bitti, düşüncelerim anında Rose'a döndü. Onun ağzına.

Benimkine doğru inleyişine ve dudaklarını bana açışına.

Evimin boş koridorlarında amaçsızca dolaşırken kaşlarımı çatıyorum. Bundan kurtulmalıyım. Dün gece olanlar anlık bir muhakeme hatasıydı. Zayıflık. İnsanlığın bir parıltısı. Ben cinselliğinin zirvesinde bir adamım ve çok uzun zamandır kendimi serbest bırakmaktan ve bir kadının arkadaşlığından mahrum bırakıyordum. Hepsi buydu.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O hala benim tutsağım. Planlanmamış misafirim.

Benim teminatım.

Ama koridorda yürürken, beynim dün geceki olayları tekrar edip duruyor. Dudaklarının benimkilerdeki tadı ve vücudunun benimkilere karşı kıvranışını hissediyorum. Ve sonra, bütün gece benimle dalga geçen fanteziler geri geliyor.

Öpüşmenin bitmediği senaryolar. Dantelli şortunu ve atletini vücudundan yırtıp açgözlülükle etiyle ziyafet çekmemi içeren senaryolar. Daha fazlası için çığlık atana kadar her santimini emerken, ısırırken ve yutarken parmaklarımı tatlı kıkına sokuyorum.

Bacakları kalçalarımın dolanana kadar. Sert, şişman sikimi taşaklarına kadar tatlı küçük amına sokarken zevkle ciyaklayana kadar.

Gerginleşiyorum, yüzümden bir gölge geçerken koridorda adımlarımın ortasında duruyorum. Bu kadar yeter.

O sadece bir amaç için bir araç. Aptal babası bana ihtiyacım olanı bulabildiği anda evimden ve hayatımdan çıkacak bir araç.

Çenem sıkıştı.

Dün gecenin hiçbir anlamı yok ve *kesinlikle* bir daha olmayacak. Onu yine lanet odasına kapatmak zorunda kalsam bile.

Boynumu ve omuzlarımı kıvrıp salonun köşesine doğru adım atarken kararlılığımı pekiştiriyorum-

Neredeyse ona çarpacakken ciyaklayan ve geri sıçrayan küçük ve yumuşak bir şeye doğru.

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, aniden bütün gece rüyalarımı baştan çıkaran sirenle yüz yüze geliyorum. Anında, onu odasına geri kilitlemek, uzak tutmak ya da ağzının benimkinin üzerindeki anısını sarsmak için yaptığım büyük planlar ayaklarımın altındaki cam gibi paramparça oluyor.

Koridorlarda çıplak ya da seksi iç çamaşırlarıyla bile dolaşmıyor. Tayt ve *kapüşonlu* bir *tişört* giymiş, Tanrı aşkına.

Ama yaklaştığı anda, aramızdaki havada dolaşan saçlarının kokusunu belli belirsiz bile alabildiğim anda, kararlılığım kırılıyor.

Ve garip ve beklenmedik bir şey olur.

Göğsümün içinde oluşan tıkırtı hissi, normalde karanlık içimde dalgalanmaya başladığında hissettiğimden farklı. Evet, içimdeki canavar dişlerini gıcırdatıyor ve kafesinin duvarlarını parçalıyor. Ama sis yükselmeye başladığında içimde patlayan şey korku, öfke ya da nefret değil.

Beni sıkıştıran, kurtulmak için çılgılık atmam gerekiyormuş gibi hissettiren şey bu değil.

Bu öfke değil.

Açlık.

Gözlerim utanmadan onu içime çekerken çiğ, durdurulamaz, şehvetli bir açlık. Rose şiddetle kızarıyor, ağzı ve gözleri kocaman açılmadan önce boğazı ağır bir yutma hareketi yapıyor.

"Ben sadece yürüyüşe çıkmıştım..."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ona doğru bir adım daha attığımda titriyor ve arkasındaki duvara yaslanana kadar geri çekiliyor.

Kulaklarımı bir gümbürtü sesi dolduruyor ve göğsümde bir yanma hissi yayılıyor, ona bakarken bir ipliğe zar zor tutunuyorum. Ondan bir adım ötede durduğumda ve gözlerimiz kilitlendiğinde, sırtı duvara yaslanmış bir şekilde titriyor.

"Benden korkuyor musun?" Sessizce

homurdanıyorum. Rose dudaklarını

büzüyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Kaşım kalktı.

"*Hayır*," diye tekrarlıyor, kelimenin arkasında sıfır güçle. "Senden korkmuyorum."

"Bir daha cevap vermeden önce çok iyi düşün, çünkü ikna olmadım," diye sessizce tıslarken daha da yaklaşıyorum, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar. Nefesinin yumuşak giriş çıkışlarını duyana ve saçlarının narenciye kokan tatlılığını koklayana kadar. Teninin sıcaklığını hissedene kadar.

"*Benden korkuyor musun?*"

Gözlerini kırpmadan sert bakışlarımı karşılıyor ve meydan

okurcasına çenesini kaldırıyor. "Hayır, değilim."

"O zaman benim yanımdayken duvara yaslandığını varsayabilirim, böylece ağzını tekrar talep ettiğimde tutunacak bir şeyin olur."

Aramızdaki mesafeyi bir nanosaniyede yok ediyorum ve bir elimin parmakları saçlarına dolanmadan ve diğeri kalçasını kavrayıp onu bana çekmeden önce bile hevesle inliyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce bile.

Rose titriyor, parmakları göğsümde gezinirken ve gömleğimi avuçlarken yumuşak, kırık bir inilti çıkarıyor.

Hevesle. İsteksizce. İnliyor, ben kalçamı bacaklarının arasından geçirirken bacaklarını açıyor.

Nabzım kükrüyor. İçimdeki canavar da öyle. Ama öfkeyle, nefretle ya da acı ve pişmanlığın kör öfkesiyle değil.

Vahşi, ilkel bir *ihtiyaçla*. Ona olan açlığım beni derinden sarsıyor.

Saçlarını daha da sıkı kavriyorum, o kadar sıkı ki bunun ona acı veriyor olması gerektiğini biliyorum. Ama duramıyorum. Tıpkı onu öpmeyi bırakamadığım gibi. Dudaklarını tatmadan, ısırmadan, emmeden ya da dilimi dudaklarına dolamadan duramadığım gibi.

Tekrar inliyor, ben onu şiddetle duvara yapıştırırken içimde eriyor. Elim kalçasında sıkılaşıyor, başparmağım kapüşonunun altından yukarı doğru iterek taytının bel bandında, çıplak teninin üzerinde geziniyor.

Rose titriyor, sonra başparmağım cildinin ipeksi yumuşak porseleninde gezinirken daha da umutsuzca inliyor. Parmaklarım taytının içine girdiğinde bir an geriliyor ve parmaklarım ortalanıp daha derine kaydığında kalçalarının bana doğru sallandığını hissediyorum.

Ne kadar hevesli küçük bir şey.

Parmak uçlarım, dokunuşumla onun ipeksi sıcaklığı arasındaki son engeli de cesurca aşarak altından geçmeden önce dantelleri fırçalıyor. Nefesi kesiliyor ama geri çekilmiyor. Donup kalmıyor, beni durdurmaya çalışmıyor ya da itip kakmıyor.

Bacaklarını açıyor. Ve

mahvoluşu tamamlandı.

Isı ve ham ihtiyaç sinir sistemimi bir uyuşturucu gibi dolduruyor. Kırmızı sis görüşümü bulanıklaştırıyor ve elim bacaklarının arasına dalarken ağzına doğru vahşice hırlayarak onu yutuyorum. Ve onun amını benim için *sırılısklam* bulduğumda, kararlılığın son kırıntıları, kendime söylediğim yalanlar alevler içinde yanıyor.

"*Sen benimsin,*" diye dudaklarını törpülüyorum ve alttaki yumuşak, dolgun eti ısırırken nefesini kesiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp taytını ve külotunu tek bir hareketle uyluklarının ortasına kadar çekmeden önce yüzündeki baş döndürücü arzu ve şehvet ifadesini açlıkla içerek geri çekiliyorum.

Rose bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü kıpkırmızı, ağzı açılıp kapanıyor, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyor ama bulamıyor. Kalçalarını kavrayıp bacaklarını açabildiğim kadar açtığımda ve kızarmış yüzüne baktığımda boğuluyor ve titriyor.

"Şimdi o duvara tutunmak için iyi bir zaman prenses."

Ağzım bacaklarının arasına bastırıyor. Ve dilim ıslak bir şekilde dikiş yerinden yukarı doğru sürüklendiğinde, ağzından çıkan vahşi ses beni uçuruma sürüklüyor.

Tanrım, onun böyle inleyişini duymak bile *pantolonuma* boşalmamı sağlıyor.

Tek yaptığı beni daha da açlığa teşvik etmek. Dilimi onun tatlı, yapışkan kıvrımlarına daldırıyorum, güzel küçük amının kaygan, ipeksi yapraklarını yalıyorum. Ellerim sıkı kışını kavıyor, onu vahşice ağzıma doğru çekiyor ve parmaklarımı derisini morartacak kadar sert bir şekilde kazıyor.

Dudaklarımın arasında emerken ağzım klitorisinin üzerinde mırıldanıyor. Rose elektrik çarpmış gibi kasılıyor. Çıglık atıyor, boğuluyor ve bir eliyle duvarı tırmalıyor. Diğeri saçıma düşüyor, nefes nefese inlerken ve kalçalarını yüzüme doğru iterken sıkıca kavıyor.

"*Pis, açgözlü kız,*" diye homurdanıyorum amcığına doğru, klitorisini daha sert ve daha hızlı dillerken.

O daha da yüksek sesle inlemeye başladığında kanım damarlarımda sıvı ateşe dönüşüyor. İnleyerek ellerimden birini ön tarafına sokuyorum, ağzını kapatıyorum ve amını yalayıp yutmaya devam ederken onu susturuyorum. Sanki ağzını kapatmam onu yörüngeye oturtuyormuş gibi geriliyor. Sonra amı yüzüme doluyor, bacakları titriyor ve dilimi son bir kez klitorisinin etrafında döndürdüğümde, aniden benim için patlıyor.

Döllerini dilime doluyor ve ağzını kapatan avucumun içine zevkle hıçkırdığını -kelimenin tam anlamıyla *hıçkırdığını*- duyuyorum. Bacakları bükülüp sarkıyor ve sanki onu bir orgazmdan diğerine acımasızca dillerken yere yığılmasını engelleyen tek şey amının üzerindeki ağzım.

"Oliver?"

Koridorun aşağısından gelen Lucile'in sesini duyunca geriliyorum ve Rose bana karşı öyle sert kasılıyor ki neredeyse burnumu kıracak.

Geri çekilmiyorum. Aslında ağzını ve kalçasını kavrayan ellerim daha da sıkılaşıyor ve ben ona bakıp vahşice sırtıırken onu duvara sabitliyorum.

Tekrar eğildiğimde gözleri korku ve şehvetle parlıyor, dilimin ucunu sırlıklam dudaklarının arasından geçirip klitorisinin üzerinde gezdirirken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Rose'un gözleri geri dönüyor ve elimin içinden inliyor.

"Oliver, sen misin?"

Beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama bu olmuyor. Onun iki katı ağırlığında ve bir buçuk ayak uzunluğundayken olmaz.

Şu anda dünyadaki hiçbir şey ağzımı onun küçük tatlı amından çekemezdi.

Tekrar yapıyorum, dudaklarını klitorisine kadar tekrar alay ediyorum. Ağzımı hevesle sallanan kalçalarından çekmeden önce klitorisini emerek onun tatlılığına doğru inliyorum.

"Lucile, sen misin?"

"Oh! Oliver, bekle, hemen geliyorum."

Rose'un yüzündeki dehşete bakarken sırtıyorum. Yavaşça ayağa kalkmadan önce dilimle son bir kez klitorisine dokunuyorum. Çırpınıyor, külotunu ve taytını yukarı çekiyor ve kaçacakmış gibi dönüyor.

Olmuyor.

Kolumu uzatıp onu durduruyorum. "Bu

tarafa Lucile."

"*Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?*" Hizmetçim köşeden çıkarken Rose yüzündeki mahcubiyeti gizlemek için arkasını dönüyor.

Aniden durdu ve ikimize baktı.

"Özür dilerim efendim. İkinizin de burada olduğunu fark etmemiştim." Hiçbir şey belli etmiyorum.

"Evet? Ne oldu?"

Boğazını temizlerken kaşları çatılıyor. "Bir misafiriniz var."

Bugünlerde ne oldu da birdenbire bu lanet ziyaretçilerle karşılaştım?

"Kim olursa olsun, söyle onlara kibarca gidip düzüşsünler."

Lucile gözlerini devirir.

"Bunu Cross ailesinin suç örgütü başkanına söylemek istediğimden pek emin değilim Oliver."

Geriliyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Adrian Cross'un evimde ne işi var?

Lucile boynunu büküp yanıma baktığında hâlâ bunu anlamaya çalışıyordum.

"İyi misin canım?" Rose'a söylüyor ama bana yöneltiyor. "O iyi."

"Ona soruyordum *efendim*," diyor Lucile kibarca ama kararlı bir şekilde, sanki beni Rose'a zorla sahip olmaya çalışırken yakalamış gibi şüpheyle bakarak.

"Ben... iyiyim," diye mırıldanıyor Rose, yarı dönmüş bir halde. Yüzü hâlâ kıpkırmızı ve gözlerinde vahşi, hülyalı bir bakış var.

"Emin misin?"

Çabucak başını sallıyor. "Evet. Sadece biraz şaşırdım. Koridorda yürüyordum ve biz sadece..." gözleri benimkilere kayıyor, sonra daha da kızarıp bakışlarını kaçırıyor. "Sadece birbirimize çarptık."

Lucile'in kaşları çatılır. "Sana

çay getireyim mi?" "O iyi,

Lucile."

Dönüyorum, bedenimi ikisinin arasında döndürüyorum ve Lucile'in Rose'u görmesini engelliyorum.

"Tamamen iyisin, değil mi?"

Bana bakıyor, yüzü kıpkırmızı, gözleri şehvetle dolu, dudağını çiğniyor ve başını sallıyor.

"Tamamen iyiyim," diye titreyerek nefes alıyor. "Sanırım şimdi odama döneceğim."

Dönüyor ve başka bir bakış atmadan, o anı da beraberinde sürükleyerek hızla uzaklaşıyor. Ama asla amının tatlı tadını dudaklarımdan çekecek kadar hızlı kaçamazdı.

Ve şimdi, *daha fazlasını* istiyorum.

Altmış üç yaşındaki, bir metre boyundaki hizmetçim bana dönüp parmağını sertçe göğsüme saplamadan önce koridorda yirmi adım bile gitmemiştik.

"*Sakın buna cüret etme,*" diye tıslıyor.

İçimde öfke kabarıyor. *Kimse* benimle bu şekilde konuşamaz, Lucile bile. Çünkü bunu yaptıklarında, beynimdeki uyumsuz kimyasalları anında tetikleyen bir düğme gibi oluyor.

Şimdi olduğu gibi.

Hırlıyorum, dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

"*Ne dedin sen?*" Siyah sis görüş alanıma girerken içim sızladı.

Geri adım atmıyor. Bunun yerine dudaklarını büzüyor ve parmağını tekrar göğsüme sokuyor.

"Beni çok iyi duydun!" diyor sertçe. "Son birkaç yıldır senin acımasızlığına, zorbalık taktiklerine ve genel olarak *korkunç, berbat* davranışlarına katlandım-"

"*Lanet ses tonuna dikkat et-*"

"Bölme!" diye tersliyor, önlüğünün kenarıyla gözlerini silerken gözlerini kırıştırıyor. "Oliver, sen şimdiye kadar tanıdığım oğluma en yakın şeysin," diye devam ediyor, sesi duygu yüklü. "Ama o zavallı kıza zorbalık etmene, gözdağı vermene ve korkutmana izin vermeyeceğimden emin olabilirsin."

Kaşlarım çatılıyor ve yüzüme masum bir ifade yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne?"

"Bana *ne*! Az önce onu gördüğümde ne kadar korkmuş olduğunu görebiliyordum. Nefes nefese kalmış, yanakları kızarmış, dili tutulmuştu." Bana hançer gibi bakıyor. "Ne yaptın, onu *çatıdan* atmakla mı tehdit ettin?!"

Bir gülümsemeyi ısırıyorum ve hizmetçime Rose'un nefes nefese kalmasının ve kızarmasının nedeninin az önce lanet dilimin üzerine boşalmış olması olduğunu söyleme dürtüsüne direniyorum.

İki kere.

"Ben zorbalık yapmıyordum-"

"Buna izin vermeyeceğim,

Oliver!" "Bu tam olarak ne

anlama geliyor?"

"Bu, seni sevdiğim için çok şeye katlandığım anlamına geliyor," diyor ters bir şekilde. "Ama sakın onu inciteyim deme, yoksa bu benim kırılma noktam olabilir."

"Anlamı?"

"Yani kendi kahvaltınızı ne kadar iyi hazırladığınızı görmenin zamanı gelmiş olabilir."

"Bu bir yardım çağrısı mı, yoksa gerçek bir

tehdit mi?" "Oh, *defol git.*"

Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Lucile."

Duruyor, omzunun üzerinden bana bakmak için dönerken geriliyor. "Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Hizmetçim bana dikkatle bakıyor.

"Yemin ederim Lucile. Ona zarar

vermeyeceğim." Sertçe başını

sallayıp boğazını temizliyor.

"Pekala. Güzel. Bay Cross sizi alt kattaki kütüphanede bekliyor."

Hayatımın bir döneminde Krallar ve Kötüler'i oluşturan adamları neredeyse herkesten daha sık görürdüm.

Sonra hayat başladı. Yıllar akıp gitti. Meşgul olduk. Bazılarımızın ailesi oldu.

Bazılarımız birbirimize rakip olduk.

İşler böyle yürüyor. Yaşlanırsınız ve bir zamanlar neredeyse her gün görüştüğünüz insanları görmek için -eğer şanslıysanız- yılda iki kez zaman bulmanız gerekir.

Benim için bundan daha fazlası. Jacob'ı ve kalbimin bir parçasını alan yangından sonra, içimde her zaman gizlenmiş olan karanlık büyüdü. Öfke ve nefret bir kanser gibi yayıldı, öyle ki eski dostlarımdan bile bir sempati ya da merhamet fısıltısı duymak bile bana acı veriyordu.

Başlangıçta, her şey olup bittikten hemen sonra, çoğu sık sık gelirdi. Tanrım, Noel bile, kafa kafaya verdikten ve birbirimizin hayatını o kadar çok farklı şekilde mahvetmeye çalıştıktan sonra.

O bile bir ay boyunca neredeyse her gün geldi. Kapıdan hiç geçemedi.

Hepsini dışladım. İki yıl içinde eski hayatımdan neredeyse hiç kimseyi görmedim. Ve şimdi, eski hayatım patladığından beri ilk kez, en eski arkadaşlarımdan birini canlı olarak görüyorum.

Kütüphaneye girip kapıyı arkamdan kapattığımda Adrian başını kaldırıp bana bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve odanın diğer ucunda öylece durup anın tadını çıkarıyoruz.

"Çok uzun zaman oldu Oliver," diyor sonunda sessizce.

Hepimiz yaşlandık ama lanet olsun, Adrian hâlâ aynı görünüyor. Yüzünde aynı karanlık, çapkın bakış. Aynı siyah saçlar ve delici mavi gözler.

Sadece başımı sallıyorum.

Yirmi yıl önce, sekizimiz Lord's College of Business'ta birbirimizi bulup Kings and Villains olarak bir araya geldiğimizde, kendimizin farklı versiyonlarıydık. Genç, güce aç, *paraya* aç, kibirli, ölçüsüz derecede ukala ve dünyayı ele geçirip ayaklarımızın altına almaya hazırдық.

Hepimiz, her birimiz kendi yöntemlerimizle bunu yaptık ve kendi dünya dilimize sahip çıkmaya devam ettik. Adrian, Cross ailesinin masasının başında oturuyor. Kristoff, Tsavakov Bratva İmparatorluğu'nun ikinci komutanı oldu. Noel, çok daha mütevazı başlangıçlarına rağmen, finansal sektörde hesaba katılması gereken en korkutucu ve acımasız güçlerden biri haline geldi.

Dünya. Braddock, Lars, Maddox... Hepsi hükmedecek imparatorluklarını buldular. Fethedecekleri dünya parçaları.

Ve bir de *ben* varım: gözden düşmüş ve gölgelere karışmış Altın Çocuk. Eskiden dürüst yaşamıyla, "yasaların doğru tarafında" ve "temiz" başarılarıyla gurur duyan kişi.

Sonunda, hepsi saçmalıktı. Ama lanet olsun, karanlığı herkesten *saklamakta* çok iyiydim. Altın Çocuk olduğunuzda, her sabah o parlak boyayı sürme konusunda çok yetenekli oluyorsunuz.

Bazıları altın kaplamanın altında ne saklandığına dair ipuçlarına sahipti. Adrian, tabii ki, *onunla* iş yaptığımı biliyordu. Kristoff ve ben, sanırım ikimizin de birbirimizin şeytanlarına iyice baktığımız birkaç anı paylaştık. Ama hiçbirisi birkaç farklı suç örgütüyle yaptığım perde arkası işlerin kapsamını tam olarak bilmiyordu. Ve hiçbirisi içimde gizlenen karanlık zehirden, bir gün beni tamamen yok edecek olan zehirden *asla* ama *asla* haberdar olmadı.

Hâlâ bilmiyorlar.

O eski dostlar beni kırılmış olarak görüyor. Duygusal olarak paramparça. Oğlumu kaybetmenin acısını yaşıyorum ve hala bunun yasını tutuyorum. Beni, dünyayı dışlamak için kendini evine kapatmış bir adam olarak görüyorlar.

Haksız da sayılmazlar. Ama hiçbirisi bilmiyor ki kendimi kapatmamın bir nedeni de bunun benim sessiz çıkışım olması. Canavar kontrolü ele geçirmeden ve ben karanlığa tamamen teslim olmadan önceki son selamım.

"Senin için ne yapabilirim, Adrian?"

Hafifçe kaşlarını çatarak bana bakarken gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Senin için endişeleniyorum Oliver."

Soğukça gülüyorum, öfkem parlıyor.

"Sempati toplamak ve-" söz konusu olduğunda tutumumun oldukça açık olduğuna inanıyorum.

"Buraya sana mendil verip sarılmak için gelmedim Oliver," diye mırıldandı.
"Bu yüzden duygusal taşlamayı bırakabilirsin."

Dudağım kıvrılıyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok Cross. Burada gayet iyiyim." "İki yıldır insan içine çıkmadın, dostum."

"Ve?"

"Ve bu beni
endişelendiriyor." Ona
ters ters baktım.

"Tanrım, Prens, yaşadığınız kaybı kimse gerçekten anlayamaz-" "*Doğru*,"
diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde. "Buna siz de dahilsiniz."

"Yine de sana bir tavsiyede bulunacağım."

Kapıya doğru ilerlemeye başladığımda öfkem yüzeye
çıkıyor. "Kendini yorma. İlgilenmiyorum-"

"Oliver, *kes şunu*," diye tersliyor Adrian. "Acıyı anlamadığımı mı sanıyorsun? Değer verdiğin insanları kaybetmenin ne demek olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Ona doğru döndüm.

"Bunun nasıl bir his olduğunu anlayan *mümkün* değil."

"*Hayır*," diye homurdanıyor. "Yapamam. Ama bir baba olarak tahmin edebiliyorum. Öfken ve hiddetinle dünyanın seni ezmesine izin veriyorsun."

topuğunun altında."

"Ben *iyiyim* Adrian," diye homurdandım. "Ve bu lanet olası okul sonrası özel dersine ihtiyacım yok."

"İyi değilsin." Başını sallayarak bana bakıyor. "Son zamanlarda haberleri izledin mi?"

"Hayır."

"Elbette kendi avukatlarınız-"

"Onları beş ay önce kovdum."

Başını sallıyor.

"Oliver, oğlun için yaptıklarını anlıyorum-" "Dikkatli ol, *eski dostum*," diye törpüledim kendime ait olmayan bir sesle.

Haberleri izlemiyorum ve aptal avukatlarımı kovdum. Ancak dünyanın artık Altın Çocuk'un sessizce bir sosyopata dönüşen ve en az yedi kadını yakarak öldüren oğlunun hikayesinden sıkıldığına karar verdiğiinden de habersiz değilim.

Onun yerine bana geçecek kadar sıkıldılar. Ben böyle iyiyim.

Oğlumun kim ve ne olduğunu biliyorum. Daha doğrusu, *eskiden* kim *olduğunu* ve sonra neye dönüştüğünü çok iyi biliyorum. Tıpkı medyanın, Jacob'ın suçlarından haberdar olduğum ve bunları örtbas etmek için gizlice paramı ve nüfuzumu kullandığım fikrinin alevlerini körüklediğini bildiğim gibi.

Bu sadece yarım bir yalan.

Ne yaptığını asla tam olarak bilemedim. Ama damarlarında sinsice akan karanlığı biliyordum.

Yakından tanıyordum.

Çünkü benimkinde de aynı karanlık akıyor. Babamı yavaşça büken karanlıkla aynı. Nanosplice Biotech'i ilk etapta satın almamın ve gen terapisi araştırmalarına sessizce üç milyar dolara yakın bir para aktarmamın nedeni de bu karanlıktı.

Bir tedavi için. *Umut* için.

Oğlum kötü şeyler yaptığında onu korudum mu hiç? *Tabii ki* yaptım. Onun için adam öldürebilirdim. Ama işlediği dehşetin boyutları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Halının altına süpürdüğüm ya da uzaklaşmaları için para ödediğim suçlar önemsiz, "güven fonu çocuğu" sorunlarıydı. On yedi yaşındayken sarhoşken Porsche'sini park halindeki bir polis arabasının üzerine sürmesi gibi. Polis karakoluna yeni bir araba *filosu* ve Arsenal maçları için bir dizi kombine bilet verildi.

On dokuz yaşındayken ve hala kadınlarla çıkarken, kraliyet bağlantıları olan bir aileden bir kızı hamile bırakmayı başardı. Kız düşük yapmış ama aile tabii ki çok kızmış.

Ta ki babası peşinde olduğu parlamento koltuğunu kazanana kadar. Ta ki annesi Londra Kraliyet Cemiyeti'nde imrenilen bir üyeliğe "şans eseri" sahip olana kadar. Ta ki kızın kendisi bir Bugatti'ye ve New York'ta bir apartman dairesine sahip olana kadar.

Çünkü *evet*, ipleri ben çektim. Ve belki de bu beni boktan bir ebeveyn yapıyor. Belki de en iyisi çocuklarınızın yaptıklarının sonuçlarına katlanmasıdır.

Ama oğluma karşı *asla* babam gibi olmamaya kararlıydım. Ama kim bilir. Belki de bu beni onun işlediği dehşetin suç ortağı yapıyor.

"Sence ben de aynısını yapmaz mıydım?" Adrian sessizce homurdanıyor. "*Dikkatli ol dedim-*"

"Ronan ya da Simone'u beladan uzak tutmak için elimden geleni yapmayacağımı mı sanıyorsunuz-"

"Eğer onlar *ne!*?" Kükreyerek onu irkilttim. "Hiç cinayet işlediler mi?! Piromani, üstünlük sanrıları ve kötücül bir narsisizm kompleksi olan doğrulanmış sosyopatlar haline geldilerse?"

"Oliver-"

"*Kadınları yataklarında diri diri yakmışlarsa mı?!*" Yüzü buruşuyor ama irkilmiyor ya da başka tarafa bakmıyor.

"Çocukların için ne yapardın, *eski dostum*, eğer öyle olsaydı-"

"*Her şeyi,*" diye tıslıyor kalın bir sesle. "*Her şeyi* yaparım. Ama senin hakkında söylediklerine inanmıyorum."

"Peki bu nedenmiş?"

"Çünkü seni tanıyorum Oliver," diye hırlıyor. "Belki seni son zamanlarda görmedim. Ama kim ve ne olduğunu biliyorum. O olduğunu asla bilemeyeceğini biliyorum-"

Yavaş bir nefes alarak kendini durdurur.

"Burada kılıcın üzerine düşmek zorunda değilsin, tek söylediğim bu." "Ben gayet iyiyim, Adrian."

"Öyle mi?" diye tersliyor. "Çünkü duymadıysan söyleyeyim, onun suçlarına karıştığına dair meşru bir cezai soruşturma başlatmak üzereler."

Çenemi sıkıyorum, bar arabasına doğru yürürken hiçbir şey söylemiyorum. "Saat sabahın on buçuğu, Prens."

"Ve?" Şak diye söyledim.

"Ve belki de bir içki için biraz erken."

"İçmek zorunda değilsin."

Ben bir bardak doldururken Adrian mutsuzlukla beni izliyor. "Yapma bunu Oliver."

"Neyi yapmayayım?"

"Acınız ve öfkenizle tüm hayatınızı ve mirasınızı yakıp kül edin."

"Adrian, bu son derece *hoş* bir ziyaret oldu," diyerek ona dönüyorum.

"Ama artık evimden siktir olup gitme zamanının geldiğine inanıyorum."

Eski dostum parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek yavaşça nefes veriyor. "Bak, buraya sana nasıl kaçman gerektiğini söylemeye ya da hayatını mahvetmeye gelmedim."

"En iyi planlar hakkında ne derler b i l i r s i n , değil mi Adrian?"

Başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Kız yüzünden buradayım Oliver."

Bana döndüğünde gerildim, gözlerim kısıldı.

"*Affedersiniz?*"

Bakışlarını bana saplıyor.

"Tüm bunların *benim* dünyam olduğunu anlıyorsun, değil mi? Senin zaman zaman içinde oynadığın ama benim içinde *yaşadığım* gölge dünya. Benim dünyamda olan her şeyi biliyorum Oliver."

Adrian'ın çelik gibi gözleri kısıldı.

"Bu evde kimi kilit altında tuttuğunuzun farkındayım."

Çenem gerildi.

"Tıpkı annesinin kim olduğunu çok iyi bildiğim gibi." Adrian bana bakarken başını yavaşça sallıyor.

"Yani, Tanrım, Oliver. Kendini Cillian Kildare ile Atlas Drakos arasındaki savaş alanının ortasına atıyorsun. Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

İçkimi bıraktım ve boş bardağı sertçe bar arabasının üzerine bıraktım. "Senin fikrini sormadım."

"Burada olanların ciddiyetini tam olarak kavradığını sanmıyorum Oliver. Atlas Drakos sadece babasının standartlarına uymaya çalışan vahşi bir haydut değil. Onun tahtını ele geçirmeye çalışıyor ki sen de bu hedefe ulaşması için ona gereken tüm cephaneyi veriyorsun. Çünkü Aeneas Drakos'un Atlas'a kapınızın önünden tankla geçmemesini söylediği her geçen gün, büyük oğluna sadık olanlara daha da zayıf görünüyor."

Adrian'ın yüzü kararır.

"Yunan Mafyası saflarında bir *darbeyi* teşvik ediyorsunuz, Prens. Ve henüz Cillian'a değinmedim bile."

"İkinizin eski dost olduğunuzu sanıyordum," diye mırıldanarak bardağıma bir yudum daha dolduruyorum.

Soğuk soğuk gülüyor.

"Cillian'la, onun iyi tarafında kalmak için ne kadar dost olmam gerekiyorsa o kadar dostum. Ve bu korkuyla ilgili bir şey değil," diye homurdanıyor. "Bu zeka. Cillian deli bir adam Oliver. O bir psikopat ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Dumanın kokusundan hoşlandığı için dünyayı ateşe verebilecek türden bir adam."

Adrian iç çeker, parmaklarını çenesinde gezdirmek için döner.

"Bu oyunla kendinizi yıllardır birbirleriyle Soğuk Savaş oynayan iki sosyopatin hedef tahtasına koyuyorsunuz ve vekaleten savaş alanı haline gelmek üzeresiniz."

Bir an sessiz kaldık, göz göze geldik, sonra viskinin sonunu devirip bardağı tekrar yerine koydum.

"Başka bir şey var mıydı, Adrian?"

Başını üzüntüyle sallayarak ve uzaklara bakarak

nefes veriyor. "Biliyorsun, Krallar ve Kötüler'de-"

"Krallar ve Kötüler öldü ve yok oldu," diye tükürdüm. "Yirmi yaşında bir grup kendini beğenmiş finansçı pisliğin, Cuma günleri bira içip boks yapabilelim diye kurduğu şaka amaçlı bir dernekti. Hepsi bu kadar."

Bana sabit bir şekilde bakıyor.

"İkimiz de bunun sadece yüzeysel olduğunu biliyoruz Oliver. Tıpkı senin de bu bağın her ne olursa olsun ömür boyu süreceğini bildiğin gibi-"

"Sanırım gitme zamanın geldi, Cross."

Adrian hiçbir şey söylemiyor ama başını sallayıp kapıya doğru yürürken gözlerinin nasıl karardığını görüyorum. Kapının eşiğinde durup bana bakıyor.

"Hâlâ arkadaşların var Oliver."

"*Güle güle*, Adrian."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve gözlerim sıkıca kapanıyor.

Odama geri koşarken bacaklarım hâlâ titriyor.

Bir hapishane hücresi olabilir. Ama bir şekilde burası benim sığınağım haline de geldi. Ve kapıyı çarparak kapatmaya ve ardından kendimi kilitlemek için önüne mümkün olduğunca çok mobilya parçası itmeye niyetliyim.

Ve onu *dışarıda* tutmak için.

Kendimi kullanılmış, faydalanılmış ya da konfor alanımın dışına itilmiş hissettiğim için değil. Kendimi odama kilitlememin nedeni Oliver'ı dışarıda tutmak değil.

Beni ondan uzak tutmak için.

Çünkü resmen deliliğin dibine vurmuş durumdayım. Bu tam anlamıyla Stockholm Sendromu.

Fanteziler yeterince kötüydü ve kendi ahlaksızlığımın yeterince kesin bir işaretiydi. Piyano odasındaki akıllara durgunluk veren öpücük beni uçurumun daha da derinlerine itti.

Ama şimdi ne oldu?

Koridordan geçip malikânenin bana ait kanadına çıkan geniş merdivenlerden birine tırmanırken içim ürperiyor. Her adımda zihnim o sahneyi, beni duvara yapıştırışındaki sahiplenici tavrı tekrarlıyor.

Benden korkuyor musun?

Öyle olmalıyım. Korku, bu adama karşı arzudan çok daha akklı başında bir tepki olurdu. şehvetten.

Hevesli, ahlaksız, umutsuz şehvet.

Bedenim bana dokunuşunu hatırlıyor, sanki parmaklarının üzerinde gezindiği her santimlik ten zaten benim değil de *onunmuş* gibi. Onun dokunuşu. Sahiplenmek, ısırarak, emmek ve okşamak için.

Titriyorum.

Tanrım, hala ıslağım.

Oliver'ın dizlerinin üzerine  kt ğ , k lotumu indirdiği ve dilini en mahrem yerime gömmek için kalçalarını kabaca ayırdığı görüntü tekrar eden bir döngüde oynarken içim ateşle doluyor. Tekrar ve tekrar, ağzı a bir şekilde amıma bastırırken ve bana hayal bile edemeyeceğim hisler verirken gözlerinin sahiplenici bir şekilde benimkilere saplandığını görüyorum.

Kendi parmaklarımla hiç yaklaşmadığım bir zevk dalgasına binmemi sağladı. Hâlâ üzerime çökmekte olan ve zar zor nefes alabildiğim bir dalga.

Beni hapsetmek yetmedi. R yalarımı karanlık, ahlaksız fantezilerle doldurmak da yeterli değildi.

Bir sonraki numarası beni tamamen çözmek.

Merdivenin tepesine çıkıyorum, merdivenin zıt yönlelere ayrıldığı sahanlıkta duraklıyorum. Sağda, doğu kanadındaki kendi odam. Solda, yasak batı kanadı.

Doğuya doğru gitmeye başladım. Birden donup kalıyorum. Sonra ürperiyorum, yavaşça dönüyorum ve bakışlarımı merdivenlerden yukarı, batı kanadının gölgelerine doğru sürüklüyorum. Merak pençelerini içime batırıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Oliver beni çözmeye kararlıysa, ben de onun bir kısmını çözebilirim.

Adam sırlar, öfke, trajedi ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir hayattan oluşan girdap gibi dönen karanlık bir sis. Ve belki de -sadece belki de- bu sırların en azından bazılarını ortaya çıkarırsam, beni rehin tutan canavara duyduğum bu zehirli ve karanlık çekimi anlamaya başlayacağım.

Gözlerim yine merdivenleri arşınıyor. Yavaşça, ayaklarım birbirini takip etmeye başlıyor, ta ki en üst sahanlığa ulaşana kadar. Titriyorum, kendime sarılıyorum, önümdeki loş, karanlık koridoru görmek için zorlanırken gözlerim açılıyor.

Evin bu kısmı gözle görülür şekilde daha karanlık. Koridordaki aplıkların ampulleri daha düşük wattlı mı? Burası da daha soğuk. Tenim karıncalanıyor, koridorda parmak uçlarımda ilerlemeye başlıyorum, sanki her an gölgelerin arasından fırlayacakmış gibi arkama bakıyorum.

Yasağın derinliklerine doğru ilerliyorum, ta ki aniden devasa bir ahşap kapının önünde durana kadar.

Kalbim sıkışıyor.

Kocaman ahşap bir kapı ve kapının her iki yanındaki duvarlarla eşleşen, üzerinde Tanrı'ya yakışır *çukurlar* var. Bir yumruk büyüklüğünde çukurlar.

Hangi cehennemdeyim ben?

Tamamen kilitli olmasını bekleyerek kapı koluna uzandım. Yine de, ben çevirirken dönüyor ve kapı çatırdayarak açılıyor. Derin, titreşen bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve ötesindeki karanlığa adım atıyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kaskatı kesilirken kalbime korku doluyor. Gözlerim bir zamanlar göz alıcı bir ana süt olan yerin enkazına takılıyor. Gözlerim neredeyse karanlığa alışırken, yüzümün rengi soluyor.

Vay anasını.

Sanki gerçekten de insanlık dışı bir canavarın uyuduğu bir yere girmişim gibi görünüyor. Mesele sadece karanlık ya da odanın üzerinde bir sis gibi asılı duran kasvet değil. Korku filmlerindeki perili ev sahnelerini andıran bir kaos ve *katliam* var.

Boş içki şişeleri her yere dağılmış durumda, bu da bu bölgenin Lucile'e bile yasak olduğunun açık bir göstergesi. Toz ve kir camları kaplıyor ve bakışlarım duvarların orasına burasına açılmış -kelimenin tam anlamıyla *açılmış*- deliklere benzeyen şeyleri tararken midem düğümleniyor.

Utanç verici bir şekilde, gözlerim canavarın uyuduğu devasa yatağa takıldığında içimde yasak bir şeyler titreşiyor.

Titriyorum, bakışlarımı köşedeki parçalanmış sandalyeye ve yerde cam kırıkları arasında yatan çerçeveli postere çeviriyorum. Odanın içinde sessizce ilerliyorum, bir zamanlar masa olabilecek bir şeye doğru parmak uçlarımla ilerlerken adımlarıma dikkat ediyorum.

Gazeteler, mali tablolar, sözleşmeler, hatta kirli tabaklar ve gümüş takımlar bile yüzeyi kaplıyor. Nedense dikkatimi molozların arasında yüzüstü duran çerçeveli bir resim çekiyor. Titreyerek ve dişlerimi sinirli bir şekilde dudağımın üzerinde gezdirerek resmi yukarı kaldırıyorum ve camdaki çatlaklara bakıyorum.

Genç sarışın bir çocuğun fotoğrafı, kulaktan kulağa asil bir şekilde gülümsüyor, parlak mavi gözleri paramparça camdan benimkilere dikilmiş.

Aman Tanrım.

Elim ağzıma giderken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir an için bunun Oliver'ın çocukluk fotoğrafı olduğunu düşündüm. Ama bu çok yeni bir fotoğraftı. Korku ve üzüntü karışımı bir duyguyla gerçekte kime baktığımı fark ettim.

Jacob.

Çocuğun yüzündeki alçakgönüllü, çekici sırıtiş beni büyüledi. Büyüyünce kadınları hedef alan ve neredeyse her zaman onları yakarak öldüren sosyopat bir katil olacak bir çocuk.

Matilde Laurent gibi. Üvey kardeşlerimin annesi. Babamın bir zamanlar karısı.

Oliver'ın da bir zamanlar karısı.

Bir anlığına, kanımı anında zehirleyen yeşil kıskançlık duygusundan iğreniyorum, gerçekten tiksiniyorum. Çünkü tüm bunlarla yüzleşirken, hangi dünyada böyle bir duyguya sahip olmak normal karşılanabilir ki?

Ama sonra Lucile'in sözleri tekrar aklıma geliyor.

Gerçek bir evlilik değildi. Aşk ya da onun gibi bir şey için evlenmediler. Bu bir kindi, saf ve basit. Bırakın başka bir şeyi, yatak odasını bile paylaşmadılar.

Ve bir kez daha, Oliver ve Matilde'nin evliliğini duygusal ve hatta fiziksel bir bağ olmadan sahte bir şey olarak düşünmenin moralimi ne kadar çabuk yükselttiğini fark ettiğimde biraz rahatsız oldum.

Sonra gözlerim tekrar, büyüyünce babasıyla bağlantılı olan ya da bağlantılı olduğunu *düşündüğü* kadınları öldürecek olan çocuğun gülümseyen yüzüne kayıyor.

Midem düğümleniyor ve Jacob hala hayatta olsaydı ve az önce babasıyla benim aramda olanları öğrenseydi... diye düşünmeden edemiyorum.

Sıradaki ben olsaydım.

Çabucak ürperiyorum, fotoğrafı tekrar masa üstüne çeviriyorum.

Burada olmamalıydım.

Geri çekiliyorum ve gitme niyetiyle arkamı dönüyorum. Ama sonra bakışlarım karanlığın içinden süzülüp Oliver'ın komodinlerinden birinin üzerindeki enkaza takılıyor ve gördüğüm şeye merakla bakıyorum.

Yürü git. Burada olmamalısın.

Ama çekip gidemem. Neye baktığımı fark ettiğimde olmaz. Yüzümün rengi soluyor ve ayaklarım beni daha da yaklaştırırken titriyorum. Bu kez dikkatimi çeken olası alkol bağımlılığı belirtileri ya da geçmişinden gelen hayaletler değil.

Başucu masasının yüzeyine dağılmış çok sayıda kullanılmış hipodermik iğne.

Boş şişeler. Sargı bezi parçaları. Üzerinde kan lekesi olan mendil.

Yüzüm soluyor.

Neye bakıyorum ben? Eroin mi? Fentanil mi? Dehşet ve korku iki soğuk bıçak gibi saplanıyor.

Bu kadar çözülmek istememiştim.

Korku göğsümü tırmalarken geri çekilmeye başlıyorum. İşte *bu* yüzden beni burada istemedi.

Kaçman gerek.

Ama bacaklarım çalışmıyor. Tökezleyip geri geri giderken, iğnelerden ve şişelerden uzaklaşırken gözlerimi ayıramıyorum.

Ta ki aniden arkamdaki zeminde bir gıcırtı duyana kadar.

"Ne. Ne. S.KTİR. Burada ne yapıyorsun?!"

Oliver.

Çılgılık atacaktım ama boğazım kapandı. Onun yerine tek yapabildiğim, Oliver'ın öfkeli yüzüne bakarken gözlerimi dehşet içinde kocaman açarak, kül rengi ve solgun bir şekilde dönmek oluyor.

Ama bu seferki farklı bir öfke. Daha önce onda gördüğüm asık suratlı, somurtkan öfke ya da patladığını gördüğüm zamanki vahşet değil. Bu daha fazlası; daha büyük bir şey.

Daha derin, daha karanlık ve yüz kat daha korkutucu bir şey.

Yüzündeki ifade katıksız bir öfke. Ben dehşet içinde ona bakarken, gözleri daha da kararıyor. Bir şey onu içten dışa doğru bükerken, yüzü şeytani bir görüntüye bürünüyor. Dişlerini gıcırdatana kadar, gözleri ölümcül yarıklara dönüşüyor.

"Sana buraya asla gelmemen söylenmişti!"

Korku pençelerini kalbime saplıyor. Sesi ona benzemiyor bile. Onun cehennemlik, ele geçirilmiş bir versiyonu gibi geliyor. Bir saatten kısa bir süre önce, bu adam beni duvara tırmalatıyor ve çift görüyordu, beni diline boşaltırken bana pis, günahkâr şeyler homurdanıyordu.

Şimdi, onun Bay Hyde'ına, beni gerçekten öldürmek üzereymiş gibi görünen bir versiyonuna bakıyorum.

"*Oliver*, ben-"

Titriyorum, bembeyaz

oluyorum. "Özür dilerim-"

"*Üzgün müsün?!*" diye kükrüyor ve ondan uzaklaşırken inlememe neden oluyor. "Öyle demek istemedim-!"

"Evet, yaptın," diye kalın bir sesle homurdanıyor.

Gözleri beni geçip komodine saplanıyor ve yüzünde patlayan öfkeyi izliyorum.

"Neye dokundun!?"

"Hiçbir şeye

dokunmadım-"

Yüzü vahşi, karanlık bir öfke maskesiyle tekrar üzerime döndüğünde çığlık atıyorum.

"Bunlardan birini dökmüş olsaydın ne olurdu biliyor musun?! Bir tanesini düşürseydin?! *İhtiyacım* olan şeyi yok etseydin?!"

Sesi odanın içinde bir top gibi gürlüyor ve ben onun gazabından kaçarken beni küçük parçalara ayırıyor.

"Çok özür dilerim! *Yemin* ederim, kimseye uyuşturucudan

bahsetmeyeceğim!" "*Çık dışarı.*"

"Söz veriyorum!!" Ondan uzaklaşırken korkudan titreyerek çığlık atıyorum.

"Gördüğüm her şeyi unutacağım-"

"DEFOL!"

Dönüyorum ve *koşuyorum*.

Arkamda cam kırılmaları ve tahta parçalanmaları duyuyorum ve alçı duvara çarpan bir yumruğun eşsiz, mide bulandırıcı sesini.

Ama çoktan koridorun yarısına gelmiş, hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya başlamıştım. Çıplak korku topuklarımı kemiriyor, beni üşütüyor, daha önceki günahkâr sıcaklığı ve baş döndürücü heyecanı parçalayıp yok ediyor, ta ki odama kadar kaçarken tek tadabildiğim acı olana kadar.

Canavardan uzakta.

Buradan çıkmam lazım.

ACI GERÇEK DEĞİL.

Parçalanacak bir şey kalmayıncaya kadar derimin altından kayan binlerce bıçak gibi.

Karanlık her şeyi tüketiyor, etrafımdaki dünyayı boğuyor ve tamamen ele geçiriyor. Sanki her şeyi yüz metre ötedeki bir camın arkasından izliyorum gibiyim; nefret ettiğim versiyonum, düşünmeden edemediğim masum kızın yüzüne karşı çığlıklar atıyor.

O en kötü versiyonumun hayatımın bir parçasını daha yok edişini izliyorum: kükrüyor, böğürüyor, onu odadan kaçmaya zorluyor ve sonra aniden suyun altına çekiliyorum.

Mürekkep karası ciğerlerime doluyor, ben sersemlemiş bir halde dönerken beni boğuyor ve boğuluyorum. Bir şeye çarpan yumruğumdan çıkan acının belli belirsiz farkındayım. Diğer elim bir sandalyenin arkasına sıkıca tutunuyor ve sandalyeyi odanın diğer ucuna savuruyor.

Ve sonra düşünüyorum ve kafa üstü yere çakılana kadar kontrolden çıkıyorum.

Işık parlamaları görüyorum, dilimde kan tadı alıyorum. Ve tüm kalbim ve ruhum gözlerimin önünde kül karasına dönüşüyor gibi hissediyorum.

Nefes almak için savaşıyorum, boğuluyorum ve nefesim kesiliyor. Kendimi körlemesine sürüklerken zemini tırmalıyorum. Kendimi enkazın içinden çekerken cam parçalarının ve parçalanmış ahşapların avuç içlerimi kestiğini ve uyluklarımda sürüklendiğini hissediyorum.

Gözlerim umutsuzca hızla kararan odayı ararken görüşüm dalgalanıyor, ta ki tek çareme kilitlenene kadar.

En azından geçici tedavim. Beni içine düşmek üzere olduğum uçurumdan çekip çıkaracak tek şey.

Tutunduğum yan sehpa yere düşüyor ve her şey etrafa saçılıyor. Çaresizce yeni bir iğne ve kırılmadığını umduğum bir şişe kapıyorum. Görüşüm dalgalanıyor, içimdeki canavar kükrüyor, hırlıyor ve çaresiz, beni yok etmeye kararlı.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Kendimi şırıngayı dolduran sıvıya konsantre olmaya zorluyorum. El yordamıyla kolumu bulup Tanrı'ya dua ederek bir damara denk getirip iğneyi batırırken solmaya başlıyorum. İğne deriyi yırtıyor. Başparmağım pistonu aşağı itiyor.

Lütfen çalış.

Geriye doğru yere yığılıyorum, bilincim kapanırken gözlerim geri kayıyor.

Birdenbire -saniyeler, dakikalar, kim bilir ne kadar sonra- hava ciğerlerime doluyor. Görüşümü kaplayan kan kırmızısı sis önce noktalara, sonra çizgilere, sonra da sadece bir bulanıklığa dönüşmeye başlıyor. Tekrar göz kırptıyorum ve sis tamamen dağılıyor.

Bu çok yakındı.

Yatağımın kenarına yaslanıp başımı ağır bir şekilde yatağa dayamadan önce oksijenin tatlılığından boğulacakmış gibi nefes alıyorum.

Lanet olsun.

Hareket etmek büyük bir çaba gerektiriyor. Sanki öfke bedenimdeki tüm gücü tüketmiş, geriye kırık ve paramparça bir kabuk bırakmış gibi. Dişlerimi sıkarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

İşler kötüye gidiyor.

Çok daha kötü.

En az beş ya da altı yıldır ödünç zamanım var. Ama daha uzun yaşayacağımı sanıyordum. Daha uzun zamana *ihtiyacım var*.

Ne için, hiçbir fikrim yok.

Ve yine de, son birkaç yıldır nefret damarlarımı ne kadar zehirlemiş olsa da, dünyamı ayaklarımın dibinde küle çevirmiş olsa da ve her şeyi boğazımın arkasına bir silah dayayarak bitirmeyi ne kadar çok düşünmüş olsam da...

Ben hiç yapmadım.

Canavar yavaş yavaş sakinleşmeye ve kalbimin ve ciğerlerimin etrafındaki sıkışıklığı çözmeye başladığında titrek bir nefes alarak ürperiyorum. İçimdeki canavar yavaş yavaş küçülürken, kafesine geri çekiliyor.

Yavaşça nefes veriyorum.

Acıma son *vermemek* için kendime hep çeşitli nedenler sundum. Kendimi vurmanın korkakların çıkış yolu olduğunu. Hayatta kalmak en azından oğlumun karanlığa gömülmeden önceki anısını uzatacaktı.

Ya da bu yolu seçersem arkamda bırakacağım mirasın suçluluk gibi görüneceğini. Haberlerde konuşan lanet olası kafaların cinayetleri başından beri bildiğim, Jacob'ı kanundan koruduğum ve yaptığım şeyi hazmedemediğim için hayatıma son verdiğim konusunda haklı çıkacağını.

Ya da belki de bir silahın ucunu hiç yutmamış olmamın nedeni, sonuçta kaybetmiş gibi hissetmemdir.

Ve şimdi bile, Altın Çocuk'un enkazı ayaklarımın altında paramparça olmuşken, kaybetme fikrinden *nefret* ediyorum.

Yavaşça, saldırı azalıyor.

Rose'un benden dehşet içinde kaçtığı bulanık görüntü yüzeye çıkarken kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor.

Sikeyim.

KontROLSÜZCE öfkелendiğimde en ufak bir suçluluk ya da utanç hissetmeme konusunda çok iyi oldum. Lucile bana olması gerekenden çok daha fazla izin veriyor. Peki ya Wentworth? Olayları kendi haline bırakma konusunda çok iyi.

Ama Rose.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bunu görmek zorunda kalmamalıydı. Yani, evet, buraya gelmemeliydi. Ve bir sonraki sevkıyat gelmeden önce yanlışlıkla ilacımdan herhangi birini dökmüş olsaydı... işler çok ama çok kötü sonuçlanabilirdi.

Hayatım gibi şeyler.

Ama yine de, onu hıçkırı hıçkırı odadan gönderdiğim o diğer halime geri döndüğümde irkiliyorum.

Muhtemelen şu anda benden ölesiye korkuyordur ve onu suçlayamam. Ama asıl merak ettiğim, son birkaç yıldır tüm dünyanın benden korkmasına izin vermekten gayet memnunken neden *bunu umursadığım*.

Nefes verirken sonunda ayakta duracak gücü buluyorum ve yatağımın kenarına tutunuyorum. Aşağı bakıyorum, lanet bir keş gibi hala koluma saplanmış iğneye kaşlarımı çatarak bakıyorum. İğneyi çıkarıp masanın üzerine atmaya gidiyorum. Etrafıma baktığımda kaşlarımı çattım.

Vay anasını. Burası tam bir *felaket*.

İki yıldır yaşadığım bir felaket, ama *yalnız* yaşadığım bir felaket. Buraya kimse gelmez. Wentworth değil. Lucile de. Hiç kimse.

Rose'a kadar, beş dakika önce.

Birdenbire, sanki burada başka bir insanın varlığı, buraya yeni gözlerle bakmamı sağladı.

Ve bu beni iğrendiriyor.

Banyodan bir çöp sepeti alıp eski bir gazete kâğıdını rulo yaparak komodinin üzerindeki kullanılmış iğneler, sargı bezleri ve çöplerden oluşan karmaşayı içine süpürürken yüzüm gölgeleniyor.

Kullanılmayan tıbbi malzemeleri ve karanlığı uzak tutan değerli ilaçları ayırıp hepsini dikkatlice masanın çekmecesine koyuyorum.

Banyoda, çatlak aynadaki yansımama tehditkâr bir şekilde bakıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Sonra odadan çıkıyorum.

İki dakika sonra, kendimi çok daha iyi hissederek Rose'un doğu kanadındaki kapalı kapısının önünde duruyorum. Yavaşça nefes alıyorum ve alnımı kapının pervazına yaslıyorum.

"Rose."

Cevap vermiyor.

Bu adil. "Orada..."

Başımı sallıyorum.

Yapma bunu. Bilmesi gerekmiyor. Önemli değil.

"Benim hakkımda bilmen gereken şeyler var."

Lanet olsun, neden bunu ona söylüyorum? Neden böyle açılıyorum, hem de kapalı bir *kapıdan*?

"İçimde tarif etmesi zor bir karanlık var. Ama bu şekilde ortaya çıkmasını istememiştim. Sorun şu ki, bunu içimde tutmak giderek zorlaşıyor, hem de çok daha zor."

Kapının diğer tarafında hâlâ sessiz ve ben tekrar nefes veriyorum. "Öfke benden kaynaklanmıyor."

Gözlerimi kapatıyorum, nerede olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Muhtemelen banyoda kilitli. Ya da yatağın veya yorganın altında saklanıyor. Ya da, onu benim kadar az tanıyorsam bile, muhtemelen içeri dalmaya karar veririm diye bir tür silah sallıyordur.

Kendimden nefret etmek içimi yakıyor, dudaklarım kıvrılırken ve başım sallanırken irkilmeme neden oluyor.

"Az önce orada gördüğün ben değildim. O..." çenem gerildi. "O gömülü tutmak için çok uğraştığım bendim. İçimde bir karanlık var. Bir çeşit hastalık. Ve giderek kötüleşiyor. Orada gördüğün şey

Bu karanlığı en azından kısa bir süre için uzak tutan bir ilaç. Sadece bazen...

Başımı sallıyorum.

"Rose, tüm bunları sana kapalı bir kapı ardından anlatmak istemiyorum. O yüzden açacağım. ığlık atmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Elimle kapının tokmağını çeviriyorum ve içeri giriyorum. Kafama ağır bir Şey fırlatılmasını ya da bir sandalyenin aniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Ama saldırı yok.

Rose da yok.

Odayı tararken kaşlarım kırışıyor.

"Rose?"

Yatak darmadağın ama içinde olmadığı belli. Yanına gidip altına baktığımda orada da olmadığını görüyorum. Ne gömme dolapta ne de banyoda.

Kaşlarımı çatarak ana yatak odasına geri döndüm.

Nerede bu-

Sonra gözlerim pencereye takılıyor ve yüzüm

sertleşiyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Pencere sıkışarak açılmış, bir kitap ağır camı tutuyor. Hemen yatağın neden dağınık ve pencerenin neden ardına kadar açık olduğunu anladım.

Dağınık çünkü üzerinde *arşaf* yok ve yorganın artık kılıfı bile yok.

O arşıaflar ve nevresim Şimdi birbirine düğümlenmiş, pencerenin yanındaki ağır radyatöre baėlanmıŐ ve sonra bir ip gibi o pencereden *dışarı* sarkıyor.

Hay sikeyim.

Pencereyi sonuna kadar açıyorum, vücudumun st kısmını dışarı çıkarıyorum ve aşağıdaki zemine bakıyorum.

Zeki kız.

arşıafları uzatmak için dolabındaki önlükleri ve diğer giysileri kullanmıŐ. Gözlerim, yerden yaklaşık bir metre yükseklikte sallanan derme çatma ipin ucuna takılıyor.

Anne. Şerefsiz.

Sis yeniden görüşümü bulanıklaştırmaya başladığında bir manyak gibi evi didik didik ediyorum. Ama dedektif Őapkası takmama gerek kalmıyor. Yan mutfak kapısından dışarı fırladığında, garajımın beş bölmesinden birinin kapısının açık olduğunu fark ediyorum.

Ve içindeki 68 model Porsche kayıp. Rose gitmiŐ.

BU DOĞRU OLAMAZ.

Ellerim Porsche'nin direksiyonunu sıkıca kavırıyor, gözlerim korkuyla bir o yana bir bu yana dalıyor. Yutkunuyorum, yıkık dökük, tehlikeli görünen mahallenin tahta vitrinlerine, kırık sokak lambalarına, çöplerle kaplı kirli kaldırımlarına bakıyorum.

Hayır. Bunun doğru olmasının imkanı yok.

Bir buçuk saat önce, derme çatma ipimin ucundan atlarken bileğimi kırmamak için Tanrı'ya dua ediyordum. Mucizevi bir şekilde hayatta kaldığımda, yatak odamın penceresinin altındaki bahçeden evin yan tarafındaki lüks arabalarla dolu beş bölmeli devasa garaja koştum.

Kaderin hoş bir cilvesi olarak anahtarları garaj kapısının yanındaki düzgünce etiketlenmiş küçük kancalarda asılı olan arabalar.

Neyse ki, Rahibe Carmen bana araba kullanmayı öğrettiğinde, manastırın eski bir manuel minibüsündeydim. O zamandan beri neredeyse hiç araba kullanmadım, ama neyse ki, çarpıcı, eski siyah Porsche'yi garajdan çıkarabilecek ve Londra'ya doğru cesaret edebildiğim kadar hızlı gidebilecek kadar aklımda tuttum.

Oliver'ın evinin önüne geldiğimden beri olduğu gibi ceketimin cebinde Elsa Guin'in kartviziti duruyor.

Telefonum olmayabilir. Ama eski Porsche'nin içine modern bir navigasyon ekranı yerleştirilmişti. Elsa'nın Londra'nın merkezindeki ofisinin adresini programladım ve doğrudan oraya yöneldim.

Bulduğum yarım yamalak mahalleye bakarken tekrar ürperiyorum. Londra'nın merkezine yakın bir yer değil. Camları kırılmış boş vitrinlerle dolu. Sokağın başında, sanki biri onu soba olarak kullanıyormuş gibi görünen kararmış bir çöp varili var.

Bunun ülkenin en iyi avukatlarından birinin hukuk bürosuyla uzaktan yakından alakası olması kesinlikle mümkün değil.

Yanımdaki koltuktan kartvizitini aldım. Elsa'nın ofis adresi beş numara Highgate Lane, Londra olarak listelenmiş. Gözlerim 60'lı yıllardan kalma gösterge paneline yerleştirilmiş modern ekrandaki "gideceğiniz yere vardınız" yazısına kayıyor ve-

Midem bulanıyor.

Saçmalık.

Highgate Sokağı 5 numaraya programladım. Lane değil.

Zar zor sürünerek arabayı kaldırıma çekip park ediyorum. Titreyerek navigasyon ekranına geri dokunuyorum ve doğru adresi yazıyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Gitmem *gereken* yere ancak otuz dakikalık bir mesafedeyim. Tanrı'ya şükür.

Saatler sonra ilk kez nefes alıyorum. Hatta bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp biraz gevşemeye izin veriyorum.

Neredeyse vardın.

Elsa'ya ulaştığımda ona ne söyleyip ne söylemeyeceğime hâlâ tam olarak karar vermiş değilim. Açıķçası, büyük bir parçam doğrudan polise gitmek istiyor. Öte yandan, babam Oliver için her ne yapıyorsa, bunun tam olarak "seviyeli" olmadığını anlayan bir yanımda var.

Oliver için polisi aramak babamın da başını belaya sokabilir. Ona kızgın olabilirim ve hâlâ geğmişiyle ilgili öğrendiğim her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyor olabilirim - iki ay boyunca onunla birlikte yaşadıktan sonra bilmediğim diğer ailesi de dahil - ama zaten olduğundan daha derine çekilmesini istemiyorum.

Avukat-müvekkil gizliliği gibi şeyleri merak etmeye başladım. Elsa babamın avukatı. Ama bu ayrıcalığı iptal etmesi için ona küçük bir miktar para bile ödeyebileceğimden eminim. Ya da en azından filmlerde öyle yapıyorlar-

Yanımdaki pencereye aniden vurulunca çığlık atıp gözlerimi açıyorum. Nefesim kesiliyor, dönüyorum ve camdan bana bakan eşofmanlı genç bir adamın yüzünü gördüğümde geriliyorum.

Saçları geriye taranmış, gözleri parlıyor ve parmaklarını tekrar cama vururken sırtısının karanlık bir yanı var.

"Biraz kayıp mı oldun, tatlım?"

Eli kapının koluna gittiğinde yüzüm bembeyaz oluyor. Ama bir şekilde transımı bozuyorum ve elimi kapının benim tarafımdaki kilidine çarpıyorum.

Adam daha da sırtıyor.

"Ama sen çok ürkeksin," diye kıs kıs gülererek parmak eklemlerini tekrar cama vuruyor. "Seni ısırmayacağım, aşkım. Neden dışarı gelmiyorsun? Belki gitmen gereken yere ulaşmana yardım edebilirim."

Temkinli bir şekilde gülümsüyorum. Bir manastırda büyümüş olabilirim ama aptal değilim. "İyiyim, teşekkür ederim," diyorum elimden geldiğince kibarca.

Genç adamın gülümsemesi düşer.

"Sanırım iyi olmaktan biraz daha fazlasını yapmana yardım edebilirim, aşkım." "Lanet olsun, şu lanet arabaya bak!"

Nefes nefese kalıyorum, başımı diğer tarafa çeviriyorum ve kapıyı kilitlemek için yolcu koltuğuna doğru ilerliyorum. Dışarıda iki adam gözlerinde benzer parıltılarla bana bakıyor.

"Aç kapıyı tatlım," diye homurdanıyor ilk adam, parmak eklemleriyle cama tekrar vurarak.

Titriyorum ve boğazım düğümlenmeye başlamış gibi hissediyorum. Sinirlerim yıpranıyor, elimi hızla vites koluna atıyorum. Ama ben hareket etmeye başlamadan önce, yolcu tarafındaki iki adamdan biri arabanın önüne bir gazete kutusu yığıyor.

Nabzım tavan yaptı.

Arkamdan bir çarpma sesi geliyor. Başımı çevirip arkama baktığımda, diğer adamlardan birinin bir çöp varilini ittiğini görüyorum.

Oh Tanrım. Aman Tanrım.

Nefes alışım düzensizleşiyor ve çok hızlanıyor, gözlerim arabanın etrafını saran alaycı yüzlerde çılgınca geziniyor. Diğerlerinden daha iri, deri ceketli ve elinde beyzbol sopası olan dördüncü bir adam Porsche'nin önüne geliyor ve sopasıyla kaputa hafifçe vuruyor.

"Güzel tekerlekler," diye mırıldanıyor gözleri kaputun üzerinden yukarı doğru kayarak ön camdan bana doğru saplanmadan önce.

Sırıtişı

koyulaşıyor.

"Güzel de bir

kız." Soğudum.

"Neden dışarı çıkmıyorsun, aşkım?"

"Olduğum yerde iyiyim, teşekkür

ederim."

Sadece bir gazete dağıtıcısı. Çarpabilirim.

Değil mi?

Panik boğazımda asit gibi köpürürken, elim tekrar vites koluna gidiyor ve birden bir avuç yan cama çarpınca dehşet içinde irkiliyorum.

"Ona *dokunma*," diye hırılıyor içlerinden biri.

Sürücü tarafındaki camın hemen dışından bana bakan adama dönüp bakarken yüzümdeki rengin çekildiğini ve tüm vücudumun titrediğini hissedebiliyorum.

"Gitmem gerek."

"Buralardan değilsin, değil mi aşkım?" diye alay ediyor. "Senin gibi havalı bir kız böyle süslü bir arabada mı?"

"I-"

"Babam arabasını ödünç aldığını biliyor mu?" diye alay ediyor

içlerinden biri. Vites koluna tekrar uzanırken kalbim hızla çarpıyor.

"Yapmak zorundayım-"

Cam yüzümün yanında patlarken ılık atıyorum, beyzbol sopası camı parçalayıp içeri girerken ılık atıp siniyorum. Hala park halinde olmama rağmen ayağım gaza basıyor ve ellerim parçalanmış camdan içeri girip emniyet kemerimle boğuşuyor.

Oh Tanrım.

ılık atıyorum, ırpınıyorum, tokat atıyorum, vuruyorum ve peneliyorum. Ama onlardan daha çok var ve çok daha güçlüler. Ne olduğunu anlayamadan emniyet kemerim koptu. Güçlü eller bileklerime, boğazıma ve saçlarıma dolanıyor ve kırılan camdan sokağa doğru kabaca arabadan dışarı çekilirken mutlak bir dehşet içinde ılık atıyorum.

Beni yere çarptıklarında boğazımdan bir ılık daha kopuyor. Onlardan kaçmaya çalışırken saf dehşet tüm vücudumda patlıyor.

Ama çok hızlı ve çok güçlüler. Ve onlardan çok fazla var.

İçlerinden biri saçlarımdan ve gömleğimin arkasından tutup beni sokaktan sürüklerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Parmaklarım paramparça cam ve kırık çakılların üzerinde sıyrılırken ağlayarak yere tırmanıyorum.

Onları yavaşlatmıyor bile.

Terk edilmiş iki dükkânın arasındaki karanlık bir sokağa sürüklenip sertçe duvara arptırıldığında dehşet gözümü kör ediyor. Dehşet içinde başımı kaldırıp bana sırtan dördünü gördüğümde yüzüm kül rengine bürünüyor; etrafımda dönerken beni *et* parçasıymışım gibi bir aşağı bir yukarı süzüyorlar.

"Yanlış mahalleye geldin tatlım," diye homurdanıyor içlerinden biri.

Kendi içime kapanıyorum, korku beni kapatıyor ve düşünme yeteneğimi köreltiyor.

"*Lütfen*," diye mırıldanıyorum, eli sopalı adam başımın yanındaki tuğlalara düşünceli bir şekilde vururken irkiliyorum. "*Lütfen*! Hiçbir şey söylemeyeceğim! Polise gitmeyeceğim-"

"Yok canım, haklısın, hiçbir yere gitmiyorsun. Senin gibi güzel, sosyetik bir kızın burada ne işi var?"

Kana susamış dört hayvanın kıs kıs gülüşleri kulaklarımı dolduruyor. "Şehrin yanlış tarafında biraz kirli eğlence mi arıyorsun?" Kusacakmışım gibi hissediyorum.

"*Hayır... lütfen-lütfen!*"

İkisi kollarımdan tutup beni gölgelerin derinliklerine doğru sürüklemeye başlarken çırpınışlarımı görmezden gelerek çığlık atıyorum. Hıçkırmaya başlıyorum ama yağlı bir avuç ağzıma çarpınca hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor.

Ve ısırdım.

Sert.

Adam uluyor, kolunu geri çekiyor ve diğer elinin tersiyle yüzüme bir tokat atıyor.

"Seni lanet orospu!"

Kör edici bir acı başımın yan tarafında patlıyor. Dünya dönüyor ve sonra yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğumu fark ediyorum, dudaklarımdan kanın bakırimsı tadı damlıyor.

Alaycı yüzlere bakıyorum, bir adamın elindeki bıçağın parıltısını görünce kanım buza dönüşüyor.

Beyzbol sopasını kolunun altına sıkıştırmış olan kot pantolonunun fermuarını açmaya başlar.

"O dişlerini bir daha kullanırsan, bu sopayla kıcını sikerim, amcık."

Dehşet içinde boğuluyorum. Korku. Panik. Yüzüm uyuşmuş gibi. Tüm bunları bedenimin dışından izliyormuşum gibi garip bir his var içimde.

"*Lütfen...*" Mırıldanıyorum. "*Lütfen...*"

Tanrım-" "Tanrı burada değil, küçük

kız."

"Hayır, ama ben öyleyim."

Ses, kırılan kemiklerin sesi gibi. Çakılların üzerinde sürüklenen metalin sesi.

Karanlığın sesi. Nefretin

sesi.

Çok iyi tanıdığım bir canavarın sesi.

Kalbim sıkışıyor ve bakışlarımı yukarı çektiğimde, sokağın ağzındaki sokak lambalarının silüetini oluşturduğu devasa, hantal figürü görüyorum.

Öne doğru bir adım atar ve başka bir sokak lambasının parıltısı yontulmuş, aristokrat yüzünde keskin bir şekilde parlar.

Sol tarafında ince beyaz bir yara izi olan yüz. Buz mavisi gözleri

olan, saf karanlığın musallat olduğu yüz.

Oliver'a kaçması için bağırarak istiyorum. Dört kişiler ve ellerinde bıçak, sopa ve Tanrı bilir daha neler var.

Ama ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan

üzerlerine atladı. Hepsinin. Hepsi birden.

Ve çok hızlı bir şekilde, Oliver Prince'e bakmadığımı fark ettim.

Bir *canavara* bakıyorum. Bir yırtıcı, tamamen kendi elementinde.

Elim ağzıma doğru uçuyor ve bir gelgit dalgası gibi onlara çarparken titreyerek sokağın duvarına yaslanıyorum. Gözlerimi kocaman açarak izliyorum, istesem de başka tarafa bakamıyorum.

Bana saldıranlardan birini kulağından tuttuğunu ve dişleri kırılana ve yüzü kanlı ve çiğ olana kadar adamın yüzünü tuğla duvara çarptığını görüyorum.

Bıçaklı olan Oliver'ın üzerinde ve onu bıçakladığını gördüğüme yemin ederken çığlık atıyorum. Ama Oliver'ın tek yaptığı homurdanmak, dönüp yumruğunu adamın suratına tekrar tekrar saplamak, ta ki adam dizlerinin üzerine düşene, boğulup hırıldayana ve paramparça olmuş ağzından kırmızı sular fişkirana kadar.

Oliver bıçağı tekmeleyip uzaklaştırdıktan sonra kükreyerek son ikisine dönüyor ve onlar da soluklaşıp kaçmaya çalışıyor.

Sokaktan çıkmayı başaramazlar.

Her ikisini de tişörtlerinin kapüşonlarından tutup geri çeker ve bir çöp konteynerinin kenarına çarptırır. İçlerinden biri Oliver'ın çenesine bir yumruk savurarak homurdanmasına neden olur. Ama bir saniye içinde Oliver saldırganı boğazından yakalamış ve sertçe duvara çarpmaya başlamıştır.

Tekrar ve tekrar, yüzü küllenip gözleri geri dönene kadar.

Elebaşı kükreyerek Oliver'a doğru gelirken çığlık atıyorum. Ama birden çığlık atıyor ve bileğini korkunç, doğal olmayan bir açıyla büküyor ve sopa Oliver'ın elinde.

Sopanın ucu adamın hayalarına üç *kez* -sertçe- saplanıyor ve dizlerinin üzerine düşerken yüzünü yeşile çeviriyor. Sopa kafasına çarparken parçalanıyor ve yüzüstü yere düşmeden önce gözlerindeki ışığın sönmesini izliyorum, ölü mü yoksa sadece bilinçsiz mi bilmiyorum.

Her şey kırk beş saniyede bitti.

Birdenbire tüm sokak tamamen sessizleşti. Gözlerimi Oliver'a kaldırıyorum, ağzım çalışıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"BEN-BEN-"

Nefes alamıyorum. Dünya dönüyor ve arabanın camı kırıldığından beri beni hayatta tutan adrenalin yok oldu.

Gece bulanıklaşmaya başlar. Sokak dönmeye

başlar. "Rose!"

Etrafımda dönen kara bir bulut gibi bana doğru koşarken her şey kayboluyor. Taştan oyulmuş kolları ben yere düşmeden beni yakalıyor ve geniş, sert göğsüne yaslıyor.

"Rose!"

Adımı haykırıyor ama sesi dünyanın en uzun, en karanlık tünelinin diğer ucundan geliyor gibi.

"ROSE! Benimle kal!"

Ve sonra her şey kararır.

Arabada ne kadar kaldığımızı unuttum: Oliver direksiyonda, ben onun yanındaki yolcu koltuğunda olabildiğince küçük bir top haline gelmişim.

Soğuk. Uyuşuk. Titriyor ve sözsüzce pencereden dışarı bakıyordu.

Sonunda bakışlarımı pencereden sürücü koltuğuna kaydırarak dönüyorum. Range Rover'ın gösterge panelinden gelen ışık, beni kurtaran adamın unutulmaz güzellikteki, sürekli gölgeli ve acımasız yüzünü aydınlatıyor.

Ben ondan kaçtıktan *sonra*.

Çenesi geriliyor ve bakışları bir saniyeliğine bana kayıyor, gözlerini tekrar yola dikmeden önce hem ürpermeme hem de sıcak bir şeyle dolmama neden oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum

kısık sesle. Oliver hiçbir şey

söylemiyor.

"Ben-senin Porsche-"

"Sadece bir araba," diye homurdanıyor. "Sorun değil."

Gözlerini kırpıştırıyor, kaşlarını çatarak yola bakıyor. Çenesi tekrar geriliyor ve bana çarpıyor.

Kızgın değil. *Acı* çekiyor.

Bir sokak lambasının altından geçiyoruz ve birdenbire az önce olanların ve tanık olduğum her şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor.

Ve korku hissediyorum.

Birdenbire *ondan* korktuğum için değil, az önce muhtemelen o dört adamı da öldürmesini izlemiş ve daha önce sadece ipuçlarını gördüğüm tüm vahşiliğine tanık olmuş olsam da.

Hayır, *ondan*

korkmuyorum. Onun *için*

korkuyorum.

Büyük fark var.

Zihnim kavgayı tekrarlıyor - özellikle de Oliver onu neredeyse ikiye bölmeden önce bıçaklı adamı Oliver'ın sırtına sapladığını gördüğüme yemin ettiğim kısmı.

"Sen...?"

Gözleri kapanıyor ve hemen ardından tekrar açılıyor.

"*Ben iyiyim*," diye mırıldanıyor.

Araba yana doğru savruluyor ve ben nefes nefese kapının kolunu

tutuyorum. "Oliver-"

"*Ben iyiyim* Rose," diye homurdanıyor, yüzü giderek soluyor.

Hiç de iyi değil. Bunu yüzündeki mücadeleden, gözlerini açık tutmak için gösterdiği iradeden anlayabiliyorum. Ve başka bir sokak lambasının altından geçtiğimizde, yüzüm soluyor.

Tanrım.

Daha önce, gömleğinin yakasından görünen dövmeleeri olduğunu düşünmüştüm. Ama ışığın altından geçtiğimizde bunun mürekkep olmadığını fark ettim.

Bu kan.

Ağzım açık kalıyor, bakışlarım onun yan tarafına doğru ilerlerken gözlerim doluyor.

Lanet olsun, gerçekten kanıyor.

"Oliver!"

"Neredeyse..." Ağzı sarkıyor. "Neredeyse... evdeyiz...."

Gözleri geri dönüyor ve direksiyona tutunmayı kaybedip yanındaki cama çarparak yere yığılıırken bir nefesimi tutuyorum.

"OLIVER!"

Acil durum frenini tutup sertçe çekmeden önce araba yoldan çıkarken çığlık atıyorum. Lastikler gıcırıyor ve araba savrulup dönerken vücudumda saf dehşet patlıyor ve ben beyaz parmak eklemlerimle gösterge panelini kavıyorum, Oliver hala kapıya yaslanmış durumda.

Birdenbire yolun kenarında siyah bir toz bulutu içinde duruyoruz.

Sonunda nefesimi içime çekerken kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyor. Emniyet kemerimi çıkarıyorum ve yanımda yığılmış adama dönüyorum.

"Oliver!"

Gözünü bile kırpmıyor.

"OLIVER!"

Çenesinde ve gözlerinin arkasında bir kıpırtı var ve göğsünün bir yerinde sessiz bir inilti duyabiliyorum. O yaşıyor.

Ama gözleri açılmıyor ve yüzü kül rengi. Tepedeki ışıkları yakıyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Aman Tanrım.

G ö m l e ğ i n i n arkasında kocaman bir yara var ve omzunun tamamı paslı, kurumakta olan kanla ıslanmış.

Yutkunuyorum, nabzımın kulaklarımda

uğuldadığını hissediyorum. Bir doktora ihtiyacı

var. Hem *de çok*.

Telefonu hâlâ önümüzde, ön paneldeki yuvasına takılı ve GPS'i açık bir şekilde evinin yolunu tarif ediyor.

Gözlerim onun emniyet kemerine takılıyor. Yanındaki kapıya, etrafımızdaki karanlık ve boş yola. Göstergeye göre SUV'un benzin deposu dolu ve beni her yere götürecek bir GPS'i var...

Tamamen

hareketsiz

kalıyorum. Çok

kolay olurdu.

Ve korkunç bir saniye boyunca bunun nasıl olabileceğini canlandırıyorum. Kendimi emniyet kemerini çözerken, uzanıp sürücü tarafındaki kapının kilidini açarken ve beni iki haftadır evinde hapseden, öpen, zevk çığlıkları atmam için ağzını kalçalarımın arasına sokan, her *düşüncemi* işgal eden tehlikeli, muhtemelen psikopat adamın kapıdan çıkıp gölgelere karışmasına izin verirken hayal ediyorum.

Kendimi direksiyonun arkasına geçerken, sessizce arabayı sürerken, babamı bulurken ve tüm bunlardan çok uzaklarda kaybolurken hayal ediyorum.

Çok kolay olurdu.

Ama gözlerim sımsıkı kapandığında ve tüm bunları yaptığımı tekrar düşündüğümde, tek hissettiğim korku ve kendimden nefret etmek oluyor.

Kapımı açıp dışarı kayıyorum ve aceleyle sürücü tarafına geçiyorum. Üzerine uzanıp emniyet kemerini açtığımda Oliver inliyor.

"Ne... Rose..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tüm gücümü kullanarak onun devasa gövdesini bölmenin üzerinden yolcu koltuğuna itiyorum. Neredeyse cansız bir şekilde yere yığılıyor, hala endişe verici, kül rengi bir gri ve nabzım hızlanıyor.

Çok kan kaybetti. Hızlı

olmalıyım.

Kaçış planlarımı yolun kenarında bırakıp direksiyona geçiyorum, harita yönlendirmelerini tekrar başlatıyorum, imdat frenini *indiriyorum* ve *gaza* basıyorum.

RÜYAMDA ÖLÜMÜ GÖRÜYORUM.

Acıdan.

Dünyanın acısını ve kayıpların ıstırabını. Şeytanları, geçmişimde geride bıraktığım, becerdiğim ya da dövdüğüm herkesi hayal ediyorum.

Her düşman. Artık yüzünü ve adını unuttuğum, beni kesinlikle unutmuş olan her dost. Ta ki pişmanlıklarımın zehirli karanlığında boğulana kadar.

Karanlığa öfkeleniyorum, hayatı, kaderi, babamın ve ondan önceki babasının bana aktardığı genleri lanetliyorum. Ama uçuruma doğru ne kadar yüksek sesle kükrersem kükreyeyim, yankılanan tek şey alaycı kahkahalar oluyor.

Kader ya da belki ölüm, bana gülümsüyor, beni bekliyor, kollarını açmış beni karşılıyor.

"Yakında, Oliver. Yakında."

Uçurum gittikçe genişliyor, ta ki beni bütünüyle yutana kadar.

Ağrı içime saplanıyor ve aniden uykumdan kopuyorum, sırtımdaki yanma hissiyle irkiliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bir süredir evde olduğumun belli belirsiz farkındayım. Kafamın içinde dönüp duran bulanık anılar var. Bir arabadan sürüklenmek
-Zayıf, ince kollarım kendi kollarımın altında ve göğsümde sıkıca.

Yumuşak ama cesur bir sesin yardım ılığındaki aciliyet. Ayak bileklerimin evimin taş basamaklarına çarpma hissi. Küçük yumruğunu kaldırıp ön kapiya defalarca vurduğunda başımın zonklaması.

Wentworth'un beni içeriye taşıdığı ve Lucile'in ambulans çağıracağını haykırdığı loş görüntüler.

Başımı iki yana sallayıp "hayır" kelimesini tekrar tekrar mırıldandığımı.

Yatağın üzerinde acı içinde kıvrandığım sisli bir anı daha var. Yüzüstü yatmış, Wentworth'un yaranın düşündüğünden daha derin olduğu ve kaybettiğim kan miktarı hakkında bir şeyler mırıldandığını dinliyorum.

Damarlarıma bir merhem gibi vuran morfin olduğunu bildiğim şeyin seli. Beni tekrar bir araya getiren bir iğnenin sızısı. Ve sonra, karanlık beni bütünüyle yutmadan önce yumuşak bir elin benimkine dolanması hissi-

Bıçaklanma hissi beni tekrar vuruyor ve şimdiki zamana geri çekiyor. Tamamen uyanığım. Biri sırtımdaki yarayı dürtüyor.

Ve çok *acıyor*.

"*Allah* kahretsin!" Kükrüyorum, bana dokunan her kimse ona bir tokat atmak için yarı dönüyorum. Ama sadece bu hareket bile beni boğuyor, başım acıyla yüzüyor.

"Beni *kendi halime* bırakamaz mısın!" Hırlıyorum.

"Olmana izin *veremem*. Eğer bunu temizlemezsem, enfeksiyon kapacaksın."

Sertleşiyorum. Bu kez, başımı çevirirken soğuk, yakıcı, bıçak gibi saplanan acıyı yutuyorum, gözlerim Rose'unkilerle kilitlenirken kaşlarım atılıyor.

Oda hareketsizleşiyor; mkemmek, yumuşak dudakları sımsıkı büzülmüş, ben ona dik dik bakarken kaşları hınzırca bana bakıyor. Bakışlarım ondan uzaklaşıyor ve birden kendi yatağımda, kendi odamda olduğumu fark ediyorum.

Kaskatı kesildim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Rose gözlerini

devirmeden önce kaşlarını çatıyor.

"Humpty Dumpty'yi tekrar bir araya getiriyorum," diye mırıldandı test edencesine. "şimdi dikişlerini sökmeden önce yan tarafına dn."

"Sana lanet olası bir soru sordum," diye tısladım. "Burada, benim evimde ne halt ediyorsun-"

Boğuluyorum, doğrulmaya çalışırken üç katını görüyorum. Acı neredeyse ezici, beni inletiyor ve yatağa geri düşmeme neden oluyor.

Nabzım gm güm atmaya başladı. İçimdeki siyahlık zonklamaya ve büyümeye başlıyor ve kırmızı sis görüşüme sızmaya başlıyor.

"*Kıpırdamadan* otur."

Canavar parmaklıklara vurmaya başlar.

Buradan çıkması gerekiyor. *Hemen*.

"*ık dışarı-*"

"Aman Tanrım, şu anda gerçekten ciddi misin?"

"Get-"

"Lütfen yedi saniye boyunca huysuz bir pislik gibi davranma ihtiyacını bastırmaya çalışır mısın, tabii bu imkansız değilse-"

"İlaç," diye sıkılmış dişlerimin arasından boğuluyorum, içimdeki öfke önüne çıkan her şeyi yakmakla tehdit ederken taktik değiştiriyorum.

"Hayır, yirmi dört saatlik bir süre içinde alabileceğiniz morfin miktarının üst sınırına çoktan ulaştınız. Wentworth bu konuda *çok* açtı-"

"*Morfin değil...*" İçimdeki karanlığa karşı irademini her zerresiyle savaşarak homurdanıyorum. Boğuluyorum, dişlerimi ve vücudumdaki her kası sıkarak kaçınılmaz olanı engellemeye çalışıyorum.

Bunun için burada olamaz.

Canavar ele geçirdiğinde lanet yatağında oturuyor olamaz.

"*Yirmi mililitre,*" diye geveliyorum dünya karanlığa gömülürken.

"*Başucu... masa...*"

Aniden nefesini tuttuğunu ve ardından çekmeceyi karıştırarak açtığını duyduğumda sesim kesiliyor.

Sonra sessizleşiyor.

İnliyorum, pençeler içime batarken kıvranıyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum.

Rose hâlâ çekmecenin içindekilere bakıyor. Ve ben onun yüzündeki savaşı görüyorum.

"Bu da ne?"

"*İlacım!*" "Uyuşturucu

mu?"

"Bu lanet olası *bir ilaç!*" Gözlerimi sıkıca kapatmadan önce artık kendime ait olmayan bir sesle kükrüyorum. Saf nefret ve kör edici öfke ruhumu yakmaya başlarken ellerim pençeli yumruklara dönüşüyor.

"*İlaç,*" diyorum -daha doğrusu, öfkeli canavarımı- gücümün son damlasını kullanarak onu geri itmeden önce törpülüyorum.

"*Lütfen...*"

Ambalaj yırtılma sesi duyuyorum. Kolumda yumuşak, titreyen eller hissediyorum; parmaklar bir damar ararken titriyor.

"Ben bunu hiç yapmadım!"

"*Rose-*"

"Nasıl-?!"

"*Rosssee...*"

"Kımıldama."

Sesinde ani bir gerginlik var ve kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Keskin bir nefes alışını duyuyorum ve aniden derimi delen bir iğnenin sızısını hissediyorum.

O yirmi mililitre beynime bir tuğla gibi çarptığında tüm kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim. Ve sonra, bir kasırgadan sonra bulutların ayrılması ya da kükreyen bir ateşi söndüren su gibi, onu hissediyorum.

Rahatlama.

İlaç sistemimi dolduruyor, acıyı söndürüyor ve kükreyen ve çırpınan canavarı kutusuna geri itiyor. Sis görüşümü terk ettiğini ve adrenalinin ölümcül etkisinin ciğerlerime hava dolmasıyla azaldığını görebiliyorum.

Oda tamamen sessizleşiyor, tek ses çarşafı yumruklarımınla sıkarken yavaş ve derin nefes alışım oluyor.

"Az önce sana ne verdim?" Roes sessizce, sesi biraz titreyerek söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Hiçbir

şey."

"Oliver-"

"O..." Dişlerimi sıkıp kaşlarımı çatıyorum. "Nöbetler için alıyorum." Zayıf yalanıma bir an cevap vermiyor. Sonra-

"Nedir bu?"

"Sadece ilaç-"

"Evet, *hangi* nöbet ilacı? Our Lady Hildegard'daki Rahibe Patricia nöbet geçiriyordu. Ama aldığı şeyler buna benzemiyordu."

Cevap vermeyeceğim.

"Oliver, bunun üzerinde etiket bile yok."

Muhtemelen Malezya'da maaşımla çalışan bir doktordan aldığım içindir. Kendisi bir dahi olmasına rağmen artık tıp lisansına sahip değil.

"Çıkardım."

Rose yine sessizleşiyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde, bana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Bu Rahibe Patricia'nın nöbetlerine hiç benzemiyordu."

"Lanet olası Rahibe Patricia için iyi olmuş," diye mırıldandım. "Sana tekrar soracağım, *ne*

Bu odada ne yapıyorsun?"

Kaşları çatılır, dudakları ince ince büzülür.

"Sana söyledim: Yaranı temizliyorum."

"Wentworth hangi cehennemde?"

"Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkiyor. "Ama-"

"Ama *ne*. Askeri alanda giyinme deneyimi olan o."

"Neyse ki *nöbet geçirme* deneyimi olan benim," diye sertçe çıkışıyor, sesinde alaycılık var. "Ayrıca, dikilmiş bir yaranın nasıl sterilize edileceğini bilmek için gazi olmana gerek olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden *kıpırdamadan dur*, yoksa dikişleri sökeceksin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. O da bana kaşlarını çatıyor.

Sonunda, sözsüz bir homurtuyla, yan tarafıma dönüyorum. Ve ilk kez bir şey fark ettim.

Odam artık son iki yıldır olduğu gibi zehirli atık çöplüğü değil.

Düzenli. Temiz. Eski içki şişeleri, tabaklar, çöpler, şırınga ambalajları ve karanlığımın son birkaç yıldır manik düşüncemde biriktirdiği diğer dağınıklıklardan yoksun.

"Lucile," diyor Rose sessizce arkamdan.

Kaşlarım derin bir çatıklığa dönüşüyor.

"Lucile'in girmesine izin yok-"

"Evet, biz de buradaydık ve sanırım bu karmaşa ona panik atak geçirtecekti. Ayrıca, ona bağırarak kadar bilinçli değildin. Ya da başka birine. Bu gerçekten güzel bir değişiklikti aslında."

Tertemiz yatak odasına kaşlarımı çatarak bakarken çenem düşüyor.

"Ne kadar süre baygın
kaldım?" "Yaklaşık bir
gün."

Sırtımdaki yaraya yine ıslak ve soğuk bir şeyle dokunduğunu hissediyorum. Çok
acıyor ama bunu görmezden gelebilirim.

Görmezden *gelemediğim* şey, onun hâlâ burada olması.

Hayatımın tükenmekte olduğunu hissetmeme rağmen bizi mümkün
olduğunca hızlı bir şekilde eve götürmek istediğime dair belli belirsiz bir
anım var. Geri dönmek ve yardım almak için fırsat penceresinin her geçen
saniye daha da kapandığını bildiğimi hatırlıyorum. Direksiyon başında bir
anlığına gözlerimi dinlendirmeye karar verdiğime dair puslu bir hatıra var.

Sonra bir de baktım ki Range Rover'ın yolcu koltuğundan çekilip eve
götürülüyorum. Yarı taşınıyor, yarı sürüklenerek yukarı çıkarılıyordum.
Tekrar bayılırken adımları haykıran çılgınca sesler duyuyorum.

Ve birden aklıma geldi.

Pencereden kaçtığı, arabalarından birini çaldığı ve sonra da, daha sonra
öğreneceğim nedenlerle, Kuzey Londra'nın en tehlikeli mahallelerinden
birine gittiği için öfkelenmeliydim. Oraya her zamanki gibi kayıp, masum
bir kuzu gibi görünüyordu.

İki yüz bin dolarlık eski model bir spor araba kullanan masum bir kuzu.

Porsche'ye yerleştirilmiş takip sistemini takip ederek deli gibi araba
kullanmasaydım - oraya zamanında varamasaydım...

Öfke tekrar içimde patlıyor. Ama bu *o* değil. Canavarım değil. Bu öfke
tamamen bana ait. Ve bu korkunç bir kavram.

Beni kandırdığı için kızgın olmalıyım, olmak *istiyorum*. Anlaşmamızı bozup benden kaçmaya çalıştığı için. Ama kızgın değilim, sadece...

Kaşlarım
örülüyor.

Korkuyorum.

Rose'un peşinden ona kızgın olduğum için koşmadım. Bunu yaptım çünkü artık ona sahip olamayacağım düşüncesiyle dehşete düşmüştüm. Peki ya o iğrenç ara sokaktaki sahneye geldiğimde?

İntikamcıydım.

Hüküm vermeye hazır bir ölüm meleği idim.

Eğer oraya gitmeseydim, o dört pislik tarafından başına neler gelebileceğini düşünmeye bile hazır değilim. Bir anlığına, hafızamı bulanıklaştıran kırmızı sisin içinden hareketlerimi tekrar oynatmaya çalışıyorum. Onlara ne yaptığıma dair bir fikir edinmek için parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum - hayatta mı yoksa ölü mü olduklarını hatırlamaya çalışıyorum.

Ama sonra fark ettim ki, umurumda değil. Ölmüşlerse, *iyi*.

Onlar zayıfları avlayan çakallardı. Daha da önemlisi, *onu* avlamaya çalıştılar. Benim olana zarar vermeye çalıştılar.

Rose'a el kaldırdılar. Ve bunun için ölümden beterini hak ediyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve o sokağa girip onu ölü ya da dördü tarafından saldırıya uğramış halde bulma ihtimalini zihnimden uzaklaştırıyorum.

Sonra birden fark ettim: Bütün gün dışarıdaydım. Belki daha fazla. Ve o hala burada.

Rose eve geldikten sonra herhangi bir noktada, hatta direksiyon başında bayıldığım zaman daha da erken ayrılabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, neden yapmadığını anlamakta güçlük çekiyorum.

"Noktaları birleştirmek mi?" diyor kuru bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden ona

bakıyorum. "Affedersiniz?"

"*Noktaları birleştir* dedim. Bir gündür dışarıdasın ve..." Rose zarif bir omuz kaldırdı. "Ben hâlâ buradayım."

"Sanırım beni yol kenarında ölüme terk etmediğin için sana teşekkür etmemi istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor ama bana sert bir bakış atıyor.

"Bu bir *başlangıç* olur, evet," diye mırıldanıyor. "Oh, bu arada kan için rica ederim."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

"Kan. Görünüşe göre sen ve ben aynı türdeniz ve çok fazla kan kaybetmişsin. Yani..." Omuz silkiyor ve dirseğinin kıvrımındaki bandajı göstermek için kolunu çevirirken yüzünü buruşturuyor.

Bakışlarım onunkilere kaymadan önce bir anlığına

göz gezdiriyorum. "Teşekkürler."

"Çok rica ederim, eminim," diyor alaycı bir şekilde.

"Tabii ki, o şekilde kaçıp gitmeseydin bunların hiçbiri için sana teşekkür etmek zorunda kalmayacaktım."

"*Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek zorunda kalmazdın. Beni evine kilitleyen pislik!*"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi durdurmaya bile çalışmıyorum. Rose'un böyle küfretmeye çalıştığını duymak çok sevimli.

Öfkeyle dönüp gidiyor, kapıdan fırlayıp çıkmaya niyetliymiş gibi görünüyor. Daha iki dakika önce gitmesi için ona bağırıyor olmama rağmen, şimdi onun buradan çıkıp gitmesi fikri beni... *kaşlarımı çatmama* neden oluyor.

"Ah, evet, yine *mahkum* teması."

Rose dönüp gözlerini bana diyor.

"Pardon, birinin rızası olmadan bir yerde tutulmasını tam olarak nasıl tanımlıyorsunuz?!"

"Doğru, çünkü burada olmanın her saniyesinden nefret ettiğin çok açık."

"*Delirdin mi sen-*"

"Sana her dokunduğumda açgözlü küçük bir kız gibi inlemen de bunu gösteriyor."

Çenesi düşüyor ve yüzü mosmor oluyor. "Seni *orospu* çocuğu."

Yine sııttım. Bu da tahmin edilebileceği gibi onu çileden çıkarıyor.

"Ne var biliyor musun?!" Rose tekrar kapıya doğru dönerken tersledi.

"Kendi lanet yararı kendin temizle. *Umarım* enfeksiyon kapar-"

"Buraya gel."

Oturur pozisyona geçerken homurdanıyorum, bacaklarımı yatağın dışına doğru sallayıp kenarına oturuyorum. Acı çok şiddetli ve görüşüm tekrar dalgalanıyor.

Ama yutkunuyorum ve kilitliyorum. Kekeleyerek kapının yanında dururken gözlerimin sırtına saplanmasına izin veriyorum. Rose yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzündeki öfke anında buharlaşıyor.

"Ne yapıyorsun?!" Geri dönüyor, yüzü endişeyle kaplı. "Yere yat, yatacaksın-"

"Gel. Buraya gel."

Sesimin tonundan mı yoksa iki parmağımı ona doğru kıvrıp işaret etmemden mi bilmiyorum. İkisi bir arada da olabilir. Sebep her ne olursa olsun, dişleri alt dudağına gömülürken Rose'un yüzü sıcaktan yanıyor.

"Yalan söyle-"

"*Gel. Buraya gel.*"

Titriyor ama ayakları hareket ederek onu bana daha da yaklaştırıyor. Bana temkinli bir şekilde bakıyor, sanki ona saldıracak gücüm olup olmadığını anlamaya alışıyor.

Ama bu bakışta başka bir şey var. Sadece saldırıp saldırmayacağımı anlamaya alışmıyor.

O kadar heyecanlanmamaya alışıyor.

Dokunulmaz bir altın tanrıyken, insanları duvara neon boyayla yazılmış kelimeler gibi okuyabiliyordum. Bazı insanlar düşüncelerini açıkça belli eder, bazıları ise duygularını gizler.

Her birini tek tek okuyabilirim.

Burada, yatak odamda, Rose'dan iki adım ötede de durum farklı değil. *Her şeyi* yüzünde görebiliyorum.

Bana olan kızgınlığı gerçek. Ama düşünmemi istediği kadar hararetli değil. Yanaklarını pembeleştiren ve o masum mavi gözlerinin ardında fırtınalar koparan sadece düşmanlık değil.

İhtiyaç.

Bu onu hem kıskırtan hem de korkutan bir açlık. İçten içe yanan ve zapt etmek için çok uğraştığı bir arzu. Ama tıpkı benim içimdeki canavar gibi.

O yapamaz.

Birincisi, o bir pazarlık kozuydu. Bir piyon. Melek gözlü ve günahkâr dudaklı bir teminat. Sonra, başımın belası oldu. Ama aynı zamanda baştan çıkarıcıydı. Yasak meyve, evin karşısındaki odasında kilitli, düşüncelerimi işgal ediyor ve yıllar önce duvarla kapattığım bir parçamı serbest bırakıyordu.

Ve şimdi, sınırlar aşıldı. Sadece fiziksel olanları değil -ağızına sahip çıkmam ve elim ağzının üzerinde kenetlenmiş ve dilim amına gömülmüş halde onu koridorun duvarına sabitlemem.

Geçen gece onun peşinden koşmanın "teminatımı yeniden ele geçirmekten" çok daha fazlası haline geldiği anda içimde derinlerde bir yerde kesişenden bahsediyorum.

O gece Rose'u benim kaçak mahkumum olduğu için kovalamadım. Onu kovaladım çünkü o *benim*.

Rose yatağın kenarında oturduğum yerden iki adım ötede durdu. Yüzü pembe bir sıcaklıkla zonkluyor. Dişleri dolgun poposunun üzerinde geziniyor.

Öyle bir dudak ki, zıplamamak, onu kollarıma almamak ve acı olsun ya da olmasın onu duvara yaslayıp anlamsızca becermemek benim için neredeyse imkânsız hale geliyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve parmaklarım tekrar kıvrıldığında hararetle titriyor.

"Buraya gel."

Bir saniye tereddüt ediyor. Sanki bana bir santim daha yaklaşırsa asla kaçamayacağından endişeleniyor.

Haksız değil.

Kalın kalın yutkunmasını izliyorum. Nabzının boynunun derisinin altında zonklamasını izliyorum ve dişleri tekrar dudağının üzerinde gezinirken aletimin çelik gibi kalınlaştığını hissediyorum.

Ve sonra, bana doğru bir adım daha attı.

Artık asla kaçamayacak.

Ellerim onunkileri tutuyor ve onu emrederek kucağıma çektiğimde nefesi kesiliyor. Bana doğru düşüyor, kalçaları iki yanıma yayılırken sessizce nefes nefese kalıyor. Ellerim kalçalarının üzerinde kayarken, meme uçları tişörtünün pamuğunda delikler açmakla tehdit ederken küçük bedenini kendime doğru tutuyorum.

"Yaralandın mı?" Sessizce

homurdanıyorum. Başını sallıyor.

"O lanet hayvanlar sana dokundu mu, yoksa-"

"Hayır," diye fısıldıyor nefes nefese, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Neden beni yolun kenarında kan kaybından ölmeye terk etmediniz?"

"Ben-" diye yutkunuyor, gözleri benimkilere kilitlenirken yüzü kızarıyor.
"Yapamadım işte."

"Evet, gidebilirdin. Ve arabayı alıp herhangi bir yere gidebilirdin.
Kaçabilirdin."

"Biliyorum," diye nefes
alıyor. "Ama sen
yapmadın."

"Hayır."

"Çok yazık," diye homurdanıyorum kalın bir sesle.

Rose kucağında titriyor, bu hareket kalçalarını bana daha da sıkı
bastırıyor ve aralarında sıcaklığın nabzını hissediyorum.

"Bu neden-"

"Çünkü artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ağzım onunkine çarpıyor. Tüm vücudu canlanmadan önce bir milisaniye
kadar sertleşiyor. İçimde erimeden önce.

Elleri yüzümü kavramadan ve beni öperken dudaklarıma aç, ıstıraplı, nefessiz bir
zevk çılgılığı atmadan önce.

Bu bardağı taşıran son

damla. Asla

gitmeyecek.

HAVAI FİŞEKLER PATLIYOR. Aynı anda uyarı zilleri çalıyor ve kafamın içindeki her ses çekilebildiğim kadar çekilip kaçmam için bağılıyor. Ruhumda hala bir damla akıl sağlığım varken.

Biri hariç tüm sesler. Ve sorun şu ki, "kal" diye bağıran o tek ses en yüksek sesle bağılıyor. O ne kadar yüksek sesle kükrerse, diğer savunmalarım da o kadar parçalanıyor. Onları parçaladığı için değil.

Çünkü onları ben de parçaladım.

Ne zaman beni öpse, dünyam yangın yerine dönüyor. Güçlü elleri kalçamı ve çenemi sahiplenerek kavradığında ve hırladığında -gerçekten bir hayvan gibi ağzımın içine hırladığında- bana bir şeyler yapıyor. İçimdeki bir düğmeyi çeviriyor ve varlığından bile haberdar olmadığım bir yerde kilitli tuttuğum bir parçamı serbest bırakıyor.

Daha önce piyano odasında beni öptüğünde ortaya çıkmıştı. Ve beni duvara yapıştırıp dizlerinin üzerine çöktüğünde ve sert bir eliyle ağzımı kapatırken kendi eliyle beni patlattığında tekrar ortaya çıktı.

Dili bana öyle şeyler yaptı ki, gerçekten de şimdiye kadar hissettiğim dine en yakın şey olabilir.

Ben ki rahibelerim tarafından lanet bir manastırda yetiştirildim.

Ama bu sefer, Oliver beni kucağına çekip ağzını benimkine sanki bunu yapmaya dünyada her hakkı varmış gibi yapıştırdığında, eskisinden daha da patlayıcı oluyor.

Bu sadece onun istediğini alması gibi

hissettirmiyor. Kaçınılmazlık gibi geliyor.

Zaman kadar inkar edilemez hissettiren bir öpücük. Dünya'nın dönüşü gibi. Yerçekimi gibi.

Ve gümbürdeyen kulaklarımda duyduğum seslerin *kendi inlemelerim* olduğunu fark ettiğimde, bu beni sıvı ateşe çeviriyor. Kalçalarımı onun bedenine doğru iterken inliyorum ve dudaklarımı hevesle onun için açıyorum. Çekingen bir şekilde dilimi onunkiyle dans ettiriyorum ve altımdaki adam vahşice büyüyüp beni daha da sıkı kavradığında çözülüyorum.

Ellerim çıplak göğsüne gidiyor ve sıcak teninin altında dalgalanan kasları hissettiğimde ürperiyorum. Oliver'ın güçlü olduğunu hep biliyordum. Kaslarının tişörtlerinin kollarında nasıl kabardığını ya da kapüşonlarının kumaşını göğsünde nasıl zorladığını görmüştüm.

Ama ona bu kadar yakından dokunmak, çıplak tenimi onunkine değdirmek, onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu fark etmemi sağladı. Oliver kaç yaşında, kırk iki mi? Yine de vücudu yarı yaşındaki profesyonel bir kafes dövüşçüsününkine rakip.

Göğsünü tırmıklarken güçlü göğüs kasları parmaklarıma karşı esniyor. Beni kendine doğru çekerken karın kasları karnımda dalgalanıyor. Güçlü kolları beni içine çekerken pazular ve omuzlar esneyip kabarıyor.

Meme uçlarım tişörtümün altındaki noktalara doğru geriliyor, pamuğun içinden geçerek göğsünde elektrikle sürükleniyor. Günahkârca muhtaç, ağrıyan bir sıcaklık havuzları

Kalçalarım ele geçirilmiş gibi hareket ediyor, ağzına doğru inerken utanmadan ona doğru kıvranıyorum.

Bu tutsaklık değil.

Bu serbest

bırakma.

Birden ağzını benimkinden çekti. Dudaklarını kaybettiğim için sızlanıyorum. Ama sonra beni hiç ağırlığım yokmuş gibi ters çevirip yatağa yatırdığında ve ağzı boynuma doğru kayarken kalın bir şekilde hırladığında keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Dişleri ve dudakları narin tenimde gezinirken inleyerek haykırıyorum; kalçalarım yataktan fırlarken ısırıyor, emiyor, ısırıyor ve yalıyor. Daha aşağılara iniyor ve tişörtümü boynuma kadar iterken titriyorum.

"Sütyen yok mu?" diye

gürlüyor. Şiddetle

kızarıyorum.

Daha önce duş aldım ve yarasını kontrol etmek için Oliver'ın odasına dönmeden önce üzerime bir şeyler giydim. Sütyen giymedim çünkü acelem vardı ve açıkçası alışkanlıktan dolayı giymiştim. Our Lady Hildegard'da nadiren sütyen giyerdim çünkü oldukça ufak tefektim ve hiç ihtiyacım olmamıştı.

"I-"

Dudakları zonklayan pembe bir meme ucunun etrafını sararken haykırıyorum, dili tomurcuğun üzerinde dönerken sertçe emiyor. Dişleriyle ısırıyor ve beni sarsıyor. Bu elektrik.

İri elleri kaburgalarımda aşağı yukarı gezinirken, ağzı diğer göğsüme kayarken, "Duş aldım," diye inliyorum. "Ve sonra... Üzerime bir gömlek geçirdim."

"Artık hiç giymeyeceksin."

Sesinin emredici tonu karşısında ateşler içinde kalarak inliyorum.

"I-"

"Bunu bir tartışmaya dönüştürmeye gerek yok prenses. Bunu bir kanun olarak kabul edin. Seni bu evde gördüğümde ve sana baktığımda *şunları* görmek istiyorum..."

Dişleriyle bir meme ucunu tekrar ısırıp, dilinin ısırığın acısını dindirmesine izin verdikten hemen sonra dudaklarının arasında emerken keskin bir şekilde haykırıyorum.

"Onları saklayan lanet bir sütyen olmadan."

Derinden kızardım.

"Peki ya bu evde yaşayan diğer iki kişi-" "Onlar da *gözlerini* bağlasınlar, umurumda değil."

Diğer meme ucuna geri dönüp diliyle fiske vurduğunda nefes nefese kalıyorum.

"O zaman neden sadece sütyenle yetiniyorsun?" İnliyorum, güçlü elinin pijama pantolonumun belini kızdırmak için aşağı ve aşağı kaydığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Eğer işin içinde gözbağı varsa, neden kıyafet giyeyim ki?"

"*Dikkatli* ol," diye boynumun kıvrımlarını törpülüyor, dişleri derimi tırmalıyor. "Neden?"

"Aklıma *kanun* haline getireceğim fikirler sokmaktan."

Aşağı iniyor, ağzı göğüslerimin arasından, kaburgalarımın üzerinden geçiyor, sonra karnımdan aşağı iniyor, etim dudaklarının altında eriyor. Daha aşağıya iniyor ve parmakları pijamamın beline ve külotuma kayarken nefesim kesiliyor.

Tek bir hareketle dizlerime kadar indiler. Oliver yere düşüp dizlerimi ahlaksızca göğsüme doğru iterek en mahrem yerlerimi aç gözlerine tamamen ifşa edince, bir hareket daha yaparak gözlerimi kocaman açıyor ve ağzım açık kalıyor.

Sıcak nefesini kalçalarımın arkasında hissedebiliyorum. Çıplak dudaklarımda alaycı bir şekilde gezindiğinde titriyorum.

"Oliver-OH TANRIM..."

Dili dikiş yerimde geziniyor, boğazımdan daha önce duyduğumdan emin olmadığım insanlık dışı, gırtlaktan gelen bir ses çıkarken gözlerimin geri dönmesine neden oluyor. Amımın içine doğru inliyor, başparmağı klitorisimi yuvarlarken dilini dudaklarımda arasına sokuyor. Dilini üzerimde döndürüyor, ağrıyan tomurcuğumu dudaklarının arasında emmek için daha yükseğe çıkıyor, ben haykırırken dilini düğmemin üzerinde dans ettiriyor.

Yatağın üzerinde çırpınıyorum, kasılıyorum ve dilinin altında kıvranıyorum. Güçlü elleri pijamalarımı ve külotumu yırtıp çıkarırken ağzını üzerimde tutuyor, onları ayaklarımda üzerinden çekip klitorisime geri dönmeden önce bir kenara fırlatıyor.

Bacaklarımı çıplak, kaslı omuzlarının üzerine itiyor. Parmakları dudaklarımda geziniyor, ortalıyor ve sonra yavaşça içime doğru kıvrılıyor. Parmak uçlarının tam içimde belli bir noktaya değdiğini hissettiğimde ağzım gevşiyor. Dudakları klitorisimin etrafını sararken görüşüm bulanıklaşıyor.

Dilini ve parmaklarını aynı anda hareket ettirmeye başladığında, farkına bile varmadan boşalıyorum.

Dalga üzerime çökerken tüm vücudum kasılıyor, kalçalarım çılgınca sallanıyor. Ama ondan kurtuluş yok. Hiç kaçış yok. Çünkü ben onun ağzına boşaldıkça, o beni yatağa daha sert yapııştırıyor ve

O beni yutmaya devam ettikçe. Bundan sadece *bir taneyle* kurtulamayacağım. Orgazm.

Bacaklarımı birbirinden ayırırken kasları şişiyor, dili klitorisimden dudaklarıma kadar inerken beni ahlaksızca açık bırakıyor.

Ve sonra daha

aşağı. "*Aman*

Tanrım..."

Üzerimdeki hakimiyetini kırmak için çabalıyorum, dili tehlikeli bir şekilde aşağılarda dolaşırken şiddetle kızarıyorum.

"*Bekle, Oliver, değil-*"

"Az önce bana kendi evimde ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylemeye çalıştın? Kendi *yatağında*?"

Ağzını bacaklarımın arasından çekip gözlerini gözlerime diktiğinde ürperiyorum. Yüzüm derinden kızarıyor.

"Vücudumla yapabileceklerine ne dersin-" "Bana ait olan."

Ona hararetle bakarken ağzım açık kalıyor. Bunun bir kısmı onun mükemmel, dizginlenemez kibri karşısında yaşadığım şok.

Bunun daha büyük bir kısmı, ne kadar berbat ve yanlış olduğunu bilsem bile, onun bunu söylediğini duymanın ne kadar inanılmaz derecede *ateşli* olduğuna dair karanlık, günahkâr bir şehvet.

"Yalvarırım-"

"Beni duydun," diye geveliyor ve üzerimde yükselirken dudaklarıma bir inilti getiriyor.

Bacaklarımı açıp arkaya sabitliyor ve eşofmanının içindeki kalın, *kocaman* çıkıntının amıma elektrikle baskı yaptığını hissettiğimde ürperiyorum. Üzerimde geziniyor, bir eli aramızdan aşağı kayarken gözleri beni yatağa sabitliyor.

"*Bu...*"

Meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde inliyorum.

"Bana ait."

"*Bu-oh Tanrım!*"

Sertçe bükülürken ahlaksızca inliyorum, bu da utanç verici bir şekilde sistemimi ağırlı bir ihtiyaçla dolduruyor. *Daha fazlası* için bir arzu.

"Sanırım davamı geri çekiyorum."

Elini aramızda daha derine sokarken nefes nefese inliyorum. Avuç içi zonklayan klitorisime sürtünüyor ve gözlerim geri dönerken bir iniltiyle boğuluyorum.

"*Bunun* benim de hakkım olduğunu iddia etmeme gerek var mı?" "Sen kibirli bir egomanyaksın."

"Sen de benim için sırlısklam olmuşsun. Devam edelim mi?"

İki parmağını içime sokarken inleyerek haykırıyorum. Kalçalarım kıvranıyor, sanki daha fazla parmağını amıma sokmak istercesine onu itiyorum.

Oliver derinden hırlıyor.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu görüyor musun? Açgözlü küçük amcığının parmaklarımı koparmak için ne kadar istekli olduğunu görüyor musun? Ve *bu...*?"

Gözlerim ağızımla birlikte açılıyor ve üçüncü bir parmağını aşağıya iterek göt deliğimin etrafında günahkâr bir elektrikle dönüyor. Ağzım

gevşiyor ve içimin derinliklerinde *korkunç* erotik bir his tutuşurken kaşlarım çöküyor.

"*Bu da benim, küçük prensesim.*"

Ağzını ağızıma bastırıyor, dizlerimi göğsüme bastırıyor, ciğerlerimdeki havayı zorluyor. Sonra tekrar çekiliyor ve bacaklarımın arasına iniyor, parmakları amımdan hiç ayrılmıyor.

Elini kısırıp parmaklarını içime sokarken ve başparmağını klitorisimi yuvarlamak için kullanırken bulanık, şehvet dolu gözlerle ona bakıyorum. Dişleri ve dudakları uyluğumun iç kısmında geziniyor, nefesim gittikçe ağırlaşıyor, ta ki aniden sıcak nefesini kıkımda hissedene kadar.

Dili dar halkamın etrafında yavaşça ve talepkar bir şekilde dolaşıyor ve dünyam *eriyor*.

Oh. Aman Tanrım. *Tanrım.*

Anında, güçlü bir rüzgarın tek bir kibriti orman yangınına dönüştürmesi gibi, *her* yanım alevler içinde patlıyor. Yatağın içinde eriyorum, saf günahkâr zevk içimden geçerken zihnim bembeyaz oluyor. Parmaklarını g noktama doğru kısırırken başparmağıyla klitorisimi sertçe ovuyor. Bu sırada dili defalarca kıkımın etrafında dönüyor.

"*Oliver... Ben-!*"

"Şimdi iyi bir kız ol ve benim için *gel*." Dili

içime batıyor ve ben *patlıyorum*.

Sanki yıldırım çarpmış gibiyim; yatakta kasılırken tüm dünyam bembeyaz oluyor. Bir kolumu ağzımın üzerine atıyorum, kalçalarımı utanmazca ve arsızca ona doğru savururken çığlık atıyorum.

Beni orada, lanet olası stratosferde, ne kadar süre olduğunu bile bilmediğim bir yerde tutuyor. Çünkü zaman çalışmayı durdurdu, tıpkı benim geri kalanım gibi.

Belli bir noktada, gerçekliğe geri döndüğümün belli belirsiz farkındayım. Elleri beni terk ederken titreyerek yatağa yığılıyorum. Sonra dili yavaşça üzerimde geziniyor, amımı nazıkçe öperken dudaklarımdan titrek bir inilti çıkarıyor.

Sonunda çekip gittiğinde hâlâ titriyordum. Titreyerek, hala nefesimi tutmaya çalışarak, yavaşça gözlerimi açıyorum.

Onun tepemde dikildiğini, bacaklarını iki yana açmış, çırılçıplak bana baktığını görünce anında kızardım. Derinden kızarıyorum ve bacaklarımı kapatmaya gidiyorum. Ama anında elleri dizlerimi kavırıyor. Başını sallarken gözleri benimkilere kilitleniyor ve onları kolayca tekrar ayırıyor.

Tanrım, neden bu kadar günahkârca sıcak?

Gözlerim onunkilerde kalıyor, yüzündeki sert ve buyurgan ifadeyi delicesine içime çekiyorum. Sanki yakınlaşmak bile onun için bir savaşmış gibi çenesini sıkıyor. Sanki beni bu şekilde boşaltmak sadece yatak odasında değil, gerçek hayatta da bir fetihmiş gibi.

Bakışlarım yavaşça yüzünün yan tarafındaki yara izine kayıyor - buraya ilk geldiğimde onu daha da korkunç gösteren ince beyaz çizgi. Şimdi, ona bir karakter veriyor. Aslında karanlık ve tehlikeli bir şekilde yakışıklı.

Gözlerimi aşağıya indiriyorum, dönen dövme mürekkebinin, göğsünün ve omuzlarının güçlü, yontulmuş kaslarının üzerinden. Yan tarafındaki ve kaburgalarındaki yara izlerinin üzerinden aşağıya.

Ve sonra daha aşağı.

Bakışlarım eşofmanının önünü kaplayan *devasa* şişkinliğe takıldığında, tüm vücudum yeniden tutuşuyor ve iki yana açılmış göğüslerimin arasında ısı birikiyor.

Bacaklar.

Piyano odasındaki öpücük bir ilkti. Koridordaki öpüşme de bir ilkti. Şimdi yatağında olanlar da öyleydi.

Kaynıyorum, şehvet ve arzu içimde yanıyor, beni cesur yapıyor. Beni tekrar ıslatıyor.

Başka bir ilk için hazırım.

Yavaşça, yüzüm kızararak doğruluyorum. Bakışlarım onunkilere yöneliyor ve gözlerinin emredici, sahiplenici bir şekilde benimkilere saplanmasından ürperiyorum. Sessizliğin içinde sözsüzce yatağın kenarına oturmak için hareket ediyorum.

Sonra ona uzandım.

Oliver tıslıyor, parmak uçlarım çıkıntısını okşarken hırlıyor. Göbeğim kasılıyor ve çırpınıyor, nabzım atarken meme uçlarım sertleşiyor.

Kutsal. Cehennem.

Çok büyük, hatta devasa hissettiriyor. Ve çok, *çok* kalın. Kalbim göğsümde küt küt atarken iki parmağımın ucuyla pantolonunun altındaki şişkin şaftın üzerinde gezinirken ürperiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ufaklık," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Bacaklarımın arasında arzu birikirken dilim dudaklarımı ıslatıyor.

"Bana hissettirdiğin kadar iyi hissettirmek istiyorum." Çenesi sıkıştı.

"Rose..."

"*Seni iyi hissettirmeme izin ver,*" diye fısıldıyorum, elim yivli kalçalarının tehlikeli bir şekilde eşofmanının içinde kaybolduğu yere kayarken kalbim hızla çarpıyor. Göbeğinden çıkan koyu renk saç çizgisi bir ok gibi aşağıya bakıyor.

"Rose-"

Ona tekrar bakarken yüzüm kızardı.

"Yani, beni burada kapana kısırdığınıza göre-"

Anında büyü bozulur ve tüm ruh hali değişir. Gözlerindeki vahşi şehvet söner, sert ve öfkeli bir şeye dönüşür. Kaşları derin bir çatıklığa dönüşüyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan elimi itip geri çekiliyor.

Kaşlarımı çattım.

"Bekle, ben ne

yaptım-"

"Gitmelisin."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sanki az önce

bana tokat atmış gibi irkiliyorum. "Özür

dilerim, *ne* dedin?"

Oliver bir adım daha geri çekilir, kasları gerilir. "*Defol.*

Dışarı."

Az önce solar pleksusuma yumruk yemiş gibi hissederek ona bakıyorum.

Ya da üzerine buzlu su dökülmüş bir ateş gibi.

"Ciddi misin sen?"

"Kendi odanıza doğru yola çıkmadan önce beşe kadar saymam kadar ciddi."

Gözleri kısıldı.

"Bir."

Şok olmuş, kafam karışmış ve utanmış bir halde ayağa fırladım ve yataktan kalktım. Ondan uzaklaşıyorum, gömleğimi tekrar aşağı çekerken ve fırlatıp attığı külot ve pijama pantolonuna uzanırken derinden kızarıyorum.

"Onlar değil."

Onu tam arkamda hissettiğimde nefesim kesiliyor, bir eli kalçamda, külotu almak için etrafıma uzanıyor. Geri adım attığında ona doğru dönüyorum ve kendimi pijama pantolonuyla örtüyorum.

"Ver şunları bana."

Oliver'ın ağzı bir çizgiye doğru incelik.

"Sütyen yok. Külot yok. Hatırladın mı?"

Ona bakıyorum, hem öfke hem de arzu ile titreşiyorum. Kafa

karışıklığı ve şehvet. "I-"

"İki."

"Sen *tam* bir pisliksin."

Pijama pantolonumu çekiştirirken utançtan zonklayarak arkamı dönüyorum. Sonra dönerek yanından geçip kapıya doğru ilerliyorum.

"Üç-"

"Ne var biliyor musun?!" Aniden ona doğru fırladım, bakışlarımı onunkilere saptamak için geri döndüm. "*Siktir git!*"

Kaşlarını kaldırıyor, muhteşem ağzının bir köşesi çileden çıkarıcı bir sırıtışla kalkıyor.

"Aynı anda beni evinden kovarken bana böyle şeyler dikte ederek ne halt etmeye çalışıyorsun-"

"Seni kovmuyorum, gitmeni istiyorum. Arada büyük fark var."

Kaşlarını kaldırıp gözlerini bana kilitlediğinde ona ters ters bakıyorum.

"Ve bunu yapabiliyorum Rose," diye sessizce homurdanıyor. "Çünkü sen *benimsin*." Bunu söylediğinde içim ürperiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"I-"

"*Sen benimsin*," diye tekrar hırlıyor gözleri benimkilere kilitlenirken. "Ama bunun başka bir yolu yok."

İrkildim, az önceki ilahi yüksekliğin ayaklarımın altında küle dönüştüğünü hissettim. "Şimdi, saymaya devam etmem gerekiyor mu?"

Gözlerim

kapanıyor.

"*Siktir* git."

Dönüyorum, kapıyı çekip açıyorum, sonra da hızla içeri giriyorum.

DİŞLERİM gıcırdıyor, kaslarım çığlık atıyor. Yumruğum sertçe çantaya çarpıyor, kolum sarsılıyor ve sırtımdaki yarada havai fişekler patlıyor. Acıyla hırlayıp dans ederek uzaklaşıyorum ama hemen ardından bir sol kroşeyle geri dönüyorum.

Eğilip bükülüyorum, hayali karşı saldırılar yapıyorum, tekrar saldırıya geçmeden önce sağa sola kaçıyorum. Bir dizi vücut darbesi indiriyorum ve tam da görünmez rakibim nefes almaya çalışırken, güçlü bir sağ yumrukla suratını dağıtıyorum.

Ciğerlerim kabarıyor, terden sıırıslıklam oluyorum, sonunda dans ederek çantadan uzaklaşıyorum ve bir sandalyeye yığılıyorum.

Lanet olsun, bu acıttı.

Bıçağın saplandığı sol tarafımın tamamı yanıyor. Yaranın kendisi sanki kızgın bir demir yavaşça derime saplanıyormuş gibi hissediyorum. Ama acıyı bastırıyorum ve nefes almak için dişlerimi sıkarak onu bastırmaya çalışıyorum.

Can sıkıcı bir şekilde, boks antrenman çantası geçen gün odamdaki diğer eşyalarla birlikte çalındı. Lucile'e teşekkür edebilirim.

Ben baygınken. Ama sonra Wentworth, sağ olsun, odamın koridorunun sonundaki kullanılmayan misafir odasını derme çatma bir egzersiz odası olarak düzenledi.

Serbest ağırlıklar, bir güç rafı, bir bank, mekik ve mekik için birkaç mat ve tabii ki antrenman çantası.

Gözlerim önümdeki düzeni tarıyor. Tamam, aslında oldukça iyi. Lucile'e kızgın kalmak da zor zaten.

Bok çukuru *olmayan* bir odada yaşamamanın genel ruh halim ve refahım üzerinde olumlu bir etkisi *olduğu* ortaya çıktı.

Anla işte.

Ama Rose'u odadan gönderdiğimden bu yana geçen üç gün içinde, yeni temizliğine hayret etmek için odaya benden başka kimse girmedi.

Kahvaltı arabası hâlâ odanın *dışında* beni bekliyor. *Başka bir yere* gidiyorum. Sırtımdaki dikişleri kontrol ettirmek için.

Lucile yok. Wentworth yok.

Ve *kesinlikle* Rose yok.

Yüzü zihnimde titreşirken beynimde kara bulutlar dolaşıyor, boş boş bakıyorum.

O gecedan beri onu hiç görmedim. Resmi akşam yemeklerimizi askıya aldım. Evin etrafında da ona rastlayabileceğim şekilde dolaşmadım. Son üç günü yatak odamda ya da ofisimde geçirdim.

Homurdanarak ayağa kalkıyorum, terli gömleğimi çıkarırken geriniyorum ve odadan çıkıyorum. Koridorun sonunda, banyoya gidip duşu sıcak açmadan önce kendi odama geri dönüyorum.

Kavurucu su üzerime dökülürken fayanslı duvara ters ters bakıyorum.

"Beni burada kapana kısırdığınıza göre..."

Bir yandan, tişörtünü şımarık küçük göğüslerinin üzerine itmiş ve sikime uzanırken kalçalarından aşağıya parıldayan bir ıslaklık damlayan çok çıplak bir Rose'un anısı beni kaya gibi sertleştirmeye yetiyor.

Şu anda bile, sahneyi tekrar oynattığımda aletim tüm dikkatini topluyor, düşün spreyi altında kıvrılıyor ve şehvet içimde patlıyor.

Onu kovmamın tamamen benim hıyarlığım olduğunu söylemek istiyorum. Onun söylediği ya da yaptığı bir şey değildi. Ama bu doğru değil.

Tamamen söylediği şey yüzünden. Daha doğrusu, nasıl söylediği.

Sadece iğneleyici ya da nazlı davrandığını, bunun onun flörtöz olmanın masum, deneyimsiz versiyonu olduğunu biliyordum. Ama içimde bir şeyler kıpırdadı ve her şeyi durdurdu.

Son üç günümü bu "bir şeyin" ne olduğunu anlamaya çalışmak için kendime yalan söyleyerek geçirdim. Ama anlamaya ihtiyacım yok. Söylediği anda ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Onu istiyorum. Onun her bir santimini tüketmek ve sahiplenmek istiyorum. Sikimi krallığa kadar sürerken dudaklarında ismimin olmasını istiyorum. Döllerimin kalçalarından aşağı akmasını ve daracık küçük kıcı benim için havadayken ağzının daha fazlası için yalvarmasını istiyorum.

Ve onun *da beni istemesini* istiyorum. Beni yatıştırmasını değil, çünkü o benim tutsağım.

Eğer sadece sıcak bir ağız ya da dar bir am isteseydim, Carrie gibi birini arardım. Ama görünüşe göre libidom ve sikim bunu istemiyor. Görünüşe göre, sikim *sadece* Rose'u istiyor.

Ve onun yalvarmasını istiyor.

Mecburiyet duygusuyla ağzını sikime dolamasını istemiyorum. Sikerim öyle işi.

Bunu istiyorum çünkü o buna doyamıyor. Ağzının ve amının benim için salya akıtmasını istiyorum. Ama bir şey bana bunun asla böyle olmayacağını söylüyor.

Bu muhtemelen iyi bir şey zaten.

Lanetli olduktan sonra ne anlamı var

ki?

Suyu kapatıp dışarı çıkıyorum ve yatak odasında telefonumun çaldığını duyana kadar hızlıca havlulanıyorum. Yatağın üzerinden telefonu elime aldığımda, cevap vermeden önce gözlerim kısılıyor.

Atlas Drakos *şimdi* ne istiyor?

Bu benim şoförlü arabalarımın biri, camlar siyaha yakın karartılmış ve Wentworth ile aramızda ses geçirmez bir bölme var.

SUV Londra'ya doğru kükrerken Rose'un yanımdaki koltukta *sessiz* durduğunu düşünürsek, zaten ayırıcıya ihtiyacımız yok.

Ona bakıyorum, pencereden dışarı bakmak için kasıtlı olarak daha da sert bir şekilde benden uzaklaşması karşısında gözlerimi deviriyorum. Kaç yaşında, on iki mi?

Tamam. Bırak surat assın.

Kendi tarafıma dönüyorum, yan tarafımdaki renkli camdan bakıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Zihnimi yanımdaki kızıdan uzaklaştırıp toplantıya odaklanmalıyım.

Önümüzde.

Atlas Drakos ile.

Bu psikopatla masaya oturmak, objektif olarak, berbat bir fikir. Ama güvenli bir yerde buluşmayı kabul etti; Londra'daki Henley ve Marsden hukuk bürosunun konferans salonunda.

Ayrıca toplantının *sadece* o, ben, Rose ve organizasyonundan bir kişi arasında olmasını kabul etti - muhtemelen mitoloji takıntılı çatlak babaları tarafından bir Yunan tanrısının adı verilen kardeşlerinden bir diğeri.

Bütün bunların ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Atlas söylemedi. Ama sanırım sabırsızlanmaya başladı ve en son konuştuğumuzda, evime silahla daldığı zamandan bir güncelleme istiyor.

Onu almaya çalışıyorum.

Dişlerimi sıkıp dönüyorum ve gözlerimin kafasının arkasını yakmasına izin veriyorum. Rose, saçlarını zarifçe toplamış, krem rengi Valentino marka göz alıcı bir elbise ve ona uygun yüksek topuklu ayakkabılar giymiş.

Söz konusu elbisenin etek kısmı, kamuya açık herhangi bir durumda, *herhangi bir* şekilde veya biçimde onun üzerinde görmek istediğimden oldukça kısa. Özellikle de Atlas Drakos ile otururken. Ama sonunda sallanan ayak bilekleri üzerinde merdivenden inerken yüzündeki zorlukla kontrol altına alınmış sırtıştan bunu bilerek yaptığını anlayabiliyordum.

Tepki vermemi *istiyor*. Patlamamı. Varlığını talep eden Atlas'la buluşmayı o da en az benim kadar istiyor. Ama onunla buluşmanın beni gerdiğini de biliyor, o yüzden beni sinirlendirmek için giyinmiş.

Ve işe yarıyor. Sadece onun bunu görmesine izin vermeyeceğim.

Ve diğerk sorun da şu ki, elbise beni sadece sarısmakla kalmıyor. Beni *ateşliyor*.

Her yedi saniyede bir ona bakıyorum. Gözlerimin, elbisenin ince bedenine yapışış şeklinin üzerinde ağılıkla gezinmesine izin veriyorum. Göğüslerinin avuç içi kadar göğüslerini sarışını. Etek ucunun pürüzsüz, kremı kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde yükselmesi.

Merdivenlerden inip fuayeye günahkâr gibi girdiğinden beri aletim elik gibi sertleşti. Ve o *böyle* giyinmişken bu arabanın arkasında oturduğum sürece, bu elik o kadar sertleşiyor ki, yeni bir element oluşturmuş olabilir.

Dickluminum.

Cocknesium.

Onun daracık küçük amcığının tam içine girmem gerekiyor. "Elbisem iyi mi?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bakışlarım çılgınca dikkat dağıtan etek boyundan bana sırtırken olabildiğince kendini beğenmiş olan gözlerine kayarken kaşlarımı atıyorum.

Birileri nasıl dalga geçileceğini öğrenmiş.

"O elbise hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun."

Yüzü ateş gibi yanıyor. "Bence muhteşem. Lucile'in harika bir zevki var-"

"ok güzel bir elbise olduğundan kimsenin şüphesi yok," diye homurdanıyorum, gözlerim onunkileri yakıyor."

"Peki, sorun nedir?"

"*Sorun*," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde. "Sorun elbise değil. Onu kimin için giydiğin."

Bana bakmadan önce kaşlarını çatarak şaşkınlıkla irkildi.

"Benim..." diye başını sallıyor, ağzının kenarları sinsice kıvrılmadan önce inceliyor.

"Peki ya bunu onun için giyiyorsam?"

I. Bakınız. *Kırmızı*.

Kan. Ölüm. Şiddet. Katliam.

"*Dikkatli* ol," diye tıslıyorum sessizce.

"Neye dikkat edeyim?" Omuz silkiyor, ya yüzümdeki ifadeyi aptalca görmezden geliyor ya da daha tehlikelisi hiç görmüyor. "*Ne* de olsa o benim kocam olacak-"

"*O lanet* olası."

Tek bir hareketle emniyet kemerimi çözdüm, arka koltuktan ona doğru kaydım ve *onun* emniyet kemerini kopardım. Başının arkasındaki saçları yumruk yapıp onu hızla kucağıma çektiğimde inleyerek nefes nefese kaldı.

"*Tanrım...*" diye inliyor, taş gibi sert aletimin karnında zonkladığını hissettiği anda.

"Atlas'la buluşmak için *böyle* giyinmeye karar verdiğinde bunu görmezden geldim," diye kulağına hırlıyorum, diğer elim elbisesinin içinden kıcını tutarken hâlâ saçlarını avuçluyorum.

"Seni kibirli sikik-"

"Ama *bir saniye* bile beni böyle kışkırtmana izin vereceğimi sanıyorsan," diye tehlikeli bir şekilde çıkışıyorum, "sana sert bir ders vermenin zamanı geldi."

Elbisesinin arkasını yukarı çektim ve donup kaldım. Niyetim avuç içimle kışına şaplak atmaktı, hatta belki de bacaklarının arasındaki külotunu ıslatmak için kaç tokat gerektiğini görmektir. Ama elbiseyi yukarı çektiğimde bir sorun çıktı.

...Rose külot giymiyor.

Bir an için o kadar öfkelenmiş ki titriyorum. Ve her ihtimale karşı evden çıkmadan önce ilacımdan bir buçuk doz almış olmama rağmen, canavar kafesinin parmaklıklarına çarpmaya başladı bile.

Ta ki ağzını açana kadar.

"Senin kuralını hatırladım," diye fısıldıyor, kucağımda titreyerek. "Geçen gün bana demiştin ki..."

Gözlerimi kırıştırarak kırmızı buğuyu uzaklaştırıyorum ve başını yana çevirmiş bana bakan kızın gözlerini görüyorum.

Yanakları kıp kırmızı ve dudaklarını ısırarak öyle bir şey yapıyor ki, o ağzın aletimin etrafında gerildiğini görmek istiyorum.

Sikelim.

Bu yüzden külot giymiyor. Atlas'ı sikmek için değil. *Benim* için.

Bakışlarım sırtından aşağıya, kalçalarının üzerinden krem rengi kalçalarının arasına sıkıca yerleşmiş, parıldayan pembe amcığına doğru kayarken kaskatı kesiliyorum, gözlerimi kırıştırıyorum.

Kontrolü siktir et.

Kalçalarını tutup onu yukarı çekiyorum ve sonra ağzımı aç bir şekilde onunkine bırakıyorum. Dilim amının üzerinde gezinirken çılgın atıyor, başparmaklarımı kullanırken onu kızdırıyor

kucağında domalmışken kıcını arkadan açmak için. Açı çok zorlaşmadan önce dilimi klitorisinin etrafında dolaştırıyorum.

Sonra gözlerim onun büzülmüş arka deliğine odaklandı.

Ağzımı kıcına götürürken inliyorum, o ciyaklarken ve kucağında kıvranırken küçük deliğini dilliyorum. Başparmağım amına batıyor, iki parmağım klitorisini daireler çizerek ovarken onu beceriyor. O kadar sertleştim ki canım yanıyor ve sonunda daha fazla dayanamıyorum.

Bir saniye içinde takım elbise pantolonumun fermuarını açtım ve şişmiş aletimi serbest bıraktım. Aletimin kalın sıcaklığının kalçalarının arasından kaydığını hissedince titreyerek inliyor. Şaftımın etrafına kenetleniyorlar ve yumuşak teninin beni sardığı hissiyle gözlerim geri dönüyor. Uyluklarını sikimin etrafında birbirine sütmeye başladığında zevkle tıslıyorum.

"Küçük hevesli kız."

Dilim tekrar göt deliğinin üzerinde dans ederken homurdanıyorum, klitorisini ve g noktasını ovarken yalıyorum. Kalçalarım ritmik bir şekilde yukarı itiyor, sanki kalçalarını beceriyormuşum gibi. Şişmiş başın kaygan pembe dudaklarının üzerinden geçmesine ve klitorisine sürtünmesine izin vermek için ara sıra geri çekiliyorum.

Ve bunu yaptığımda çıkardığı sesler neredeyse boşalmam için yeterli.

Hayır. Henüz değil.

Kalçalarını yukarı çekerek amını ağzıma alıyorum, her santimini dilimle yalıyorum ve bir avucumu aşağı indirerek kıcına tekrar tekrar şaplak atıyorum. Rose'un nefesi kesiliyor, inliyor ve tüm vücudu kasılırken bana doğru eğiliyor.

"Oraya girdiğimizde prenses," diye inliyorum amının içine. "Bunu sallanan bacakların üzerinde yapacaksın, bundan hiç şüphelenmesin."

kimin malı olduğunuzu."

"Seni... seni *pi*," diye boğuluyor, dilimin klitorisi ve gt deliği arasında gezinmesinden aldığı zevkle inliyor. "Bana *sahip* değilsin-"

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Klitorisini emiyorum, kıına tekrar şaplak atarken sikimi kalçalarının arasına pompalıyorum.

Ve sonra benim için patlıyor.

Dlleri dilime doluyor, zevk çığlıkları ses yalıtımının sınırlarını zorluyor. Vücudu kıvranıyor ve bükülüyor, ben daha fazla dayanamayana kadar hevesle ağzıma doğru geri itiyor.

 gün boyunca onun tadını özledim.  gün boyunca onu kameralardan izlemekten kaçındım. Ve şimdi, onun dilimin üzerine boşalmasını hissediyorum ve tadıyorum.

Bu çok fazla.

Bir iniltiyle kıını ısıırıyorum ve sonra başımı geriye atıyorum. şişmiş, yapışkan kafa dudaklarının arasından yukarı doğru itilirken, kalçalarım yukarı doğru vuruyor, sikimi kremi kalçalarının arasına sokuyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor ve bir kkremeyeyle patlamaya başlıyorum.

Sıcak dllerim kalın beyaz ipler halinde tenine fişkırıyor, kalçalarına, kıına ve çıplak küçük amına damlıyor, ta ki her yeri benimle kaplanana kadar.

Spermlemlerimle işaretlenmiş.

Araba durur.

"Efendim," diyor Wentworth dahili telefondan. "Buradayız."

Rose kucağımdan inerken sırtıyorum, yüzü kıpkırmızı, ben sakince sikimi pantolonumun içine sokup fermuarımı çekiyorum. Boğazımı temizleyip konuşmadan önce birkaç saniye etrafına çılgınca bakmasına izin veriyorum.

"Evet?"

"Orada... İhtiyacım..." diye bana doğru dönüyor, yüzü utançtan yanıyor ama aynı zamanda devam eden bir arzuyla. "Peçete gibi bir şeye ihtiyacım var... için..."

"Neye?"

Yanakları kıpkırmızı olurken dudakları büzülüyor ve gözleri yalvarıyor. "*Oliver...*"

"*Ne için Rose?*" diye sessizce homurdanıyorum, yüzünü kavrayıp onu kendime çekiyorum. "Ben..." diye kalın kalın yutkunuyor. "Dölün için."

"Neden, Rose? Benim dölüm nerede?" İnliyor.

İnliyor ve neredeyse sikimi tekrar çıkarıp onu hemen burada becereceğim.

"*Her yerimde,*" diye yumuşakça inliyor. "Her yerim... her yerim..." "Söyle."

Titriyor.

"*Amım.*"

"Aferin

kızıma."

Titriyor.

"Senin için peçetem ya da mendilim yok Rose."

Yüzü düştü. "Ama oraya... *Oliver*'la birlikte giremem!"

"Tabii ki oraya amına ve götüne döllerimi akıtarak ve külot giymeden girebilirsin."

Eğiliyorum ve alçak sesle fısıldarken dudaklarım

kulağına değiyor. "*Çok dikkatli* yürüsen iyi olur."

BİR AN İÇİN, Henley ve Marsden'in lobisinde bizimle birlikte asansöre doluşan iki adam ve kadına neredeyse bir sonrakini beklmelerini söyleyecektim. Ama belli ki Atlas'ın adamları değiller ve içlerinden biri bana üç kez bakıp kim olduğumu anladıktan sonra hızla gözlerini kaçırınca, onlara havlamanın kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

İki yıldır insan içine çıkmadım ve bugünkü küçük gezintime gerekenden fazla dikkat çekmemeyi tercih ederim. Eğer kafamı çevirip onları görmezden gelirsem, arkadaşları daha sonra anlattığında "hayır, tabii ki Oliver Prince olamaz, saçmalama" deme ihtimali var.

Eğer kafasını koparırsam, bu çok belli olur.

Bunun yerine asansör beşimiz içerideyken yavaşça yükselmeye başladı. Ama Rose yanımda kaskatı kesilmeden önce ancak iki kat çıkabildik. Sanki tuhaf ve rahatsız edici bir dans yapıyormuş gibi dönmeye ve kıvranmaya başladı.

"*Ne yapıyorsun?*" diye sessizce kulağına mırıldanıyorum.

Titriyor, kızarmış yüzünü bana doğru çevirirken hararetle kızarıyor.

"Evet?"

Gözleri irileşiyor ve bakışları asansörde bizimle birlikte olanlara kayarken tekrar dönüp duruyor. O yutkunurken kulağımı ona yaklaştırıyorum.

"*Sanırım...*"

Tekrar dönerken nefesi kesiliyor. "*Ne düşünüyorsun.*"

Dudaklarını ısıyor, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşırken titriyor. "*Sanırım damlıyor.*"

Bu muhtemelen beni bu kadar sertleştirmemeli.

Başımı çevirip ona bakarken sırtıyorum. Gözleri yalvarıyor, sanki çiş gelmiş küçük bir çocuk gibi topuklarının üzerinde küçük bir dans yapıyor.

Ama sonra dansı durur ve keskin bir şekilde soluk soluğa kalır; öyle ki asansördeki üç avukat da dönüp merakla ona bakar. Ama tek gördükleri, Oliver Prince'e çok benzeyen iyi giyimli yaşlı bir adamın yanında dururken "hıçkırık" kelimesini ağzından kaçırın, yüzü kızarmış genç bir kadındır.

Görmedikleri şey ise elimi eteğinin altına sokmuş, parmağımı yavaşça kalçasına doğru sürüklüyor olmam. Yavaşça *dölümün* serseri damlalarını topluyor.

Elim ve yapışkan parmaklarım çıplak amını avuçlarken, Rose dudağını sertçe ısırarak bir başka nefesi bastırana kadar elim sonuna kadar yukarı kayıyor.

"*Bunu ait olduğu yere geri koyalım, olur mu?*"

Çenesi düşüyor ve ben döl kayganlığındaki parmaklarımı amına bastırıp ovuştururken gözlerini dikeyiyor.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Üç avukat bizimkinden dört kat aşağıda, kendi katlarında inerler.

Kapılar daha yeni kapanmıştı ki onun üzerine atıldım, onu duvara yapıştırdım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Klitorisini sertçe, acımasızca ovuyorum, spermim hala parmaklarımda, onu anında sıfırdan yüze çıkarıyorum.

Bacakları titriyor, yüzü patlıyor. Ve saniyeler içinde, parmaklarımı açgözlü amının derinliklerine sokarken, ağzımın içinde serbest kaldığını haykırıyor.

Katımıza çıkmadan hemen önce geri çekilip kravatımı düzeltiyorum. Rose nefesini tutmaya ve eteğini düzeltmeye çalışırken telaşlanıyor.

"Bekle."

Kapılar açılırken ona doğru dönüyorum ve iri cüssemle kimsenin onu görmesini engelliyorum.

"*Ağzını aç.*" Bana

bakakaldı. "*Oliver...*"

"*Aç. Ağzını. Ağzını.*"

Yapıyor. Onun dölünden ve benimkinden kayganlaşan iki parmağım dudaklarının arasına giriyor. Ve daha fazla istemeden onları kapatırken sikim daha da sertleşiyor.

Ve onları yalayarak temizler.

"*Çok, çok iyi bir kız,*" diye tısladıktan sonra arkamı dönüp bana merakla bakan resepsiyon görevlisine sert bakışlarımı yöneltiyorum.

"Şu toplantıya gidelim."

VAY anasını.

Atlas'ın konferans masasının karşısındaki kendini beğenmiş yüzüne bakıyorum. Bundan çok daha agresif yönetim kurulu toplantılarında geçirdiğim yıllar bana her şeye rağmen yüzümü tamamen nötr tutabilmeyi öğretti.

Ama Atlas'ın tesadüfen kendi babasını öldürdüğünden bahsetmesine hazırlıklı değildim.

"Şaşırdınız mı Prens?" Atlas bana sırtarak homurdanıyor. Yanında küçük kardeşi Ares Drakos kayıtsızca oturuyor. Tanrım, bu çocuk arbitraj ya da yüksek finans işine girmeli. Yüzü *tamamen* anlaşılmaz, benim için bile.

"Pek sayılmaz. Birkaç hafta önce bana, ailenizin tahtını bir an önce devralmayı planlıyor olabileceğinizden bahsedildi."

Adrian, Atlas ve Cillian Kildare'in arasına girmemem konusunda beni uyarmaya geldiğinde bundan bahsetmişti.

Bir omzumu kaldırdım. "Hepsi

bu kadar mıydı?" Bana

kaşlarını çatıyor. "Pardon?"

"Bu toplantıyı kastediyorum. Bizi sadece baba katili olmakla övünmek için mi bir araya getirdin?"

"Bunu en çok sizin takdir edeceğinizi düşünmüştüm."

Yüzüme doğal ifadeyi geri getirmeden önce kaskatı kesiliyorum, çenem sıkılıyor.

"Neye gönderme yaptığınızdan emin

değilim." Atlas kıkırdar.

"Tabii ki hayır. Tabii ki hayır. Sadece bir söylenti, öyle mi?"

Öyle. Basının son birkaç aydır üzerine yapışmaya karar verdiği taze haberlerden biri. Çünkü hiçbir şey psikopat cinayetin babasının da psikopat olduğunu ima etmek kadar boktan tık tuzağı makaleler sattıramaz. Kendi babamın genç yaşta ve beklenmedik bir şekilde ölmesinden başka bir şeye dayanmıyor.

Yine de onu alaşağı eden karanlıktı. Beni değil.

"Benim hakkımdaki 'bilgilerin' için magazin gazetelerinden daha iyi bir kaynak bulurdum, Atlas."

Omuz silkiyor ve sonra gözleri Rose'a kayıyor.

Açlıkla.

Ona ters ters bakıyorum, dişlerim parlıyor.

"Tekrar soruyorum, neden *buradayız* Atlas?" Şak diye söyledim. Bakışları tekrar bana dönüyor ve gülümsüyor.

"Sizi buraya getirdim çünkü bunu yüzünüze söyleme nezaketini göstermek istedim."

"Sabrım tükeniyor," diye mırıldandım. "Varmak istediğiniz noktaya varın." Atlas gülümsüyor.

"*Demek* istediğim, seni lanet olası pislik, babam zayıf ve sabırlı biriydi." Ellerini dikleştirdi ve bana doğru eğildi. "Ancak ben ikisi de değilim. Ayrıca babam senin bu aptal oyununun oynanmasına izin vermekte sakınca görmedi."

"Peki bu hangi oyun?"

Bana ters ters bakıyor.

"*Benim* olanı talep etmek için beklemem gereken yer!"

Tek bir hareketle ayağa kalktı ve masanın yarısını dolaşarak Rose'a doğru ilerledi.

Evet, öyle. Öyle bir şey olmayacak.

Bir saniye içinde sandalyemden kalktım ve kendimi psikopatla arkamda soluk soluğa kalan kızın arasına sıkıca yerleştirdim.

"*Çekil yolumdan.*" "Hayır."

Gözleri şişiyor ve muhtemelen benimle dövüşmek için ceketini çıkarmaya giderken hırlıyor.

Birden ağabeyi yanında beliriyor, onu itiyor ve Atlas'a Yunanca bir şeyler mırıldanıyor. Ağabeyi bana ters ters bakmadan önce bir şeyler tükürüyor.

"Ben sabırlı bir adam *değilim*, Prens!"

Gözleri şiddetle kısılıyor, yanımdan geçip Rose'a bakıyor -ya da en azından bakmaya çalışıyor.

"Ve müstakbel gelinime elini sürersen sana neler yapacağımın farkında olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Ötekinin" kontrolü ele geçirmesine izin vermemek için her şeyimi vermem gerekiyor. Onu burada, avukatlarla dolu bir binada boğarak öldürene kadar şiddetimin ve öfkemin patlamasına izin vermek.

Ama bir şekilde, mucizevi bir şekilde, dayanıyorum.

"Bunun bir telefon görüşmesi olabileceğinden oldukça eminim Atlas. *Aslında* Antik Yunan'da olmadığımızın farkındasın, değil mi? Telefonlar var."

Atlas sadece bana bakıyor.

"Şaka yapmaya devam et Prens. Ama eğer onda herhangi bir şekilde iz bıraktıysan-" "Belki de *izim* çoktan kalçalarından aşağı akmaya başlamıştır."

Rose'un yüzü kapkara ve kıpkırmızı; yanına gidip elimi sırtına koyduğumda bana ters ters bakıyor.

"Biz gidiyoruz."

Asansöre döndüğümde aniden bana doğru döndü. "Bu da neydi böyle?!"

Kaşlarım çatıldı.

"Hepsi ne?"

"Hepsi *bu!* O... *ekran!*" "Sen neden bahsediyorsun-"

"Bunu bir daha *asla* yapma," diye tersliyor.

"*Ne yap-*"

"Beni lanet olası bir pazarlık kozu yap! Konferans masasında ucuz bir palavra!" diye tıslıyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Beni bir piyon gibi kullanmaya *cüret* etme."

O bana hançer gibi bakarken ben ona

soğukkanlılıkla bakıyorum. "Eee?"

"Peki *ne*," diye tersliyor.

"Doğru mu değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Ne-"

Rose, ben ona çarpıp asansörün duvarına yapıştırırken

nefesini tutuyor. "*Üzerindeki izim hâlâ kalçalarından aşağı damlıyor mu?*"

Nefesini keskin bir şekilde içine çekiyor.

Gözleri dik dik bakıyor. "BEN..."

Asansörün kapıları lobiye açılıyor. Onu bırakıyorum, takım elbisemi düzeltiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Yatak odasının kapısını arkamdan çarparak kapattım. Öfkeyle, kendimi yorganın altına gömmek ve bir süreliğine dünyadan kaybolmak niyetiyle yatağıma doğru yürüyorum.

Bir yandan, hayatımın en ateşli ve cinsel açıdan en yüklü öğleden sonralarından birini yaşıyorum. Önce arabada Oliver beni kucağına aldı ve...

Yüzüm kızardı.

Ve ağzını üzerime koydu. Ve-oh Tanrım, bana *şaplak attı*. Ve onun ovuşturdu Bacaklarımın arasında ve klitorisimin üzerinde *son derece* büyük bir alet.

Zihnim, o kadifemsi ama demir gibi sert kalınlığın amımın üzerinde sürtünerek küçük düğmemle alay ettiği hissine geri dönüyor. Anıların seli bacaklarımın arasında sıcak ve ıslak bir şeyin başka bir selini tetiklerken bacaklarım titriyor.

Ve ondan sonra, asansörde: *kendi spermini* uyluğuma geri itti ve klitorisime sürttü. Parmaklarını emip temizlemeden önce beni bir kez daha boşalttı.

Bunu talep ettiği ya da emrettiği için değil.

Çünkü *bunu* çok *istiyordum*. Çünkü bu adamın etrafında olmak, garip bir nedenden dolayı, içimdeki pisliği ortaya çıkarıyor. Her yasak fanteziyi. Her kötü düşünce. Her sürtük, ahlaksız arzu.

Öfkem şehveti bastırıyor.

Lanet olsun ona.

Arabada ya da asansörde olanlar için hiç de kızgın değilim. Çünkü, yukarıya bakın. Ama öfkelendiğim ve fokur fokur kaynadığım şey, kendimi çarpık bir oyunun piyonu gibi hissettirilmem. Etrafımda oynanan, beni de içine alan ve yine de kendimi dışında *tutmam* gereken bir oyun.

Evet, siktir et. "Odadaki alfa köpek" saçmalığı için kullanılmanın *da canı* cehenneme.

Belki de izim çoktan kalçalarından aşağı akmaya başlamıştır.

Beni bu kadar öfkeliendirebilecek ve aynı zamanda bu kadar tahrik edebilecek bir dizi kelimeyi bir araya getirmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ama tabii ki, arka cebinden bu tür kelimeler dizisi çıkarabilecek biri varsa, o da Oliver'dır.

Sanki bir işaretmiş gibi, yatak odamın kapısı arkamdan çarparak açılıyor ve döndüğümde adamın kendisinin kapı aralığından bana baktığını görüyorum.

"Vay canına, kapıyı çaldığın

için teşekkürler."

"Kızgınsın."

"Ve sen bir piçsin."

"Aydınlat beni."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak alay ediyorum.

"Buraya senin oyunlarını oynamaya gelmedim Oliver."

"Tam anlamıyla öylesin," diye tersliyor. "Bu arada dilinizdeki değişikliği de fark ettim."

Ona ters ters bakıyorum.

"Peki ya benim dilim, *majesteleri*."

"O ağzın başını belaya sokacak."

"Oh, öyle mi?" Şak diye söyledim. "Ne yapacaksın, sabunla mı

yıkayacaksın?" "Aslında başka bir şeyle doldurmayı düşünüyordum."

Gözlerini devirmesini, başka tarafa bakmasını ya da bunu ısırmacı bir yoruma dönüştürmesini bekliyorum. Bunun yerine, gözleri benimkileri delip geçmeye devam ediyor.

Sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

Titreyerek geri ç e k i l i y o r u m , yatağın yanından geçip pencerelerin yanındaki küçük oturma alanına gidiyorum.

"Eski-özür dilerim?" Sonunda mırıldanmayı başarabildim.

Tam önümde durup üzerimde yükselirken Oliver'ın gözleri karanlık ve vahşi bir açlıkla içimi yakıyor.

"Dedim ki, ağzını dolduracak başka bir şey bulacağım."

Yutkunuyorum.

"L gibi mi?"

Dudakları hınzırca kıvrılıyor. Kalbim korku, heyecan ve şehvet karışımıyla hızla çarparken o eğiliyor ve bir elini çeneme değdirmek için yukarı kaldırıyor.

Dudaklarının kulaklarıma değdiğini hissettiğimde

sessizce nefes alıyorum. "*Dizlerinin üzerine çök.*"

Tüm vücudum titriyor. Kalbim boğazıma tırmanırken ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık ıslanırken göbeğim sıkılaşıyor.

Gözlerimi onunkilere dikerken yutkunuyorum, çenemi titrememeye

kararlı bir şekilde ayarlıyorum. "Sen sahip değilsin-"

"Ama *çok* hoşuma gidiyor," diye homurdanıyor ve titrememe kuralına uymak için dudağımı sertçe ısırma neden oluyor. "Ve dahası, bunu yapmamdan hoşlanıyorsun. Kontrolü ele aldığında *sırılsıklam* oluyorsun."

Elinin duygusal bir şekilde boğazıma dolandığını, ağzının kulak mememle tekrar oynadığını hissettiğimde gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor.

"Ve bunu anlamamış gibi davranmaktan gerçekten yoruldum."

Tanrım, evet.

"Yani," diye mırıldanıyor. "Dizlerinin üzerine çök ve sikimi iyi bir kız gibi yut, *hemen şimdi.*"

Hevesle sızlanıyorum.

"Gördün mü?" Boynuma doğru mırıldanıyor. "Sana söylemiştim."

Yanımdan geçip pencerenin yanındaki büyük, zarif, yüksek arkalıklı sandalyeye otururken beni titreyerek bırakıp uzaklaşıyor. Ceketini açık, toplantıdan kalma kravatı yok, gömleğinin üst düğmeleri biraz açılmış, kaslı göğsünün bir kısmı ve dövmeleleri görünüyor.

Bacaklarını açıyor ve gözlerimin bacaklarındaki devasa çıkıntıya kaymasını engellemeye çalışmıyorum bile.

Yavaşça, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Bakışlarının ardında karanlık ve ateş titreşiyor. Bu zorlama değil. Bu benim isteğim dışında olan bir şey değil.

Bu benim istediğime boyun eğmem.

Ve o bunu biliyor.

"Elbiseni çıkar."

Çenesi gıcırıyor.

"Topuklular kalsın."

Titriyorum ve geriye uzanıp elbisenin arkasındaki fermuarı açıyorum ve omuzlarımdan sıyrıyorum. Belime kadar düşüyor ve göğüslerimi örtmek için hareket ederken kızarıyorum.

Beni çıplak gördü, belli ki. Ağzını en mahrem bölgelerime götürdü, hatta birkaç saat önce bile. Ama onun önünde hiç tamamen çıplak olmamıştım.

Gözlerim tekrar onunkilere kayarken yutkunuyorum. Tek kelime etmiyor. Söylemesine de gerek yok. Bakışları her şeyi anlatıyor. Gözünü budaktan sakınmayan karanlık bakışları bazen düşmanlarını dize getirir.

Şu anda, aynı çelik bakışlar beni içten içe ısıtıyor. Beni alevlendiriyor.

Elbiseden tamamen sıyrılıp ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyorum. Ellerim içgüdüsel olarak kendimi örtmek istiyor. Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Aslında onu itmeme bile gerek yok, çünkü ona doğru bir adım atar atmaz ve sert bakışlarının her bir santimetrekaremi nasıl yuttuğunu görür görmez, artık düşünemiyorum bile.

Yavaşça, kalbim güm güm atarken ve her şey biraz bulanıklaşırken, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Oliver kemerine uzanıp yavaşça çözdükten sonra pantolonunun düğmesini açarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Sonra da fermuarını çözdü.

Fermuarını indirip elini külotunun içine sokup kendini kurtarıırken nabzımın kulaklarımda attığını hissedebiliyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Anasını. Of. Tanrım.

Pantolonunun içinden bana karşı zonkladığını hissettim. Bugün arabada, onu kalçalarım ve amıma karşı çıplak bile hissettim ve muazzam hissettirdi.

Şimdi onu kanlı canlı, dizlerimin üzerinde görünce, *çok büyük* bir hata yaptığımı anladım.

Oliver'ın "büyük" ya da "iri" olduğunu varsayarak onu küçümsemek. Adam *dev* gibi.

Pantolonunu ve külotunu yavaşça çıkarıp sandalyenin koluna sarkıtırken ağzım bir karış açık, tenim karıncalanarak ona bakıyorum. Yani öylece *bakıyorum*.

Tanrım, siki ön kolum kadar.

Uzun. Sert. Kalın. Şişmiş. Hafif kavisli alt tarafında bir damar uzanıyor ve ucunda ıslak bir şey parlıyor. Tanrım, taşakları bile kocaman görünüyor.

Yavaşça, gözlerim önümdeki canavar aletten, onun bağlı olduğu canavar adama odaklanıyor. Bakışları içimi yakan adama. Kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni daha da ıslatan adama.

Elini kaldırıp iki parmağıyla beni yaklaştıran adam.

Açılmış bacaklarının arasına girdiğimde, nabzım hızla atarken miyavlayan bir iniltiyi ısııyorum. Dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim, bir elimi yukarı kaldırdım ve sonra

Tereddüt ediyorum.

Sonra ona dokunuyorum.

Parmaklarım şişmiş şaftının etrafında kıvrılıyor ve onu hissettiğimde ürperiyorum: sıcak, ipeksi, kadifemsi yumuşak ve yine de taş gibi sert. Geçici olarak sıkıyorum, başındaki parlak boncuk büyüyüp sonra yavaşça alt tarafa doğru damladığında sessizce nefes alıyorum.

Düşünmüyorum. Tereddüt etmiyorum. Sadece öne doğru eğildim ve tek bir hareketle dilimle o damlaya vurdum.

Dilimdeki tuzlu tatlılığın tadını alırken, "*Siktir,*" diye inliyor. "*Aferin kızıma.*"

Bunu her söylediğinde kalçalarım birbirine yapışıyor ve nabzım hızla atıyor. Ve o bunu biliyor. Gözlerini gözlerime diyor, elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster."

Eğilip dilimi tekrar sikinin alt tarafında gezdirirken bacaklarımın arasında ısı birikiyor. İnlediğinde, elimde seğirip zonkladığında ürperiyorum. Dilim daha yukarılara doğru sürükleniyor, başının üzerinden geçmeden önce her kocaman santimiyle alay ediyor. Onun esmer tatlılığını tekrar tadıyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, ağzımı açıyorum ve tek bir hareketle kafasının tamamını ağzıma alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim kaldırabileceğim kadar olabilir.

Oliver zevkle tıslayarak inliyor. Parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor - çekmiyor ya da talep etmiyor, sadece ağzımı kafasından ayırıp tekrar kafasına doğru yönlendiriyor. İkinci seferde onu daha derine sokuyorum, ama hala bir

onun bir kısmı. O kadar büyük ki, çenemi ne kadar aşabileceğimden emin değilim.

Ama çok ıslağım. Cızırdıyorum, çok tahrik oldum. Ve bunu çok istiyorum. *Onu* istiyorum.

Her iki elimi de etrafına doluyorum - üst üste dizilmiş olsalar ve parmak uçlarım dokunmaya bile yaklaşırsa bile, hala aletinin yarısına dokunamıyorum. Ama yine de tepesini emip yalarken hevesle inliyorum, kalın gövdesini okşarken ucundaki küçük yarıkla alay ediyorum.

"Bana bak Rose."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve sert bakışları içime işlerken anında inlemeye başlıyorum.

"İşte böyle. İyi bir kız gibi sikimi yutarken bana doğru bak. Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Tekrar inliyorum, titriyorum ve başımı onun başının üzerinde aşağı yukarı sallarken ve gözlerinin içine derin derin bakarken göbeğimi tekrar tekrar sıkıyorum.

"Benim için o daracık amcığınla oyna," diye kalın kalın geveliyor. "Kendine dokun ve sikimi yutarken o güzel amcığın ıslat."

Daha konuşmasını bitirmeden bir eli utanmadan kalçalarımın arasına düşüyor. Bir parmağımı kayganlığında gezdiriyorum, aletinin etrafında inlerken onu içeri sokuyorum.

Hevesle mırıldanıyorum, sertçe emiyorum ve ağzımı ve elimi daha hızlı hareket ettiriyorum. Bacaklarımın arasında, diğer elim klitorisimi tekrar tekrar vuruyor, titremeye başladığımda baskı ekliyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye inliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ne kadar iyi bir küçük horoz emici."

Bu beni öfkelenlendirmeli. Bana böyle dediği için öfkelenmeliyim. Bunun yerine, yemin ederim, bir düğmeyi çevirmek gibi.

Neredeyse boşalacaktım.

Birdenbire, sadece ağzımı onun sikine koymuyorum. Ona *tapıyorum*. Kendimi tamamen bırakıp içimde bir yerlerden gelen titreşimli, boğucu, muhtaç enerjiyi serbest bırakmaya başlamamı tarif etmek için aklıma gelen tek kelime bu.

Sikinin her yerinde lanet bir porno yıldızı gibi inliyorum, bir elimle onu okşarken diğer elimle çılgınca klitorisimi ovuyorum. Göbeğim sıkışmaya ve kenetlenmeye devam ederken gözlerim ona kilitleniyor - vücudumun kıvrılmaya başladığını ve yaklaşan patlamaya hazırlandığını hissediyorum.

İnanılmaz bir şekilde Oliver'ın siki elimde daha da kalınlaşıyor. Zonkluyor, sıcak ve sert, gözleri benimkilere saf ateşle bakarken çenesi sıkılıyor.

"Beni boşaltacaksın," diye inliyor sıkılmış dişlerinin arasından. "O güzel ağzını döllerimin her damlasıyla dolduracağım."

Inliyorum, çenemi sonuna kadar açıyorum ve yutabildiğim kadarını yutuyorum. Gözlerim sulanıyor, parmaklarım klitorisime sertçe bastırıyor ve aniden patlamaya başlarken bir inilti çıkarıyorum.

O da öyle.

Aleti kocaman şişip dilime doğru nabız gibi atmaya başladığında kendi orgazmım hâlâ üzerimden ve içimden akıyor. Serbest bıraktığı sıcak, yapışkan, tuzlu-tatlı fiskeyler ağzımı dolduruyor, dudaklarımdan sızarak elimin hala onu kavradığı yere damlıyor. Parmaklarım klitorisimin üzerinde tekrar tekrar dönüp beni ikinci bir orgazma sürüklerken, Oliver saçlarımı kavrayıp kalın bir şekilde inerken onun döllerini yutmaya başlıyorum.

Yavaşça, nefes nefese ondan uzaklaşıyorum. Yüzüm kıpkırmızı, dudaklarım şişmiş ve kabarmış, çenem ağrıyor.

Ama tüm vücudum, beni bacaklarının arasında, yerde erimiş yapışkana çeviren bir elektrik enerjisiyle cızırdıyor. Aşağı uzanıp çenemi hafifçe kavırken gözleri benimkileri büyülüyor, yüzünde sert, buyurgan ve yoğun bir ifade var.

Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinerek beni titretiyor. "Ağzını aç."

Bunu yaptığımda, başparmağı alt dudağımdaki sperminin bir kısmını ağzıma ve dilimin üzerine iterken ürperiyorum. Dudaklarım başparmağının etrafını sarıyor, bir kez daha yutarken hafifçe emiyor.

"Hepsini aldın mı? Göster bana."

Tanrım, tüm bunlar neden bu kadar ateşli? Emredici ses tonu. Hakimiyet. Bana söylediği kirli şeyler ve beni tekrar tekrar patlatmak istememe neden olan pis, ahlaksız yollar.

"Ağzını aç ve bana göster," diye sessizce homurdanıyor.

Öyle yapıyorum. Ağzım açılıyor ve hatta dilimi biraz dışarı çıkarıyorum.

"*Hepsi gitti*," diye mırıldanıyorum yumuşak bir sesle, çok boğucu, çok kirli, çok kendim olmak için

sürtük. "*Aferin*

kızıma."

Beni yukarı çekerken inliyorum, ağzı ağzıma çarparken çenemi kavırıyor.

Sonrasında geceyi geçirmiyor. Ama beni yatırıyor.

Bana pijama giydiriyor, dişlerimi fırçalamamı izliyor ve sonra *beni taşıyor*. yatağıma.

Bir an için nabzım hızlanıyor ve bunun daha da ileri gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. Yatağımda bana katılacak ve geri kalanımı almadan önce bana giydirdiği pijamaları çıkaracak mı?

Bunu bu kadar çok istemem günah.

Ama öyle bir şey olmadı. Oliver sadece örtüleri geri çekiyor, beni yatağına sokuyor ve örtüleri tekrar üzerime örtüyor. Üzerime eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma indirirken gözleri karanlık bir şekilde yanıyor.

"İyi geceler prenses."

Sonra gitti, uyku beni ele geçirene kadar az önce olanları tekrarlarlarken beni yorganın altında yanar ve kıvrılır halde bıraktı.

Sonra aynı şeyleri rüyamda görüyorum.

Ertesi gün öğleden sonra, müzik odasında Stradivari'nin başında oturmuş, dalgın dalgın Chopin çalıyorum. Ama aklım çaldığım noktürnden çok uzakta,

ve parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirmek tamamen kas

hafızası. Hala dün geceyi düşünüyorum.

Onun hakkında.

Hepsi hakkında.

Derinden kızardığımı hissediyorum ve aniden oynamayı bırakıyorum. Ellerimden biri dudaklarımın üzerinde geziniyor. Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum, ama yemin ederim dün geceki *aktivitelerden* dolayı hala şişmiş hissediyorum. Ve çenemdeki donuk ağrı *kesinlikle* gerçek.

Dün gece uykuya daldığım fantezileri yeniden canlandırırken yüzüm ateşle kaynıyor. Ağzımı dölleriyle doldurması ve sonra daha fazlasını istemesi.

Her şeyimi istiyor.

Yüzüm zonklayacak kadar kızarıırken dudaklarım büzülüyor. Yüce Tanrım, bu nasıl işe yarayacak ki? Yani, fiziksel olarak, nasıl *sığacak* ki?

Arkama yaslanıp derin ve sakın bir nefes aldığımda yüzümdeki kızarıklık beni canlı canlı yakmakla tehdit ediyor.

Onu sadece fiziksel olarak ele geçirmeyi düşünmek değil bunaltıcı olan. Karanlığı da dahil olmak üzere *her şeyini* almak. Hatta belki de *özellikle* karanlığını. Çünkü kulağıma hırlamasını ve beni ona aitmişim gibi tutmasını seviyorum. İçimde gömülü olduğunu bile bilmediğim kirli fantezilere kolayca ulaşp onları ortaya çıkarması.

Bu durumun hiçbirisi normal değil. *O* normal değil. Ama bugünlerde ben de değilim. Belki de bu yüzden tüm bunlar çok yanlış ama aynı zamanda çok lezzetli, günahkârca doğru geliyor.

"John Cage pratiği yapıyorsun, anlıyorum."

Oliver'ın sesini duyunca irkiliyorum. Her zamanki kot pantolonu ve tişörtüyle değil, üzerinde kesinlikle harika görünen koyu renkli, özel dikim, üç parçalı bir takım elbiseyle kapıda duruyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Pratik mi yapıyorum...?" Tıklıyor ve gözlerimi deviriyorum.

Kırkılı ve ellili yılların avangart bestecilerinden John Cage, bir zamanlar "4'33" adlı, kelimenin tam anlamıyla dört dakika otuz üç saniyelik sessizlikten oluşan ünlü bir parça yazmıştır. Ancak bu eserin notaları, bu sessizliğin tam olarak nasıl çalınacağına dair her türlü açıklama ve talimatla doludur.

Sırıtiyorum. "Evet, çok çalışıyorum. İlk on altı çubuk çok zor."

Bana bakıyor. Yutkunuyorum, bakışlarının yoğunluğu altında kaynıyorum. "Giyinip on dakika içinde gitmeye hazır olabilir misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben...evet. Neredeyiz-"

"On dakika Rose," diye mırıldandı. "Benimle alt kattaki fuayede buluş."

Sonra da gitti.

BİR SAAT SONRA, siyah SUV, Oliver'ın evinin önündekinden pek de farklı olmayan eski bir ferforje kapının önünde durur.

Ama bu seferki Brompton Mezarlığı'nın dışında.

Dönüp Oliver'a soru dolu bir bakış attım.

"Neden-"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Oliver ve ben eski mezar taşları arasında sessizce mezarlığın derinliklerine doğru yürürken Wentworth arabada kalıyor. Birdenbire daha büyük bir işaretin etrafından dolaşmaya başladık ve ben irkildim.

Önümüzde, beyaz mermerden yapılmış güzel bir anıt mezarın önünde tek başına duran, Oliver'dan belki birkaç yaş küçük yakışıklı bir adam var. Daha da koyu renk bir takım elbise ve simsiyah bir gömleğin üzerine yakası açık koyu renk bir palto giymiş. Delici, neredeyse doğaüstü yeşil gözlerinde ve yontulmuş, köşeli bir çeneyi kesen dudaklarının ince çizgisinde şaşırtıcı bir yoğunluk var.

Gözlerim Oliver'a doğru kayıyor.

"I-"

"Rose, seni Cillian Kildare ile tanıştırmak istiyorum." Soyadını duyunca kaskatı kesildim, gözlerim büyüdü. "Amcan."

Bacaklarım pes etmek üzereyken bir adım geri atıyorum. Oliver'ın eli sırtımın alt kısmına gidiyor ve onu sadece benim duyabileceğim şekilde dönerken beni sabitliyor.

"Eğer bunu istemiyorsan, hemen şimdi gidiyoruz."

Onun yanından geçip tekrar mezarın yanında duran adama baktığımda omurgamda bir ürperti belirliyor.

"Merhaba Rose," diye mırıldanıyor Cillian -amcam- kalın İrlanda aksanıyla. Arkasında duran elini uzatıyor ve bir buket çiçek tuttuğunu fark ediyorum.

"Bunları ona senin vermek isteyebileceğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Kime?"

Dönüp keskin çenesini çarpıcı mozoleye doğru sallarken dudaklarının bir tarafı hafifçe kıvrılıyor.

"Annene."

"Seninle tanışmak bir zevkti Rose."

Amcamın uzattığı ele içtenlikle gülümsüyorum ve onu kucaklamak için elini itiyorum. Sessizce homurdanıyor ve annemin mezarının önünde bana sertçe sarılıyor.

Son bir saattir kim olduğumu öğreniyorum; nereden geldiğimi, annemin kim olduğunu ve amcamın beni bir Kildare hayatı yaşamaktan alıkoymak için ne kadar ileri gittiğini keşfediyorum.

Bir yanımda nerede olduğumu bildiği ve beni tüm hayatım boyunca orada bıraktığı için kızgın. Ama diğer yandan, bunu neden yaptığını da anlıyorum. Kızıl Sağ El suç örgütünün başı olarak, sırf Cillian'a kötü bir gün geçirtmek için bile benim peşime düşecek ve beni tereddüt etmeden öldürecek pek çok düşmanı var.

Ve dürüst olmak gerekirse, çocukluğumu sevdim. Farklı olabilirdi ve belki biraz izole edici olabilirdi. Ama Our Lady Hildegard'da, Rahibe Carmen'in neredeyse teyzem gibi davrandığı bir ortamda büyümek harikaydı.

Annemin erkek kardeşiyle konuşmak gerçeküstü - Atlas'la buluşmadan önce sahip olduğumu bile bilmediğim bir aileyle. Ama aynı zamanda nihayet geçmişimi ve orada bir ailem olduğunu bilmek de iyi hissettiriyor.

O aile -en azından Cillian- kesin olarak deli olsa bile. Yani onunla konuşmak çok güzeldi ve işine ve bağlantılarına rağmen ondan korkmuyorum.

Tamam, bu bir yalan. Belki de ondan *biraz* korkuyorum. O yeşil gözlerin ardında, Oliver'da bile olduğundan daha derin ve sinsi olduğunu düşündüğüm çarpık bir karanlık var.

Amcam geri çekiliyor, omuzlarımı tutuyor ve bana dikkatle bakıyor. Çenesini sallayarak yanımdan geçip Oliver'ın biraz uzaktaki taş bir bankta oturduğu yere gidiyor ve bize biraz mahremiyet sağlıyor.

"Sen..." kaşları çatıldı. "O lanet olası perili evinde onunla yalnız kalmandan hoşlandığımdan emin değilim."

Gülümsüyorum.

"Ben iyiyim. Yalnız değiliz, Wentworth ve Lucile de var. Ve ev perili değil."

"Aynı fikirde değilim. Oradaki hayaletlerin zincirlerini şakırdatmalarını buradan duyabiliyorum."

Gözlerimin içine bakıyor.

"Sana iyi davranıyor mu?"

Başımı salladım. Bana daha da dikkatle bakıyor.

"Ben kör değilim Rose. İkinizi kapıdan buraya gelirken izledim."

Yüzüm kızardı.

"Sen yetişkin bir kadınsın," diye homurdanıyor. "Bu yüzden sana ders vermeyeceğim. Ama... eğer seni zorluyorsa-"

"O değil. Ve biz de değiliz..." Başka tarafa bakıyorum.

Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum.

Cillian omzunu kaldırarak, "İyi bir adam olduğunu söyleyemem," diye mırıldandı. "Ama özellikle *kötü* bir adam da değil. Sadece şunu bil, eğer bir şeyleri zorlarsa ya da seni incitirse..."

Gülümsüyorum. "O-"

"Eğer *yaparsa*, boğazını kulaktan kulağa keserim ve paslı bir kaşıkla kestikten sonra onu kendi taşaklarıyla boğarım."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. Cillian tamamen ciddi görünüyor. Yüzüm soluklaşıyor.

"Evet, bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Umalım da olmasın."

Omuz silkiyor ve sanki tüm tavrı aniden değişiyor. Az önce şahit olduğum kana susamış psikoze parıltısı kayboluyor ve zümrüt gözlerinde pırıltı olan büyüleyici İrlandalı haline geri dönüyor.

"Seninle konuşmak çok güzeldi Rose. Yakında tekrar görüşmek isterim."

"Bunu ben de isterim."

Gülümsüyor, sonra yine aniden tüm tavrı bir anda değişiyor.

"Ufak bir uyarı."

Sinirle yutkunuyorum. "Ne

hakkında?" "Baban hakkında."

Gerginim. Babam hakkında konuşmuştuk ve Cillian'ın babam hakkında *konuşmadığını* biliyorum. onu ve annemi onaylıyorum.

"Paul, Prince için her ne iş yapıyorsa..." Cillian'ın yüzü kararıyor ve keskin çenesi gıcırıyor. "Her şey bittiğinde, ona karşı dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım. "Bak, kötü bir geçmişin olduğunu biliyorum-"

Soğuk bir şekilde gülüyor. "Belki de daha önce kendimi tam olarak ifade edemedim. Babanızın *canlı canlı* derisinin yüzölmesini izlemek için seve seve bir bilet alır ve etkinliğe patlamış mısır getirirdim."

Midem bulanıyor.

"Ve bu onu ve sevgili kız kardeşimi 'onaylamadığım' için *değil*. Ondan hoşlanmadığım için değil. Siz daha doğmadan kız kardeşimi *terk eden* korkağın teki olduğu için bile değil."

Bu hatırlatma ile kalbime soğuk bir şeyler saplanıyor.

"Çünkü Paul Laurent içten içe bir *parazittir*," diye hırlıyor. "Ve size şu anda söylüyorum: Doğru fiyat için kendi annesini bile satar."

Cillian'ın gözleri tehlikeli bir

şekilde parlıyor. "Ya da kendi

kızı."

Amcam gittikten sonra Oliver ve ben yavaşça arabaya doğru ilerliyoruz. Birkaç dakika yürüdükten sonra elimin onun elinde olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, sonra onu kovuyorum.

Yan tarafa bakıyorum, bazı mezar taşları ve anıtların üzerindeki isimleri sessizce okuyorum. Sonra gözlerim siyah oniks taşından yapılmış çarpıcı bir anıta takılıyor.

Birkaç sıra ötede, üzerinde sanki serbest düşüşteymiş gibi dramatik bir şekilde poz vermiş korkunç bir melek figürü bulunan devasa bir blok kaide.

"Vay canına, kim gömülü-"

"Gidelim."

Elinin aniden benimkini sıkması ve beni sertçe peşinden çekmesi karşısında irkiliyorum.

"Bekle, sadece görmek istiyorum-"

Oliver soğuk bir şekilde, "*Gidiyoruz*," diye tersledi.

Kolumu ondan çekerken öfkeyle kaşlarımı çatıyorum.

"*Sakin* ol," diye tıslayarak ondan uzaklaşıyorum ve diğer iki mezarın arasından ilgimi çeken mezara doğru ilerliyorum. "Sadece bir saniyeliğine bu mezar taşına bakmak istiyorum! Kafamı ısıtıp koparmana gerek yok!"

Yüzü sert ve soğuk bir hal alıyor ama dönüp mezara doğru on beş metre kadar yürürken onu görmezden geliyorum.

Tanrım, bir an beni ağzına alıp inletiyor ya da beni amcamla tanıştıırıp annemin gömülü olduğı yeri gösteriyor. Sonra, tekrar bir canavara dönüşüyor. Ve asıl mesele, bu değişim *o kadar hızlı* oluyor ki, kafam-

Mezarın önünde duruyorum, yüzüm düşüyor ve yüreğim burkuluyor.

Tamam, ben resmen bir pisliğim.

Soğuk siyah taşa kazınmış ismi okurken boğazım düğümleniyor.

Jacob Prince.

Oliver'ın oğlu.

Dönüp ona koşmaya ve özür dilemeye çalışıyorum ama hareket edemiyorum. "Bu melek Beelzebub."

Yanımda Oliver'ın sesini duyduğumda geriliyorum. Hafifçe dönüp tepemizde beliren heykele başını sallarken yüzüne kazınmış acıyı gördüğümde kalbim onun için acıyor.

"Oliver, ben-"

"Beelzebub orijinal yedi düşmüş melekten biriydi. En azından John Milton'a göre öyleydi," diye mırıldanıyor sessizce. "Gölgelere inen bir cennet prensi." Omzu hafifçe kalktı. "Uygun göründü."

Kalbim yine burkuldu. Oliver'ın yüzündeki acıya bakınca, dünyanın Jacob Prince'i gördüğü kanlı canavarın ötesinde, onun şiddetten önceki *oğlunu* görüyorum.

Oliver'ın oğlu.

Taşa geri dönüyorum. Sonra bakışlarım isim ve tarihlerin ötesinde anıtın geri kalanını da içine çekince kaşlarımı çatıyorum. Yan tarafına bir şey sıçramış olması gibi. Tabanın bir kısmındaki yanık izleri gibi.

Kara taşın üzerine tebeşirle karalanmış "katil", "psikopat", "katil" ve diğer çeşitli sıfatlar gibi.

Gözlerim yaşardı. Jacob Prince bunların hepsi olabilirdi; henüz ergenlik çağındayken bir zamanlar üvey annesi de dahil olmak üzere yedi kadını yakarak öldüren genç bir adam.

Ancak bu, Oliver'ın bu saygısızlığı görmeyi hak ettiği anlamına gelmiyor.

Ne yaptığımı anlamadan bir adım öne çıkıp anıtın dibinde diz çöküyorum ve atkımı çekip çıkarıyorum.

"Sen ne-"

Ben tebeşiri ovalamaya, zalim kelimeleri bulanıklaştırmaya ve sonra silmeye başladığımda sessizleşiyor. Birinin anlaşılmasız bir şekilde *kayayı* ateşe vermeye çalıştığında oluşan yanık izlerini siliyor ve üzerine sıçramış çiğ yumurta olduğunu umduğum şeyi siliyorum.

İşim bittiğinde durup mezara bakıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Hemen döneceğim."

"Rose-"

Ama ben çoktan mezar taşlarının arasından beyaz mermer mozoleye doğru koşmaya başlamıştım bile. Bir dakika kadar sonra geri dönüp diz çökerek amcamın buketinden tek bir gülü Jacob'ın mezarının dibine bırakıyorum.

Rahibe Carmen bir keresinde bana mezar taşlarının ya da işaretlerin, hatta cenazelerin bile ölümler için olmadığını söylemişti.

Onlar yaşayanlar için. Kapanış için. Yas tutma süreci için. Bir zamanlar yaşamış olan ruhun anısı için.

Dengesiz, vahşi bir katilin mezarına, adamın kendisi için bir gül bırakmıyorum.

Adamın geride bıraktığı acılı babası için bırakıyorum.

İşim bitince geri çekiliyorum. Bir an için Oliver hiçbir şey söylemiyor. Ama elim onun eline kayınca sertçe sıkıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"*Teşekkür ederim,*" diye mırıldanıyor sessizce.

Bir süre böyle duruyoruz, ta ki soğuk bir yağmur damlamaya başlayana kadar. O zaman bile el ele öylece duruyoruz: ben, ebeveynini kaybetmiş çocuk. Ve o, çocuğunu kaybetmiş bir ebeveyn.

"BENİM İÇİN ÇALAR MISIN?"

Eve dönerken çoğunlukla sessizdi. Benimle piyano odasına kadar yürüdüğünde bile, mezarlıktan beri neredeyse iki kelime etmedik. Ta ki yanımızdaki piyanoyu işaret etmeden önce gözlerimin içine bakana kadar.

Gülümsüyorum,

başımı

sallıyorum.

"Herhangi bir

isteğiniz var

mı?"

Başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Kalbinden geçeni çal."

Uzaklaşıp bankta otururken ona tekrar gülümsüyorum. Doğru parça için zihnimi -kalbimi- ararken parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Beethoven, Chopin, Grieg, Ravel ve Debussy'yi düşünerek bocalıyorum.

Ve sonra aniden, biliyorum.

Klasik romantiklerin ve daha sonra empresyonistlerin çığ gibi büyümesi arasında aklım birden Rahibe Carmen'e takılıyor. En sevdiği filmlerden biri Fransız filmi *Amélie* idi ve birden on üç yaşında olduğumu ve ona bir hediye olarak Yann Tiersen'in muhteşem film müziğini çalmayı öğrendiğimi hatırlıyorum.

Ve yavaşça, parmaklarım yerlerini buluyor ve inanılmaz güzel ve unutulmaz "Comptine d'un autre été, l'après-midi "yi çalmaya başlıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve parmaklarım tuşların üzerinde dans ederken bedenimin sallandığını ve müziğin ruhumu doldurduğunu hissedebiliyorum. Hiç tanımadığım bir annenin kaybı için çalışıyorum. Karanlıkta ve delilikte kaybolan bir oğul için. Umudun kaybı için.

Aşkın ölümü için.

Yavaşça çalışıyorum, ta ki en son notanın son titreşimleri bir kar küresindeki pullar gibi asılı kalana kadar. Ellerimi bırakıyorum ve sonra yavaşça ona dönüyorum. Oliver tam arkamda duruyor ve ona baktığımda gözlerimiz şiddetle kilitleniyor.

Eğildiğinde nabzım gümbür gümbür atıyor, eli yanağımdan yukarı kayarak saçlarımın arasına giriyor. Daha da eğiliyor ve dudakları derin, patlayıcı, şiddetli bir öpücükle dudaklarıma yapışmadan hemen önce başımı yukarı kaldırıyor.

Bu sefer, sadece bir şehvet patlaması değil. Sınırlar yıkılmıyor ya da duvarlar yıkılmıyor.

Bu daha derin bir şey. Daha büyük bir şey. Acıtacak kadar gerçek bir şey.

Birden, sanki bu farkındalık ona da yeni çarpmış gibi, Oliver sertçe geri çekiliyor. Benden uzaklaşırken yüzü sertleşiyor ve başını iki yana sallıyor.

"Bekle-Oliver-" "Rose-

"

"Lütfen durma."

Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atıyorum ki aniden çenesini geriyor ve sanki beni geri çekiyormuş gibi bir avucunu bana doğru vuruyor.

"Benden uzak dur."

"Neden?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun," diye sessizce homurdanıyor. "Çünkü ben neysem oyum." "Beni korkutmuyorsun."

"O zaman dikkatinizi vermiyorsunuz."

Başımı sallıyorum, ona yaklaşmak için elini iterken canlı ve vahşi bir şeyle titriyorum ve nabzım atıyor.

"Senin ne olduğunu biliyorum Oliver," diye fısıldıyorum sessizce. "Rose-"

Elim yanağına dokunduğunda irkiliyor. "Ve ben ne istediğimi biliyorum."

"Neyle oynadığın *hakkında en ufak bir fikrin yok*," diye sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyor ve aniden bileğimi kavırıyor.

Beni tekrar geri itmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmak uçlarımda ayağa kalkarken gömleğini sıkıca kavırıyorum, gözlerim ona kilitleniyor.

"O zaman göster bana."

Gözleri sıkıca kapanır ve başı geriye düşer. Çenesi geriliyor, boynundaki kaslar dalgalanıyor.

"Bana göstermeni istiyorum-"

Tek bir hareketle gözleri fal taşı gibi açılıyor, elleri saçlarımı ve kalçamı acımasızca kavırıyor ve ağzı ağzıma yapışıyor.

Ağzının benimkine çarpması bizi geriye doğru savuruyor, ta ki piyanonun kenarına çarpana kadar. O ceketini silerken ellerim gömleğinin düğmelerini karıştırıyor ve elleri kalçalarımaya kaydığında ürperiyorum.

Beni kendine doğru sertçe çekiyor ve karnımda zonklayan devasa şişkinliğini hissetmeme izin veriyor. Elbisemin fermuarını indirirken parmaklarını kürek kemiklerimin arasında hissedebiliyorum ve sonra gömleğini omuz silkerek çıkarırken her şey ayaklarıma doğru kayıyor.

Yarım saniyeliğine zaman durdu. Sadece onun devasa, yontulmuş vücuduna ve kaslarının oluklarına bakıyorum. Mürekkep izlerine. Yara izlerinin gölgeleri. Elbisemi çıkardıktan sonra çıplaklığımı içime çekerken bakışları aç ve vahşi. Sütyen ya da külot giymeme kuralına hâlâ uyuyorum.

Utangaç bir şekilde kızarıyorum, ellerim kendimi örtecekmiş gibi hareket ediyor. Ama alçak bir homurtuyla bileklerimi kavıyor ve ellerimi yüzüne doğru çekiyor. Kollarımı iki yana açmadan önce parmak eklemlerimi öpüyor ve beni açgözlülükle içine çekerken yüzümün sıcaktan yanmasına neden oluyor.

"Hiçbir parçanı benden saklama," diye sessizce homurdanıyor bana doğru eğilirken. "Sen saklanamayacak kadar güzelsin, için de dışın da.

uzakta."

Beni tekrar öptüğünde inliyorum, ağzımın içinde hırlarken meme uçlarım taş gibi sert göğsünün üzerinde elektrikle sürükleniyor. İri elleri kıcımlı sıkıca kavırıyor, pantolonunda ıslak bir nokta bıraktığımdan emin olana kadar devasa ereksiyonunu içime sürüyor.

Birden beni döndürüyor ve piyanonun üzerine eğiyor. Gözlerim kocaman açılıyor ve arkamda alçaldığını, nefesinin kalçalarımı okşadığını hissettiğimde yüzüm zevkten buruşuyor.

"*Oliver...*"

Aman Tanrım.

Güçlü elleri kıcımlı kavırıyor ve dili dudaklarımda şehvetli bir şekilde gezinirken beni iffetsizce aralıyor. Onları ayırıyor, ben haykırıp altımdaki parlak ahşaba can havliyle tutunurken günahkâr dilini içime doğru kaydırıyor.

Oliver'ın dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve dilinin ucuyla küçük yumruyu emip okşayarak beni *çılgına* çeviriyor. Bir parmağını içime soktuğunda inliyor ve çığlık atıyorum, beni acımasızca yutarken amımın iç duvarlarını okşuyor.

"O dölün tadına bakmak istiyorum Rose," diye inliyor içime, ben haykırırken beni yalıyor. "Lanet olası dölleri lanet olası *dilimin* üzerinde istiyorum. Neden biliyor musun?"

Dilini klitorisimin üzerinde dolaştırırken inliyorum, her tarafım titriyor ve ilkinin yanında ikinci bir parmağını amımın derinliklerine sokup içeri ve dışarı pompalamaya başlıyor.

"*Nedenini biliyor musun?*" diye tekrarlıyor karanlık bir şekilde.

"*Hayır!*" Zevk beni boğarken boğuluyorum, parmaklarıyla içime girerken ve dilini klitorisimin üzerinde yuvarlarken ayak parmaklarım yere sıkıca kıvrılıyor.

"Çünkü hâlâ kalın, sert sikimin *her santimini* tatlı küçük amına sokmanı izlerken seni tatmak istiyorum."

Ağzı klitorisimin üzerinde mırıldanırken gözlerim *şişiyor*.

Tetik: çekildi.

Bağırıyorum, derinden inliyorum ve bacaklarım sarkarken piyanonun kenarında kıvranıyorum. Ama Oliver'ın güçlü elleri beni tutuyor, diline karşı bir nötron bombası gibi patlamaya başladığımda ayak parmaklarım ağırlığımı ancak destekliyor.

Orgazmım dalga dalga üzerime çöküyor, g noktamı okşarken ve dudaklarını klitorisimin etrafına sabitlerken kalçalarım bükülüyor ve bükülüyor.

Yavaşça beni yere bırakıyor, ayaklarımın yere değmesine izin veriyor. Anında ona doğru dönüyorum, yüzünü kavırıyorum ve onu derinden öpüyorum. Dudaklarında kendi sularımın tadını alabiliyorum ve o inleyip kollarını etrafıma sararken açlıkla daha fazlası için onu öpüyorum.

Ancak o zaman onun da çıplak olduğunu fark ediyorum.

Aramıza bakmak için çekildiğimde nefes nefese titriyorum. Karnıma yaslanmış kocaman sikine bakarken içimde sıcak bir titreme hissediyorum. Bu, içime girdiğinde ne kadar derin olacağını hatırlatan bir işaret.

"Yavaş gideceğim," diye kulağıma hırlıyor.

Titriyorum, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve yüzümde açıkça yazılı olan düşüncelerimi okuduğunu görüyorum.

"Ve sana zarar vermeyeceğim."

Kararsızca dudağımı çiğniyorum, başımı sallıyorum ve sonra beni sertçe öpmek için eğildiğinde inliyorum. Elleri kıçımda ve kalçalarımda gezinip beni sıkıca kavrarken ona doğru inliyorum. Birdenbire beni kaldırıyor, bacaklarım kaslı beline dolanıyor, beni piyanonun önüne taşıyor ve kıçımı şangırdayan, uyumsuz bir sesle tuşlara dayıyor.

Geri çekiliyor ve ben aramızda aşağıya bakarken kalbim kaçak bir tren gibi atmaya başlıyor. Onun için açılmış bacaklarıma. Onun için ne kadar şişmiş ve parıldayan ıslaklığıma.

Şişmiş başını dudaklarıma dayayıp nefesimi keserken ne kadar *büyük* olduğunu görüyorum.

"Daha önce tanıdığın *erkekleri* unut," diye kulağıma fısıldarken bir parmağıyla tembelce klitorisimi okşuyor, sikinin başını dudaklarımda aşağı yukarı sürtüyor. "Bir *erkek* kadını işte böyle becerir-"

"Unutulacak bir şey yok."

Aceleyle ağızımdan kaçırıyorum, çünkü daha fazla tutamıyorum.

Burada bulunduğum haftalar boyunca, birlikte yaptığımız her şeyde, bu garip çizgide yürüdüm - ona daha önce hiçbir şey yapmadığımı söylemedim, ama aynı zamanda bunu anladığını varsaydım. Ama bu konuda yanıldığım gün geçtikçe daha da netleşiyor.

Ona ilk öpücüğüm olduğunu hiç söylemedim.

Ona beni boşaltan ilk erkek olduğunu söylemedim.

Ve şimdi, her şeyimi almasına milisaniyeler *kalmışken* artık ona söylemem.

Oliver'ın fotoğrafları.

"Ne dedin sen?"

Yüzüm utançla dolup taşıyor, dudaklarım dişlerimin arasında kıvrılıyor.

"Rose..." "Ben..."

Yani..."

"Bakire misin?"

Başımı sallarken gözlerim sefilce

kapanıyor. "Evet."

"Bir manastırda büyüdüğünü biliyordum..."

"Sadece bu kadar ciddiye aldığımı

düşünmedin, değil mi?" Gözlerimi daha da

sıkıca kapatıyorum.

Tanrım, ne kadar aptalım. O *bunu* istemiyor. Onun gibi bir adam, bunu daha önce hiç yapmamış ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan gülünç derecede masum bir *kızı* istemez-

Eli çenemi kavrayıp beni gözlerimi açmaya ve onun buz mavisi ateşle dolu, ciğerlerimdeki havayı emen kükreyen gözlerine bakmaya zorladığında nefes nefese kalıyorum.

"Yap. Sen. İstiyor. Bunu mu?"

Yutkunuyorum, başım aşağı yukarı sallanırken onun sert bakışlarında boğuluyorum. "Evet," diye boğuluyorum. "Ama muhtemelen-"

"Dünyada daha çok istediğim bir şey yok."

Ağız benimkine çarpıyor, dudaklarımı ve dilimi yutuyor, ben ona karşı erirken, anında onun için tekrar delicesine ateşleniyorum. Parmakları klitorisimi ve dudaklarımı okşuyor, başını yarığımdan yukarı ve aşağı yönlendirirken beni açıyor, uyarılmamla kayganlaşana kadar.

Ta ki bacaklarım tekrar ona sarılana ve ben hevesle ağızına doğru inerken parmaklarım göğsünü tırmalayana kadar.

Ben hazırım.

Çok hazırım.

Bunu

istiyorum.

"Sen bir piyon değilsin."

Geri çekildiğinde merakla ona bakıyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor, onları araştırıyorum.

"Geçen gün," diye homurdanıyor. "Bana seni bir piyon gibi

kullanmamamı söylemiştin." Kalbim yerinden fırlıyor ve bakışlarında

kendimi kaybediyorum.

"Yapamam ve asla yapmayacağım, çünkü sen piyon değilsin Rose."

"Ben-" başımı sallarken kaşlarım çatılıyor. "Öyle diyorsun ama-"

Aletinin şişmiş, *kalın* başını içime sokup beni ilk kez tamamen açtığında nefes nefese kalıyorum, zevkten kasılıyorum ve titriyorum. Bir eli kalçamı sıkıca kavrarken, diğeri çenemi yukarı kaldırıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

"Çünkü sadece bir kraliçe benim kralımı alabilir."

Bu kez öpüşmek için hamle yapan benim; öfkeyle dudaklarımı onunkilere yapıştırıyor ve dilimin onunkilerle dans etmesine izin veriyorum.

Sızlanıyorum, oram buram ağrıyor.

Onun o *korkunç büyüklüğü*. Ama içime daha derin battıkça, küçük rahatsızlık anları anında eriyip gidiyor.

O beni aldıkça. Beni
daha çok sahipleniyor.

Geri çekiliyorum, ciğerlerime hava çekiyorum, onu o kadar derinde hissediyorum ki lanet olası *boğazımda* olmalı. Sonra aşağıya bakıyorum ve en azından üçte birinin hâlâ içeride olmadığını görünce gözlerim açılıyor.

"*Aman Tanrım-*"

"Daha fazlasını alabileceğini biliyorum," diye kulağıma hırlıyor. "O güzel kalçalarını iyice aç ve bana iyi bir küçük kızın bu büyük, şişman sikin her santimini nasıl aldığını göster."

Kalçaları ileri doğru itiyor ve son birkaç santimin ten tene değene kadar içime girdiğini hissettiğimde gözlerim saf bir mutlulukla geri dönüyor.

Taşaklarına kadar içime girene kadar.

Yavaşça dışarı çıkarken ağzı ağızla benimkini yutuyor, yavaş yavaş geri batmadan önce büyük başıyla klitorisimle alay ediyor. Vücudum onun için erimeye başladığında çılgınca inlemeye başlıyorum. Meme uçlarım göğsüne doğru sürükleniyor. Bacaklarım iyice açılıyor ve o içime girmeye başladığında ayak bileklerim arkasına kilitleniyor.

Güzel. Lanet olsun. TANRIM.

Çok hızlı bir şekilde gerçeklik bulanıklaşıyor ve tek bildiğim ellerinin beni kavradığı, ağzının beni yuttuğu ve o kocaman sikinin içime girip çıktığı oluyor. Söz verdiği gibi yavaşça giriyor, ama Oliver bir imparatorluk kurduğu gibi ve dünyaya küçümseyerek baktığı gibi sikiyor:

Merhamet olmadan. Ödün vermeden. Geri çekilmeden.

Ve o beni kendine ait kırlarken bunun ne kadar iyi hissettirdiğinde *boğuluyorum*.

Kalçaları bana karşı sallanıyor, ağzı dudaklarımda, boynumda, göğüslerimde. Ellerim göğsünü tırmalıyor, parmaklarımı yara izlerinde gezdirdikten sonra kalçalarını kavrayıp onu tahrik ediyorum.

Piyanonun kakofonisi ve inlemelerimiz odayı tamamen doldurana kadar kığım piyanonun tuşlarına tekrar tekrar çarpıyor.

Güzel, şiddetli, akıldan çıkmayan bir melodi.

Kocaman siki içime tekrar tekrar pompalandıkça, içimde olduğunu hiç bilmediğim yerlere dokundukça kulaklarım çınlamaya başlıyor - beni mutlak sınıırıma kadar geriyor ve sonra biraz daha geriyor.

Orgazm mı olacağım yoksa kalp krizi mi geçireceğimden emin olamayana kadar içimi dışıma çevirmek.

Haykırıyorum, yüzümü boynuna daldırıyorum ve tırnaklarım kalçalarına batarken tenini ısıyorum. İçime daha sert ve daha derin giriyor, bedenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı kaygan, ıslak sesler piyanonun gürültüsüyle birlikte kulaklarımı dolduruyor, ta ki tüm dünyam bembeyaz olana dek.

"Oliver!"

Geldiğimde, beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Sanki hücrelerimdeki tüm moleküller bir anda tutuşurken ruhum fiziksel formumu terk ediyor. Çıglık atıyorum, umutsuzca ona yapışıyorum ve tekrar tekrar parçalanıyorum.

Ağzını benimkine yapıştırırken inliyor ve kendisi de boşalmaya başlarken her santimini içime gömüyor. Ben onu öyle sıkı tutuyorum ki nefes bile alamıyormuşum gibi hissederken, onun döllerini içime pompalandıkça nabzım hızla atıyor.

Sonra yavaşça içimden çıktığını, beni kollarına alıp götürdüğünü belli belirsiz fark ediyorum.

Yatağında uzanırken saçları göğsümde nemli, kollarım ona sarılmış. Eminim ayaklı küvetteki sıcak banyonun yardımı olmuştur. Eminim son kırk beş dakika boyunca amını nazikçe okşayan dilim de yardımcı olmuştur. Ama hâlâ ağrıyor olmasından endişeleniyorum.

Ne de olsa ben küçük bir adam *değilim*. Ama daha da önemlisi... Bu onun ilk seferiydi.

Ben onun ilkiydim.

Kollarımda yarı uykudaki narin meleğe bakarken içimde vahşi, vahşice bir sahiplenme duygusu kabarıyor.

Ve sadece ben olacağım.

Ne kadar az tecrübesi olduğunu fark etmediğim için kendimden nefret eden bir yanımda var. Şimdi, banyodan beri, onun ne kadar deneyimsiz olduğu benim için çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Onun amının sikimin etrafında kenetlendiğini ve boşaldığını hisseden ilk erkek ben değildim.

Onun tadına ilk bakan bendim.

Onu ilk boşaltan. Onu ilk

öpen. Sikeyim.

Eğer bilseydim.

Başımı salladım. Bilseydim, o zaman ne olurdu? Geçmiş karşılaşmalarımızda "daha nazik" olur muydum? Ona "dizlerinin üzerine çökmesini ve iyi bir kız gibi sikimi yutmasını" söylediğimde ses tonum biraz daha az huysuz ve emredici olur muydu?

Tanrı yardımcım olsun, bunu düşünürken bile sikim aramızda sertleşiyor. Açıkçası şu an bildiklerimin bir şeyi değiştireceğinden emin değilim. Beni heyecanlandırma şekliyle değil. Beni çileden çıkarması ve bana meydan okuması.

Ruhumun ve kalbimin yıllar önce dağladığımı sandığım kısımlarını ateşlemesi.

Rose göğsüme doğru usulca kıkırdıyor ve başını çevirip bana sırtıyor. Eli kayıyor ve narin bir parmağını sertleşen sikimin üzerinde gezdirirken inliyorum.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?"

"Şu anki düşüncelerimin doğasını çıkarabileceğinizden oldukça eminim."

Kanaryayı yakalamış kedi gibi sırtıyor. Yumruğu etrafımda kıvrılmaya başladığında başımı sallıyorum ve elini kendi elime alıyorum.

"Önce dinlenmeni

istiyorum." Gözlerini

deviriyor.

"*Beni kırmadın*, biliyorsun. Tıpkı söylediğin gibi naziktin."

"Ish," diye mırıldandım.

Kızarıyor. "Tamam, *nazikçe*. Ama inan bana, mükemmeldi."

"Daha çok dinlenmene ihtiyacım var çünkü bir dahaki sefere kendimi bu kadar kontrol edebileceğimden emin değilim."

Yüzü ısınıyor ve gözleri şehvetle açılırken alt dudağını emiyor.

"Oh, *gerçekten* mi...?" Nefes

alıyor. "Gerçekten mi?"

Elini göğsümde gezdirirken titriyor ve bana iyice sokuluyor. Sonra gözlerinin bana dönmeden önce komodinine kaydığını görüyorum. Sonra tekrar masaya, özellikle de çekmeceye.

Siktir et.

Yani gerçekten *siktir et*.

Bilebilir. En azından bir kısmını.

"Buna Tarkov-Thymos Hastalığı

deniyor." Gözlerini kırıştırıyor,

gözleri benimkilere kayıyor. "Ne?"

"Sana nöbetlerim olduğunu söylediğimde," diye mırıldandım sessizce.

"Onlar... onlar öyle değil."

Başını sallıyor, gözleri

benimkileri tutuyor. "Peki,

nedir...?"

"Tarkov-Thymos Hastalığı mı? Bu..." Gözlerimi kapatıyorum. "İşte bu yüzden böyleyim."

"Akıllara durgunluk verecek derecede anatomik yetenekli mi?" Kıkırdıyorum, sonra gülümsemem kayboluyor.

"Akıl *almaz* derecede *öfkeli*."

Kaşlarını çatıyor. "Yine de çok şeyle uğraştın. Son zamanlarda çok fazla travma yaşadın-"

"Bu sadece sıradan bir öfke değil," diye mırıldanıyorum yorgunca. "Bu... her şeyi tüketen bir şey. Tek bildiğim nefret ve öfke olana kadar beni tamamen ele geçiren ve geri kalan her şeyimi kapatan bir çılgınlık gibi."

Ona bakarken ağzım aşağı doğru

kıvrılıyor. "Ben ona canavar diyorum.

Canavarım."

Bana karşı titriyor.

"Bu, vücudun kendi bağışıklık sisteminin beynin temporal lobunda yer alan amigdala bölgesine saldırarak mantıksız ve her şeyi kapsayan öfke ve saldırganlık nöbetlerine yol açtığı, *son derece* nadir görülen bir nörolojik bozukluk. Bir atak geçirdiğimde, bunun nedeni beyin kimyamın bozulmuş olmasıdır. Hastalık adrenalinimi yükseltiyor ve serotonin seviyelerimi tamamen yok ediyor."

Başka tarafa bakıyorum.

Ve sonunda beni öldürecek.

Yakında.

Çünkü Tarkov-Thymos yüzde yüz ölümcüldür, genellikle kırklı yaşlarınızın başında. Ataklar daha da kötüleşecek ve sıklaşacak. Derme çatma

Kaçınılmaz olanı engellemek için aldığım ilaçlar etkisini yitirecek.

Sonunda öfke kaynaklı bir deliliğe yenik düşeceğim ve hastalık beynimi ve diğer hayati organlarımı mutlu bir şekilde yok ederken günlerce ya da belki bir hafta boyunca füğ durumuna gireceğim.

Sonra da beni öldürecek.

Ama bu kısmı ona söylemedim. Bilmesine gerek yok. Rose

kaşlarını çattı. "Tedavisi var mı?"

Başımı sallıyorum. "Nadir dediğimde, çok *nadir* demek istiyorum. *Şimdiye kadar* belgelenmiş sadece yirmi beş vaka var ve bunların dördü ailemdeki erkekler. Büyükbabamda da vardı, babamda da. Bende de var."

Çenem

gıcırıyor.

"Jacob da

öyle."

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Eğilip göğsümü öpmesi, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

"Bu ne-" Sözüünü kesti. "Üzgünüm, unut gitsin."

"Hayır, konuş."

Bana baktı.

"Lütfen," diyorum

nazikçe. "Bu yüzden

mi Jacob..."

"İnsanları öldürmek mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. Başımı salladım. "Hayır. O sadece... sorunluydu. Gerçekten, *gerçekten* sorunluydu."

"Çok üzgünüm Oliver."

Alaycı bir şekilde gülümseyip başımı sallayarak sessizce teşekkür ediyorum.

"Çocukluğundan beri bir dizi başka zihinsel sorunu da vardı. Piromani, üstünlük sanrıları, kötü huylu narsisizm kompleksi..."

Başka tarafa bakıyorum. Eli benimkini

tutuyor, sıkıyor. "Yanlış olduklarını

biliyorum, biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, ona

bakıyorum. "Kimin nesi

var?"

"Basın, sizin olayı örtbas ettiğinize dair spekülasyonlar yaptığında...

bilirsiniz." "Peki yanıldıklarını düşündüren ne?"

"Çünkü onu sevdiğini biliyorum. Ne kadar kızgın olsan da, kendini dünyadan ne kadar saklasan da, ahlaki bir pusulan olduğunu biliyorum. Derinlerde bir yerde *iyi* olduğunu biliyorum."

"Oldukça az sayıda insan sizinle aynı fikirde değil."

"İşte şimdi yanılanlar *onlar oldu*."

Onu usulca öpmek için eğildiğimde

gülümsüyorum. "Gerçekten tedavisi yok

mu?"

Başka tarafa

bakıyorum.

"Oliver?"

"Bir şans var. Küçük bir ihtimal."

"Gerçekten mi? Bu harika!"

Kaşlarım çatıldı.

"Bu *çok* küçük bir ihtimal. Ve bu tamamen gen dizileme teknolojisine ve benim sahip olmadığım araştırmalara dayanıyor."

"Alabilir misin?"

İnce ince

gölümsüyorum.

"Baban dışarıda benim için tam olarak bunu alıyor." Kaşları

havaya kalktı. "Holding şirketi mi?"

"Kensington Gardens Limited," diye iç geçirdim. "Temel olarak, Nanosplice Biotech Incorporated adlı bir laboratuvarın sahibi olan eski bir paravan şirketim. Araştırma ve teknolojiye sahip olanlar asıl onlar."

"Ne oldu da artık sende değil?" Dudaklarım inceldi.

"Baban oldu."

Sertleşiyor, soluyor.

"Oliver-"

"Gençken ve *son* derece aptalken, aynı zamanda son derece açgözlüydüm. Vergilerden kaçmak istedim ve o zamanki eşimin adına bir holding kurdum."

Rose'un yüzünde bir gölge titreşiyor.

"Vanessa'nın ailesi diplomattı ve hem Birleşik Krallık'ta hem de Monako'da çifte vatandaşlığı vardı, ikincisinde vergi oranı yüzde sıfırdı. Nanosplice Biotech'i tarihteki en nadir hastalıklardan birine çare bulmak için satın aldım, bu da onu pek de yüksek kârlı bir girişim yapmadı," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. "Yani, tüm şirket büyük bir zararla *çalışıyordu*, ama eğer

Gelecekte para kazanırsam, vergi yükünü en aza indirmek için Vanessa'nın adına olmasını istedim."

Kaşlarımı çattım.

"Bir yıl sonra Vanessa babanla kaçtı." Acı

yüzünde derin çizgiler oluşturdu.

"Tanrım, Oliver..."

"Onu hiç önemsemediğimi bilmen gerek."

Gözlerinin içine sertçe baktım.

"Ciddiyim. Evlendik çünkü aynı 'tıp' eski paralı aileden geliyorduk. Hepsi bu. Jacob'ı doğurduk ve sonra neredeyse ayrı yaşadık."

Yutkunuyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü yüzündeki kıskançlığı görebiliyorum ufaklık." Kaşlarını çatarken ağzı küçülüyor.

"Değilim."

"Ben de."

Sırıttı

m.

O da öyle.

"Babandan hiç hoşlanmamamın nedeni-"

"İstersen nefret kelimesini kullanabilirsin."

"Tamam, babandan nefret etmemin sebebi..."

Dudağını çiğniyor.

"Terk edilmiş sevgili saçmalığı yüzünden değil. Vanessa beni onun için terk ettiğinde *rahatlamıştım*, bu süreçte kendi oğlunu bu kadar kolay terk ettiği için öfkelenmiş olsam bile. Paul'den nefret etmemin nedeni boşanma sırasında Vanessa'nın o holding şirketini almış olması."

Rose yüzünü buruşturdu. "Onun adına olduğu için mi?"

"Evet. Ve birkaç yıl sonra, o öldüğünde-"

"Üzgünüm."

"Olma."

Kendini tutmaya çalışıyor ama yine de yüzündeki şeytani sırıtışı görebiliyorum.

"O öldüğünde, babanla yasal olarak evliydiler, bu yüzden şirket *babana* kaldı. O zamana kadar yıllardır kapalıydı. Şu anda bile sadece kağıt üzerinde ve bir sabit diskte var. *Ama* o sabit disk Tarkov-Thymos tedavisinin tüm araştırma ve modellerini içeriyor."

"Sabit disk nerede?"

"İşte milyon dolarlık soru bu. Chicago'da bir banka kasasındaydı. Ama yıllar önce oraya rüşvet vererek girdim ve gitti. Tahminimce baban holdingi kime sattıysa ona gitti. Çünkü o öyle yaptı."

Bana yaklaşarak başını sallıyor.

"Tedaviyi bulamazsanız ne olacak?"

"İyi olacak," diye yalan söyledim. "Geçen gün bana verdiğin şey... tedavinin boktan, geçici bir yara bandı versiyonu. O sabit diskteki gen dizileme teknolojisi olmadan da yapabileceğin türden. Malezya'da çalıştırdığım bir doktor benim için yapıyor."

"Yani, bunu almaya devam

edebilir misin?" "Evet."

Bu yalan değil. Almaya devam *edebilirim*.

Ama yakında bir gün, artık i e yaramayacak. Beni uçurumun kenarından geri getirmeyecek.

"*Güzel*," diye mırıldanıyor şiddetle.

Sırıtıyorum. " imdi, bu neden iyi prenses?"

"  nk  senin huysuzluğuna ve huysuzluğuna alı tım." "Ben huysuz değilim."

"Doğru. Huysuzdan çok daha k t s n."

Eğilip beni usulca öperken kıkırdıyor. "Ama bu hoşuma gitti."

Yüzü kızarıyor.

"Tıpkı... Senden ho landığım gibi."

Kalbim göğsümde g m güm

atıyor. "Ben de senden

ho lanıyorum."

Sırıtıyor. Ama sonra aniden, daha önce gördüğüm aynı gölge yüzünü kaplıyor.

Yeşil, kıskanç bir gölge.

"Aklından geçeni söyle

Rose." Ka ları  atıldı.

"Önemli bir şey

değil." "Saçmalık."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam, *iyi*, babamın eski karısı da dahil olmak üzere daha önce iki kez evlenmiş o l m a n ı düşünüyordum...."

Yüzünü buruşturuyor ve ben de merakla ona

bakıyorum. "Matilde'yi mi kastediyorsun?"

"*Evet*," diye tersliyor. "Yani *Matilde*-" İsmi tükürür.

"Kıskanıyorsun."

Ağzı tekrar somurtmaya başlarken yüzü kıpkırmızı oluyor. Benden uzaklaşıp yan dönerken hiçbir şey söylemiyor.

"Sorun

değil."

Sırıttı

m.

"Rose, ben senden yirmi iki yaş büyüğüm."

"Bunu biliyorum," diye huysuzca mırıldandı.

"Ben bir *hayat*

yaşadım." "*Belli ki*."

Sırıttıyorum. Kızgın olması bana neşe verdiği için değil - hiç de öyle değil. Sırıttıyorum çünkü bu kıskançlık kıskançlıktan çok daha fazlası. Çok sevimli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Daha önce iki kez evlendiğini bilseydim de aynı tepkiyi verirdim. Ya da başka bir adam ona elini sürseydi.

Dürüst olmak gerekirse, birbirimize ne kadar benzediğimizi göz önüne alırsak,

onun kısıtlamasından etkilendim.

"Rose, eğer kıskanıyorsan-"

"*Tamam!*" Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Evet, kıskandım, tamam mı?"

"Matilde'ye hiç

dokunmadım." Sertleşiyor.

"İnadına evlendik. Paul'e onu ve iki küçük çocuğunu -yani üvey kız kardeşlerini- terk ettiği için kızgındı. Ben de Vanessa'ya oğlumuzu terk ettiği için kızgındım." Kaşlarını çatıyorum. "Ayrıca eski dostum Noel ile aramızda bir rekabet unsuru da vardı..."

Yavaşça nefes veriyorum.

"Bunun bir önemi yok. Sonuç olarak, çocuklarımızın hayatına biraz istikrar kazandırmak için ve Paul'ü kızdırmak istediği için evlendik. Farklı odalarda uyuduk. Ona bir kez bile dokunmadım."

Rose hâlâ çoğunlukla bana sırtını dönmüş durumda. Ama dudaklarının küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyorum.

"Vanessa'ya gelince-"

"Duymak istemiyorum-"

"Evet, biliyorsun. Vanessa ve ben, ikimiz de on sekiz yaşındayken evlendik. Çünkü ailelerimiz bunu istiyordu. Tanrım, onun babası ve benim babam birlikte iş yapacaklardı. *Ortaçağdan* kalma bir anlaşmaydı. Jacob'a hamile kalmamız da fiziksel olarak en son birlikte olduğumuz zamandı. Bu yirmi yıldan fazla zaman önceydi."

Rose hiçbir şey söylemiyor. Ama elimi çıplak kalçasından yukarı kaydırıldığında titriyor ve titrek, sıcak bir nefes veriyor.

"Hâlâ kıskanıyor musun?"

"*Belki,*" diye somurtuyor.

"Çok çekici, biliyorsun."

Bana yarım dönüyor, gözlerini devirirken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"*Evet, doğru.* Eminim eski eşlerinizi kıskanan güvensiz küçük kız *çok* seksidir."

"Kıskanç olmak güvensiz olduğunuz anlamına gelmez. Bu, sizin hakkınız olan bir şeye başkası el koyduğu için kızgın olduğunuz anlamına gelir."

Dudağını ısıırıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Rose, bana geçmişindeki bir erkekten bahsetseydin kıskançlıktan kudurdum," diye homurdanıyorum. "Güvensiz olduğum için değil. Ama sadece *bana* ait olan bir şeye dokunduğu için."

Elim pürüzsüz teninde gezinirken titriyor ve gözleri açılıyor.

"Bu benim," diye mırıldanıyorum, elim kalçasının ve kaburgalarının üzerinde daha yukarı kaymadan önce kıcını tutuyorum. "Ve bu da benim."

Göğsünü avuçluyorum, parmaklarım göğüs ucunu kısıtırıp yuvarlıyor ve nefesinin kesilmesine neden oluyor. Daha aşağılara, sonra daha da aşağılara iniyorum, dokunuşumun altında karnının çekildiğini hissediyorum.

"*Ve bu,*" diye törpüledim, amını avuçlayarak, "*bu. Benim.*"

Sikim hızla kalınlaşıp çelikleşiyor. Parmağımı dudaklarının arasından geçirip nemli ıslaklığı parmağımla hissettiğimde, içimde aniden bir şeyler kopuyor.

Aç bir şey.

Tek bir hareketle onun üzerinde yuvarlanıyorum, onu kabaca yüzüstü yatağa yapıştırırken iniltisini duyuyorum. Dizlerimle bacaklarını ayırıyorum ve iki parmağımı kaygan, açgözlü küçük amının derinliklerine soktuğumda Rose inliyor.

"Ve görünüşe göre kıskançlık seni *ıslatıyor*," diye mırıldanıyorum karanlık bir şekilde. Titriyor, kalçaları parmaklarımla buluşmak için yükselirken nefes nefese kalıyor.

"Belki de benim geçmişim senin hayal ettiğin gibi değildir. Belki de hiçbirim küçük bir kızken, beyaz atlı bir prensin seni alıp götüreceğini hayal ettiğin gibi değildir," diye kulağına hırlıyorum.

Dizlerim kalçalarının her iki yanına yayılırken ve şişmiş horoz başımı dudaklarının üzerinde alay etmek için indirdiğimde Rose inliyor.

"Ben-" diye soluk soluğa bağılıyor parmaklarım içinden kayarken ve sikim dudaklarının arasına girip girişinde dururken. "Ne hayal ettiğimi bilmiyorum-"

"Her küçük kız yakışıklı bir prensin hayalini kurar."

"Ama sen prens değilsin," diye inliyor ve sonra soluk soluğa elim boğazını sarmak ve biraz sıkmak için yukarı kayıyor.

"*Hayır*. Değilim."

"Sen aslında bir kötü adam olabilirsin."

"O zaman sanırım boktan babana sana verdiği babalık sorunları için teşekkür etmeliyim."

"*Aman Tanrım*," diye boğuluyor, hevesle inlerken sikimin başını kesinlikle ıslaklıkla dolduruyor.

"Bu kötü adamın siki için *sırılsıklam* olduğunu görüyorum."

Bir vuruşta yarısına kadar giriyorum ve Rose'un dudaklarından çıkan ses neredeyse oracıkta boşalmama yetiyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor, yüzü lezzetli bir ısırapla bükölürken arşaflları peneliyor.

"Daha fazla..."

Dışarı kayıyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum, öncekinden daha derine gidiyorum. O kadar dar ama benim için o kadar ıslak ki. Tek yapabildiğim, güzel pembe dudaklarının kalınlığının etrafında müstehcen bir şekilde genişlediğı yere bakmak, kıcı karın kaslarıma bastırılana kadar açgözlölükle daha fazla emiyor.

"Kötü adam tarafından becerilmek mi istiyorsun?" Homurdanıyorum.
"Küçük kötü bir kız gibi sikilmeye hazır olsan iyi edersin."

"Beni mahvet."

İki kelime. Hayatında söylediğı en iğrenç iki kelime olabilir. Ve beni bir silah gibi ateşlediler.

Hırlıyorum, geri çekilirken boğazını kavriyorum ve sonra ona bir piston gibi çarpıyorum. Sonra iki hayvan gibi vahşice birbirimize saldırıyoruz. Ben ona vuruyorum, o bana pençe atıyor. Onu daha sert sikmem için yalvarırken saçlarından bir yumruk tutup sıkıca çekiyorum.

Kendimi onun içinde kaybediyorum, ikimizi de yutan kör bir şehvet ve tutku seli içinde onu yatağı çarpıyorum. Ta ki bir uzuvlar ve nefesler karmaşasında kaybolana kadar. Zevk ve coşkunun.

Daha fazla kendimi tutamadığımda Rose üçüncü kez sikimin üzerine boşalıyor. İkimiz de yatağı yığılana kadar taşaklarımı içine boşaltırken, onu sıkıştırıyorum, sikimi sonuna kadar sıkın, inanılmaz derecede sıkı küçük amcığına gömüyorum.

Onu kendime doğru sürüklüyorum, o kadar sıkı tutuyorum ki neredeyse onu kıracağımdan korkuyorum. Ama tutuşumu gevşettiğimde, bana sadece daha sıkı sarılıyor.

"Aynen böyle," diye nefesi kesiliyor. "*Aynen böyle.*" Başını çeviriyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor.

Lanetli bir canavar ve bana yeniden insan olduğumu hissettiren bir güzellik. En azından şimdilik.

Gözleri kapakların ardında titriyor, dudakları tek kelime etmeden kıpırdıyor. Kaşları çatıldığında kaşlarımı çatıyorum, ama aniden memnuniyetle sırtıp yastık ve çarşafplarımın derinliklerine gömüldüğünde, dünyadaki hiçbir şey yüzüme yayılan gülünç gülümsemeyi engelleyemiyor.

Evet, Rose'un uyumasını izliyorum. Ve Tanrı aşkına, bu yapmaya *çok* alışabileceğim bir şey.

Sabah ışığı pencere perdelerinden içeri süzülüyor. Kaşlarımı çatarak sandalyemden kalkıyorum ve tekrar oturmak için geri dönmeden önce karartma perdelerini biraz kapatıp odayı hafifçe karartıyorum.

Bırak uyusun. Dün gece onu ayakta tuttum.

Sırf beni "ayakta" tuttuğu için, ilk kimin pes edeceğini görmek için sözsüz bir yarışma gibi hissetmeye başlayana kadar.

Rose yaptı.

Ben kazandım.

Sırıtiyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum, kaslarımdaki ağrı dün geceyi hatırlatıyor. Tamam, benim açımdan zar zor kazanılmış bir zaferdi. Ama buna değerdı.

Bu sabah hissettiğim her ağrıyı ve acıyı.

Mezarlığa gittiğimiz geceden beri bir haftadır böyle. Güzel piyano müziği ve ateşli öpücükler gecesi.

Onu kendime ait olarak kabul ettiğim gece.

Bir haftadır bu odadan neredeyse hiç çıkmadık. Birkaç gün boyunca, sanırım ikimizde de belli belirsiz bir "görünüüşü koruma" düşüncesi vardı: çoğunlukla Lucile'e karşı. Rose gün ağarmadan önce gizlice kendi odasına dönüyor ya da beni benimkine kışkırtıyordu.

Üçüncü gün, Lucile kahvaltı arabasını Rose'un odasına getirdiğinde beni koridorun duvarına yaslanmış ağzımı yalarken bulduğunda, maskaralığın sona erdiğinden oldukça eminim.

Ve şimdi, odamda kilitli kaldık, birbirimizin içinde boğuluyoruz.

Ritmik bir şekilde nefes alıp verirken gözlerim çıplak göğüslerinin yükselip alçalmasına takılıyor. Hafifçe yukarı kalkık meme uçlarının pembe bir tona dönüşmesi ve sanki rüyaları aniden daha ilginç hale gelmiş gibi sıkılaşması.

Çarşafın zar zor tutunduğu kalçasının kıvrımı. Yüzüne düşen uzun saçları.

Tanrım, bu sahnenin fotoğrafını çekebilir ve içinde kendimi kaybedebilirim.

Onu izlerken, günlerdir savaştığım belirsizlik titreşimi düşüncelerime geri dönüyor. Onunla ya da bizimle ilgili bir belirsizlik değil.

Hâlâ teknik olarak burada bir mahkûmken, gerçekten ve gerçekten benim olup olamayacağı endişe verici.

Teminat olarak.

Buraya gelmeyi hiç istememiş ama gidemeyen bir misafir olarak.

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. Homurdanarak tekrar sandalyeden kalkıyorum ve sessizce komodine doğru ilerliyorum. Şırıngayı dozumla dolduruyorum ve iğneyi batırırken kaşlarımı çatıyorum.

Eskisi kadar iyi çalışmıyor. Zamanım tükeniyor.

Rose'un uyumasını izlemeye devam etmek için sandalyeye yerleşmek üzereydim ki telefonum çaldı. Ekrandaki mesaja bakıyorum ve Oren Frey'in adını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin.

Sessizce odadan çıkıyorum, koridorun sonundaki boş odalardan birine geçiyorum ve onu geri çağırmadan önce kapıyı kapatıyorum.

"Oliver. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Uyandırmadın. Neyin var?"

Bir saniye sessiz kalıyor ve kaşlarım sabırsızlıkla çatılıyor.

"Oren-"

"Bakın, bunu söylerken onu şahsen görmediğimi belirtmek isterim, çünkü güvenlik çok sıkı-"

"*Kimi* gördün?" diye

homurdanıyorum.

Boğazını temizliyor.

"Paul Laurent. Vuruldu."

Gözlerimi kırıştırıyorum,

hareketsiz kalıyorum.

"İki kez. Göğsünden."

Başka bir hayatta olsaydım, o dolandırıcı, sümüklü bok parçasının ölümünü sevinçle kutlayabilirdim. Ya da gezegendeki en iyi şampanyadan bir şişe açardım.

Kader ya da karma gibi sapkın orospu çocuklarının dışında, Paul şu anda benim milyonda bir şansım olabilir.

"O öldü mü?"

"Şimdilik hayatta. Kaynağım ameliyattan yeni çıktığını ama durumunun belirsiz olduğunu söyledi. Görünüşe göre, ihtimaller pek iyi görünmüyor."

"Tetikçileri var mı?"

"Hayır. Londra Metro Polisi'ndeki bazı bağlantılarıma ulaşmaya çalışıyorum ama henüz bir geri dönüş alamadım. Sadece kaynağımdan duyuyorum, o da bunun rastgele bir saldırı olduğunu söylüyor."

Sikeyim.

Çenem gıcırıyor. "Tamam. Durumu ve gelişmeleri takip etmeye devam et. Tanıdığım bazı tıp uzmanlarına ulaşacağım ve onları buraya getirmeye çalışacağım. Hangi hastanede?"

"Oliver, tekrar ediyorum, Paul'ün durumunu tam olarak anlamak için onu *şahsen* görmedim-"

"Ama kaynağınız öyle mi?"

"Evet."

"*Hangi* hastane?" Kalın bir sesle

homurdandım. "Saint Thomas'."

"Güzel. Gelişmelerden beni haberdar et, Oren."

"Yapacağım."

Telefonu kapatıp odama dönerken kalbim sıkışıyor. Bir haftadır, yuvarlak bir deliğe kare bir çivi sığdırmaya çalışıyorum: Rose'un burada kaldığı koşullar göz önüne alındığında, Rose ve benim aramdaki her neyse, bunun nasıl var olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Burada tutsağım olarak kalırsa gerçekten benim olup olamayacağını.

İşte bu yüzden kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, hala uyuduğu yatağın üzerinde dururken çenem sertleşiyor.

Çünkü artık cevabımı aldım.

"BEN SADECE..."

Kapımın önündeki gri soğukta Rose gözlerini kırpıştırıyor, bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Oliver..."

"*Gitmen gerek Rose,*" diyorum ağzımdan çıkan her kelimeden nefret ederek.

Evet, şimdi cevabımı aldım ve *bundan nefret*

ediyorum. "Ama senin anlaşılan-"

"Anlaşmayı unut prenses," diye fısıldıyorum sessizce, küçük ellerini büyük ellerimin arasına alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Onu görmeye gitmelisin."

Çenesi düştü.

"Ya istemiyorsam? Ya perde çok geriye çekildiyse ve artık çok şey biliyorsam?"

Amacım asla Rose'u babasına karşı kıskırtmak değildi. Ama benden ve geçen gün Cillian'dan Paul hakkında çok daha gerçekçi bir fikir edinecek kadar çok şey duydu.

Kendisini resmetmeyi sevdiği gibi gösterişli ve çekici bir parti hayatı olmadığını bilmek. Gatsby gibi tatlı dilli, parası ve iyilikleri bol biri.

Gerçek Paul'u anlamaya başlamıştır. Yalancı, hırsız, arkadan bıçaklayan, kendini ve kendi ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutan bir dolandırıcı.

Ya da en azından onun gerçek halini bir anlığına görmüş oldu.

Parmak eklemlerini tekrar öperken gözlerinin içine gülümsüyorum.

"O hâlâ senin baban Rose. Ondan her ne sebeple olursa olsun nefret ediyor olabilirim ama ben onun kanından değilim. *Sensin.*"

"*Gitmek istemiyorum...*" diye boğuluyor, bana yaklaşırken gözyaşlarını geri kırıpıyor. "*Lütfen, istemiyorum-*"

Gözlerim kapanıyor, dişlerimi sıkarken göğsüm sıkışıyor.

Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama söylenmesi gerekiyor. Bunların gerçek olup olmadığını anlayabilmem için özgürce uçmasına izin verilmeli.

"Babam gerçek bir zorbaydı," diye mırıldanıyorum, sesim çakıllı ve alçak. "A sınıfı bir piçti ve çok sertti. Sanki Büyük İskender olacaktım ve on bir yaşına kadar dünyayı fethetmek için adım adım bir plana ihtiyacım varmış gibi beni 'mükemmel varisi' haline getirmeye çalışırken acımasızdı. Ve bunun için *ondan nefret* ettim. Her şey için."

Onu yakınıma çekerken derin nefes alıyorum.

"Ben on dokuz yaşımdayken, o..."

Beni yok eden hastalığa yenik düştüm, çünkü tedavisi yok.

"Hastalandı. Ölmek üzereydi. Yıllardır neredeyse hiç konuşmamıştık, çünkü çoğu zaman yatılı okuldaydım ve sonra üniversiteye gittim. Ama gerçek anlamda ölüm döşeğindeyken onu ziyaret etmemi istediğini bildirdi."

Rose'un kaşları çatılıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Gelmedim. Onu görmeye hiç gelmedim ve neredeyse iki yıl boyunca birbirimizle tek kelime konuşmadıktan sonra dört gün sonra öldü."

Gözlerim onunkilere kilitlendiğinde yüzü düşüyor.

"Ondan o kadar nefret etmiş olabilirim ki tadını alabiliyorum," diye tıslıyorum. "Ama *yetişkin hayatım boyunca* ona veda etmediğim için pişmanlık duydum. Paul'e gitmelisin Rose, çünkü inan bana gitmezsen pişman *olacaksın*. Ve ben bunu senin için asla istemem."

Göğsüme gömülürken ağlamaya başladı. Kollarım onu sarıyor, sıkıca tutuyor.

"Buraya geri gelebilir miyim?"

Yanağını kavrayıp yüzünü kendime doğru kaldırırken neredeyse duygularımla boğuluyordum.

"Her zaman."

Dudaklarım hızla onun dudaklarına iniyor ve öpücüğümün şiddetiyle ağzını zedeliyor.

Sonra uzaklaşıyor ve ben onun merdivenlerden inip bekleyen taksiye doğru yürümesini izliyorum. Kapıda bana hüznle gülümsemek için dönüyor, gözyaşları kirpiklerinde düşmeden duruyor.

Söylemem gereken ama dudaklarıma
asamadığım kelimeler. Arabaya bindi.

Ve sonra gitti.

Taksinin gözden kaybolmasını izlerken yanımda bir boğaz temizleme sesi
duyuyorum.

Wentworth.

"Efendim... İzin

verirseniz...?"

"Edebilirsin," diye

homurdandım.

"Eğer o ölürse ve Bay Laurent hayatta kalırsa..."

"Tedaviyi bulsa bile bana eşlik etmesini ya da tedaviyi vermesini
engelleyecek hiçbir şey yok," diye sessizce homurdanıyorum, gözlerim
kasvetli günün gri sisini delip geçiyor. "Biliyorum."

Tıpkı onu sevdiğimi bildiğim gibi.

Tıpkı bunun bir önemi olmadığını bildiğim gibi, çünkü içimdeki karanlık
yakında beni yiyip bitirecek.

"Efendim, size bir fincan *Usta Prens* getireyim mi?"

Kırmızı ve siyahın baş döndürücü sisi boğazımı tıkayıp beni en üst
basamakta tek dizimin üzerine getirirken Wentworth yanıma koşuyor. Ama
başımı sallıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona el sallıyorum.

"Ben iyiyim!" Dişlerimi gıcırdatırken gözlerim iki katına çıkıyor. "Ben
iyiyim. Sadece ihtiyacım var..." Gözlerimi kapatıyorum. "Bir doza
ihtiyacım var. Ama ben iyiyim."

Wentworth ilacımı almak için aceleyle eve girdi. En üst basamaktaki

koltuğa yığıldım, titriyordum.

Ama hiç de iyi değilim. Kafamın içinde onu bir daha asla
göremeyebileceğimi söyleyen sesi duymazdan gelmeye çalışırken değil.

"Paul Laurenti görmeye geldim!"

Berbat durumdayım.

Zihinsel olarak bittim. Sinirlerim yıpranmış durumda. Son bir saattir takside ağlamaktan gözlerim şişti.

Kısmen babam yüzünden. Çünkü Oliver haklıydı. Oliver ve amcamdan duyduklarımın sonra onu şimdi görmem *gerektiği* gibi görebilirim. Ama o benim babam ve Saint Thomas'a gelene kadar onun durumu hakkında paniğe kapıldım.

Ama çoğunlukla gözyaşlarım Oliver'dan kalbimde söylemekten çekindiğim kelimeleri söylemeden ayrıldığım için oldu. Kendimi tutuyorum çünkü beni her zaman onun göreceğinden endişe ettiğim hüzünlü küçük kız gibi göstermelerinden korkuyorum.

Ama artık bu sözlerin beni nasıl gösterdiğini umursamıyorum. Ona geri döndüğüm an, yüzüne karşı "Seni seviyorum" diye bağıracağım ve sonuçlarına da lanet edeceğim.

Check-in masasının arkasındaki hemşire bilgisayar ekranını tararken kaşlarını çatıyor.

"Hmm... Paul... Pardon, soyadı neydi?"

"*Laurent!* Laurent! Lütfen! Göğsünden aldığı kurşun yarası nedeniyle ameliyattan yeni çıktı ve ben-"

"Bayan Kildare?"

"Belki yanlış yazmışlardır?" Yalvarıyorum. "E yerine A ile dene-"

"Bayan *Kildare*."

El omzuma sertçe iniyor ve takım elbiseli, çekici görünümlü bir adamın bana gülümsediğini görmek için döndüğümde nefesim kesiliyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattıktan sonra bana alışık olmadığım bir isimle seslendiğini fark ediyorum.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Evet?"

Gülümsüyor. "Bayan Kildare, benim adım Roger Mills, VIP hastalar için irtibat görevlisiyim. Beni takip ederseniz, sizi babanıza götürebilirim."

"Nasıl-"

"Durumu *harika*. Kötü bir gün geçirdi elbette ama ameliyat çok başarılı geçti ve tamamen iyileşmesini bekliyoruz."

Rahatlama sistemime doluyor, omuzlarım aniden gevşiyor.

"Aman Tanrım, bu... inanılmaz."

"Seni ona götüreceğim. Bu taraftan lütfen."

Minnetle Roger'ı kalabalık koridorlardan asansöre kadar takip ediyorum.

"Bize ulaştığında ciddi kan kaybına uğramıştı ama kurşunlar hayati bir şeyi ıskalamıştı, bu da gerçekten çok iyi bir haber."

"Ama o iyi mi?"

Kapılar çok daha sessiz bir kata açılıyor ve Roger'ı takip ederek yan koridora çıkıyorum.

"Durumu çok iyi. Hatta en azından bir süreliğine onunla konuşabileceksiniz."

Başka bir koridordan geçerken sırtıyorum, sonra bir tane daha. Sonra Roger karanlık bir koridorun üzerinde asılı duran opak plastik bir perdeyi geri çekerken kaşlarımı çatıyorum.

"Um... nereye gidiyoruz?"

Gülüyor. "Çok özür dilerim. Cömert bir hayırseverin bağışından sonra bu kanadın bir kısmını yenilemenin ortasındayız. Ama VIP koğuğu tam şurada."

Kıkırdıyor, ikimiz de plastiğin altından bir inşaat alanına benzeyen yere doğru eğilirken başını alaycı bir şekilde sallıyor.

"Kulağa korkunç derecede elitist geldiğini biliyorum ve inan bana, bu *benim* de gözlerimi devirmeme neden oluyor. Ancak burada ekstra güvenlik ve mahremiyete ihtiyaç duyan belli bir sınıf varlıklı veya ünlü hastayla ilgileniyoruz. Babanız da buna dahil elbette."

İyileşme odasına açılan bir kapının önünde durduğumuzda

başımı sallıyorum. "Buradan lütfen, Bayan Kildare."

Roger babamın odasının kapısını açıp beni içeri buyur ederken sıcak bir şekilde gülümsüyor...

Karanlığa.

Kaskatı kesiliyorum, boğazım

düğümleniyor. "Nerede-"

Güçlü kollar beni arkamdan kavradı. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama ağzıma bir bez parçası tıkalıyor ve başıma bir torba geçiriliyor.

NABZİM kulağımdaki bir davul gibi atıyor. İlk başta, beni bindirdikleri arabanın ya da kamyonun arkasında, sağa ve sola dönüşlerimizi takip etmeye çalıştım. Ama sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark edince durdum.

Ben James Bond değilim. Ve Londra'yı hiç bilmiyorum. Şimdi, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Sessiz ve kapalı bir yerde bir sandalyeye bağlı oturuyorum. Hâlâ gözlerim bağlı ve ağzım tıkalı. Bu kadarından eminim. Ve yalnız olmadığımı dair sarsılmaz bir fikirle tüylerim diken diken oluyor.

Burada birinin beni *izlediğini*.

Yumuşak bir tıkırtıyla bir kapı açılıyor ve oda birdenbire erkek seslerinin derin mırıltıları ve uğultularıyla doluyor. Ürperiyorum, ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum ve bana yaklaşan ayak seslerini duydukça titrememeye çalışıyorum. Bir el başımın üzerindeki çantanın kenarını kavradığında irkiliyorum.

"Ah, işte *orada*, benim güzel gelinim."

Oh, Tanrım.

Torba kafamdan çekilip çıkarıldığında kalbim buza dönüşüyor. Odanın ani aydınlığına karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Ama sadece sestten bile kim olduğunu anlamak için gözlerimin alışmasına gerek yok.

Ben dehşet içinde ona bakarken Atlas Drakos bana hınzırca sırıtıyor.

"Demek yine karşılaştık *Rose*," diye homurdanıyor kalın bir sesle ve odayı bir ileri bir geri adımlayarak önümde dönüyor.

Onun arkasında, kapının yanında, korkunç görünümlü iki adam daha var. Biri, daha genç, son derece yakışıklı ve gözlerinde Atlas'inkiyle aynı vahşi parıltıya sahip bir adam, tanışmamızdan Ares Drakos olduğunu hatırlıyorum.

Diğer adam bir *dev*; bir buçuk metre boyunda ve bir Viking gibi yapılı, koyu, delici gözleri, simsiyah saçları ve gömleğinin yakasının üstündeki boynunu ve gömleğinin dirseklere kadar kıvrıldığı ön kollarını kaplayan dövmelemleri var.

Atlas odanın karşısında durup bana bakarken kara kara kıkırdıyor.

"Ortak dostumuz Bay Prince'in ellerini pek de kendine saklamadığına dair içimde bir şüphe var, değil mi?"

Tekrar dönüp bana yukarıdan aşağıya bakarken şehvetle sırtıtıyor ve bağlarım karşı irkilmeme neden oluyor.

"Nasıl baştan çıkmasın ki? Senin gibi güzel, küçük bir şey, onunla birlikte o büyük, yalnız evinde kilitli?"

Yine beni değerlendiriyor.

"Evet, *eminim* seninle çok eğlenmiştir. Yani, belki de hayır. Belki de benim gelinim olmayacaksın."

Gözlerindeki sadist parıltıyı görmeden önce nabzım

hızlanıyor. "Sadece benim *fahişem*."

Midem tiksintiyle burkuluyor. "Mhmmph mph

mppph mppphh Mmmmphhh!!"

Ben ağızımdaki tıkaçtan ona bağırırken Atlas gülüyor.

"Ne kadar da küçük bir fişek!" diye bağıyor. "Seni kendime götürdüğümde ağzını tıkamaya devam ederdim, ama o güzel dudakların sikim için ardına kadar açılmasını izlemek için can atıyorum. Ne dedin, sürtük?"

Sırıtarak bana doğru uzandığında solgunlaşıyorum. Ağzımdaki tıkaçı çekip çıkarıyor ve ona ters ters bakmadan önce serin havada boğuluyorum.

"Sakın bana dokunma dedim."

Gözleri parlıyor ve dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Görünüşe göre hâlâ alışmaya ihtiyacın var." Onunla alay ediyorum.

"Babama ne yaptın?" Atlas kıkırdamaya başlar.

"Kratos!" diye bağıyor.

Arkasında, dövmeli dev adam çenesini sallıyor. Yutkunuyorum. Kratos, Kratos Drakos'taki gibi, kardeşlerinden bir diğeri.

"Nai adelfé," diye homurdanıyor adam, kaya parçalanmasına benzeyen bir sesle. "Zahmet olmazsa onu içeri getirin."

Kratos kapıyı açmak için döner, kafasını dışarı uzatır ve kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturarak geri dönmeden önce bir şeyler gürler.

Bir saniye sonra kapı açıldı. Ve kalbim paramparça oldu.

"Baba..."

Dehşete kapılmış, sersemlemiş ağızından kelime zorlukla çıkıyor. Çünkü orada duran, mahcup bir şekilde gülümseyen ve *mucizevi* bir şekilde silahla ilgili herhangi bir yara almamış görünen kişi babamdı.

"Selam, tatlım."

Ona bakarken kalbim sıkışıyor ve yüzüm kül rengine

dönüyor. "Baba, ne oluyor-"

Atlas babama dönmeden önce soğuk bir şekilde, "Büyükler konuşuyor, küçük kız," diye tersliyor. "İtiraf etmeliyim ki Laurent, ikna olmadım."

Babam gergin bir şekilde gülüyor ve omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki Atlas. Ben sözümün eriyimdir."

Şaşkınlıkla bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Atlas homurdanıyor. "*Sözünün eri* bir *adam* olsaydın, bugün burada olmazdık, değil mi Paul?"

Babam daha da utangaç bir şekilde sırtıyor.

"Ah, şey, geçmiş artık geçmişte kaldı, sanırım...?"

Atlas dönüyor ve kanımı buza çeviren bir bakış fırlatıyor

bana. "Doğru tahmin ediyorsun. Hesaplaşmamız tamamlandı."

Ağızım açık kaldı. "*Ne?!*"

"Rose, tatlım..." Babam omuzlarını silkerek ağızını büküyor. "Bak bebeğim, Bay Drakos güçlü bir adam. Hiçbir şey istemeyeceksin-"

"*Delirdin* mi sen!?"

Babam ellerini ovuştururken Atlas kıkırdıyor.

"Rose, sen bu dünyada yenisin, bu yüzden her şeyin nasıl işlediğini bilmiyorsun..." "Bir borcu kapatmak için *aileni satmayacağını* biliyorum!"

"Oh, on yıl önce Prince'in değerli holding şirketini bana sattığında borcu kapanmıştı."

Bakışlarım babamın yanından Atlas'a doğru kayarken yüzüm griye dönüyor. Kocaman sırtıyor.

"Evet, şu *çok* istediği biyoteknoloji şirketi olan. O kadar çok istiyor ki babanı burada onun peşinde koşturuyor, değil mi?" Sırtışı genişliyor. "Aslında son bir aydır Ritz'deki Trafalgar Süiti'nde sıcak ve rahat bir şekilde kalan baban mı?"

Yüzümdeki rengin nasıl kaybolduğunu görünce kıkırdamaya başladı.

"Görüyorsun *ya* Rose, baban benim. Yıllardır sahibiyim."

Gözlerim özür dilercesine kollarını açan babama kayıyor.

"Bir erkek sizden korktuğunda sizin için çok şey yapar. Ama sizden korktuğunda *ve* size borcu olduğunda *daha* da *fazlasını* yapar. Kadınının eski kocasından çaldığı biyoteknoloji şirketini bana satmak gibi, ki görünüşe göre buna çok ihtiyacı var. Ya da en azından *bunun* içinde ne varsa *ona* ihtiyacı var."

Çenesini sallayarak odanın köşesine kurulmuş, dizüstü bilgisayar, modem ve harici bir sabit diskten oluşan küçük iş istasyonuna bakıyor.

"*Her şeyi* yaparım Rose," diye homurdanıyor Atlas yüzünde karanlık ve kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bana kendi kızını getirmek de dahil, böylece sonunda parmağımın altından kurtulmuş olacak."

Zemin düşüyor. Şok içinde babama bakarken kalbim korkunç bir şekilde burkuluyor.

"Baba...?"

Babam benden uzaklaşırken suçlulukla yutkunuyor. Atlas kahkahalarla kükrüyor.

"Baban seni 'sonunda keşfetmedi' Rose," diye alay ediyor. "Bunca zamandır nerede olduğunu biliyordu; küçük acil durum fonu, o manastırda onu bekliyordu-"

"Yeter Atlas," diye mırıldanıyor babam, sonra Atlas ona vuracakmış gibi elini geri çekince birden nefesi kesiliyor.

Vuruş gelmeyince ve babam yine de irkilince, üç Drakos adamı ve odadaki diğer iki muhafız kıkırdıyor.

"Seni 'buldu' Rose," diye hırlıyor Atlas. "Çünkü bana olan borcunu kapatmak için son ödeme olarak *seni almasını* söyledim."

Dehşete kapılmış gözlerimi kaçırmak için elinden geleni yapan babama dönüyor.

"Gidebilirsin Paul. Ve umarım yollarımız bir daha asla kesişmez."

"Baba..."

Bana bir kez bakıyor -sadece bir kez- kaşları çatık ve ağzı küçük.

"Özür dilerim Rose."

"Baba!"

"Çok özür dilerim."

Ve öylece, tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti. Boğuldum, sanki tokat yemiş gibiydim.

Atlas kıkırdar.

"Üzülme, benim küçük fahişem. Babalar gelir, babalar gider. Öyle değil mi, kardeşlerim?"

Kapının yanında duran diğer iki Drakos adamına bakarken kıs kıs gülüyor.

"Anladın mı? Babalar

gider-" *Anladık,*" diye

tıslıyor Ares.

Atlas bana dönerken gözlerini deviriyor.

"Lütfen iki kardeşimin duygusallığını bağışlayın. Merak etme, bende böyle bir kadınsı zayıflık bulamayacaksınız, benim küçük oyuncağım."

Dişlerimi sıkıyorum, kendimi nefes almaya zorlayarak ince bir bakış atıyorum. O sırtıyor.

"Çok, çok alıngan. Oh, senin bu ruhunu kırmaktan zevk alacağım. Ama önce, Oliver'ın o kadar çok istediği biyoteknoloji şirketinden gelen bilginin ne olduğunu bize söylesene."

Dudaklarımı yalıyorum ve

yutkunuyorum.

"Bilmiyorum."

"Saçmalık."

"Bilmiyorum. Neden bana bir şey söylesin ki? Ben onun

esiriydim." Atlas sırtıyor. "Aptal bir adama mı benziyorum?"

Evet, bunu söylemeyi çok istiyorum. Ama bunun bedelini ödemek istemediğimi de biliyorum.

"Akıllı kız," diye homurdanıyor ben sustuğumda. "Tıbbi o zaman, değil mi? Öyle olmalı. Ares! Ne üzerinde çalışıyorlardı?"

"Gen dizilimi," diye mırıldanıyor küçük kardeşi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bir tür aşı ya da iyileştirici tedavi içinmiş gibi görünüyor."

Atlas'ın dudakları hınzırca kıvrılıyor. "*İyileştirici tedavi*. Yani bir tedavi, öyle mi?" Ares başını sallıyor. Atlas bana dönüyor.

"Bir *tedavi*," diye mırıldanıyor. "Ne için?" "Bilmiyorum."

Gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getiriyor.

"Beni burada, kardeşlerimin önünde seni kırmaya zorlama, benim küçük fahişem."

Korku içime saplanıyor ama başımı sallıyorum. "*Bilmiyorum*."

"Prince hiç senin kışına sahip oldu mu?" diye tersliyor. "Çünkü sen bana gerçeği söylemek için yalvarana kadar bununla başlayabilirim-"

"Bilmiyorum!"

"Kardeşim, dur."

Ares'in yüzü kararıyor, çenesi sıkılıyor ve bir adım öne çıkıp Atlas'ın omzuna ağır bir el indiriyor.

"Onu rahat bırak Atlas. O bilmiyor."

Ares bana bakıyor, dehşete kapılmış gözlerimi bir an için tuttuktan sonra arkasını dönüyor.

"Bırak gitsin."

"Hatırlatayım mı *sevgili kardeşim*?" diye öfkelendi Atlas, Ares'in üzerine dönerek, "sadece

Bu aileden *kim* sorumlu?" Oda

sessizliğe gömülür.

"Ben sadece yapacak başka işlerimiz olduğunu

söylüyorum, değil mi?" Atlas bana dönerken sırtıyor.

"Gerçekten de öyle, gerçekten de öyle." Keskin bir şekilde nefes verir.

"Peki, bana söyleme. Zaten bir önemi yok. *Çok* ihtiyacı olan bir şey olduğu için korkunç bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Kanser mi?" Soğuk soğuk sırtıyor. "Ya da aynı derecede ölümcül olan başka bir şey, belki?"

İç çekiyor, tenim sürünürken bana doğru ilerliyor.

"Öyle olsa bile fark etmez. Çünkü görüyorsun küçük fahişem, yarım kalmış işlerden *nefret ederim*. Hastalığı ne olursa olsun, onun acısına son vermek üzereyim."

Kalan tüm renk yüzümden akıp gidiyor.

"*Hayır*-"

"Evet, hem de çok evet."

Acımasız ve bükücü bir şey kalbime saplanıyor ve gözlerimden yaşlar akmaya başladığında boğuluyorum. Atlas bana sırtıyor ve kardeşlerine dönüyor.

"Adamları hazırlayın. Yakında yola

çıkacağız." Ares ve Kratos giderken bana

döndü.

"Seni daha sonra ağlatmaktan zevk alacağım, fahişe. Ama önce, o küstah dilinin bedelini ödemelisin."

Arkasındaki iki esmer muhafıza bakar.

Sadist bir gülümsemeyle sırtımdan önce "Boynundan aşağısı *benimdir*," diye hırlıyor. "Ama ağzını nasıl uygun görürseniz öyle kullanmakta özgürsünüz."

Atlas bana sırtlıyor, dönüyor ve çıkarken kapıyı çarparak kapatıyor.

Bir anda iki muhafız önce birbirlerine, sonra da bana baktılar, yüzlerine kocaman bir gülümseme yayıldı.

İkisi de bana doğru ilerlerken biri diğerine kıkırdıyor: "Kahretsin, ama sosyal hakları olan bir işe bayılırım."

"Bekle....please-"

"Daha az konuşma," diye kıkırdar biri. "Ve daha çok em-"

Kapı arkalarından çarparak açıldı. Daha onlar dönmeden ve ben yanlarından geçen kim olduğunu göremeden, aniden odada iki patlama sesi yankılanıyor. Her iki adam da gurulduyor ve ayakkabılarımın neden aniden ıslak, kırmızı ve yapış yapış olduğunu anlamadan önce kafam karışıyor.

Aman Tanrım.

Her iki muhafız da cansız bir şekilde yere yığılmıştı, göğüslerinde açılan deliklerden kan akıyordu. Bir adam odaya girip kapıyı kapatıp kilitledikten sonra çelik grisi gözlerini bana çevirince ürpererek başımı kaldırıyorum.

"Sakın bana dokunma!" Boğuluyorum, kendimi ondan uzaklaştırmak için çabalıyorum. Ama hâlâ sandalyeye bağlıyım ve tek hareket topuklarımın altında biriken yapışkan kanda korkunç bir şekilde kaymasına neden oluyor.

Elinde bir bıçakla odanın öbür ucundan bana doğru koşarken nefesim kesiliyor. "Sakın *buna cüret etme-!*"

"Rose! Ben bir arkadaşım!"

Amerikan aksanına göz kırpıyorum, beni sandalyeye bağlayan fermuarları kesmek için bıçağı kullanırken afallıyorum. Serbest kaldığımda ondan uzaklaşıyorum, kahverengimsi sarı saçlarını, güçlü, zayıf yapısını, yontulmuş yüzündeki çelik gibi yakışıklı ifadeyi ve her iki kolundan aşağıya doğru uzanan dövmeleri gördükçe geri çekiliyorum.

"Benim adım Oren Frey. Oliver'ın bir arkadaşayım."

"*Kanıtla.*"

Bana eğlence ve saygı arasında bir şeyle bakıyor.

"Seni vurmuyorum ve o sik kafalı Atlas'ı da çağırmıyorum, değil mi?"

Cevap vermediğimde, yerdeki iki cesedi işaret etmek için döndü. "Bunun da *bir* anlamı olmalı."

Adam haklı. Daha da önemlisi, silahı var. "Özür

dilerim," diye mırıldandım. "Sadece tedbirli

davranıyorum."

"Akıllı kız. Bak, Oliver'ın isteği üzerine birkaç haftadır babanı takip ediyordum. Seni hastaneye götürdükten sonra buraya kadar takip edebilmemin nedeni de buydu."

Oren karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Özür dilemem gerekiyor. Korkarım Oliver'a babanızın vurulmasıyla ilgili verdiğim bilgiye dayanarak oraya gittiniz. Siz gelmeden hemen öncesine kadar öğrenemediğim bu bilgi tamamen saçmalıktı."

"Telefonunuz var mı?"

Kaşları çatılır. "Evet mi?"

"O zaman daha sonra özür dileyebilirsin. Oliver'ı Atlas'ın onun için geldiği konusunda uyarmamız gerekiyor."

"*Kahretsin.*"

Cep telefonunu çıkarıp arıyor ve bir süre dinliyor. "Sesli mesaj," diye mırıldanıyor tiksintiyle.

Tekrar deniyor, sonra öfkeyle telefonu itiyor.

"Sanırım bugünlerde pek telefonla konuşmuyor?"

Soğukkanlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman harekete geçmeliyiz. Beni takip edin. Arkamda kal. Arka tarafa park ettim."

"Bekle!"

Köşedeki iş istasyonuna koşup dizüstü bilgisayarını ve harici sabit diskini alıyorum.

"Tamam, artık

gidebiliriz." Kaşlarını

çattı. "Neymiş o?" "Onun

hayatı."

"İŞTE BURADAYIZ."

Kütüphanemde, Lucile bana gülümserken kaşlarımı çatıyorum, kanepeye yığılırken battaniyeyi omuzlarıma doluyorum.

"Daha iyi mi?"

"Bana yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi davranmayı bırakırsan *daha iyi* olurum." "Sen bir çocuk gibi devrilmeyi bırakır bırakmaz, ben de bırakacağım."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

Önce Lucile çatladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye devam ediyor daha yumuşak bir tonda. "İyiyim," diye mırıldanıyorum, onu başından savarak.

"Oliver."

Gözlerim kapanıyor.

"Daha da kötüleşiyor," diye homurdanıyorum sessizce. Gözlerimi açıyorum ve ona açıkça bakmak için dönüyorum. "Gerçekten kötüleşiyor."

Alnı endişeleniyor, acı ve korku yüzünde parlıyor ve sonra bunları silkeleyip atıyor.

"Sen-" Kolumu okşayarak zayıfça gülümsüyor. "Onu bulacaksın. Bulacağını biliyorum.

."

"Lucile."

Uzaklara bakarken yüzü buruşuyor.

Bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Tüm huysuzluğuma ve yıllar içindeki öfkeli pislik gibi davranışlarıma rağmen, çocukluğumdan beri tanıdığım anneye en yakın şey o. Hatta bana kendi annemden bile *daha çok* annelik yaptı.

Şimdi benim ölmemi izlemek zorunda.

Hiçbir anne bunu yapmak zorunda kalmamalı.

Açıkçası, Lucile ve Wentworth durumumun tamamen farkındalar. Ve ben de bu olasılığa karşı hazırlık yaptım. İkisi de zaten çoğu kahya ve uşağın kazandığının yaklaşık otuz katını kazanıyor. Ve ben öldükten sonra, her birine küçük bir servet ve her zaman hoşlarına gideceğini düşündüğüm mülklerim gelecek.

Wentworth, Seyşeller'deki sahil evimi, zamanının çoğunu geçireceğinden emin olduğum balıkçı teknesiyle birlikte alıyor. Lucile'e, müzikalleri sevdiği için Broadway'e yakın 5. Cadde'de en üst katta bir çatı katı bırakıyorum.

"Henüz *zamanı* gelmedi," diye tersliyor. "Hâlâ bir şans var-" "Lucile."

Battaniyeyi omuzlarımdan sıyırıp atlatıyorum, göğsümde ve başımda daha önce yaşadığım olaydan kalan gerginlikten dolayı irkiliyorum ve uzanıp onun elini tutuyorum.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi sertçe.

"Bana katlandığın için."

Eğri büğrü, hüzünlü bir gülümseme takınıyor. "Sadece miras için b u işin içinde olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini silerken sırtıyorum ve başımın üstünü öpmek için eğiliyor.

"Henüz hiçbir yere gitmiyorsun, seni koca huysuz-"

"Efendim?"

İkimiz de kafamızı kaldırdığımızda Wentworth'un kapıda durduğunu ve

kaşlarını çattığını görüyoruz. "Efendim, yoldan hızla gelen bir araba var."

O bunu söylerken bile dışarıdan gelen lastik gıcırıltıları ve çakıl taşlarının sesini duyuyorum. Ayağa fırlayıp ön kapıya koşuyorum ve tam siyah bir SUV gıcırdayarak dururken kapıyı açıyorum.

Yolcu kapısı açılıyor.

Ve tüm gri, loş, karanlık dünyam aydınlanıyor.

Bu o.

Gülüm.

"Oliver!"

Ben sırtırken o bana doğru koşuyor. Ama yüzündeki dehşet ifadesini gördüğümde gülümsemem kayboluyor. Kollarıma yığılıyor, ben kollarımı ona sararken o da bana sıkıca yapışıyor.

"Ne-"

Oren Frey'in şoför mahallinden indiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. "Cep telefonuna cevap vermeyi hiç duydun mu Prens?"

Geri çekilip Rose'un dehşete kapılmış yüzüne bakarken kaşlarım çatılıyor.
"Ne oldu? Paul-"

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken "Yalan söyledi," diye boğuluyor. "*Yalan* söyledi! Ve Atlas Drakos seni öldürmeye geliyor!"

"TEŞEKKÜR E D E R İ M , HANIMEFENDİ."

Oren, kendisine bir fincan kahve uzatan Lucile'e kibarca başını sallıyor. Mutfak adasının karşısında, Rose dizimde otururken kara bir gazap ve öfke bulutu içinde oturuyorum.

Bana her şeyi gözyaşları içinde anlatmayı yeni bitirdi. Ve babasından daha önce nefret ettiysem, şimdi onu *ikiye* bölmeye hazırım.

Paul yıllardır eski holding şirketim Kensington Gardens Limited'i, ama daha özel olarak Nanosplice Biotech'i elinde tutan Atlas için mi çalışıyordu? Ve Rose'u o orospu çocuğunun eline düşürmek için her şeyi ayarladı, hepsi bir *borcu* kapatmak için mi?

Onu öldüreceğim.

"Atlas Drakos'un kaç adamı bir araya getirebileceğini düşünüyorsun?" Oren kaşlarını çatarak kahvesini yudumluyor.

"Yüzde yüz emin değilim. Ama tahminimce, kısa sürede, yirmi?"

"Peki ya kısa bir süre önce haber aldıysa?"

Oren'in yüzü acımasızca çizilir.

"Muhtemelen on katıdır."

Yüzüm ekşirken Rose keskin bir şekilde soluyor, eli kalçasında kenetleniyor.

Kahretsin.

Gözlerim önümdeki mutfak tezgahının üzerinde duran sabit diske takılıyor. İçindekinin bir tedavi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bu benim tek şansım.

Açılan bir av tüfeğinin sesiyle irkiliyorum. Gözlerim Wentworth'un çift namlulu av tüfeğini doldurduğu ve kolunun altında bir tane daha olduğu kapı aralığına kayıyor. Lucile yanına gidip yedek tüfeği alıyor, hemen açıyor ve yanındaki tezgâhta duran mermi kutusuna uzanıyor.

"Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun, Lucile?" Bana ters ters

bakıyor.

"Neredeyse kırk yıldır seni koruyor ve bu eve gözüm gibi bakıyorum Oliver. Bazı haydutların buraya girmesine izin vermeyeceğim ve-"

"İndir şu lanet silahı."

"Özür dilerim *efendim*," diye mırıldandı. "Hayır."

Yanımda, Oren silahının şarjörünü çıkarırken bir klik sesi duyuyorum, tekrar takmadan önce kontrol ediyor.

"*Oren*," diye uyarırcasına başımı

sallıyorum. "Yardım edebilirim, Prens."

"Sanki yapabilirsin de. Karın ve yolda bir bebeğin var. Sen Burada silahlı çatışma için kalıyorum."

"Hangimizin eğitimli bir nişancı olduğunu bana hatırlatır mısın?" diye bana karşılık veriyor. Ne diyeceğimi bilemez halde ona bakıyorum.

"Evet ve Majestelerinin Kraliyet Deniz Kuvvetleri tarafından eğitildim-" "Bu *elli yıl önceydi*, Wentworth!" Tersledim.

Oren silahını masanın üzerine bırakır ve kollarını açarak itiraz eder.

"Yirmi ya da belki iki yüz silahlı ve öfkeli Yunanlıyı nasıl durdurabileceğimize dair daha iyi bir fikriniz var mı?"

Gözlerim yine sabit diske takıldı.

"Aslında var." Bakışlarımı tekrar Oren'e çeviriyorum. "Bana telefonunu ver." Telefonu alıp içine bir numara ve bir adres girdiğimde kaşlarını çatıyor.

"Burası Londra'da sahibi olduğum bir biyo-laboratuvar. Bu da Dr. Richard Reed'in numarası. Onu arayın ve sentezlemeyi bitirmesi gereken şeyin kimyasal yapısıyla birlikte yolda olduğunuzu söyleyin."

Rose kucağımda kaskatı kesildi, bana döndü, gözleri parlıyordu. "Bu..."

Başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce, elini elime alarak. "Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Oren'e dönüp bakıyorum.

"Bunu benim için yapmanı istiyorum dostum. Biraz zaman alacak ve Atlas neler olduğunu anlayıp laboratuara gittiğinde yanımda olacak güvenilebileceğim birine ihtiyacım var. Anladın mı?"

Tekrar itiraz etmek için ağzını açtı. Ama gözlerimde Rose'un değil, sadece onun görebildiği acil bakışı fark edince vazgeçiyor.

"Tamam."

"Lucile'i al."

"Oh, cehennem gibi ben-"

Bakışlarım aynı aciliyetle ona saplanıyor.

"Oren'le gitmen gerek. Sen yıllardır benim hemşiremsin Lucile. Dr. Reed'in güncel ilaçlarıma, dozajlarıma ve tüm bunlara ihtiyacı olacak."

Başını sallayıp Oren'e bakarken yüzü soluyor.

Ön kapı sert bir şekilde çalınır. Tüm mutfak sessiz ve hareketsiz kalır.

"*Kral ve ülke için,*" diye mırıldanıyor Wentworth, tüfeği doğrultup mutfaktan çıkmak için dönerken nefesinin altından.

Yine de daha hızlıyım, onu iterek geçtim ve fuayeye doğru

fırladım. "Efendim!"

"Atlas kapıyı çalmayacak, Wentworth."

Ama kim *olduğunu* çok merak ediyorum. Kapıyı tuttum ve dudaklarımda bir hırıltıyla sonuna kadar çektim...

...ve Adrian Cross ile yüz yüze gelir.

"Köprüleri yakıp yıkmaya kararlı olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Ama ben inatçı bir piçim."

Dört cipten inen yirmiye yakın silahlı adamı görünce kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Sen nasıl..."

"Sana sürekli söylemeye çalıştığım gibi, Prens," diye sırtıyor, "bu *benim* Dünya. O yüzden evet, sahada bazı botlara ihtiyacınız olabileceğini duydum." Ona baktım. O da bana baktı.

Birden ona sıkıca sarıldım.

"Seni tekrar görmek güzel, dostum."

Onlar gitmeye hazırlanırken Oliver beni neredeyse fiziksel olarak Oren ve Lucile ile birlikte arabaya binmeye zorluyordu. Ta ki ben onunla öyle bir mücadele ettim ki dışarıdaki mafya askerlerinin yarısı endişeyle baktı.

"Güvende olman gerek!" diye bağırdı.

"Peki en güvende olduğum yer neresi?! Kimin hangi taraf için oynadığını ve Atlas'ın adamlarının nerede olduğunu bilmediğimiz dışarıda mı? Yoksa *burada*, senin yanında mı?"

Ondan sonra bıraktı.

Oren ve Lucile sabit diskle birlikte Londra'daki laboratuara doğru yola çıktıktan sonra Wentworth, Adrian'ın dışarıdaki adamları da dahil olmak üzere hepimiz için şaşırtıcı derecede lezzetli ve *büyük bir akşam* yemeği hazırlıyor. Adrian ve onun düşünceli ikinci komutanı Cade ile sohbet ederken evin etrafında sessiz bir uğultu var.

Ondan sonra Oliver beni üst kattaki odasına götürdü. Garip *bir* şekilde artık *bizim* odamız gibi hissettiriyor.

Yatağın kenarına oturup şöminenin yanındaki büyük sandalyelerden birine çökmesini ve kolunu sıvamasını izliyorum. Kaşlarını çatıyor ve konsantre olmaya çalışıyor.

İlacı şırıngayla şişesinden çıkarıyor. Koluna götürüp bir damar seçerken kaşlarını çatıyor.

"Bana bırak."

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve ellerimi üzerine koyduğumda derisinin altında zonklayan gerilimi hissediyorum.

"Oliver..."

Yavaşça nefes veriyor ve bana

bakıyor. "*İzin ver.*"

Şırıngayı alıyorum ve iyi bir nokta bulana kadar parmaklarımı derisinde gezdiriyorum. İğne deriyi deliyor ve pistonu ustalıkla basarak ilacın kan dolaşımına akmasını sağlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye

mırıldanıyor sessizce. "Yani, bu

tedavi..."

"Yani daha fazla iğneye ihtiyacım olmazdı."

Dudağım endişeleniyor.

"Sanırım onları daha sık alıyorsun. İğneleri yani." Oliver sessiz kaldı.

"Bu daha da kötüye gittiğin anlamına mı geliyor?"

"Ben..." sessizce gülümsüyor ve başını sallıyor, delici mavi gözleri benimkileri buluyor. "Her şey yoluna girecek."

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, beni kendine çekiyor. Dudakları karnıma bastırıyor, kazağımın üzerinden beni öpüyor. O beni öperken ben daha geniş gülümsüyorum.

Tekrar kazağımın eteğini altındaki tişörtümle birlikte kaldırdığında, dudakları tenimde gezinirken ürperiyorum.

"*Neye ihtiyacın var?*" Fısıldıyorum.

"*Sen,*" diye hırlıyor. "Her zaman, sana ihtiyacım var."

Dudakları çıplak tenimi ısıyor, göbek deliğimin üzerinden geçip aşağıya kayıyor. Kazağımı ve tişörtümü daha da yukarı kaldırırken nabzım hızlanıyor, titriyorum, giysiyi göğüslerimin üzerine kaldırırken tenimi emiyor.

O eteğimin fermuarını çekerken ben de üzerimdeki giysileri çekip çıkarıyorum, uzun saçlarım omuzlarıma ve göğüslerime dökülüyor. Fermuarı indirdiğinde, boğazında gümbürdeyen vahşi, karanlık ve aç inilti karşısında inliyorum.

Ağzını kalçalarımın arasına götürüyor ve amıma sokulurken sessizce nefes almamı sağlıyor. Kocaman elleri kalçalarımı kavrarken ve dili dudaklarımda gezinirken gözlerimin içine bakıyor.

"*Oliver...*"

Zevkten titriyorum, klitorisimi dudaklarının arasına almak için yavaşça yarığımı okşarken bacaklarım titriyor. İçime doğru homurdanırken, ağrıyan tomurcuğumu emerken ve dilini üzerinde dans ettirirken elektrik içimden geçiyor.

Bir eli kalçalarımın yukarı kayıyor ve iki parmağını içime sokarken inliyorum. Diğer eli göğüslerimden birini avuçlamak için gövdeyi yukarı kaldırıyor, kalçalarım hevesle ağzına doğru itilene kadar meme ucunu sıkıştırıyor ve büküyor.

Amımı okşuyor ve kemiriyor, çıldırtıcı bir şekilde beni serbest kalmaya doğru o kadar yavaş itiyor ki, boşalmama asla izin vermeyecekmiş gibi geliyor. Bacaklarım titriyor, başım dönüyor. Ama elleriyle beni tutuyor.

Ağzı üzerimdeyken.

Gerçekliğim bulanıklaşıyor, tüm varlığım salıverilmemin kıyısında çılgınca sallanıyor ama oraya ulaşamıyorum.

Buna izin vermez.

"*Oliver...*"

"Boşalmayı o kadar çok istiyorsun ki canın yanıyor, değil

mi ufaklık?" "*Evet...*"

"O zaman yalvar bana."

Sesindeki emredici ton içimde zevk zonklamalarına yol açarken ürperiyorum, nefes nefese kalıyorum.

"*Lütfen!*"

"Lütfen *ne?*"

"*Lütfen gelmeme izin*

ver!" "Tekrar."

Elleri benden uzaklaşıyor. Tek odaklanabildiğim şey dili ve onu klitorisimin üzerinde gezdirirken haykırıyorum.

"*Lütfen bana izin ver - Aman Tanrım...*"

Tek bir hareketle beni kucağına çekti, sikinin kocaman, şişmiş başının üzerinde ortaladı ve sonra kollarını hızla aşağı çekerek amımın derinliklerine gömdü.

Hemen geliyorum.

Dilinin alaycılığı, aletinin büyüklüğü, o *kadar* derine inmesi ve içimde o kadar çok yere vurması... Hepsi çok fazla. Zonklayan sikinin üzerine gömülüyorum, daha tam içine girmeden boşalıyorum.

Haykırıyorum ve hemen ağız benimkinin üzerinde, ben onun etrafında kasılırken inlemelerimi yutuyor. Ellerimle yüzünü kavrayıp yukarı kaldırmaya ve sonra geri indirmeye başlıyorum, bir doruktan diğerine geçerken kalın sikine biniyor ve zıplıyorum.

"Oliver!"

"Sikimi sür bebeğim," diye inliyor, kıcımlı kavırıyor ve kalçalarını benimle buluşmak için sallıyor. "Her santimimi aldığını görmeme izin ver."

"Beni senin yap," diye inliyorum.

Ağız benimkine değdiğinde nefesim kesiliyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor.

"Zaten öylesin."

Zevkle çılgılık atıyorum. Oda etrafımda bulanıklaşıyor, tek bildiğim ikimizin birleştiği yer ve kalbimin sanki ona daha da yakın olmak istercesine göğsümden dışarı fırlaması.

"Oliver, ben-"

"Seni seviyorum Rose."

Dünyam patlıyor. Zevk içime çöküyor ve ağızımı onunkine yapıştırırken aniden daha da sert boşalıyorum.

"Ben de seni seviyorum..."

O inerken ve içime derinlemesine girerken dudaklarına kelimeleri inliyorum. Döllerini derinlere akarken beni şiddetle öpüyor, siki tekrar tekrar titreşiyor. Bir esintiyle uçup gideceğimden korkar gibi ona yapışıyorum.

Ama artık bir kasırganın beni ondan alamayacağını biliyorum.

Gözlerim yan masaya, üzerinde duran şırıngaya ve ilaç şişesine kayıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Hiçbir şey.

Yumruk yatak odasının kapısına vurmayı bitirmeden önce zaten tamamen uyanıktım.

"Efendim!"

Wentworth. Yatağın başucundaki saate bakıp saatin sabahın dördü olduğunu gördüğümde kollarım Rose'a sıkıca sarılıyor.

Rose kollarımda kıpırdanıyor, aniden uyanıyor ve hızla doğrulurken nefesi kesiliyor.

"Efendim!" Wentworth bağılıyor. "Yoldalar!"

Yanımda titriyor.

"Geliyorum, Wentworth. Adrian adamlarını hazırlasın." Adamın uzaklaştığını duyduktan sonra ona döndüm ve ellerini ellerimin arasına aldım.

"Biz... biz gidebiliriz," diye boğuluyor. "Yani hepimiz. Başka bir yere gideriz-"

"Atlas bir mağara adamı olabilir ama aptal değildir. Suda kan kokusu aldığı anda pes edecek biri de değildir." Başımı sallıyorum. "Nereye gidersek gidelim, bizi takip edecektir. Hayır. Bu iş bu gece burada bitmeli."

Koşmayı düşündüm. Tabii ki düşündüm. Ama bu geçici bir önlem. Atlas bir avcı ve bizi sonsuza dek avlamaya devam edecek.

Bunu yapmayacağım. Ve bu tedavi işe yarasa da yaramasa da, onun sürekli tehlike altında olduğunu bilerek bu dünyadan ayrılmamın hiçbir yolu yok.

Atlas, Rose için gelmek gibi bir hata yaptı. Ve ona elini bile süremeden ölecek.

Bundan emin olacağım.

İkimiz de çabucak giyiniyoruz ve sonra onu kapıda durduruyorum.

"Beni dinle," diye sessizce homurdandım. "Sana kuzey kulesinde, babanın olduğu yerde ihtiyacım var."

Bana bakıyor.

"Beni *hapishanede* mi istiyorsun?!"

"Eğer çıkmaya çalışıyorsan burası sadece bir hapishane. İçeri girmeye çalışıyorsanız, lanet olası bir kaledir."

Bina bugünkü malikaneye dönüştürülmeden çok önce, aslında gerçek bir kaleydi.

Bu gece, bu miras teste tabi tutulacak. "Oliver-"

"Kod dokuz-iki-iki-altı. Anladınız mı? Dokuz-iki-iki-altı. Hücreyi aç, içeri gir ve arkandan kapat. Kilitlenecektir."

"Lanet olsun, Oliver-!"

Dudaklarım onunkilere çarpıyor, beni sıkıca kavramadan önce onu öyle sert öpüyorum ki irkiliyor.

"Zarar görmemeni istiyorum, aşkım."

Yutkunuyor, ay ışığında titriyor. "Peki ya sen?"

Kapıya doğru uzanırken çenem geriliyor. "Ben zararlıyım."

"Evinize giden yol boyunca konuşlanmış bir gözcüm vardı," diye mırıldanıyor Adrian, ben antreden içeri adım atarken. Ön kapılar bize ateş edebileceğimiz bir açıklık sağlamak için hafifçe aralık bırakılmıştı ve önlerinde yığılmış bir mobilya barikadı vardı. Sağa sola bakıyorum, pencerelere doğru itilmiş çeşitli masalar, kanepeler, gardıroplar ve dolaplar görüyorum.

Ağzım acımasızca

inceliyor. Bu bir savaş.

"Gözcü Atlas ve yedi araba dolusu adamın bu tarafa doğru geldiğini tespit etti. Her an burada olabilir."

Yedi araba dolusu adam. *Hay*

sikeyim. Dönüp bana bakıyor.

"Gitmelisin, dostum."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Oliver, tekrar söylüyorum, burası benim dünyam, değil-"

"O her zaman *benim* de dünyamdı," diye homurdanıyorum. "Hepimiz arkasına saklandığım altın maskenin onu yok ettiğini düşündük."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Bundan emin misin?"

"Bu gece ölecek."

Adrian'ın dudağı kıvrılır.

"Aman Tanrım, Altın Çocuk..."

"Kapa çeneni ve bana bir silah ver, Cross."

Sırıttıyor, yanındaki masadan bir Baretta alıyor ve bana uzatıyor. "Nasıl yapıldığını bile biliyor musun-?"

Şarjörü düşürüyorum, kontrol ediyorum ve mermi sürmeden önce geri takıyorum. Adrian'ın kaşları anlamlı bir şekilde kalktı.

"Peki, bu cevap-"

"*Patron!*"

Adamlarından birinin seslenmesiyle ikimiz de döndük. Kapılardaki boşluktan, araba yoluna doğru süzülen farları görüyorum.

Buradalar.

"KIZI DIŞARI GÖNDERİN, PRENS!"

Önümdeki tüm sahne zamanda donmuş bir an gibi geliyor. Sanki biri, saf kaos yüzümüze patlamadan önce toplu nefesimizi tutmamız için bize bir saniye vermek üzere duraklatma düğmesine basmış gibi.

Dışarıda, arabalarının arkasında siper almış, muhtemelen Atlas'ın kırka yakın adamı silahlarını çekmiş durumda. Onların karşısında, benim kale gibi evimde siper almış ben, Wentworth, Adrian ve on sekiz adamı var.

"*Beş saniye, Prens!*" Atlas yine kükrüyor. "Beni lanet sarayını enkaza çevirmek zorunda bırakma. Bana küçük fahişemi ver!"

Öfke damarlarımda patlıyor, Adrian'ın eli omzuma düşmeden önce dudaklarımda bir hırıltı.

"Nefes al Oliver," diye mırıldanıyor sessizce. "Seni yemlemesine izin verme." "Beş!"

"İkiye bir ihtimal dostum," diye mırıldanıyorum

Adrian'a. Omuz silkiyor.

"Eh. Daha kötülerini

de yaşadım." "Dört!"

Atlas körüklüyor.

"Adrian, sen artık bir babasın. Ve Celeste'e sahiptin." Kaşlarım çatıldı. "Sana izin veremem-"

"*Krallar ve Kötüler için,*" diye homurdanıyor nefesinin altından, tüfeğini kuruyor ve namluyu önümüzdeki yan yatmış masanın üzerinden, boşluktan dışarı doğrultuyor. "Ve yükselttikleri ve yerle bir ettikleri imparatorluklar için."

"Üç!"

Biri bağırmadan önce ikimiz de gördük. Farlar,

arabama doğru geliyor.

Adrian'a bakıyorum, o da bana bakıyor, ikimizin de yüzü asık. Artık

umutsuzca silahsız kalmıştık.

"Krallar ve Kötüler," diye mırıldanıyorum

nefesimin altında. "The-"

Silah sesleri yükselmeye başlayınca ikimiz de irkiliyoruz ve Adrian'ın adamlarıyla birlikte siperimizin arkasına saklanıyoruz. Evimin önüne dolu gibi çarpan kurşunların kesik kesik gümbürtüsünü duyabiliyorum. Taşa ve tahtaya çarpıyor. Pencereleeri parçalıyor.

Dışarıda araba lastiklerinin patlamasını duyabiliyorum. Silahla vurulan adamların çığlıkları-

Donup kaldım. Adrian da öyle yapıyor ve ikimiz de dönüp pencerelerin yanında duran adamlarına bakıyoruz.

Ateş etmiyorlar.

Peki kim ateş ediyor-

Adrian'ın bakışlarını kapıdaki boşluktan takip ediyorum... Atlas'ın adamlarının şimdi siperlerinin yanlış tarafında yakalandıkları ve *diğer* taraftan onlara ateş eden birine ateş ettikleri yere.

"O lanet olası deli psikopat..." Adrian, sesinde hayranlığa benzer bir şeyle nefes alıyor.

Siyah takım elbiseli ve siyah gömlekli biri dışarıda, iki elinde tabancalar, yüzünde sosyopat, manyak bir sırıtış ve yanında yirmi kadar adamı var.

Buradan Cillian Kildare'a çok benzeyen biri.

"ATEŞ!" Adrian kükrer. "Ve eğer yardım edebilirsiniz, lanet olası çılgın İrlandalılardan kaçın!"

Birdenbire evimin içinde silah sesleri patlıyor, hepimiz Atlas'ın diğer tarafına ateş açmaya başlamak için siperlerimizden fırlıyoruz.

Kurşunlar eve çarpıyor, camları ve döşemeleri parçalıyor, duvarları delik deşik ediyor ve insanları siper almaya zorluyor.

Köşeye sıkışmış olsa da Atlas kolay pes *etmeyecek*.

"Yan tarafa dikkat et!" Adrian'ın ikinci komutanı Cade kükreyerek salonumun yan pencerelerinden birine doğru fırladı. Siper almak için eğilmeden önce cama ateş ederek camı paramparça etti.

"Arkaya doğru giden iki ya da üç kişi

görüyorum!" "Onları yakaladım!"

Kafamı çevirip Wentworth'a bakıyorum. "*Sanki* sen-"

"*Efendim*," diye mırıldandı sertçe. "Ne kadar yaşlı olsam da ve hayal etmesi sizin için ne kadar zor olsa da, yıllarca askerlik yaptım." Ağzı gerilir. "Ben hallederim."

Elimi omzuna vuruyorum.

"Dikkatli ol."

Sonra da şaşırtıcı bir hızla evin içinden mutfığa ve arka kapıya doğru koşmaya başladı. Geri kalanımız evin önünden ateş etmeye başlıyor, Atlas'ın adamlarını bizim tarafımızdan sıkıştırırken, Cillian'ın adamları da diğer tarafta aynı şeyi yapıyor.

Yüzüme acımasız bir gülümseme yayılıyor.

Bizde bu var.

Biz aslında-

Etrafımda patlayan silah sesleri arasında, arkamda bir yerden yankılanan tek bir *patlama* sesi kanımı buza çeviriyor.

Mutfakta arkamda bir yerde.

Wentworth.

"Oliver!"

Dönüp evin içine doğru hücum ederken kolumu Adrian'dan ayırıyorum. Mutfığa çarpıyorum ve tek bir hareketle kolumu kaldırıp parmağımı çekiyorum.

Silahını hareketsiz duran Wentworth'e doğrultmuş olan adam duvara çarparak geri çekilir. Yere yığılırken gözleri geri döner, etrafı kan gölüne döner.

Mutfak adasından atlayıp yanına çömeldiğimde Wentworth inliyor.

"Efendi Prens-"

"Wentworth!" Ceketimi yırtıp çıkardım ve orta kısmını ıslatan kana bastırdım. "Cross!" Kükreyerek eve geri döndüm. "CROSS!"

"Onları durdurmaya... çalıştım efendim."

Gözlerini Atlas'ın iki adamının arka kapıda ölü yattığı yere kadar takip ediyorum.

"Hayır, Wentworth, onları sen durdurdun," diye boğuluyorum, yarasına daha fazla baskı uyguluyorum. "Sen-"

"Rose,

efendim..."

Hala

gidiyorum.

"Wentworth-"

"Onun için... gidiyor..."

"Kim-"

"Atlas..." diye inliyor, bir elini kaldırıp parmağını arka merdivene doğru uzatıyor.

Sikeyim.

Adrian mutfığa dalıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "*Ona*

yardım edin," diye hırlayarak ayağa kalktım ve merdivenlere

doğru fırladım. "Prens-"

"*SADECE ONA YARDIM ET!*"

Kör edici kırmızı sis kafesinden çıkmaya başlarken merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. "Şimdi olmaz" derdim.

...ama şu an *tam* da canavarıma ihtiyacım olduğu zaman.

Çünkü Atlas Drakos'u *parçalara* ayıracağım.

"SENİN İÇİN NE MÜKEMMEL BİR YER."

Kuzey kulesindeki hücrenin uzak duvarına sırtımı yasladığımda içimi korku kaplıyor. Önümde, parmaklıkların arasından bana sadistçe sırıtan Atlas duruyor.

"Çünkü seni evime geri götürdüğümde, seni koyacağım yer *tam da* burası olacak. Küçük bir fahişeye yakışan bir *kafes*."

Yutkunuyorum, ona

bakıyorum. "Kapıyı

aç." "Kapı kilitli."

"Bunu görebiliyorum, seni lanet olası amcık. Şifre

ne?" "Bilmiyorum."

Dudakları hırıltı şeklinde kıvrılıyor.

"Sana ne yapacağımı biliyor musun?"

"Tahmin edersem, erektil disfonksiyonun ve kronik erken boşalman için beni suçluyorsun."

Yüzünde saf bir öfke patlıyor ve kendini parmaklıklara çarparken ırkılıyor. Bana karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Kanayana kadar seni her deliğinden sikeceğim ve durmam için bana yalvaracaksın. Sonra tekrar yapacağım."

Boğazımda safra yükseliyor.

"O zaman, bir kez kırıldığında, içine bir oğul koyacağım."

Arkamdaki tuğlalara doğru daha da küçülürken midem gerçekten dönüyor.

"Ve bana varisimi verdikten sonra," diye kıkırdıyor. "*Ondan* sonra, gerçekten olduğun gibi bir fahişe olmana izin vereceğim. Adamlarımın her birinin her gün seninle ilgilenmesine izin vereceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Yutkunuyorum, iğrenç sorusuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Öfke yüzünü bulutlandırıyor.

"Beklemekten sıkıldım, sürtük."

Silahını çekip parmaklıkların arasından bana doğrulttuğunda

ürperiyorum. "Kod, *şimdi*."

"Bilmiyorum-"

Kurşun hemen yanımdaki tuğlaya çarpıp patlarken çığlık

atıyorum. "*Kod*," diye mırıldandı.

"Sana bir oğul vereceğime beni vurduğunu görürüm daha iyi," diye tükürdüm ona.

Atlas'ın gözü seğiriyor. Bakışları tuş takımına düşüyor ve silahı aniden ona doğrulttuğunda ürperiyorum. Sonra gözleri yavaşça eski demir parmaklıkların üzerinden geçerek yıkılmakta olan tuğlanın içine gömüldüğü yere gidiyor.

Silahı parmaklıkları gösteriyor.

"Yerinde olsam kulaklarımı kapatırdım."

Oh Tanrım...

Ateş etmeye başladığında ellerim kulaklarımın üzerinde kenetleniyor, şarjörünü parmaklıkların kenarına boşaltırken havaya kıvılcımlar ve kaya tozu bulutları gönderiyor. Boş şarjörü çıkarıp yenisini takıyor ve sonra tekrar başlıyor, aniden her şey sessizleşene kadar patlatıyor.

Ürperiyorum, elimi kulaklarımdan çekiyorum ve tozun içinden bakmaya çalışırken öksürüyorum. Yavaşça, harç ve kaya bulutları temizleniyor.

Tanrı'nın kutsal annesi.

Parmaklıkların tuğlaya tutturulduğu hücre duvarının tüm tarafı ufalanmış ve kırılmış, parmaklıkların kendisi de yamuk duruyor.

Atlas'ın koda ihtiyacı yok.

Bütün hücreyi delik deşik etti.

Parmaklıklara tekme atmaya başlayıp onları tuğladan uzaklaştırırken çığlık atıyorum. Demir inliyor ve sızlanıyor, tekmelerle çöküyor. Ta ki aniden, korkunç bir sesle, tüm duvar çökene kadar.

Toz çöküyor ve başımı kaldırdığımda, aramızda parmaklıklar olmadan Atlas'la göz göze geldiğimde içime çığ bir korku saplanıyor.

"Ben olsam eğilir ve hazırlanırdım, fahişe," diye hırlıyor molozların üzerinden geçmeye başlarken. "Çünkü kışını tam burada sikeceğim ve-"

Bir an için beynim karışıyor ve az önce ona araba çarptığını düşünüyorum.

Bir koridorda, bir kulede, yerden yaklaşık yüz metre yükseklikte bir araba.

Ama sonra, o "araba" kükrediğinde, ne olduğunu anlıyorum.

Kim o?

Oliver.

Hücreden fırlıyorum, kırık parmaklıkların ve molozların üzerinden atlıyorum ve Oliver'ın Atlas'ın kafatasını duvara çarptığını görmek için dönüyorum.

Tekrar, tekrar ve *tekrar*, saf öfke ve nefretle hırlıyor. Silah gevşek elinden düşüyor. Ve aniden Atlas hareketsiz kalır.

Oliver Atlas'a son bir hırlıyor ve sonra onu bir yığın halinde yere düşürüyor. Dönüyor, omuzları sarsılıyor, gözlerinde vahşi ve hırçın bir bakışla bana bakıyor.

"*Rose...*"

Bir sorun var. Sesi daha sert, daha keskin, her zamankinden daha da karanlık. Ve gözlerindeki o bakış... sanki o, ama başka bir şeye bakmak için savaşıyor. İnliyor, acı yüzünde patlıyor.

Yardıma ihtiyacı var.

"Burada kal!" Çığlık atıyorum. "İlaçlarını getireceğim-"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Arkasından Atlas ayağa kalkıyor, yüzünden kan damlıyor. Bir uyarı çığlığı atıyorum ama o çoktan elindeki devasa tuğla parçasını savurmaya başlamıştı bile; kaya ve tozdan oluşan bir patlamayla Oliver'ın kafasının yan tarafına çarptığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve binlerce parçaya bölünüyor.

Gözleri buğulanır ve geri döner.

Ve sonra yere düşüyor. "*HAYIR!*"

Atlas dudak büküyor, eğilip silahını kaparken kan tükürüyor.

Koridorda ondan uzaklaşırken tehditkâr bir şekilde bana doğru ilerliyor, ta ki sırtımı malikânenin çatısına ve altımızdaki gargoyllara bakan büyük camlı pencerelerden birine dayayıp durana kadar.

"Bunların hepsini ödeyeceksin," diye hırılıyor. "Bunu ödeyeceksin-"

Arkasından gelen kükreme ikimizi de ürkütüyor. Sonrasında olanlar o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, her şey bitene kadar hiçbir şey anlamıyorum bile.

Oliver ayağa fırlıyor, yüzü acı ve öfke dolu bir maskeye dönüşmüş, artık tanıdığım adama bile benzemiyor.

Sevdiğim adam gibi.

Atlas'a arkadan çarpıyor, onu ortasından yakalıyor ve saldırıyor. Ben yana kaçıyorum...

Ve ruhum kırılan camın sesiyle parçalanıyor.

Oliver Atlas'ı pencereden aşağı ve aşağıdaki karanlık uçuruma fırlatırken tek bir çığlık duyulur.

Ve sonra, tek ses geceyi dolduran kendi çığlıklarım.

YAKALAYIN ONU.

Yakalayın onu, hemen.

Savaş bitti ama evin içinde koşabildiğim kadar hızlı ve sert koşarken bunun farkında bile değilim.

Zihnim kuledeki kırık pencereden gördüklerimi bir araya getirmeye çalışıyor ve Tanrı'dan doğru yönde ilerlediğimi umuyorum.

Oliver'ın Atlas'la birlikte pencereden dışarı fırlaması, ikisinin de en az on beş metre aşağıdaki eğimli çatıya kaya gibi düşmesi.

Atlas en tepeye ulaştığında, bedeni bir bez bebek gibi çatıdan aşağı yuvarlanıp bir gargoye çarparak en az kırk fit aşağıya düşmeden önce sırtından hiç unutamayacağım, mide bulandırıcı bir çatırtı sesi geldi.

Ama Oliver çatının düzlüğüne indi, diğer tarafa doğru kaydı, bir çatı katının sivri çatı çizgisine çarptı ve *onun* yanından yuvarlanıp görüş alanımdan kayboldu.

Eğer evin zihnindeki haritası doğruysa -ki öyle olması için hayatımda hiçbir şey için dua etmediğim kadar çok dua ediyorum- bu onu kendi balkonuna çıkarır.

Lütfen haklı ol. Lütfen haklı ol.

Gözyaşları yüzüme hücum ediyor ve kendimi batı kanadının koridoruna atarken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Sen ölemezsin.

Yatak odasının kapısını kırıp geçiyorum, odanın içinde balkona doğru ilerlerken nabzım kulaklarımda gök gürültüsü gibi atıyor.

Haklıydım.

Oliver orada sırtüstü yatıyor, yüzü iki büklüm. Ama göğsü hafifçe inip kalkıyor.

"OLIVER!"

Ona doğru koşuyorum, yanına çöktüğümde gözyaşlarım yüzümden

akıyor. "Rose..."

"Konuşma, gücünü sakla," diye boğuluyorum, bakışlarımı ve parmak uçlarımı onun üzerinde çılgınca gezdirip bariz yaralar ararken titriyorum.

"Rose-"

"*Lütfen konuşma,*" diye hıçkırıyorum, gözlerinin derinliklerine bakarken gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

"Sen iyisin!" Ondan çok kendime söylüyorum. Çünkü Oliver iyi görünmüyor.

Hiç de değil.

Ama kalbimdeki acıya ve saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırırken yüzüme dolan gözyaşlarına rağmen gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

"İyisin! İyi olacaksın!" Boğuluyorum, nefesim kesiliyor. "Düzeltebiliriz-"

"Rose..."

Elini yüzüme götürürken yüzünü buruşturuyor.

"Lütfen, kıpırdamadan yat-"

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok Rose."

Kaşlarımı çatarak ona tekrar baktım.

"Neren acıyor? Sırtın mı? Boynun mu? Oliver, ayak parmaklarını oynatabilir misin-"

"Mesele o değil." Gözleri kapanıyor, dişleri gıcırdarken yüzüne acı yayılıyor. Gözlerini tekrar açtığı anda, benimkilere bakan gözler tamamen ona aitti, canavara değil.

"Bu... içimdeki şey..." "İlaç

ihtiyacın var-" "İlaç için çok

geç."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım göğsüne

düşüyor. "Hayır, *değil*," diye tıslıyorum.

"Lütfen, bana izin ver-" "Bu hastalık

ölümcül, Rose."

İnce, soğuk bir yağmur etrafımızda buğulanmaya başladığında tamamen ve tamamen hareketsiz kalıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. Boğazımda bir yumru kalınlaşıyor. Ve sanki bir

Buzlu el pençeli parmaklarını kalbimin etrafında sıkıyor, daha da sıkıyor, ta ki ruhum çatlayıp kanamaya başlayana kadar.

"Hayır..."

"Rose-"

"Hayır," diye başımı sallıyorum, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken paramparça oluyorum. "Hayır, bunu düzeltebiliriz. Yapabiliriz-"

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok,

ufaklık." "BEN... BEN..."

Bu hiç adil değil.

BU. DEĞİL. S.KTİR. ADİL DEĞİL.

"Anlamıyorum. İlacınız var-"

"İlaç sadece bana zaman kazandıracaktı. Ve öyle de oldu." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu bana seninle zaman kazandırdı."

Ellerini sıkıca kavrayıp bir kez daha hıçkırıklara boğulurken bedenim burkuluyor. "*Lütfen. Hayır...*"

"Rose..."

"Seni düzelterceğim."

Gülümüyor, yüzümü avuçlamak için uzandığında gözlerindeki ışık kayboluyor.

"Zaten yaptın."

"Lütfen gitme..."

"Seni seviyorum

Rose."

"Lütfen gitme, çünkü ben de seni seviyorum."

Uzakta gök gürlüyor ve aniden yanağıma dokunan elim hareketsiz kalıyor.

Sonra düşer.

"HAYIR!"

Oliver'ın başı yana düşüyor, gözleri kararıyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken kapanıyor. Yüzüm gökyüzüne doğru kalkıyor ve göğsünün üzerine kırık bir şekilde düşmeden önce tüm ıstırabımı, acımı ve öfkemi yağmura doğru haykırıyorum.

"Rose!"

Uzaklardan bir yerden ismimin çağrılma sesine gözlerimi kırıştıyorum.

"Rose!"

Yavaşça, gözlerim yağmurdan, gözyaşlarından ve kalp acısından bulanıklaşarak başımı kaldırıyorum ve balkonun kenarından karanlığa doğru tarıyorum.

"ROSE!"

Lucile.

Korkuluklara tırmanıyorum ve gözlerim kamaşmış bir halde yan tarafa baktığımda onu ve Oren'i bir arabanın yanında durmuş, ellerini çılgınca sallarken görüyorum.

"Yakala!"

Oren el altından bana bir şey fırlattığında tepki verecek zamanım bile olmuyor. Elimden kaymak üzereyken nefesim kesiliyor, sonra demir gibi sıkıca kavrayıp göğsüme doğru çekiyorum. Aşağı baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Üzerinde "keskin" kelimesi ve biyolojik tehlike sembolü bulunan ince metal bir kutu.

Kapağı çekip çıkarırken ellerim titriyor, gözlerim içindeki şırıngaya kilitlenince nefesim kesiliyor.

"ROSE!"

Gözlerim şırıngadan aşağıdaki Lucile'e kayıyor, yağmurun uğultusundan duyamadığım bir şeyler bağılıyor, şimdi daha sert.

"NE?!"

Boynuna bir bıçak saplama hareketi yapıyor. Dönüp Oliver'ın yanında dizlerimin üzerine çökerken adrenalin patlaması yaşıyorum.

"Seni düzelteceğim..."

Acıyla homurdanıyor ve şırıngayı boynuna sokup pistonu aşağı ittiğimde zar zor kıpırdanıyor. İğneyi çekip bir kenara atmadan önce sıvının her damlasının içine girdiğinden emin oluyorum ve kollarım hareketsiz bedenini sıkıca sararak tekrar göğsüne yığılıyorum.

"Benimle kal... Benimle kal..."

Gök gürültüsü tepemde patlıyor. Onu kendime çekip göğsüne doğru hıçkırırken yağmur soğuk gözyaşları gibi yağıyor.

Lütfen gitme.

Meğer ben öldürmesi zor bir piçmişim. Her ne kadar bir şey - kader mi, karma mı, bir tür yüksek güç mü, yoksa hayatın kaotik doğası mı - bunu başarmaya oldukça yaklaşmış olsa da.

İlk başta öldüğümü sandım. Gözlerimi beyaz, parlayan ışıklara açtığımda?

Evet, her ne kadar dindar olmasam da, inançsızlığımın intikamcı bir melek tarafından kışıma sokulmak üzere olduğundan oldukça emin olduğum bir an vardı. Ve sonra, bir melek gerçekten ortaya çıktı.

İntikamcı olmaması dışında.

Ve bunu biliyordum.

Bunun büyük mavi gözleri, uzun kestane rengi saçları ve tüm dünyayı aydınlatan bir gülümsemesi vardı.

Bu melek de bana öyle bir sarıldı ki *her yerim* acıdı. Ama bu benim de ona sarılmama engel olmadı, onu asla bırakmayacak kadar sıkı.

"*Seni düzelteceğimi söylemiştim.*"

ROSE uyandığımdan beri yanımda, ziyaret kurallarının canı cehenneme. Ve buradaki hemşireler kurallara uyma konusunda çok *acımasızlar*.

Ama o yerinden kımıldamadı. Gitmiyordu, öyle ki kelepçeli ve biber gazlı güvenlik görevlileri ona saldırmak için hazır bekliyordu. İşte o zaman herkesin çenesini kapatması için kükredim ve eğer bu işi bırakıp onun kalmasına izin verirlerse hastaneye sekiz haneli bir bağıшта bulunacağıma söz verdim.

O kaldı.

Şimdi, iki gün sonra, nihayet ziyaretçi kabul etmeme izin veriyorlar ve ilk misafirim kapıyı çaldığında lanet olası hastane yatağımda yatalak gibi oturuyorum, sonra kapının arkasından bakıyorum.

Lucile gözyaşlarına boğulup bana doğru koşarken yüzümde bir sırıtış belirliyor. "Tanrım, berbat görünüyorsun Oliver."

"Saçım mı?"

"Ah, belki de budur."

Evet, belki de saçım yüzündendir. Ya da kırık kaburgalar, burkulmuş omuz, burkulmuş ayak bileğı, morarmış yüz, çatlamış kafatası ve vücudumun her yerinde yarım düzine dikişli pencere camı kesiğı. Ya da bana sıvı ve böbrek ilaçları pompalayan serumlar, çünkü Dr. Reed'in rekor sürede bir araya getirdiğı şeylerin böbreklerimi kapatma gibi potansiyel bir yan etkisi var, bu yüzden bu eğlenceli.

Ama işe yaradı.

Tedavi işe yaradı.

Beni altına çekmek için boşluktan uzanan karanlık yok oldu. Bu dünyada geçirdiğim zamanın çoğunda hayatımı gölgelerden yöneten canavar uzaklaştı ve ortadan kayboldu.

Söylemeliyim ki, onun orada olmaması garip hissettiriyor. Çok sessiz.

Lucile'e sırtıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Seni kaybettiğimizi düşündük," diye bana sıkıca sarılırken boğuluyor, bu da beni acıdan patlatıyor. Ama siktir et.

"Düşünsene. O 5. Cadde'deki çatı katına *bu kadar* yaklaştım."

O ve Rose kara mizahım karşısında kaşlarını çattılar.

"Bu hiç komik değil," diye azarlıyor Lucile. "Komik *sayılır*."

"Biraz bile değil," diye mırıldanıyor Rose, kolumu dürterek. "Hey, dikkat et. Ben yaralıyım, unuttun mu?"

Gözlerini devirerek sırtıyor. Lucile'e döndüğümde gülümsemem yavaşça kayboluyor. "Peki ya Wentworth?"

Yaşıyor, bana o kadarını söylediler. Ama iki gündür duyduğum tek şey bu.

"O çok şanslı bir piç," diyor Lucile gıdaklayarak. "Doktorlar kurşunun tam yanından geçtiğini söylüyor. İsabet edebileceği her şeyi ıskalamış."

Tuttuğum hava içimden dışarı fırlıyor.

"Tanrıya şükür!" Rose ağzından kaçırdı.

"Bu *büyük* şans."

"Zavallı ocağım o kadar şanslı değildi. Atış doğruca Wentworth'un içinden geçti ve çok sevdiğim dijital ekrana çarptı."

Sırıtiyorum. "Zaten muhtemelen bir üst modele geçme

zamanın gelmiştir." "Aynı modeli alacağım, lütfen."

"Tamamdır."

Hıçkırığını içinde tutmak için dudaklarını büzüyor ama yine de çıkıyor. Bana sıkıca sarılırken gözlerinden yaşlar akıyor. Ben de *her yerime* saplanan acıyı görmezden gelerek ona sarılıyorum.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diye mırıldanıyorum ona sıkıca sarılırken.

"Biliyorum, ama on yıl gibi bir süre sonra bunu tekrar duymak güzel."

O geri çekilirken kıkırdıyorum.

"Peki, bu yeni bir şey mi olacak?" "Ne

yeni bir şey olacak?"

"Gülümsemek, sarılmak, L kelimesi."

Rose'un elini tutarken sırtıyorum. "Öyle

olabileceğini düşünüyorum."

"Bunun hayatında verdiği en akıllıca karar olduğunu düşünüyorum," diye sırtıyor Lucile. Sonra Rose'a bakıp göz kırpmıyor. "Şey, ikinci *en akıllıca* karar."

Rose yataktan kayıyor ve hizmetçim nihayet hastane odasından çıkmadan önce Lucile'e uzun, yakın bir sarılma veriyor.

Rose benimle birlikte yatağa geri atlıyor, kıkırdıyor ve sonra elim beline dolanırken kızarıyor. Parmaklarım kalçasının üzerinden kayarak

giydiği yoga pantolonunun içine.

"Affedersiniz?"

"İzinlisin. Şimdi bacaklarını a."

Güldü ve elimi itti. Yani, deniyor. Kımıldamıyor. "*Oliver...*"

"Evet?"

"Yaralıyım'a ne oldu?"

"Ben yaralıyım. Ama bu elim değil. Dilim de öyle."

Elim yoga pantolonunun içine girip onu benim için ıslak bulduğuunda keskin bir nefes alıyor.

"Bu don giymeme olayını *gerçekten* ciddiye alıyorsun, değil mi?"

Yüzü sıcaktan kızarıyor.

"Artık alışkanlık oldu."

"Neden Şu arşıfların altına girmiyorsun, ben de sana başka nelerin yaralı olmadığını göstereyim."

Tam o anda odamın kapısı tekrar açılıyor. Gelen her kimse ona ters ters bakmak için dönüyorum ama Adrian olduğunu görünce bakışlarım hafifçe yumuşuyor.

"Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim", diye sırtıtıyorum, başımı sallayıp dişlerimi gıcırdatıyorum ki Rose elimi kurnazca pantolonundan çıkartıyor, tabii ki arşıfın altında.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki atıdan düşmüşüm de tren çarpmış gibi."

Adrian'ın sol kolunu saran askıya başımı

sallıyorum. "Bekle, sana ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Kurşun yedim. *Silahlı* bir kavgada.

Düşünsene." "İyi misin?"

Sırıttıyor. "Ben iyiyim. İnan bana, iyileştiğinde Celeste'den yiyeceğin bokun yanında bu hiçbir şey."

"Hey, sana gitmeni söylemiştim-"

"Otoriteyle ilgili sorunlar. Profesyonel suçlu, hatırladın mı?"

Bakışlarını Rose'a çevirdiğinde gülümsüyorum.

"Onu gerçekten kurtardın, biliyorsun."

Kızarıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, Dr. Reed ve formülü onu kurtardı."

"Bence kendine bundan biraz daha fazla kredi vermelisin. Bu yüzden lütfen en eski dostlarımdan birini kurtardığınız için teşekkür etmeme izin verin."

"Yaşlı, değil mi?"

Ben dönüp hınzırca sırttan Rose'a bakarken Adrian kahkahalarla gülüyor.

"Evet, gül bakalım Chuckles," diye mırıldanıyorum Adrian'a. "Aynı yaştayız." "En azından ben kendi başıma ayakta durabiliyorum."

"Pislik."

"Tekrar hoş geldiniz, Prens. Seni özledim."

Sırıttıyorum. Adrian boğazını temizliyor.

"Bekleyecektim ama siktir et. Sadece ortaya atıyorum. Diğerleri seni görmek istiyor."

"Kim?"

"Çılgınca bir tahminde bulun. Huysuz bir pislik olabilirsiniz Prens, ama eski dostların seni özledi. Noel her şeyi bir araya getiriyor. Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyor, o yüzden..." omuz silkiyor. "Bilirsin, şaşırmış gibi davranmaya çalış."

Kıkırdıyorum. "Bunu düşüneceğim."

"Bunu yap. Son birkaç yıldır spor salonuna gittiğine göre Noel'le ringe çıkma şansın bile olabilir."

"Ben de öyle yapabilirim."

Adrian yatağın yanına yaklaşıyor ve ikimiz de etrafımdaki çeşitli bandajların ve onun kolundaki askının arasından kucaklaşmaya çalışırken garip bir şekilde kıkırdıyoruz.

Geri çekilirken boğazını temizliyor. "Çıkmam gerekiyor. Ama dışarıda sizi görmek isteyen bir kişi daha var."

"Kim?"

Sırıttıyor. "Eminim içeri girmesine izin verecektir. Ve bundan sonra, ben sizi engellemeden önce ikiniz her ne yapmak üzereyseniz ona geri dönebileceğinizi söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum."

Rose inliyor, yüzünü gizlerken şiddetle kızarıyor. Ben sadece eski arkadaşıma sırıttıyorum.

"Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim."

"Size zaten söyledim, Prens. Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Krallara ve Kötülere."

"Krallara ve Kötülere."

Ben Rose'a doğru dönüp onu açlıkla öpmek için hamle yapmadan önce ADRIAN kapıdan zar zor çıkmıştı.

Tam *da* kapı açıldığında.

Bu sefer, her kimse ona bakmak için döndüğümde, vücudum sertleşiyor ve Rose keskin bir şekilde nefes alıyor.

Ama ben bir şey söyleyemeden ya da bir şey yapmaya kalkışmadan Ares Drakos ellerini kaldırıyor, avuçlarını uzatıyor, uzlaştırıcı bir şekilde.

"Sadece konuşmak için buradayım."

Ona ters ters bakıyorum. Yanında Atlas olmasa bile, uzun boyu, siyah saçları, siyah gözleri, kolları kıvrılmış beyaz gömleği, özel dikim gece mavisi pantolonu ve bronz tenine çok yakışan yeleğiyle heybetli bir görüntüsü var.

"Ben ciddiylim Prens, sadece..." diye omuzlarını silkiyor. "Havayı temizlemek."

Yavaşça başımı sallayıp Rose'a dönmeden önce birkaç saniye onun soğuk bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Bana bir-"

"Aslında kalmasını tercih ederdim."

Bakışlarım Ares'e geri dönüyor.

"Peki neden?"

"Çünkü ona saygı duyuyorum. Tabiri caizse taşaklı biri. Ayrıca Bayan Kildare, kardeşimin davranışları ve size karşı tutumu nedeniyle size bir özür borçluyum. Atlas'ın davranış biçimi ve size karşı niyetleri için gerçekten üzgünüm."

Rose yutkunuyor, yavaşça başını

sallıyor. "Özrün kabul edildi."

Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce yontulmuş yüzünde ince ve pratik bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Kardeşim konusunda-"

"Eğer zerre kadar pişmanlık ya da sempati arıyorsan, Ares, ben yeni çıktım."

Pencereye doğru bakarken başını sallayarak homurdanıyor.

"İkisi olmadan da iyiyim. Bakın Prens, ben kardeşimi her kardeşin kendi kanından olanı sevmesi gerektiği gibi sevdim. Elbette sevdim. Ama..." bana dönüp bakarken yüzü kararıyor. "Ben babamı daha çok sevdim. Ve kardeşim onu öldürdü. Atlas aptal, düşüncesiz bir salaktı ve açıkçası ailemiz onun ölümüyle daha da güçlendi."

"Peki o zaman, rica ederim."

Gözleri parlıyor.

"Zorlama."

"Evet, *Bay Drakos*," diye mırıldandım. "Bu bizi nereye götürüyor?"

"Tarafsız. Kardeşim size kendi evinizde sebepsiz yere saldırdı ve siz de kendinizi savundunuz. Mantıksız ve pervasızca davranarak örgütümüzü tehlikeye attı ve bu süreçte on adamımızın ölümüne neden oldu. Bana kalırsa bu mesele kapanmış ve bitmiştir."

"Peki ya diğerkardeşlerin? Ya kız kardeşin?" "Onlar beni takip edecekler.

Artık tartışmasız taht benim."

"Tebrik ederim." Başını

sallıyor.

"Bay Prince, Bayan Kildare, sanırım bu işimizin sonu. Kaderde varsa, bir daha asla karşılaşmayacağız."

"Tahtınla iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. İkinize de mutluluklar dilerim. Size de Bay Prince, acil şifalar."

Ziyaretçilere izin vermemelerinin bir nedeni var.

Çünkü ziyaretçiler çok *yorucu* oluyor.

Bir milyon ziyaretçiden sonra, nihayet Rose'u ebeveyn banyosuna çekip, yarağımı döleriyle doldurana kadar duvara yaslayarak sikmeyi başardıktan sonra, birlikte yatağa girdik.

Rose hemen uyudu. Ama saat sabahın biri olmasına rağmen, ben onu takip etmekte zorlanıyorum.

Odanın kapısı bir kez *daha* açıldığında ve deniz mavisi önlüklü, yüzünde maske olan bir hasta bakıcı tıbbi bir arabayı çekerek odaya girdiğinde zihnim hala huzursuzca dönüyor.

"Ciddi misin lan sen? Bu bir-"

Görevli kapıyı kapatıp kilitliyor ve yüzündeki maskeyi çıkarıp delici yeşil gözlerini kırıştırırken bana dönüyor.

Siktiğimin *Cillian*'ı.

"Peki bugün nasıl hissediyoruz Bay Prens?"

Ona ters ters baktım. "Sen kimsin lan, Joker mi?" "Buna kılık değiştirmek deniyor."

"Evet, ama

neden?" *Cillian*

omuz silkiyor.

"Eh, birkaç yıl önce burada defibrilatörle bir pisliği öldürmüştüm ve görünüşe göre bu tür şeyleri pek hoş karşılamıyorlar."

"Düşünsene."

Pencereye doğru ilerliyor ve önlüğünden gümüş bir sigara tabakası çıkarırken pencereyi açıyor.

"Gerçekten mi?"

"Umarım sakıncası yoktur."

"Ya sakıncası varsa?"

"Yataktan fırlayıp bu konuda bir şeyler yapma ihtimalini oldukça düşük görüyorum."

Gözlerimi

deviriyorum.

"Peki."

Sigarasının ucunu yakmak için bir Zippo'ya hafifçe vuruyor. Pencerenin yanındaki gölgede yanan kiraz, yüzüne turuncu bir parıltı yayıyor.

"Sana dünya kadar teşekkür borçluyum, Cillian."

"Ne için, geçen gece ortaya çıktığın için mi?" Kaşları derin bir şekilde çatılıyor, sigarasını emerken yüzünün açları ve çizgileri keskin bir gölge halinde. "Hayır, bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum."

"Kıçınızı kurtarmak için orada değildim, Prens. Oradaydım çünkü Drakos ailesini dizlerinden kesmek için bir şans gördüm."

"Kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan nefret ediyorum-"

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçiriyor, bir omzunu kaldırarak. "Ama Ares'i pencereden attığın o trol kardeşine her zaman tercih ederim."

Bana bakıp sırtıttığında kaşlarımı çatıyorum. "Bu arada harika bir iş çıkardın."

Sigarasından bir nefes çekiyor ve açık pencereden dudaklarının kenarından dışarı üflemek için dönüyor. Yanımda uyuyan Rose'a bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"*Ne oldu?*" Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldanıyorum.

"Yeğenime

kar

şı niyetini sormama gerek var mı?

O

ve ben o kadar yakın olmasak bile, o hâlâ kan bağımız Oliver."

"Bunu anlıyorum. Ve diyelim ki benim niyetim..." kaşlarım çatıldı.

"Görkemli ve derin."

"Seni hiç şair sanmamıştım. Oh, bu arada..." Cillian

boğazını temizliyor.

"Paul ile yakın mısınız?"

"Paul ile *yakın* olmaktan çok uzağım."

"Güzel. O zaman ondan şimdiki zamanda bahsetme saçmalığına bir son verebilirim."

Kaşlarım çatıldı.

"O öldü, eğer bu açık değilse."

"Sen mi?"

Başını sallıyor.

"Kız kardeşim için. Yeğenim için. Ve ayrıca tam bir *pislik* olduğu için. Merak ettiyseniz, evinize girerek ne yapmaya çalıştığını öğrendim."

Kahretsin.

Bunu gerçekten unutmuşum. Sanki yıllar yıllar önceymiş gibi geliyor.

"Isıracağım. Neyin peşindeydi?"

Cillian sigarasını yavaşça çekiyor.

"Paul oğlunuz hakkında müstehcen bir kitap için anlaşma imzalıyordu." Vücudum kaskatı kesildi.

"Yani, bu konuda kullanabileceği bilgileri arıyordu. Bulabildiği her şeyi. Eski psikolojik değerlendirmeler, günlükler, her şey."

Dumanının parıltısı yüzünü tehditkâr bir şekilde aydınlatıyor ve yüzündeki sert çatık kaşları gölgeliyor.

"Benim biraz sosyopat olduğumu söylerken haksız değiller, Prens. Ama *benim* bile sınırlarım var."

"*Teşekkür ederim,*" diye sessizce homurdandım.

"Gerek yok. Oğlunuz huzur içinde yatsın."

Ondan sonra, nihayet ziyaretçiler durdu. Dönerken yüzümü buruşturuyorum ama Rose tekrar kollarıma sarılınca acım unutuluyor.

"Az önce burada biri mi vardı?" diye mırıldanıyor

uykulu uykulu. "Şşş, uykuna geri dön."

Gülümsüyor, kucağıma gömülürken gözleri kapalı, parmakları benimkilere dolanıyor.

"Doktor daha önce yarın akşama kadar taburcu olacağından emin olduklarını söyledi."

"*Güzel.* Bu yatak berbat."

"Mahremiyet de öyle, yoksa mahremiyet eksikliği

mi demeliyim?" Kıkırdıyorum, boynunun arkasını

okşuyorum.

"Düşünüyordum."

"Neyi?"

"Doğu kanadından taşınmanızın zamanı gelmiş olabilir."

Sessizce kıkırdıyor, gözlerini devirerek bana doğru dönüyor, gözleri dışarıdan gelen şehir ışıklarının parıltısında parlıyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Beni evinden mi kovuyorsun, yoksa resmen senin kanadına taşınmamı mı istiyorsun?"

"*Sana resmi olarak benim kanadıma, benim odama ve benim yatağıma taşınacağını söylüyorum - kalıcı olarak.*"

Kalçasından tutup kendime çektiğimde Rose

kızardı. "Beni dürüst bir kadın yapacaksın, değil

mi?" "Onun gibi bir şey."

Elim eşofmanının arkasından aşağı kayıyor, sikim ona karşı çelik gibi kalınlaşırken kıcını kavırıyor ve titriyor.

"*Oliver...*"

Eşofmanlarını ve hastane pantolonumu hızla çıkarırken ağzı benimkine yapışıyor. Sırt üstü dönüyorum ve o da üzerime tırmanıyor, ipeksi kalçaları kalçalarımın iki yanına kayıyor ve küçük eli kalın şaftımın etrafını sarıyor. Şişmiş başımı parlayan dudaklarına götürürken inliyor ve içine gömüldüğümde keskin bir nefes alıyor.

"*Siktir, Oliver...*"

"*Her şeyimi al,*" diye inliyorum beni sürmeye başladığında. "*İyi kız.*"

Kalçaları yumuşak, dalgalı bir ritimle yuvarlanırken dudakları benimkileri kavuruyor. Kaygan amcığı zonklayan sikimi ipek gibi yavaşça aşağı yukarı sürüklüyor.

Sürüklüyorum.

İkimizi de gerilimden çıldırtıyor ve artık durdurulamaz hale gelene kadar yavaşça inşa ediyor.

Parmaklarım kıcının etine giriyor, onu her santimimde yukarı ve aşağı yönlendiriyor - ağzım onunkini kaplayana kadar daha hızlı ve daha sert

inlemeleriyle hastanenin yarısını uyandırmasını engelliyor.

O boşalınca ben de boşalıyorum, tatlı amcığı spazm geçiren sikimin etrafında sıkıca kenetlenirken ikimiz de birlikte patlıyoruz.

Sonra kollarımın arasında, kalbim onun sırtına çarparken uykuya dalıyoruz.

Peri masalları hakkında yanılmışım. Evet, çoğu zaman günü kurtarmak için beyaz ata binen bir prens yoktur.

Ama sonsuza dek mutlu sonlar kesinlikle var.

Ve bazen, bir canavarı evcilleştirmek için gerçekten bir güzellik gerekir.

EPILOG

Altı ay sonra:

DEĞİŞİM İYİDİR.

Uzun bir süre bu beni korkuttu. Rutinlerimi ve Our Lady Hildegard'ın duvarları içinde var olduğum küçük dünyayı seviyordum. Rahibeler, kitaplar, arkadaki bahçe ve tabii ki piyanom.

Ama sonra, değişim beni buldu. *Büyük* bir değişim. Her ne kadar bu değişim karşısında uzun süre şaşkınlık yaşasam, serseri bir dalga gibi ona kapılsam ve bir sonraki değişimle *mücadele* etmek için çok çaba harcasam da, sonunda değişim ve ben bir orta yol bulduk.

Belki de sadece aşık oldum.

Çünkü bu her şeyi değiştirir.

Her ne olursa olsun, değişim artık benim için şaşırtıcı ya da korkutucu değil. Ayrıca artık ona asla geri dönemeyeceğiniz tek yönlü bir kapı olarak da bakmıyorum.

Hayat akıcıdır. Hayat bizi sürekli tetikte tutar.

Lucile'e mutfakta ayak uydurmaya çalışmak da öyle.

"Arkanda sıcak var!"

Elinde kızarmış sebzelerle dolu sıcak bir tepsiyle arkamdan koşarken nefesim kesiliyor ve kendimi tezgâha yaslıyorum. Tepsiyi sacayağının üzerine bırakıp hemen ocağın başına geçiyor, bir yandan bir tencereyi karıştırırken bir yandan da diğerine malzeme ekliyor. Ve sonra bir bıçak alıp doğramaya koyuluyor.

Kelimenin tam anlamıyla aynı anda *altı* tarif yapmanın ortasında. Ve ben burada tek bir turtta ile uğraşıyorum.

Lucile sanki gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi aniden başını kaldırıyor. Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi görünce sırtıtmaya başladı.

"Oh, bu bir yarışma değil, canım. Ayrıca, ben *çok* daha fazla pratik yaptım." "Evet, ve ben bir elmalı turtada başarısız oluyorum."

"Şimdi, kendine biraz kredi ver. Bu bir tart, tatlım. Bu basit bir çift kabuklu turtadan bir adım ötede."

"Oh, peki, *bu* durumda..."

İçtenlikle gülüyor. "Beni piyanonun başına getir, bakalım kim bocalayacak. Kıçımı kurtarmak için bile Chopsticks çalamıyorum."

Sırıtiyorum.

"Dereotunu uzatır mısın canım?"

Ve bir anda tek kişilik bir mutfak makinesine dönüşüyor. "Arkanda."

Kulağımın dibindeki sert, hırıltılı sestən

ürperiyorum. "*Ateşli*."

Elleri kalçalarımı kavırıyor, beni kendine doğru çekiyor ve ereksiyonunun kıpırtılarını kıcımda hissetmeme izin veriyor.

"Oh, güzel, buradasın."

Oliver en azından Lucile'in sesini duyunca kalınlaşan aletini benden uzaklaştırıyor. Ancak elleri olduğu yerde kalıyor.

"Buradayım Lucile, evet."

"Akşam yemeği için şarap mahzeninden ne çıkaracağına sonunda karar verdin mi?"

"Ben aldım. Bir '96 Margaux, bir '78 Lafite ve birkaç şişe '11 Petrus."

Evet, bir akşam yemeği için seksen binlik şarap gibi.

Benim çılgın gerçekliğime hoş geldin.

Elbette bu akşamki sıradan bir yemek değil. Bu büyük bir yemek ve farklı şekillerde göstersek de Oliver'ın da benim de gergin olduğumuzu biliyorum. Paniğe kapılıyorum ve beni çok aşan projeleri üstlenmeye başlıyorum - örneğin elmalı tart yapmak gibi.

Bu arada, o sadece somurtkan, ekstra huysuz ve hırçın oluyor. Söylemeliyim ki, bu son derece çekici.

Onun o parçasının hiç gitmemiş olmasını seviyorum.

Dr. Reed'in o gece kurtarılan sabit diskteki gen dizileme verilerinin yardımıyla sentezlemeyi başardığı tedavi işe yaradı. Oliver'ın Tarkov-Thymos'u sisteminde etkili bir şekilde etkisiz hale getirildi.

Aslında, Nanosplice Biotech'i yeni bir isim altında, Dr. Reed'in yönetiminde yeniden başlatmak için para bastırıyor. Haksız da sayılmazdı.

Bugün gezegende Tarkov-Thymos hastası olan tek bir kişi daha yaşıyor; Pakistan'da Emaan adında genç bir kadın ve Oliver belli ki ona tedaviyi vermiş.

Kimsenin adını bile duymadığı bir hastalığın tedavisinden kâr elde etmek pek mümkün değil.

Ancak aynı gen dizileme teknolojisinin başka *pek* çok şeye de uygulanabileceği ortaya çıktı. Ve Oliver'a göre -aslında ikimize göre de- mesele zaten para değil.

Elimizde ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok var. Yüz ömür boyunca harcayabileceğimizden çok daha fazlası.

Bu nedenle yeni şirket, tedavisi mümkün olmayan hastalıkları ücretsiz olarak iyileştirmeye ve şu anda bir servete mal olan diğer hastalıklar için patentli tedavileri yeniden tasarlamaya ve ardından *bunları* da ücretsiz hale getirmeye odaklanacak.

Dediğim gibi, mesele para değil. Ve

Big Pharma bizden *nefret ediyor*.

Umurumuzda değil.

"Wentworth'a yardım etmen gerekecek-"

"Masa için yaprak ekleri, evet. Yaptım bile. Başka bir şey var mı *canım*?"

Lucile ona ters ters bakar.

"Lanet olası yanak," diye mırıldanıyor ve sobasına geri dönüyor. Ona bir parmak sallamak için dönüyorum.

"Hey, kibar ol."

"Ben her zaman iyiyim-"

Homurdanıyorum.

"*Sana*," diye bitiriyor, elini kalçamın üzerinde gezdirerek. Yüzüm kızarıyor ve Lucile'e bakarken onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Um, merhaba?"

"Bu senin kendi hatan. Bu kadar baştan çıkarıcı olmayı bırak."

Gözlerimi deviriyorum ve kot şort, bol bir sweatshirt ve unla kaplı bir önlükten oluşan "*cazip*" kıyafetime bakıyorum.

"Oh, mösyö *seksi görünüşümü* beğendi *mi*?" Berbat bir Fransız aksanıyla mırıldanıyorum.

"Sen üzerimdeyken benim katımda daha da seksi görüneceğini söylemek klişe mi olur-"

"Sadece bir *süreliğine* listede yokmuşum *gibi* davranabilirim, çok teşekkürler!" Lucile odanın diğer ucundan bağırıyor.

Yüce İsa, beni şimdi al.

Yüzüm morarırken yere batmayı umarak inliyorum. Oliver sadece kıkırdıyor.

"Sadece kulak misafiri olup olmadığına bakıyordum, Lucile!"

"Gidip başka bir yerde Penthouse mektupları oynayabilirsin," diye azarlıyor. "Ve giyin! Yakında gelecekler!"

Saate bir göz attım ve irkildim.

Saçmalık.

"Lucile,

ben..."

Umutsuzca tart kabuğum ve özensiz dolguma bakıyorum.

Bana sırtıttı. "Oh, bırak onu. İşin bitti sayılır. Ben bitiririm."

Oliver'ı usulca öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Ben hazırlanmaya başlayacağım. Sen de geliyor musun?"

"Bir saniye. Wentworth ile bazı işleri bitirmem gerekiyor." "Tamam."

Sonra koştura koştura merdivenlerden odamıza çıkıyorum.

Çok heyecanlıyım. Bu akşamki konuklarımız arasında *uzun zamandır* görmediğim Rahibe Carmen, Adrian Cross, eşi Celeste ve ergenlik çağındaki ikizleri Ronan ve Simone var.

Ama sanırım beni en çok heyecanlandıran kişi -ve telefonda konuşmuş olsak da ilk kez yüz yüze görüşeceğimiz için- üvey kız kardeşim Naomi. Diğer üvey kardeşim Cora gelmiyor ve ilk ulaştığımdan beri de pek görüşmedik. Ama Naomi'ye ve onu tanıyan hemen herkese göre çok şey kaçırmıyorum.

Kendi kız kardeşi Cora'yı bana "gerçek bir pislik" olarak tanımladı. Oh neyse.

Babamın ölümünü ilk duyduğumda, olduğumdan daha üzgün olacağımı düşünmüştüm. Kederin beni vurmasını bekledim ve gerçekten de *vurmadığında*, bende ciddi bir sorun olduğundan endişelendim.

Ta ki her şey bir şekilde anlam kazanana kadar.

Babam *hiçbir zaman* kendini gösterdiği gibi bir kurtarıcı olmadı. "Sonunda" beni bulmak ve beni bu ışıltılı ve ihtişamlı dünyaya götürmek için gelmedi.

Beni kullandı.

Tam olarak nerede bulunduğumu biliyordu ve bir borcunu ödemem için bana ihtiyacı olana kadar *bir kez* bile benden haberdar olduğunu belli etmedi.

Bu acıtıyor. Hem de çok.

Bu yüzden vefatını öğrenmenin kalbimi kırmaması şaşırtıcı değil. Onu tanımadan yirmi yıl geçirdim. Sonra sadece iki ay onun benim etrafımda kurduğu bir hayal dünyasında yaşadım.

Ve şimdi o gitti. Ben de kan bağıyla ya da dostlukla etrafımı sardığım yeni ailemi keşfediyorum.

Lucile ve Wentworth gibi aileler. Naomi ve yavaş yavaş tanımaya başladığım amcam gibi ailem.

Oliver gibi bir aile.

Kamaramızda soyunup hızlı bir duş alıyorum. İşim bittiğinde havluyla kurulandıktan sonra bu gece ne giyeceğime karar vermek için giyinme odamıza ve dolabımıza giriyorum.

Aynanın önünde durmuş, önce bir elbiseyi sonra da diğerini kendime doğru tutuyordum ki birden yansımda kocaman bir figür belirdi.

Onu fark ettiğimde nefesim kesiliyor ve aynada göz göze geldiğimizde sırtıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Aslında var." Bir elbiseyi önüme getiriyorum. "Kırmızı ya da..."
Diğeriyle değiştiriyorum. "Siyah mı?"

Kaşları çatılır. "Hmm. Peki ya..."

İki askıya da uzanıyor ve hemen ikisini de fırlatıp atıyor. "Peki ya hiçbiri?"

Sevdiğim iri yarı, muhteşem adam arkamda dururken aynanın önünde çırılçıplak durduğum için yüzüm kızararak kaynıyorum - ve boy farkımız göz önüne alındığında üzerimde ve aslında her tarafımda.

Bu *da* benim için son derece seksi.

Benden bir buçuk metre ve rahatlıkla yüz kırk kilo daha kaslı olmasını *seviyorum*. Beni kollarına aldığında ya da yatağa götürdüğünde, ne kadar büyük olduğu heyecan verici ve yeterince korkutucu.

Ne kadar büyük olduğunu.

Önümdeki aynada gözlerim onunkilerle kilitleniyor ve dans etmeye başlıyor.

"*Bunu* akşam yemeğinde giymem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bilemiyorum. Karışıklık yaratabilir..."

Karanlık bir şekilde parlıyor.

"Sana bakan insanları öldürmeye başladığımda *ortalık karışacak*."

"Oh, ama bu tatlıyı mahvedebilir."

"O zaman belki de bu kıyafet tam bana

göredir." Ona sırtıyorum. "Her zaman

sadece senin içindir." "Peki ya şimdi?"

Bana doğru hareket ederken nefes nefese kalıyorum, elleri tenimde kayıyor ve kalın ereksiyonu kıcıma giriyor.

"*Oliver...*"

"Evet?"

Ellerinden biri kalçamın üzerinde alaycı bir şekilde kayarak bacaklarımın arasına inerken inliyorum, bana çok yakın ama tam olarak istediğim yere dokunmuyor.

Ona ihtiyacım var.

"Biz...akşam yemeği..."

"Bekleyebilirim amına koyayım," diye homurdanıyor, tişörtünü çekerek çıkarıyor.

Onu bir kenara fırlatıp pantolonunu indirdiğinde inliyorum. Anında, şişman horozu kıcıma karşı serbest kalıyor, cildime karşı sıcak nabız atıyor ve bana sıkıca bastırırken beni titretiyor.

Parmağı iç uyluğumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, diğer eli tembelce kaburgalarımın yukarı çıkıyor, ta ki başka bir parmağı meme ucumun hemen altında gezinene kadar.

"*Lütfen...*" Nefesim kesildi.

"Lütfen *ne*, aşkım," diye karanlık bir sesle kulağımı

tırmalıyor. "*Lütfen dokun bana. Lütfen-Oliver!*"

Parmakları aniden olmaları gereken yeri bulduğunda inliyorum - bir eli meme ucumu sıkıştırıp yuvarlıyor, diğeri bacaklarımın arasına kayıyor. Parmakları içime batmadan önce klitorisimle alay ederek damlayan ıslak amıma doğru sürüklüyor.

"*Oh Tanrım evet...*"

"Benim için her zaman çok ıslaksın," diye mırıldanıyor. "*Aferin kızıma.*"

Yemin ederim, bir gün sırf bunu kulak mememe karşı söylediği için boşalacağım.

Birdenbire arkamdan aşağı iniyor ve dili kıcıımın yarığına doğru ilerlerken nefesim kesiliyor.

"Sana bir keresinde etrafımdaki duvarlara sırtımı dayamakla ilgili ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Titriyorum.

"Evet..."

Böylece *tutunacak bir şeyim* olacaktı, sanırım tam olarak böyle söyledi.

"O aynayı tutsan iyi olur."

Sıcaktan zonkluyorum ve ellerinin beni açtığını ve ağzının kalçalarımın arasına girdiğini hissettiğimde her iki avucumu da cama dayayarak eğilmek için zar zor zamanım oluyor.

"*Kahretsin, Oliver...*"

Dolambaçlı dili arkamdan amıma giriyor, ben aynaya pençe atarken beni beceriyor. Klitorisimi emerken ve dilini üzerinde dans ettirirken kıcımı tutarak homurdanıyor. Vücudum titriyor ve kendimi onun ağzına karşı kaybederken bacaklarım titriyor.

Her zamanki gibi acımasız, beni klitorisimden kıcıma kadar yalıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Dudakları klitorisimin etrafındayken orgazmım içime çarptığında haykırıyorum. Ama o hiç gevşemiyor. Ben bir orgazmdan diğerine yuvarlanırken o beni yutmaya devam ediyor.

Ağzı göt deliğime geri dönüyor ve dili dar, küçük, büzülmüş halkama girerken zevkle ciyaklıyorum.

"*Siktir, Oliver...oh siktir...*"

Beni iyice açıyor, dilini kıcıma gömüyor ve klitorisimi başparmağının altında yuvarlamak için uzanıyor. Sanki aynı anda her yerdeymiş gibi hissediyorum ve vücuduma yayılan mutluluk, çılgınca inerken ve sevgili yaşam için cama yapışırken beni yüzdürüyor.

"O dölün tadına bir kez daha bakmama izin ver Rose," diye inliyor kalçama doğru. "Küçük amcığının her santimini yutuşunu izlerken sularının çenemden aşağı akmasını istiyorum. O yüzden uslu bir kız ol ve dilimin üzerine boşal."

Amımı yalayıp yutuyor, klitorisimi okşuyor ve kıcıma şaplak atıyor, ta ki aniden ağzının karşısında patladığımda bedenim sarsılıp kıvranana kadar.

Yavaşça, dili dudaklarımın üzerinde geziniyor. Ve kıcıma, beni inletiyor. Ve sonra sırtımın küçük kısmına kadar. Boynumun arkasına ulaşana kadar dilini ve dudaklarını omurgamdaki her çıkıntıya doğru sürükleyerek hareket etmeye devam ediyor.

Bir eliyle saçlarımı, diğeriyle kalçamı kavrarken inliyorum, vücudum onun için erirken dişleri ensemdede geziniyor.

Ama sonra birden beni kaldırıyor, kollarını dizlerimin arkasından geçirirken kasları şişiyor ve aynanın önünde bacaklarımı müstehcen bir şekilde açıyor.

Beni tam da istediği gibi, ıslak, pembe ve pırıl pırıl amcığımın, sikinin zonklayan başının tam üzerine yerleştirdiği iğrenç şekilde göstermesine bakarken, coşku ve şehvetle titreyerek kızarıyorum. Onun beklentisiyle titremeye başladığımda damarlı şaftından aşağı prekum damlıyor.

"Aynada tam buraya bakmanı istiyorum," diye homurdanıyor ve şişmiş başı pembe dudaklarımın arasına girecek şekilde beni yavaşça aşağı indiriyor.

"İyi bir kız gibi bu koca yarağın her santimiyle sikilmeni izlemeni istiyorum."

İtıyor, başının klitorisimin üzerinde kaymasına izin veriyor, beni sarsıyor ve keskin bir nefes aldırıyor. Aletini karnımın üzerinden hafifçe geçiriyor, içime girmiyor ama

İpeksi sikini tenimde gezdiriyor. Aletinin başı neredeyse göğüs kafesime değene kadar beni yavaş yavaş indiriyor.

Gözlerim, bu kocaman adamın küçük bedenimi tam da istediği gibi tutuşunun ve kocaman aletinin tenimde zonklamasının günahkâr erotik görüntüsüyle parlıyor.

"Sen sikimin üzerine boşalırken ben de senin içinde o kadar derindeyim," diye kulağıma homurdanıyor.

Çok sıcak. O kadar inanılmaz, aşırı sıcak ki, onun için daha da ıslandığımı hissedebiliyorum ve görebiliyorum. Oliver inliyor, şişmiş başı dudaklarımın arasından kayarak açıklığıma batana kadar beni tekrar kaldırıyor.

Gözlerimiz aynada kilitlendi.

"*Becer beni,*" diye nefes nefese boğuluyorum. "Bebeğim, beni sikmene ihtiyacım *var-oh fuck!*"

Beni aşağı indiriyor ve dudaklarımın onun kalın kafasının etrafında müstehcen bir şekilde gerilmesiyle gözlerim şişiyor. Bu adamla sayamayacağım kadar çok kez seviştim. Ama neredeyse her seferinde, hala onun sığabilmesine şaşıyorum.

Oh, ama yapabilir.

Muhteşem siki santim santim içime giriyor. Hava ciğerlerimden çıkana ve ağır taşakları klitorisime bastırana kadar beni aşağı ve aşağı yönlendirirken kasları dalgalanıyor.

"Kahretsin, bu çok seksi," diye inliyor kulağıma. "Koca sikim tatlı küçük amına gömülüyken çok güzel görünüyorsun."

Beni yukarı kaldırdığında nefes nefese kalıyorum, inleyip beni tekrar aşağı çekmeden önce tam yarısının dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Tanrım, bu duyguyu seviyorum - beni böyle becerdiğinde, beni onun için bir oyuncak gibi hissettirdiğinde. Koca sikini defalarca sokabileceği küçük bir sikiş oyuncağı.

Aylar önce, bu düşünce karşısında irkilir ve bende ahlaksızca ve yanlış bir şeyler olduğundan endişelenirdim.

Ama o eski bendim.

Yeni ben kelimenin tam anlamıyla bunun hayalini kuruyor.

"*Becer beni*," beni yukarı aşağı pompalamaya başladığında boğuluyorum. "Senin küçük oyuncağınmışım gibi sik beni."

Dişleri kulak mememi ısıyor.

"Ama sen benim seks oyuncağımsın prenses."

Beni daha sert sikmeye başladığında haykırıyorum, içime giriyor ve beni her santimde yukarı ve aşağı zıplatıyor. Elim klitorisime düşüyor, gözlerim aynadaki iğrenç manzaraya açlıkla bakarken öfkeyle ovuşturuyor. Göğsümü avuçluyorum, başımı döndürürken meme uçlarımı sıkıyorum, ağzım hevesle onunkini arıyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Dalgalar üzerime çökmeye başladığında, onun devasa aletinin tekrar tekrar içime girdiğini hissederek üzerinde defalarca zıplıyorum.

"*Oliver!*"

Adını haykırarak ağzına boşaldım ve o da hemen arkamdaydı. Kendini kabzasına kadar batırıyor, pompalamaya başlarken ağzıma iniyor ve

döllerini içime döküyor. Ağzından çekiliyorum, içime nasıl nabız attığına bakarken şehvet gözlerimi bulandırıyor, taşakları kenetleniyor ve pompalanıyor.

Birlikte süzülürken bedenimin zevkle kıvrınması ve titremesi- Sonra saate bakıyorum.

"Aman Tanrım, her an burada olabilirler!"

Ani ve nefessiz çıkışıma kıkırdıyor. Ve beni yavaşça üzerinden çekip usulca yere **b ı r a k ı r k e n** sessizce inliyorum.

"Tekrar duş almak isteyebilirsin Rose."

"Neden?"

"Çünkü az önce aptalca sikilmiş gibi görünüyorsun."

Şiddetle kızarıyorum, kolunu tokatlıyorum. Sonra beni kendine çekerken kıkırdıyor, bir eli kalçamda, diğeri yüzümü sahiplenerek kavırıyor.

Tamamen sahiplenici.

"Duşta arkadaş ister misin?"

"Bu kendi partimize geç kalacağımız anlamına mı gelecek?" "Kesinlikle."

"O zaman evet."

Göğsünde vahşi bir şey gürlerken sırtıyor ve beni şefkatli bir şekilde kendine çekiyor.

İşte tam da bu nokta mükemmelliğin yattığı yer: yumuşaklığının canavarla karıştığı yer. Ya da en azından canavarın benim a ş ı k olduğum yönleri.

Arzuladığım şey.

Ağzını benimkine doğru indiriyor ve dudakları dudaklarımı okşarken usulca inliyorum. "Seni seviyorum Rose," diye mırıldanıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz.

Ve evet.

Kendi partimize *skandal* bir şekilde geç kaldık.

Krallar ve Kötüler dünyası bu İlkbaharda Kildare ve Drakos ailelerini içeren yepyeni bir dizi ile genişleyecek.

Oliver ve Rose'a doyamadınız mı?

[Ekstra sahnelerine buradan](http://BookHip.com/FSAVVTF) ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <http://BookHip.com/FSAVVTF>

Bu bir sonsöz ya da *Nefret Prensi'nin* devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

VAHŞİ VARİS ÖN İZLEME

Nefret Prensi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Eğer bu benden aldığınız ilk kitapsa, tüm kitaplarımın aynı "dünyada" geçtiğini bilmenizi isterim. Yani, bir kitaptaki ya da serideki karakterler sıklıkla diğer kitaplarda ya da serilerde de karşımıza çıkacaktır. Bunu söylerken, *Nefret Prensi*'nde hakkında daha fazla şey okumak istediğiniz karakterler varsa, onların hikayelerinden bazılarını burada bulabilirsiniz:

Adrian Cross *Karanlık Krallık*

Noel Ransom: *Yanmış Kül* & *Kül İmparatorluğu*

Kristoff Zima: *Avcı Kral* & *Avlanan Kraliçe* Oren

Frey: *Benim Takipçim*

Bu kitapta adı geçen Kashenko, Volkov, Tsavakov ve Reznikov Bratva aileleri hakkında daha fazla bilgiyi *Bratva'nın İddiası* ve *Vahşi Mirasçılar* serilerinde okuyabilirsiniz.

Cillian Kildare, Ares Drakos ve diğerlerinin yer aldığı yepyeni bir dizi 2023 İlkbaharında yayınlanacak.

Daha fazla bilgi ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Vahşi Mirasçılar Bratva Akademisi serisinin 1. kitabı olan Vahşi Mirasçı'ya göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

TENLEY

"Gerçekten ciddi olamazsın."

Gözlerim yağmurluğumun önünü iliklemeyle meşgul ellerimden aynaya kayıyor ve Charlotte'unkilerle buluşuyor. Merakla gülümsüyorum.

"Tabii ki ciddiyim. Buradaki tüm spor programları benim girmem için fazla rekabetçi ve matematik takımının ilk toplantısı dönemin yarısına kadar yapılmıyor."

Oda arkadaşım başını iki yana sallayarak sustu. "Hayır, başka bir şey bulmalısın. Ciddiyim. Bak, tüm bunların senin için yeni olduğunu biliyorum, ama sana söylüyorum-"

"Char, bu sadece özel ders. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım."

Tamam, bunu daha önce devlet okulunda, Kuzey Carolina'da ve oraya taşındıktan sonra DC'de milyonlarca kez yaptım. Bunu dünyanın en seçkin, en prestijli özel hazırlık okulunda hiç yapmamıştım.

Ama yine de... özel ders özel derstir, değil mi? Ve görünüşe göre, hatta Oxford Hills Academy, dünyanın en seçkin, en bağlantılı ve en yetenekli öğrencilerine

-gerçekçi olalım- *zengin* öğrenciler mükemmel soyağaçlarına en uygun yükseköğrenime girebilseler de, hala bir ayağa kalkmaya ihtiyacı olanlar var.

Ve özel ders *vermek* üniversite öncesi özgeçmişlerde *harika* görünüyor.

"Tenley..." Charlotte'un dudakları incedir ve ileri geri sallanırken yüzünün rengi tamamen gitmiştir. "*Ona* ders veremezsin. Onun *yanına* gidemezsin."

Sırıtarak döndüğümde kaşlarım çatılıyor. "Charlotte, DC'deki en tehlikeli okullardan bazılarında SAT hazırlıklarına yardım ettim." Tudor tarzı camlı pencereler, kavisli, karmaşık tavan kirişleri, ahşap kakmalı kitap rafları ve Hogwarts'a çok yakışacak bir şömineyle tamamlanmış muhteşem oturma alanına göz gezdiriyorum. "Yani, nerede olduğumuza bir bakın. Eminim ben-"

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diye tıslıyor

sessizce. Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl *yapmazsın*. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş güzelliği ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşımdan beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşıma geldiğimde de

Nihai hedef: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers-tarihteki en genç yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyiimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Oxford Hills ise tamamen kendine özgü bir sınıfta yer alıyor.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan şimdiden tam not aldı ve ekibi babamı, adaylığını açıkladığında potansiyel aday arkadaşı olarak seçti.

Altı ay önce hayat *çok* karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: DC'den çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada imajım seçkin sınıflar, seçkin arkadaşlar ve seçkin bir *erkek* arkadaş tarafından "mükemmelleştirilecek".

Düşüncesi bile ağzımı açık bırakıyor.

Senatör North'un oğlu Patrick North da Oxford Hills'te. Gerçi babası ABD Senatörü ve milyarder bir yatırımcı olduğu için son üç yıldır burada. Kabul ediyorum, ben siyasi halkla ilişkiler uzmanı değilim. Ama yakında Başkan olacak birinin oğlunun yakında Başkan Yardımcısı olacak birinin kızıyla çıkması fikri bana iğrenç geliyor. Ancak Jill ve halkla ilişkiler ekibi bunun anketlerde çok başarılı olacağını düşünüyor. Senatör North da aynı fikirde ve babam da bu çılgın gezintiye katılmış gibi görünüyor.

Artık yeni bir okulum, yeni bir ülkem ve kameralara poz vereceğim yeni bir sahte erkek arkadaşım var.

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın Kralıyla -gerçek, gerçek Kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaş olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar, oda arkadaş olarak bir araya getirilmemizin tek nedeninin "sahtekârlar" olmamız olduğu şakası yüzünden.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor.

"Yapamazsın-"

"Charlotte, *iyi* olacağım," diye gülümsüyorum. Yine de içimden midem düğümleniyor. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a dönüp bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii *seni yemezse*," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının hemen yan tarafında gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sığıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Başımı eğdim, yağmurdan korunmak için.

Yağmur yağıyor, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince *göz alıcı* eski bir evle *karşılaşıyorsunuz*. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - yarısı sarmaşıklarla kaplı devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikane. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim birden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Taş yürüme yolundan hızlı adımlarla geçip kocaman, siyah demir ve eski ahşap kapıya ulaşıyorum. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatlıyor.

ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana buruşuk burunlu küçümseme bakışı bunu destekliyor gibi görünüyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"*Davet edildin mi?*" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "*Oh!* Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden geldiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, *güle güle...*"

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen *lanet olası*-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. İlyâ için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça, dudakları eğlenerek

kıvrılıyor. "İlya?" Sırıtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "İlya'yı aradığınızdan eminsiniz. İlya Volkov."

Hay Allah.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatiklikle bakıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese ders verebilirim. Ama bu kötü kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımda alaycı bir ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövme. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir

kurt gibi. Kaşlarımı çatıyorum. "Eee... ne?"

Sırtışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim.

."

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "*Pardon?!*"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hala dudaklarından sarkıyor.

"*Lütfen* dediğinden emin olmak için *söyledim-*"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa *katlanmayacağım*. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Sahte erkek arkadaş saçmalığıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıçımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkabilirim.

Ama bu saçmalığa *katlanmayacağım*.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşaf halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

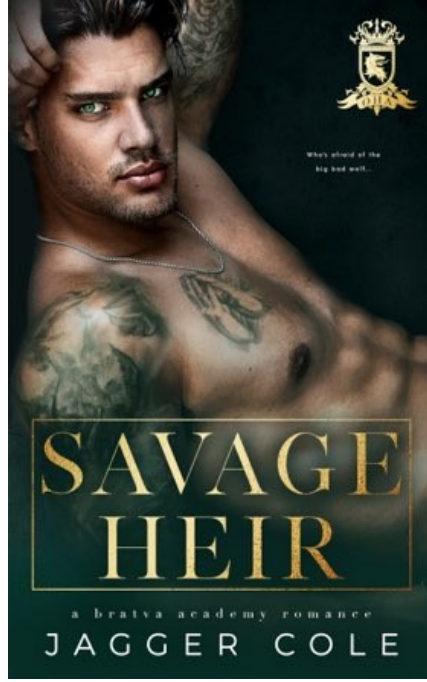
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"*Kaç küçük kızıl,*" diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıklaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "*Seni yemeden önce kaç.*"

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaşı çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve daha fazlası için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Düeti #1) Kül

İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1) Avlanan

Kraliçe (Hunted Duet #2) Nefret

Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

Grumpaholic

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden 6nce bir okur olan Jagger Cole, yıllar 6nce 6eŐitli ateşli hayran kurgu 6yk6leri kaleme alarak romantizm yazarlığına adımı attı. Yazarlık 6izmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta 6alıŐtı. Bu, kendisinden 6ok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki k66uk prensesin babası ve bir krali6enin kralı olan Jagger, klavyenin başına d66nd6đđ6u i6in 6ok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap iŐleriyle uđraŐıyor, iyi viskinin tadını 6ıkartıyor ve yağmur 6amur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

T6m kitaplarını
www.jaggercolewrites.com adresinde
bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.